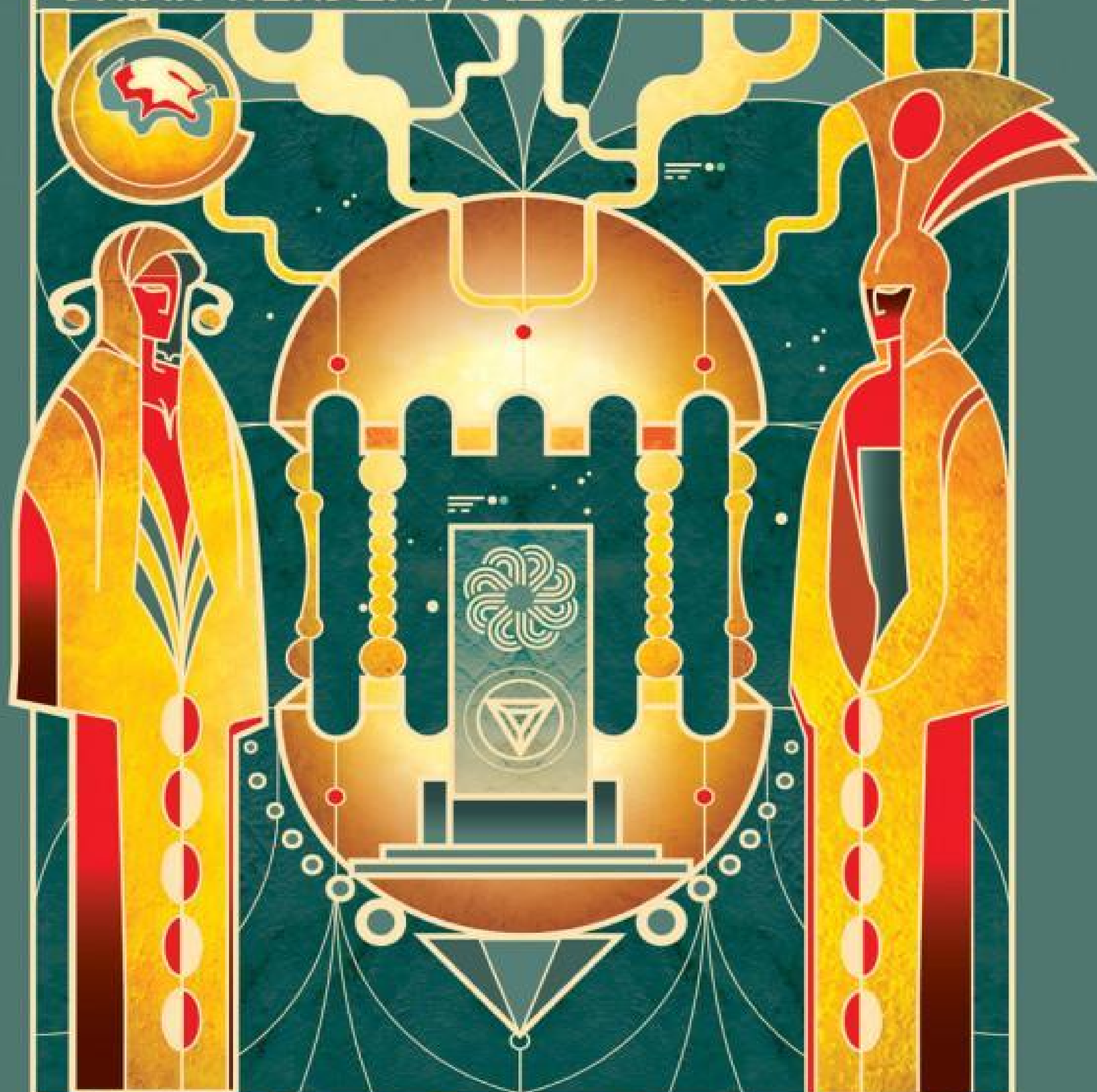
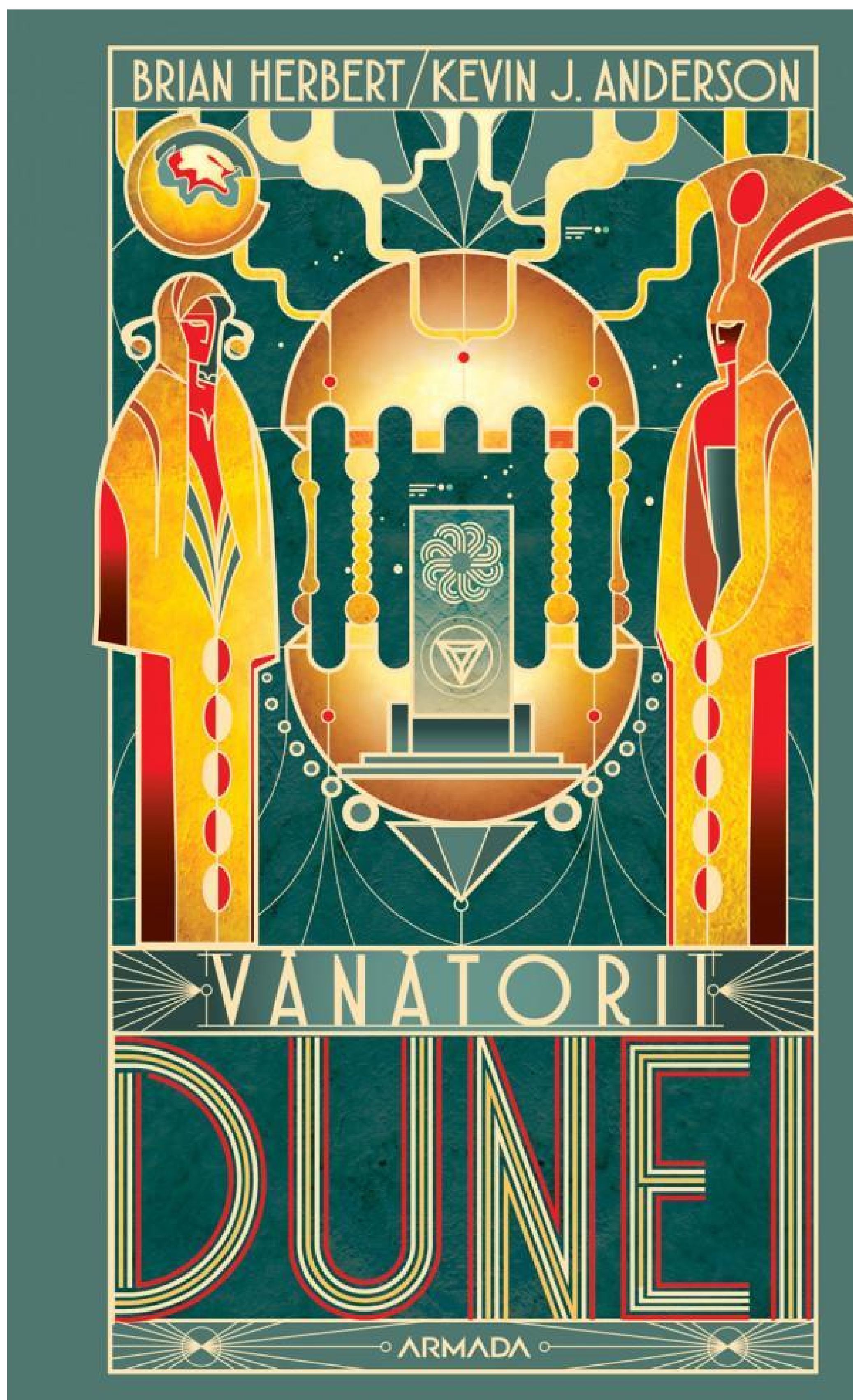
BRIAN HERBERT / KEVIN J. ANDERSON

VÂNĂTORII DUNEI

ARMADA

1

Kevin James Anderson a scris prima poveste la vârsta de opt ani, iar la zece își cumpăra deja o mașină de scris. Este autorul a numeroase romane inspirate de seriile Star Wars, StarCraft și The X-Files. Printre scrierile sale originale se numără seria Saga of Seven Suns și Assemblers of Infinity, nominalizată la Premiul Nebula. A publicat peste 140 de cărți, dintre care 50 au devenit bestselleruri internaționale.

Împreună cu Brian Patrick Herbert, a scris mai multe serii-prolog la faimosul Dune al lui Frank Herbert, publicat în 1965, printre care trilogiile PRELUDE TO DUNE (1999–2001) și LEGENDS OF DUNE (2002–2004). Dune. Casa Atreides (Dune: House of Atreides, 1999) este prima carte din seria PRELUDE TO DUNE (PRELUDIUL DUNEI), urmată de Dune: House Harkonnen (2000) și Dune: House Corrino (2001). În 2006 și 2007 au publicat Hunters of Dune și Sandworms of Dune, bazate pe notițele și schițele lui Frank Herbert pentru Dune VII, apoi trilogia GREAT SCHOOLS OF DUNE (2012–2016) și povestirile Dune (2001–2017).

2

Redactor-șef: Marian COMAN

Coperta: Adnan Alin VASILE

Prepress: Alexandru CSUKOR

Redactor: Andreea IANCU

Tehnoredactor: Antonela IVAN

Lector: Rodica CREȚU

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

HUNTERS OF DUNE

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial NEMIRA.

ISBN 978-606-43-1594-6

3

Cuprins

4

Pentru Tom Doherty, ale cărui sprijin și entuziasm pentru universul DUNE – și

pentru noi, ca autori – au fost de neclintit.

Editor devotat și om de afaceri perspicace, Tom este un vechi fan DUNE și a fost bun prieten cu Frank Herbert.

5

„După domnia de 3.500 de ani a Tiranului Leto al II-lea, un imperiu a fost lăsat să-și poarte singur de grijă. În decursul Epocii Foametei și apoi a Epocii Dispersiei care i-a urmat, rămășițele rasei umane s-au risipit departe, în pustietatea spațiului. Au fugit către tărâmurile necunoscute, unde au căutat bogății și siguranță, dar în zadar. Vreme de cincisprezece

secole, acești supraviețuitori și descendenții lor au îndurat greutăți îngrozitoare, o întreagă reorganizare a omenirii.

Rămasă fără energie și fără resurse, străvechea cârmuire a Vechiului Imperiu s-a stins. Grupuri noi de putere au prins rădăcini și s-au consolidat, însă ființele umane n-aveau să-și mai îngăduie niciodată să depindă de un singur conducător sau de o -

substanță-cheie finită. Adică de niște surse distincte de eșec.

Unii spun că Dispersia a fost Poteca de Aur a lui Leto al II-lea, un creuzet în care să fie călită rasa umană pentru totdeauna, care să ne învețe pe noi, oamenii, o lecție pe care să n-o mai uităm. Dar cum ar putea un om, chiar și un om-zeu, care era în parte vierme de nisip, să le provoace cu bună-știință asemenea suferințe copiilor săi? Acum, că descendenții Rătăciților se întorc din Dispersie, nu putem decât să ne închipuim adevăratele orori pe care frații și surorile noastre le-au înfruntat acolo.“

Rapoartele Băncii Ghildei, Filiala de pe Gammu

„Nici măcar cei mai învățați dintre noi nu-și pot imagina amploarea Dispersiei.

Ca istoric, mă îngrozesc când mă gândesc la toată cunoașterea pierdută pentru totdeauna, la consemnările exacte ale triumfurilor și ale tragediilor. Civilizații întregi au răsărit și s-au prăbușit, în timp ce, acolo, cei care au rămas în Vechiul Imperiu se complăceau în autosuficiență.

Arme și tehnologii noi s-au născut din greutățile Epocii Foametei. Ce dușmani am creat în mod necugetat? Ce religii, deformări și procese sociale a pus Tiranul în mișcare? N-o să știm niciodată și mă tem că această ignoranță se va întoarce să ne bântuie.“

SORA TAMALANE, Arhivele Canonicatului

„Chiar frații noștri cei înstrăinați, acei Rătăciți Tleilaxu care au dispărut în vâltoarea Dispersiei, s-au întors la noi. Dar s-au schimbat în mod fundamental. Aduc cu ei o varietate îmbunătățită de Dansatori-Față și afirmă că au proiectat chiar ei acești polimorfi. Totuși, analiza pe care le-am făcut-o acestor Tleilaxu Rătăciți indică limpede că ne sunt inferiori. Nici măcar nu pot crea mirodenie din cuvele axolotl, dar pretind că

au creat Dansatori-Față superiori? Cum e posibil?

Și Onoratele Matres... Fac oferte de alianță și totuși acțiunile lor arată doar brutalitate și înrobirea popoarelor cucerite. Au distrus Rakisul! Cum să avem încredere în ele sau în Rătăciții Tleilaxu?“

MAESTRUL TLEILAXU SCYTALE,

însemnări sigilate găsite în laboratorul incendiat de pe Tleilax

„Duncan Idaho și Sheeana ne-au furat non-nava și au fugit către locuri necunoscute. Au luat cu ei multe surori eretice, chiar și pe ghola basharului nostru, Miles Teg. Având în vedere alianța noastră recent încheiată, sunt tentată să le ordon 6

tuturor surorilor Bene Gesserit și Onoratelor Matres să-și îndrepte atenția către recapturarea navei și a prețioșilor ei pasageri.

Dar n-o s-o fac. Cine poate găsi o non-navă în imensitatea universului? Încă și mai important, nu putem uita niciodată că un Inamic mult mai primejdios vine după

noi.“

MESAJ URGENT DE LA MURBELLA, CUCERNICA MAICĂ SUPERIOARĂ ȘI PREAONORATA MATRE

7

TREI ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

„Memoria este o armă suficient de ascuțită pentru a provoca răni adânci.“

Elegia mentatului

În ziua în care a murit, Rakis, planeta cunoscută în general drept Dune, a murit odată cu el. Dune... Pierdută pentru totdeauna!

În camera arhivelor de pe non-nava evadată *Ithaca*, noul ghola al lui Miles Teg revedea ultimele clipe ale lumii deșertice. Aburi cu aromă de melanj se înălțau dintr-o băutură stimulatoare de lângă cotul lui stâng, dar băiatul de

treisprezece ani n-o băga în seamă, cufundat, în schimb, într-o concentrare mentatică profundă. Aceste înregistrări și holoimagini istorice exercitau o mare fascinație asupra lui.

Aici și astfel fusese ucis primul lui trup. Cum fusese asasinată o lume întreagă. Rakis… legendara planetă-deșert, acum nimic mai mult decât un glob carbonizat.

Proiectate deasupra unei mese plane, imaginile de arhivă arătau cum se adună nave de război ale Onoratelor Matres deasupra globului tărcat în nuanțe cafenii. Non-navele imense, nedetectabile, la fel ca aceea furată în care Teg și ceilalți refugiați împreună cu el locuiau acum, dețineau o putere de foc mai mare decât orice avusese vreodată Bene Gesseritul. Prin comparație, armele atomice tradiționale nu erau mai mult de o înțepătură

de ac. *Armele astea noi trebuie să fi fost inventate în Dispersie.* Teg încercă să

realizeze o proiecție mentatică. Ingeniozitate umană născută din disperare?

Sau era cu totul altceva?

În imaginea plutitoare, navele furioase deschiseră focul dezlănțuind valuri pârjolitoare, cu dispozitive pe care Bene Gesseritul le denumise între timp „Anihilatoare“. Bombardamentul continuă până când planeta se goli de viață. Dunele nisipoase fură transformate în sticlă neagră; până și atmosfera Rakisului luă foc. Viermi uriași și orașe întinse, oameni și plancton de nisip, totul a fost nimicit. Nimic n-ar fi putut supraviețui acolo, nici măcar el.

Acum, aproape paisprezece ani mai târziu și într-un univers enorm de schimbat, adolescentul deșirat potrivi scaunul de birou la o înălțime mai confortabilă. *Revăd împrejurările morții mele. Iarăși.*

8

Conform definiției stricte, Teg era, mai degrabă, o clonă decât un ghola crescut din celule recoltate de la un cadavru, deși cel din urmă era cuvântul pe care cei mai mulți îl foloseau ca să-l descrie. Înăuntrul cărnii tinere trăia un bătrân, un veteran al numeroaselor campanii duse pentru Bene Gesserit; nu-și putea aminti ultimele câteva clipe din viață, dar aceste înregistrări lăsau prea puțin loc de îndoială.

Nimicirea absurdă a planetei Dune demonstra adevărata cruzime a Onoratelor Matres. *Târfe*, le numea Comunitatea Surorilor. Și pe bună

dreptate.

Înghionti comenzile intuitive pentru degete și rulă imaginile încă o dată. Era o senzație ciudată cea de observator, știind că el însuși se aflase acolo, că luptase și murise, când fuseseră înregistrate imaginile…

Teg auzi un sunet la ușa arhivelor și o zări pe Sheeana cum îl privea de pe coridor. Avea chipul uscățiv și colțuros, cu pielea oacheșă, datorită

moștenirii rakiene. Părul ciufulit, castaniu-roșcat, avea reflexe arămii, datorită copilăriei petrecute sub soarele deșertului. Ochii îi erau complet albaștri, deoarece consumase melanj toată viața și trecuse și prin Agonia Mirodeniei, care o transformase într-o Cucernică Maică. Era cea mai tânără

care supraviețuise vreodată, i se spusese lui Teg.

Pe buzele mari ale lui Sheeana se citea un surâs abia perceptibil.

— Iar studiezi bătălii, Miles? Pentru un comandant militar nu-i deloc bine să fie atât de predictibil.

— Am foarte multe de revăzut, îi răspunse Teg cu vocea lui spartă, de băiețandru. Basharul a realizat o grămadă de lucruri în trei sute de ani, înainte să mor.

Când Sheeana recunoscu înregistrarea proiectată, pe chipul ei se citi neliniștea. Teg se uitase la imaginile acelea de pe Rakis până la obsesie, încă

de când fugiseră în universul ăsta bizar și necartografiat.

— Vreo veste de la Duncan? întrebă el, încercând să-i distragă atenția.

Încerca un nou algoritm de navigație ca să ne scoată din…

— Știm exact unde suntem.

Sheeana înălță bărbia cu un gest inconștient, pe care ajunsese să-l folosească din ce în ce mai des de când devenise

conducătoarea acestui grup de refugiați.

— Ne-am *rătăcit*!

Teg percepu automat critica la adresa lui Duncan Idaho. Intenția lor fusese să împiedice pe oricine – Onoratele Matres, ordinul corupt al Bene Gesserit sau Inamicul misterios – să găsească nava.

— Măcar nu suntem în pericol.

9

Sheeana nu părea convinsă.

— Atâtea necunoscute mă îngrijorează: unde suntem, cine ne urmărește…

Glasul i se stinse treptat, apoi reluă:

— Te las cu studiile tale. O să avem în curând încă o întâlnire, să

discutăm situația.

El înălță capul.

— S-a schimbat ceva?

— Nu, Miles. Și mă aștept la aceleași argumente repetate la nesfârșit.

Ridică din umeri.

— Celelalte surori par să insiste.

Cu un foșnet slab al robei, ieși din camera arhivelor și-l lăsă cu bâzâitul tăcut al imensei nave invizibile.

Să ne întoarcem la Rakis. Să ne întoarcem la moartea mea… și la evenimentele care au cauzat-o!

Teg reluă înregistrările, adunând rapoarte și perspective vechi și le privi din nou, călătorind și mai departe în timp.

Acum, că amintirile se treziseră, știa ce făcuse înainte de moarte. N-avea nevoie de înregistrări ca să vadă cum ajunsese basharul Teg într-o asemenea situație proastă pe Rakis, cum o provocase el însuși. Pe atunci, el și oamenii lui loiali, veterani

ai multelor lui campanii militare faimoase, furaseră o non-navă pe Gammu, o planetă pe care istoria o numise cândva Giedi Prime, lumea de baştină a maleficei, dar de mult exterminatei Case Harkonnen.

Cu ani înainte, Teg fusese adus să-l păzească pe tânărul ghola Duncan Idaho, după ce unsprezece ghola Duncan anteriori fuseseră asasinaţi.

Bătrânul bashar reuşise să-l ţină în viaţă până la maturitate şi îi restaurase, în cele din urmă, amintirile lui Duncan, apoi îl ajutase să scape de pe Gammu. Când una dintre Onoratele Matres, Murbella, încercase să-l înrobească sexual pe Duncan, acesta o prinsese în schimb *pe ea*, cu talente nebănuite implantate în el de creatorii săi tleilaxu. Se dovedise că Duncan era o armă vie, proiectată anume să contracareze puterile Onoratelor Matres. Nu era de mirare că târfele înfuriate încercau cu atâta disperare să-l găsească şi să-l omoare.

După ce măcelărise sute de Onorate Matres şi de slugi de-ale lor, bătrânul bashar se ascunsese printre oameni care juraseră să-şi dea viaţa ca să-l apere. Niciun mare general nu se mai bucurase de atâta loialitate, de la Paul Muad'Dib încoace sau poate chiar din zilele fanatice ale Jihadului Butlerian. Printre băuturi, mâncăruri şi amintiri nostalgice povestite cu ochii 10

umezi, basharul le explicase că avea nevoie ca ei să fure o non-navă pentru el. Deşi sarcina părea imposibilă, veteranii nici nu crâcniseră.

Cufundat acum în arhive, tânărul Miles revăzu înregistrări de supraveghere ale agenţilor de securitate ai spaţioportului de pe Gammu, imagini luate de pe clădirile înalte ale Ghildei din oraş. Fiecare etapă a atacului fusese justificată, din punctul lui de vedere, chiar dacă studia înregistrările atât de mulţi ani mai târziu. *Era singura cale să reuşim, iar noi am făcut-o…*

După zborul către Rakis, Teg şi oamenii lui le găsiseră pe Cucernica Maică Odrade şi pe Sheeana călare pe un vierme uriaş, ca să întâlnească

non-nava în largul marelui deşert. Nu aveau prea mult timp la dispoziţie.

Onoratele Matres răzbunătoare se apropiau, isterizate fiindcă basharul îşi bătuse joc de ele pe Gammu. Pe Rakis, el şi

oamenii lui care mai erau încă în viață ieșiseră din non-navă cu vehicule blindate și arme în plus. Venise vremea pentru o ultimă, dar vitală bătălie.

Înainte ca basharul să-și ducă soldații credincioși să le înfrunte pe târfe, Odrade îi zgâriase, ca din întâmplare, dar cu dibăcie, pielea aspră a gâtului și colectase, fără prea multă subtilitate, mostre de celule. Atât Teg, cât și Cucernica Maică înțelegeau că era ultima șansă a Comunității Surorilor de a păstra una dintre cele mai strălucite minți de strateg de la Dispersie. Își dădeau seama că era pe cale să moară. Ultima bătălie a lui Miles Teg.

Până la ciocnirea basharului și a oamenilor lui cu Onoratele Matres la sol, alte grupuri de târfe cuceriseră rapid centrele populare ale Rakisului. Le măcelăriseră pe surorile Bene Gesserit care rămăseseră în urmă la Keen. Îi uciseseră pe Maeștrii Tleilaxu și pe preoții Zeului Fracționat.

Bătălia era deja pierdută, dar Teg și trupele sale se aruncaseră asupra apărării inamice cu o violență nemaiîntâlnită. Din moment ce trufia Onoratelor Matres nu le îngăduia să accepte o asemenea umilință, târfele ripostaseră împotriva întregii lumi, distrugând totul și pe toți cei de acolo.

Inclusiv pe el.

Între timp, luptătorii bătrânului bashar creaseră o diversiune pentru a permite non-navei să evadeze, ducându-i cu ea pe Odrade, pe ghola Duncan și pe Sheeana, care atrăsese străvechiul vierme de nisip în cala uriașă.

Curând, după ce nava scăpase în siguranță, Rakis fusese distrusă, iar viermele devenise ultimul din specia lui.

Aceea fusese prima viață a lui Teg. Amintirile lui reale se încheiau acolo.

11

Urmărind acum imaginile bombardamentului final, Miles Teg se întrebă în ce moment fusese nimicit trupul său original. Chiar avea vreo importanță? Acum, că trăia din nou, avea o a doua șansă.

Folosind celulele pe care Odrade le luase de pe gâtul lui, Comunitatea crescuse o copie a basharului lor și declanșaseră amintirile genetice. Bene Gesseritul știa că urmau să aibă

nevoie de geniul său tactic în războiul cu Onoratele Matres. Iar băiatul Teg le condusese într-adevăr la victorie pe Gammu și pe Junction. Făcuse tot ce-i ceruseră.

Mai târziu, el și Duncan, alături de Sheeana și de disidentele ei, furaseră din nou non-nava și fugiseră de pe planeta Canonicatului, pentru că

nu puteau îndura ceea ce Murbella lăsa să i se întâmple Bene Gesseritului.

Fugarii înțelegeau mai bine decât oricine altcineva că misteriosul Inamic continua să-i vâneze, indiferent cât de rătăcită ar fi fost non-nava…

Istovit de fapte și de amintiri forțate, Teg a închis înregistrările, și-a întins brațele subțiri și a ieșit din sectorul arhivelor. Avea să petreacă vreo câteva ore cu un antrenament fizic intens, apoi să se antreneze cu armele.

Deși trăia în trupul unui copil de treisprezece ani, era sarcina lui să fie pregătit pentru orice și să nu lase niciodată garda jos.

12

„De ce i-ai cere unui om deja rătăcit să te îndrume? Și apoi de ce-ai fi surprins dacă

nu te îndrumă nicăieri?“

DUNCAN IDAHO, O mie de vieți

Pluteau în derivă. Erau la adăpost. Erau pierduți.

O navă neidentificabilă într-un univers neidentificabil.

Singur pe puntea de navigație, cum se întâmpla adesea, Duncan Idaho știa că încă îi urmăreau dușmani puternici. Amenințări înăuntrul unor amenințări, înăuntrul altor amenințări. Non-nava rătăcea în vidul înghețat, departe de orice explorări consemnate ale oamenilor. Un univers cu totul diferit. Nu se putea hotărî dacă erau ascunși sau prinși în capcană. N-ar fi știut cum să se întoarcă la un sistem stelar familiar, nici dacă ar fi vrut.

Potrivit cronometrelor independente de pe punte, se aflau în acest altundeva straniu și deformat de ani întregi… deși cine-ar

fi putut spune cum curgea timpul în alt univers? Legile fizicii și peisajul galaxiei puteau fi complet alterate aici.

Brusc, de parcă grijile ar fi avut un strop de preștiință, observă panoul principal cu instrumente clipind dezordonat, în timp ce motoarele de stabilizare săltau în sus și-n jos. Deși nu vedea nimic altceva neobișnuit în afara învolburărilor de gaze și a undelor distorsionate de energie, de acum familiare, non-nava întâlnise ceea ce ajunsese să considere ca fiind o „zonă

accidentată". Cum puteau întâlni turbulențe în spațiu când nu era nimic *acolo*?

Nava se cutremură într-o șfichiuire de gravitație stranie, zguduită de un jet de particule de energie înaltă. Când Duncan închise sistemele de pilotaj automat și schimbă cursul, situația se înrăutăți. Străfulgerări abia perceptibile de lumină portocalie apărură în fața navei, ca niște flăcărui slabe, pâlpâitoare. Simți tremurul punții, ca și cum s-ar fi izbit de cine știe ce obstacol, dar nu văzu nimic. Absolut nimic! Ar fi trebuit să fie un vid pustiu, care să nu le dea nicio senzație de mișcare sau de turbulență. Ciudat univers…

Duncan corectă cursul până când instrumentele și motoarele se domoliră, iar străfulgerările dispărură. Dacă primejdia ar crește, ar putea fi nevoit să încerce încă un salt riscant în pliurile spațiului. La plecarea din Canonicat pilotase non-nava fără ghidaj, după ce golise toate sistemele de navigație și fișierele de coordonate, și nu folosise nimic altceva în afară de intuiție și de preștiință rudimentară. De fiecare dată când activa motoarele 13

Holtzman, Duncan își asuma riscuri cu întreaga navă și risca viețile celor 150 de refugiați de la bord. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi trebuit.

Cu trei ani în urmă, n-avusese de-ales. Duncan ridicase aparatul uriaș

de pe terenul de aterizare, într-o încercare ce nu fusese tocmai o evadare; mai curând, furase cu totul închisoarea în care-l pusese Comunitatea Surorilor. Iar fuga, pur și simplu, nu era de-ajuns. În mintea lui acordată, văzuse cum se închidea capcana în jurul lor. Observatorii Inamici Exteriori, în deghizările lor bizar de inofensive de bătrân și bătrână, aveau un năvod pe care-l puteau arunca la distanțe enorme, ca să prindă nava în mreje.

Văzuse plasa multicoloră, sclipitoare, cum începea să se contracte și straniul cuplu vârstnic cum zâmbea triumfător. Crezuseră că-i prinseseră, pe el și nava, în gheare.

Cu degetele ca un vârtej, cu concentrarea ascuțită ca o așchie de diamant, Duncan convinsese motoarele Holtzman să facă lucruri pe care nici măcar un Navigator al Ghildei nu le-ar fi cerut de la ele. În timp ce năvodul invizibil al Inamicului captura non-nava, Duncan îi smulsese din loc și zburase cu vehiculul enorm atât de departe în pliurile spațiului, încât sfâșiase însăși țesătura universului și alunecase dincolo. Antrenamentul său străvechi de Maestru Spadasin îi venise în ajutor. *Ca o lamă lentă, care se strecoară printr-un scut individual, altminteri impenetrabil.*

Iar non-nava se trezise cu totul altundeva. Însă el își păstrase vigilența și nu-și îngăduise nici măcar un oftat de ușurare. În universul ăsta de neînțeles, ce ar fi putut să mai urmeze?

Acum, cerceta imaginile exterioare transmise de senzorii extinși dincolo de non-câmp. Priveliștea de afară nu se schimbase: văluri răsucite de gaz nebular, filamente întoarse pe dos, care n-aveau să se condenseze niciodată în stele. Era acesta un univers tânăr, care nu-și terminase coagularea, sau un univers atât de incredibil de străvechi, încât toți sorii arseseră până la capăt și fuseseră reduși la o cenușă moleculară?

Grupul pestriț de refugiați dorea cu disperare să se întoarcă la normal… sau cel puțin la *altundeva*. În atât de mult timp, teama și neliniștea se transformaseră întâi în confuzie, apoi în neastâmpăr și proastă dispoziție.

Voiau altceva decât să fie pierduți și nevătămați. Fie îl priveau pe Duncan cu speranță, fie îl învinuiau pentru situația în care se aflau.

Nava conținea un amestec de grupuri umane (sau Sheeana și surorile ei Bene Gesserit îi socoteau pe toți simple „eșantioane“?). Ansamblul includea o ceată de membri ortodocși ai Bene Gesserit, acolite, Instructoare, Cucernice Maici, chiar și muncitori bărbați, alături de Duncan însuși și de tânărul ghola Miles Teg. Se mai aflau la bord un rabin și grupul său de evrei, 14

salvați de încercarea de pogrom a Onoratelor Matres de pe Gammu, singurul Maestru Tleilaxu supraviețuitor și patru

Fiutari animalici, hibrizi monstruoși între oameni și feline, creați în Dispersie și înrobiți de târfe. Pe deasupra, cala cea mare era locuința a șapte viermi mici de nisip.

Chiar că suntem un amestec ciudat. O corabie a nebunilor.

La un an după fuga din Canonicat și după împotmolirea în universul ăsta deformat și ininteligibil, Sheeana și însoțitorii ei Bene Gesserit i se alăturaseră lui Duncan pentru o ceremonie de botez. În lumina hoinărelilor nesfârșite ale non-navei, numele *Ithaca* părea potrivit.

Itaca (sau Ithaca, în limba cunoscută tuturor pribegilor), o insuliță din Grecia antică, fusese căminul lui Ulise, care, după încheierea războiul troian, petrecuse zece ani rătăcind, în încercarea de a-și găsi drumul înapoi către casă. În același fel, Duncan și tovarășii săi aveau nevoie de un loc pe care să-l numească acasă, un liman sigur. Acești oameni porniseră în propria mare odisee, iar, lipsit până și de hartă sau de catalog stelar, Duncan era la fel de pierdut ca Ulise cel din vechime.

Nimeni nu-și dădea seama cât de mult tânjea Duncan să se întoarcă în Canonicat. Sentimente profunde îl legau de Murbella, dragostea lui, sclava și stăpâna lui. Despărțirea de ea fusese cea mai grea și mai dureroasă sforțare pe care și-o putea aminti din multele lui vieți. Se îndoia că avea să-și revină

vreodată în întregime. *Murbella…*

Cu toate acestea, Duncan Idaho pusese întotdeauna datoria mai presus de sentimentele personale. Fără să țină seama de durerea din inimă, își asuma responsabilitatea pentru siguranța non-navei și a pasagerilor săi, chiar și într-un univers deformat.

Din când în când, combinații răzlețe de mirosuri îi aduceau aminte de parfumul distinct al lui Murbella. Esteri organici care pluteau prin aerul procesat al non-navei îi izbeau receptorii olfactivi și declanșau amintiri din cei unsprezece ani împreună. Transpirația ei, părul ei chihlimbariu-închis, gustul deosebit al buzelor și aroma de apă de mare a „ciocnirilor sexuale".

Întâlnirile pătimașe, reciproc dependente, fuseseră atât intime, cât și violente ani de-a rândul și niciunul nu fusese destul de puternic ca să se elibereze.

Nu trebuie să confund dependența reciprocă și dragostea. Suferința era cel puțin la fel de pătrunzătoare și de insuportabilă ca agonia epuizantă a renunțării la un drog. Oră după oră, în timp ce non-nava zbura prin vid, Duncan se îndepărta tot mai mult de ea.

Se lăsă pe spate și-și deschise simțurile unice, îndreptându-și atenția spre exterior. Primejdia asumării acestei sarcini de santinelă pasivă era 15

aceea că, uneori, se cufunda în reverii tulburi despre Murbella. Ca să

ocolească problema, Duncan își compartimenta mintea de mentat. Dacă o porțiune rătăcea, altă porțiune era întotdeauna în alertă, mereu în căutarea pericolului.

În anii petrecuți împreună, el și Murbella avuseseră patru fiice. Cele două mai mari, gemene, ar trebui să fie aproape adulte acum. Dar, din clipa în care Agonia o transformase pe Murbella lui într-o adevărată Bene Gesserit, o pierduse. Pentru că nicio Onorată Matre nu mai terminase până

atunci antrenamentul, de fapt, *re* antrenamentul, pentru a deveni Cucernică

Maică Bene Gesserit, Comunitatea fusese extraordinar de mulțumită de ea.

Inima frântă a lui Duncan fusese, și încă era, doar o pagubă colaterală.

În minte, chipul fermecător al lui Murbella îl bântuia. Calitățile de mentat, talent și blestem în același timp, îi permiteau să evoce fiecare amănunt al trăsăturilor ei: fața ovală și fruntea lată, ochii de un verde-intens ca de jad, trupul mlădios care putea să lupte și să facă dragoste cu aceeași măiestrie. Apoi își aminti că ochii verzi deveniseră albaștri după Agonia Mirodeniei. Nu mai era aceeași…

Gândurile îi rătăceau și trăsăturile ei i se topiră în minte. Ca o imagine remanentă întipărită pe retină, o altă femeie începu să prindă formă, făcându-l să tresară. Era o prezență exterioară, o minte incomparabil mai presus de a lui, care-l căuta și înfășura șuvițe blânde în jurul non-navei *Ithaca*.

Duncan Idaho, rosti un glas, liniștitor și feminin.

Îl cuprinse un val de emoții și deveni conștient de pericol. De ce nu prevăzuse asta sistemul lui mentatic de santinelă? Mintea compartimentată

trecu brusc în modulul de supraviețuire. Sări la comenzile Holtzman, cu intenția de a arunca iar non-nava departe, fără ghidaj.

Vocea încercă să intervină. Duncan Idaho, nu fugi. Nu-ți sunt dușman.

Bătrânul și bătrâna dăduseră asigurări asemănătoare. Deși n-avea nici cea mai mică idee cine erau, Duncan înțelegea că *ei* erau adevăratul pericol.

Dar această nouă prezență feminină, acest intelect imens, îl atinsese din afara universului straniu și neidentificat pe care-l locuia în acel moment non-nava. Se strădui să se elibereze, dar nu reuși să scape de voce.

Sunt Oracolul Timpului.

În decursul câtorva dintre vieți, Duncan auzise de Oracolul Timpului, forța călăuzitoare a Ghildei Spațiale. Entitate binevoitoare și atotvăzătoare, se spunea că Oracolul Timpului era o prezență grijulie care veghease asupra Ghildei încă de la formarea acesteia, în urmă cu cincisprezece mii de ani.

16

Duncan o socotise întotdeauna doar o manifestare religioasă bizară printre Navigatorii hiperpătrunzători.

— Oracolul e un mit!

Degetele îi zăboveau deasupra comenzilor tactile ale consolei.

Sunt multe lucruri. Fu surprins când vocea nu-i contrazise acuzația.

Mulți te caută. Vei fi găsit aici.

— Am încredere în propriile capacități.

Duncan porni motoarele de pliere a spațiului. Din punctul său exterior de observație, spera că Oracolul n-avea să observe ce făcea. Avea să ducă

non-nava în altă parte, să fugă din nou. Câte puteri diferite îl urmăreau?

Viitorul îți cere prezența. Ai un rol de jucat în Kralizec.

Kralizec… bătălia taifun… demult profețita bătălie de la capătul universului, care avea să schimbe pentru totdeauna înfățișarea viitorului.

— Alt mit, replică Duncan, chiar în timp ce activa saltul în pliurile spațiului fără să-i avertizeze pe ceilalți pasageri.

Nu putea risca să rămână pe loc. Non-nava se clătină, apoi plonjă încă o dată în necunoscut.

Auzi vocea slăbind, când nava scăpă din ghearele Oracolului, fără să

pară însă descurajată. *Aici*, zise glasul îndepărtat, *o să te călăuzesc.* Glasul nepoftit se stinse, sfâșiat ca niște zdrențe.

Ithaca pătrunse oblic în spațiul pliat și, după o clipă nesfârșit de scurtă, se năpusti iar afară.

Străluceau stele peste tot în jurul navei. Stele adevărate. Duncan cercetă senzorii, verifică grila de navigație și văzu sclipirile sorilor și nebuloaselor. Din nou spațiu normal. Fără alte verificări, își dădu seama că

ajunseseră înapoi, în propriul univers. Nu se putea hotărî dacă să se bucure sau să urle de disperare.

Duncan nu mai simțea Oracolul Timpului, nici nu putea detecta vreunul dintre căutătorii probabili, misteriosul Inamic și Comunitatea unificată, deși trebuiau să se afle încă undeva. Nu s-ar fi dat bătuți, nici măcar după trei ani.

Non-nava fugea în continuare.

17

„Cel mai puternic și mai altruist conducător, chiar dacă funcția lui depinde de sprijinul maselor, trebuie să asculte mai întâi imperativele inimii și să nu permită

deciziilor sale să fie înrâurite de opinia populară. Numai prin curaj și tărie de caracter se poate ajunge vreodată la o moștenire adevărată și memorabilă."

PRINȚESA IRULAN, Pildele lui Muad'Dib

Ca o împărătească dragon cu ochii ațintiți asupra supușilor ei, Murbella stătea pe un tron înalt, în sala mare de primire a Citadelei Bene Gesserit.

Lumina soarelui de dimineață se revărsa prin ferestrele înalte cu vitralii și împrăștia culori prin toată încăperea.

Canonicatul era centrul unui război civil extrem de neobișnuit.

Cucernicele Maici și Onoratele Matres se apropiau unele de altele cu toată

finețea unor nave spațiale care se ciocneau. Murbella, urmând planul măreț

al lui Odrade, nu le permitea nicio altă opțiune. Canonicatul era acum casa ambelor grupuri.

Fiecare facțiune o ura pe Murbella pentru schimbările pe care le impusese și niciuna nu avea tăria s-o sfideze. Prin unificarea lor, filozofiile și societățile contradictorii ale Onoratelor Matres și ale Bene Gesseritului fuzionau ca niște gemeni siamezi oribili. Conceptul însuși era revoltător pentru multe dintre ele. Potențialul de a reîncepe vărsarea de sânge plutea tot timpul în aer, iar alianța forțată atârna pe marginea prăpastiei.

Era un risc pe care unele membre ale Comunității nu fuseseră dispuse să-l accepte.

— Supraviețuirea cu prețul autodistrugerii nu înseamnă câtuși de puțin supraviețuire, spusese Sheeana, chiar înainte ca ea și Duncan să ia non-nava și să fugă.

„Au votat cu picioarele", cum suna o zicală veche. *Oh, Duncan!* Era posibil ca Maica Superioară Odrade să nu fi ghicit ce plănuia Sheeana să

facă?

Sigur că am știut, răspunse glasul lui Odrade din Celelalte Memorii.

Sheeana a ascuns-o de mine, dar, în cele din urmă, am știut.

— Și-ai preferat să nu mă previi?

Murbella se certa adeseori cu voce tare cu glasul predecesoarei ei, unul dintre multele glasuri interioare la care avea acces de când devenise Cucernică Maică.

Am preferat să nu previn pe nimeni. Sheeana a luat hotărârile acestea din propriile motive.

— Iar acum amândouă trebuie să trăim cu consecințele.

18

De pe tron, Murbella urmări gărzile care aduceau o prizonieră. Încă o problemă de disciplină pe care trebuia s-o rezolve. Încă un *exemplu* pe care trebuia să-l dea. Deși asemenea demonstrații le îngrozeau pe surorile Bene Gesserit, Onoratele Matres le apreciau valoarea.

Situația aceasta era mai importantă decât altele, așa că Murbella urma să se ocupe de ea personal. Își netezi peste genunchi roba sclipitoare, negru cu auriu. Spre deosebire de surorile Bene Gesserit, care-și înțelegeau locul și nu aveau nevoie de simboluri ostentative ale rangului, Onoratele Matres cereau însemne țipătoare ale poziției, cum ar fi tronurile sau caniscaunele extravagante, pelerinele ornamentate în culori vii. Astfel, autoproclamata Maică Comandant era silită să stea pe un tron impunător, incrustat cu gemone și nestemate-de-foc.

Destul de valoroase, încât să cumpere o planetă importantă, gândi ea, dac-ar fi vreuna pe care aș vrea s-o cumpăr.

Murbella ajunsese să deteste zorzoanele funcției, dar le înțelegea necesitatea. Femei purtând diferitele costumații ale celor două ordine erau mereu în preajma ei, atente la cel mai mic semn de slăbiciune. Deși urmau antrenamentul după metodele Comunității Surorilor, Onoratele Matres se agățau de veșmintele lor tradiționale, pelerinele și eșarfele imprimate cu șerpi și de salopetele mulate pe corp. Prin contrast, surorile Bene Gesserit respingeau culorile aprinse și se acopereau cu robe largi, închise la culoare.

Deosebirea era la fel de limpede precum cea dintre niște păuni viu colorați și niște pitulici camuflate în tufișuri.

Prizoniera, o Onorată Matre pe nume Annine, avea părul blond și scurt și purta un colant galben-canar și o pelerină țipătoare din plazmătase moarată, de culoarea safirului. Cătușe electronice îi țineau brațele încrucișate peste mijloc, ca și cum ar fi purtat o cămașă de forță invizibilă; gura îi era astupată cu

un călușe neuroinhibitor. Annine se zbătea zadarnic în legături, iar încercările ei de a vorbi ieșeau ca niște mormăieli neinteligibile.

Gărzile o așezară pe rebelă la picioarele treptelor de dedesubtul tronului. Murbella se concentră asupra ochilor sălbatici, care păreau să-și strige sfidarea la adresa ei.

— Nu mai vreau s-aud ce ai de spus, Annine. Ai vorbit deja prea mult.

Femeia criticase de mult prea multe ori modul de conducere al Maicii Comandant, își ținuse propriile întâlniri și tunase și fulgerase împotriva unificării Onoratelor Matres cu Bene Gesseritul. Unele dintre discipolele lui Annine dispăruseră chiar din orașul principal și-și stabiliseră propria bază

în teritoriile nelocuite din nord. Murbella nu putea lăsa o asemenea provocare să treacă fără să riposteze.

19

Fusese de neiertat felul în care Annine își manifestase nemulțumirea din spatele unui văl laș de anonimat, punând-o pe Murbella într-o situație jenantă, diminuându-i autoritatea și prestigiul. Maica Comandant cunoștea prea bine felul de a fi al lui Annine. Nicio negociere, niciun compromis, niciun apel la înțelegere n-ar fi făcut-o vreodată să se răzgândească. Femeia se definea prin această opoziție.

O risipă de material uman brut. Murbella afișă o expresie de dezgust.

Măcar dacă Annine și-ar fi îndreptat furia împotriva unui dușman adevărat…

Femei din ambele facțiuni observau din cele două laturi ale sălii imense. Cele două grupuri nu erau dornice să se amestece; în schimb, se separau în „târfe“ de o parte și „vrăjitoare“ de cealaltă. *Ca uleiul și apa.*

În anii de când impusese cu forța unificarea, Murbella trecuse prin destule situații în care ar fi putut fi ucisă, dar evitase fiecare capcană, se strecurase, se adaptase, administrase pedepse aspre.

Autoritatea ei asupra acestor femei era complet legitimă: era atât Cucernica Maică Superioară, aleasă de Odrade, cât și

Preaonorata Matre, în virtutea asasinării predecesoarei sale. Își alesese titlul de Maică Comandant pentru a simboliza integrarea celor două ranguri importante și, odată cu trecerea timpului, observă că toate femeile deveniseră oarecum protectoare cu ea. Lecțiile lui Murbella aveau efectul dorit, deși destul de încet.

După bătălia cu răsturnări de situație de pe Junction, pentru Comunitate, singurul mod de a supraviețui violenței Onoratelor Matres fusese acela de a le lăsa să *creadă* că erau victorioase. Ca o inversare filozofică, cele care le țineau prizoniere pe surori deveniră ele însele captive înainte să-și dea seama; cunoștințele, antrenamentul și trucurile Bene Gesseritului absorbiră convingerile rigide ale adversarelor lor. În cele mai multe dintre cazuri.

Cu un semn al mâinii, Maica Comandant le ceru gărzilor să strângă

legăturile lui Annine. Chipul femeii se contorsionă de durere.

Murbella coborî treptele lustruite fără să-și ia nicio clipă ochii de la prizonieră. Ajunsă pe podea, Murbella o privi de sus, cu mânie, pe femeia mai scundă. Îi făcea plăcere să vadă cum i se schimba expresia ochilor, cum i se umpleau de spaimă în loc de sfidare, pe măsură ce-și dădea seama ce urma. Onoratele Matres se osteneau rareori să-și rețină emoțiile și preferau, în schimb, să le exploateze. Descoperiseră că o expresie sălbatică, provocatoare, indicație clară de furie și pericol, le putea îndemna pe victimele lor să se supună. În contrast total, Cucernicele Maici considerau emoțiile o slăbiciune și le controlau cu strictețe.

— De-a lungul anilor, am întâlnit multe provocări și le-am omorât pe toate, zise Murbella. M-am duelat cu Onorate Matres care nu mi-au recunoscut autoritatea. Am înfruntat surorile Bene Gesserit care refuzau să

accepte ce fac. Cât sânge și cât timp mai trebuie să irosesc cu absurditatea asta, când avem un Inamic real care ne vânează?

Fără să scoată legăturile lui Annine sau să-i dezlege călușul, Murbella scoase un pumnal strălucitor din eșarfă și i-l înfipse în gât. Fără ceremonie, fără demnitate… fără pierdere de timp.

Gărzile o ținură pe prizoniera muribundă în timp ce tresărea, se zbătea și bolborosea jumătăți de cuvinte, apoi aceasta se prăbuși, cu ochii sticloși și morți. Annine nici măcar nu făcu mizerie pe podea.

— Luați-o.

Murbella șterse cuțitul pe pelerina de plazmătase a victimei, apoi își reluă locul pe tron.

— Am treburi mai importante de care să mă ocup.

În largul galaxiei, Onorate Matres crude și neîmblânzite, încă depășind numeric comunitatea Bene Gesserit, acționau în celule independente, discrete. Multe dintre aceste femei refuzau să recunoască autoritatea Maicii Comandant și-și continuau planul inițial: să măcelărească și să incendieze, să distrugă și să fugă. Înainte de a fi capabile să înfrunte adevăratul Inamic, Murbella trebuia să le aducă pe toate sub controlul ei. Pe toate.

Simțind că Odrade era iar disponibilă, Murbella îi spuse mentorei ei, în tăcerea minții:

— Aș vrea să nu fie nevoie de soiul ăsta de lucruri.

Metoda ta e mai brutală decât aș prefera, dar ai în față provocări mari și diferite de ale mele. Ți-am încredințat sarcina supraviețuirii Comunității.

Acum, munca îți revine.

— Tu ești moartă și trebuie să te mulțumești cu rolul de observator.

Odrade-cea-dinăuntru chicoti. Găsesc rolul ăsta mult mai puțin stresant.

De-a lungul schimbului interior de cuvinte, Murbella își păstră fața ca o mască impasibilă, având în vedere că atât de multe femei din sala de primire stăteau cu ochii pe ea.

De lângă tronul împodobit, Bellonda cea îmbătrânită și enorm de grasă

se aplecă spre ea.

— A sosit nava Ghildei. Escortăm încoace delegația de șase membri cu toată repeziciunea cuvenită.

Bell fusese adversara și tovarășa lui Odrade. Cele două fuseseră

deseori în dezacord, în special cu privire la proiectul Duncan Idaho.

21

— Am decis să-i las să aștepte. Nu-i nevoie să-i facem să creadă că

suntem nerăbdătoare să-i întâlnim.

Știa ce voia Ghilda. Mirodenie. Mereu același lucru – mirodenie.

Bărbiile lui Bellonda se încrețiră când dădu din cap.

— Sigur. Putem găsi formalități nesfârșite de respectat, dacă dorești.

Să îi dăm Ghildei o mostră din birocrația sa.

22

„Dăinuie legenda că o perlă din conștiința lui Leto al II-lea supraviețuiește în fiecare dintre viermii de nisip care au apărut din trupul său fracționat. Împăratul-Zeu însuși spunea că avea să trăiască începând din acel moment într-un vis fără sfârșit. Dar dacă s-ar trezi? Când o să vadă ce am făcut din noi, o să râdă Tiranul de noi?“

PREOTEASA ARDATH, Cultul lui Sheeana de pe planeta Dan
Deși flăcările curățaseră planeta-deșert de orice urmă de viață, sufletul Dunei supraviețuia la bordul non-navei. Sheeana în persoană avusese grijă

de asta.

Ea și aghiotanta ei cu chip sever, Garimi, stăteau la fereastra de observație de deasupra calei mari a lui *Ithaca*. Garimi urmărea cum tremurau dunele scunde, în timp ce se mișcau cei șapte viermi de nisip captivi.

— Au crescut.

Viermii erau mai mici decât uriașii pe care și-i amintea Sheeana de pe Rakis, dar mai mari decât oricare dintre cei pe care-i văzuse în brâul de deșert prea umed din Canonicat. Comenzile de mediu din cala enormă a navei erau destul de precise pentru a furniza un deșert perfect simulat.

Sheeana clătină din cap, știind că amintirile primitive ale creaturilor trebuiau să cuprindă înotul printr-un ocean nesfârșit de dune.

— Viermii noștri sunt înghesuiți, neastâmpărați. N-au unde să se ducă.

Chiar înainte ca târfele să pustiască Rakisul, Sheeana salvase un vierme bătrân și-l transportase în Canonicat. Aproape mort la sosire, creatura titanică se descompusese curând după ce atinsese solul fertil, iar pielea i se fragmentase în mii de păstrăvi de nisip reproducători, care se îngropaseră în pământ. În cursul următorilor paisprezece ani, acești păstrăvi de nisip începuseră să transforme lumea luxuriantă într-un alt pustiu arid, un nou cămin pentru viermi. În sfârșit, când condițiile ajunseseră corespunzătoare, magnificele făpturi reînviaseră, la început mici, dar, cu timpul, aveau să crească și să devină mai puternice.

Când Sheeana se hotărâse să evadeze din Canonicat, luase cu ea câțiva dintre viermii pitici de nisip. Fascinată de mișcarea din nisip, Garimi se aplecă mai aproape de fereastra de observație din plaz. Expresia aghiotantei brunete era atât de serioasă, încât părea să-i aparțină unei femei mai în vârstă cu zeci de ani. Garimi era un cal de povară, o adevărată Bene Gesserit conservatoare, cu tendința provincială de a privi lumea din jurul ei ca fiind simplă și clară, în alb și negru. Deși mai tânără decât Sheeana, se agăța mai mult decât ea de puritatea Bene Gesserit și era profund jignită de ideea ca 23

detestatele Onorate Matres să se alăture Comunității. Garimi o ajutase pe Sheeana să ducă la îndeplinire planul riscant care le îngăduise să scape de

„corupție“.

Privind viermii neliniștiți, Garimi zise:

— Acum, că am ieșit din celălalt univers, când o să ne găsească Duncan o lume? Când o să ne hotărâm că suntem în siguranță?

Ithaca fusese construită pentru a servi drept mare oraș în spațiu.

Sectoare luminate artificial erau proiectate ca sere pentru produse agricole, în timp ce rezervoarele de alge și bazinele de reciclare furnizau alimente mai puțin apetisante. Pentru că transporta un număr relativ mic de pasageri, proviziile și sistemele de epurare ale navei aveau să procure mâncare, aer și apă încă vreo câteva decenii. Populația actuală era atât de mică, încât nu punea deloc la încercare sistemele de supraviețuire, ținând cont de capacitatea navei. Sheeana se întoarse de la fereastra de observație.

— Nu eram sigură că Duncan ar putea să ne readucă vreodată în spațiul normal, dar acum a făcut-o. Nu ți-e de-ajuns?

— Nu! Trebuie să alegem o planetă pentru noul nostru sediu Bene Gesserit, să dăm drumul viermilor ăstora și să construim un nou nucleu pentru Comunitate.

Își propti mâinile în șolduri.

— Nu putem să rătăcim o veșnicie.

— Trei ani sunt departe de a fi o veșnicie. Începi să semeni cu Rabinul.

Mai tânăra femeie nu părea sigură dacă trebuie să ia complimentul ca pe o glumă sau ca pe un reproș.

— Rabinului îi place să se plângă. Cred că-l alină. Eu mă gândesc doar la viitorul nostru.

— O să avem un viitor, Garimi. Nu-ți face griji.

Chipul aghiotantei se lumină de speranță.

— Vorbești din preștiință?

— Nu, din credință.

Zi după zi, Sheeana consuma mai mult din stocul lor de mirodenie decât majoritatea, o doză suficientă pentru a trasa căile neclare și învăluite în ceață dinaintea lor. Cât timp *Ithaca* se pierduse în vid, nu văzuse nimic, dar, de la recentul salt neașteptat înapoi în spațiul normal, se simțea altfel…

mai bine.

Cel mai mare vierme de nisip se înălță în cală, cu gura deschisă ca intrarea unei peșteri. Ceilalți viermi se vânzoleau ca un cuib învolburat de șerpi. Apărură încă două capete și o pulbere de nisip se revărsă ca o cascadă.

Lui Garimi i se tăie răsuflarea de uimire.

24

— Uite, te pot simți, chiar și-aici, sus.

— Și eu îi simt.

Sheeana lipi palmele de bariera de plaz și-și închipui că simte mirodenia din răsuflarea lor chiar și prin pereți. Nici ea, nici viermii n-aveau să fie mulțumiți până când nu vor avea un nou deșert prin care să

hoinărească.

Dar Duncan insista să fugă mai departe, să fie cu un pas în fața vânătorilor. Nu toată lumea era de acord cu planul lui, în forma în care îl concepuse. Mulți dintre cei de la bordul navei oricum nu doriseră să vină cu ei în această călătorie: Rabinul și evreii lui refugiați, tleilaxul Scytale și cei patru Fiutari animalici.

Dar viermii? se întrebă ea. Ce vor ei de fapt?

Toți cei șapte viermi ieșiseră acum la suprafață, cu capetele fără ochi căutând înainte și înapoi. Tulburarea se citi pe chipul asprit al lui Garimi.

— Crezi că Tiranul chiar este înăuntrul lor? O perlă de conștiință într-un vis fără sfârșit? Simte că ești deosebită?

— Pentru că sunt stră-strănepoata lui de soră la a suta spiță? Poate. Cu siguranță, nimeni de pe Rakis nu se aștepta ca o fetiță dintr-un sat izolat din deșert să fie în stare să comande viermii uriași.

Preoțimea coruptă de pe Rakis o privise pe Sheeana ca pe o legătură cu Zeul lor Fracționat. Mai târziu, Missionaria Protectiva a Bene Gesseritului crease legende despre Sheeana, făcuse din ea o mamă a pământului, o fecioară sacră. Din câte știa populația Vechiului Imperiu, venerata lor Sheeana murise odată cu Rakisul. În jurul presupusului ei martiriu crescuse o religie, devenită la rândul ei o armă în plus în arsenalul

Comunității Surorilor. Fără îndoială, încă îi exploatau numele și legenda.

— Noi toți credem în tine, Sheeana. De aceea am venit în… Garimi se întrerupse, de parcă ar fi fost pe cale de a rosti un cuvânt depreciativ… în odiseea asta.

Dedesubt, viermii se cufundară sub nisipul denivelat, unde testau granițele calei. Sheeana le urmări mișcarea neobosită și se întrebă cât de mult înțelegeau din situația lor stranie.

Dacă Leto al II-lea se afla cu adevărat înăuntrul acestor făpturi, trebuia să aibă vise destul de tulburi.

25

„Unora le place să trăiască în mulțumire de sine și să spere că vor avea parte de stabilitate fără neplăceri. Eu, una, prefer să răstorn bolovani și să văd ce fuge de sub ei.“

MAICA SUPERIOARĂ DARWI ODRADE, Observații asupra motivațiilor Onoratelor Matres **C**hiar și după atâția ani, *Ithaca* dezvăluia încă secrete, ca oasele care răsar la suprafața unui câmp de bătălie după o ploaie torențială.

Bătrânul bashar furase această navă enormă de pe Gammu cu multă

vreme în urmă; Duncan fusese ținut prizonier la bord mai bine de un deceniu pe terenul de aterizare al Canonicatului, iar zborul dura de trei ani.

Dar dimensiunea uriașă a non-navei *Ithaca* și numărul mic de oameni de la bord făceau imposibilă explorarea tuturor misterelor și, cu atât mai puțin, supravegherea minuțioasă a tuturor zonelor.

Nava, un oraș compact de peste un kilometru diametru, avea mai mult de o sută de etaje pe înălțime, cu nenumărate pasaje și încăperi. Deși punțile și compartimentele principale erau echipate cu camere de supraveghere, era mai presus de capacitatea surorilor să monitorizeze întreaga non-navă, în special pentru că avea zone misterioase, moarte din punct de vedere electronic, unde camerele nu funcționau. Poate că Onoratele Matres sau constructorii inițiali ai navei instalaseră dispozitive de blocare pentru a păstra anumite secrete. Numeroase uși încuiate cu coduri rămăseseră

nedeschise încă de la plecarea de pe Gammu. Existau, literalmente, mii de camere în care nu intrase și pe care nu le inventariase nimeni.

Cu toate acestea, Duncan nu se aștepta să găsească o cameră a morții închisă de multă vreme ermetic, pe una dintre punțile rareori vizitate.

Liftubul se opri la unul dintre nivelurile centrale îndepărtate. Deși nu solicitase acest etaj, ușile se deschiseră când tubul se scoase singur din funcțiune pentru o serie de proceduri de autoîntreținere, pe care vechea navă le îndeplinea automat.

Duncan cercetă puntea din fața lui, observă că era rece și pustie, slab luminată, neocupată. Pereții de metal nu fuseseră vopsiți decât cu un strat de grund alb, care nu acoperea complet metalul cu suprafață rugoasă de dedesubt. Știuse despre nivelurile acestea neterminate, dar nu simțise niciodată nevoia să le investigheze, pentru că presupusese că erau abandonate sau niciodată folosite.

Cu toate acestea, Onoratele Matres dețინuseră nava ani de-a rândul înainte ca Teg să le-o fure de sub nas. Duncan n-ar fi trebuit să presupună

nimic.

26

Ieși din liftub și porni de unul singur pe un coridor lung, care continua pe o distanță surprinzător de mare. Explorarea punților și camerelor necunoscute semăna cu salturile prin pliurile spațiului: nu știa unde avea să

ajungă. Din mers, deschise camere la întâmplare. Ușile alunecau deoparte ca să dezvăluie încăperi obscure, goale. După praf și lipsa de mobilă, ghici că

niciuna nu fusese ocupată vreodată.

În centrul nivelului, un coridor scurt înconjura o secțiune închisă cu două uși, ambele cu inscripția „Sala mașinilor“. Ușile nu se deschiseră la atingere. Curios, Duncan cercetă mecanismul de închidere; propria bioamprentă fusese codificată în sistemele navei, ceea ce se presupunea că-i acordase acces complet. Folosi o cheie primară, trecu de comenzile ușii și forță deschiderea sigiliilor.

Când păşi înăuntru, detectă îndată o nuanţă diferită a beznei, un miros neplăcut, de mult atenuat, în aer. Camera nu semăna cu nicio alta pe care-o văzuse la bordul navei – avea pereţii de un roşu strident. Pata de culoare violentă era supărătoare. Îşi alungă neliniştea şi observă ceea ce părea un petic de metal nevopsit pe unul dintre pereţi. Duncan trecu mâna pe deasupra lui şi întreaga secţiune centrală a camerei începu să alunece şi să

se rotească, cu un geamăt.

Când se dădu la o parte, din podea ieşiră dispozitive cu înfăţişare ameninţătoare, maşini fabricate cu singurul scop de a provoca durere.

Instrumente de tortură ale Onoratelor Matres!

Lumina din camera întunecată se aprinse, parcă nerăbdătoare. În dreapta văzu o masă austeră şi scaune tari, drepte. Pe masă erau împrăştiate vase murdare, cu ceea ce păreau rămăşiţele neterminate, uscate, ale unei mese. Târfele trebuie să fi fost întrerupte în timp ce mâncau.

O maşină din ansamblu păstra încă un schelet uman ţinut laolaltă de corzi uscate, sârme ghimpate şi zdrenţe ale unei robe negre. Femeie. Oasele atârnau de latura unei menghine mari, stilizate, braţele întregi ale victimei erau încă prinse în mecanismul de compresie.

Duncan atinse comenzile de mult adormite şi deschise menghina. Cu multă grijă şi respect, scoase din îmbrăţişarea crudă de metal trupul pe cale să se fărâmiţeze şi-l coborî pe podea. Aproape complet mumificat, cântărea puţin. Era, clar, o prizonieră Bene Gesserit, poate o Cucernică Maică de pe una dintre planetele Comunităţii pe care le distruseseră târfele. Duncan îşi dădea seama că nefericita victimă nu murise repede sau uşor. Privind buzele ofilite, dure ca oţelul, aproape că auzea blestemele pe care femeia trebuie să

le fi şoptit în timp ce Onoratele Matres o ucideau.

27

Sub lumina tot mai intensă a licuripanourilor, Duncan continuă să

exploreze încăperea largă şi labirintul ei de maşini vechi. Aproape de uşa pe care intrase, găsi o cutie din transplaz cu

oribilul conținut la vedere: încă

patru schelete feminine, îngrămădite în dezordine, ca și cum ar fi fost aruncate înăuntru fără nicio ceremonie. Ucise și aruncate. Toate purtau robe negre. Indiferent câtă durere provocaseră, Onoratele Matres probabil că nu obținuseră informațiile pe care le ceruseră: amplasarea Canonicatului și cheia controlului somatic Bene Gesserit, abilitatea unei Cucernice Maici de a-și manipula propria chimie internă. Frustrate și înfuriate, târfele trebuie să-și fi ucis prizonierele Bene Gesserit una câte una.

Duncan cântări în tăcere descoperirea. Cuvintele nu păreau potrivite.

Mai bine să-i spună lui Sheeana despre camera asta îngrozitoare. În calitate de Cucernică Maică, avea să știe ce să facă.

28

„Învață să-ți recunoști cel mai mare dușman. S-ar putea să fii tu însuți.“

MAICA COMANDANT MURBELLA, *ARHIVELE CANONICATULUI*

După execuția sfidătoarei Onorate Matre, Murbella nu se grăbea câtuși de puțin să întâlnească delegația Ghildei. Voia să se asigure că era ștearsă

orice urmă de violență înainte de a li se permite străinilor să intre în sala principală a Citadelei.

Aceste mici revolte erau ca niște incendii de vegetație: îndată ce stingea una, altele răbufneau altundeva. Până când autoritatea ei nu era recunoscută și acceptată pe deplin în Canonicat, Maica Comandat nu-și putea îndrepta eforturile către aducerea celulelor de Onorate Matres de pe alte planete în Noua Comunitate.

Și trebuia să realizeze *asta* înainte ca ei toți să poată înfrunta Inamicul necunoscut, iminent, care alungase Onoratele Matres dincoace de hotarele Dispersiei. Pentru a reuși împotriva amenințării supreme, urma să aibă

nevoie de Ghilda Spațială, iar membrii acesteia se dovediseră deja insuficient motivați. Urma să schimbe acest lucru.

Fiecare pas al planului de ansamblu murmura pe lângă ea, precum vagoanele conectate ale unui tren cu levitație magnetică.

Bellonda merse târșâit până la picioarele podiumului de sub tronul împodobit al lui Murbella. Afișa un aer eficient, de om de afaceri, cu exact atâta deferență câtă se cuvenea.

— Maică Comandant, delegația Ghildei dă semne de nerăbdare, așa cum ai avut intenția. Cred că sunt „copți" pentru întâlnire.

Murbella o privi pe femeie. Din moment ce surorile Bene Gesserit erau capabile să-și controleze cele mai mici nuanțe ale chimiei corpului, faptul că

Bellonda îngăduise să ajungă atât de grasă transmitea un mesaj în sine. Un semn de rebeliune? Etalarea lipsei de interes în a fi privită ca simbol sexual?

Unii l-ar putea considera ca pe o palmă la adresa Onoratelor Matres, care foloseau metode mai tradiționale pentru a-și șlefui trupurile până la o zveltețe musculoasă perfectă. Murbella bănuia totuși că Bellonda își folosea obezitatea pentru a distrage și a adormi vigilența oricărui adversar potențial silindu-l să o subestimeze, crezând că e lentă și lipsită de forță. Dar Murbella știa că lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Adu-mi niște cafea cu mirodenie. Trebuie să fiu cât mai ageră.

Ghildarii ăia o să încerce, fără îndoială, să mă manipuleze.

— Să-i trimit înăuntru acum?

29

— Întâi cafeaua, apoi Ghilda. Și cheam-o și pe Doria. Vă vreau pe amândouă lângă mine.

Cu un surâs care trăda înțelegerea, Bellonda se îndepărtă cu pași nesiguri.

Ca să se pregătească, Murbella se aplecă în față pe tronul masiv și-și îndreptă umerii. Mâinile se încleștară pe gemonele tari și mătăsoase de pe brațele tronului. După ani de violență, după toți bărbații pe care-i înrobise și toate femeile pe care le omorâse, știa cum să-i intimideze pe cei din jurul ei.

Imediat ce Murbella își termină cafeaua, îi făcu semn din cap lui Bellonda.

Bătrâna Soră atinse butonul comunicatorului din ureche și ceru să fie aduși solicitanții Ghildei.

Doria se repezi înăuntru, conștientă că întârziase. Tânăra ambițioasă, care servea în prezent drept consilieră principală a Maicii Comandant din partea facțiunii Onoratelor Matres, se înălțase în rang prin asasinarea rivalelor apropiate, în timp ce alte Onorate Matres pierdeau vremea în dueluri cu concurentele Bene Gesserit. Doria cea slabă ca un țâr recunoscuse tiparele incipiente ale puterii și decisese că preferă să fie adjuncta câștigătoarei decât conducătoarea învinselor.

— Luați-vă locul de o parte și de alta a mea. Cine e reprezentantul oficial? A trimis Ghilda pe cineva de importanță deosebită?

Murbella știa doar că delegația Ghildei venise la Noua Comunitate și ceruse – nu, *implorase* – o audiență la ea.

Înainte de bătălia de pe Junction, nici măcar Ghilda nu cunoscuse amplasamentul Canonicatului. Comunitatea Surorilor își ținea planeta de reședință ascunsă în spatele unei bariere de non-nave, iar coordonatele nu existau în niciun catalog de navigație al Ghildei. Cu toate acestea, de când barajul fusese deschis și Onoratele Matres sosiseră în masă, poziția Canonicatului nu mai era un secret păstrat cu strictețe. Chiar și așa, puțini veneau din afară direct la Citadelă.

— Cel mai înalt funcționar uman din administrație, răspunse Doria pe ton aspru, dur, și un Navigator.

— Un Navigator?

Până și Bellonda părea surprinsă.

— Aici?

Încruntându-se, Doria continuă:

— Am primit rapoarte de la centrul de andocare, unde a aterizat nava Ghildei. E un Navigator din clasa Edric, cu marcatorii genetici ai unui neam vechi.

Murbella se încruntă. Analiză atât informațiile directe, cât și pe cele ieșite la suprafață din șirul de Alte Memorii din mintea ei.

— Un Administrator și un Navigator?

Își îngădui un zâmbet glacial.

— Probabil că Ghilda are de transmis un mesaj foarte important.

— Poate nu fac altceva decât să se ploconească, Maică Comandant, spuse Bellonda.

— Ghilda e disperată după mirodenie.

— Și așa și trebuie să fie! izbucni Doria.

Ea și Bellonda erau mereu la cuțite. Deși dezbaterile lor aprinse furnizau din când în când perspective interesante, în acest moment Murbella le socotea adolescentine.

— Destul, voi două! N-o să permit ca ghildarii să vă vadă ciondănindu-vă. Asemenea spectacole copilărești dovedesc slăbiciune.

Ambele consiliere tăcură de parcă o poartă s-ar fi trântit peste gurile lor. Când ușile masive ale sălii se deschiseră, servitoarele se dădură

deoparte pentru a da voie delegației de bărbați înveșmântați în cenușiu să

intre. Nou-veniții aveau trupuri îndesate, capete lipsite de păr, chipuri ușor malformate și *greșite*. Ghilda nu prăsea oameni cu grijă pentru perfecțiunea fizică sau atractivitate; se concentra asupra maximizării potențialului minții umane.

În fruntea lor pășea un bărbat înalt, în robă argintie, al cărui cap chel era neted ca marmura lustruită, cu excepția unei șuvițe albe care îi atârna la baza craniului ca un cablu electric lung. Funcționarul administrativ se opri să examineze încăperea cu ochii lăptoși (deși nu părea să fie orb), apoi păși înainte ca să deschidă drumul pentru construcția voluminoasă care urma.

În spatele ghildarilor levita un enorm acvariu blindat, bula deformată, transparentă, a unei cuve pline cu gaz portocaliu de

mirodenie. Nervuri groase de metal în spirală se întindeau pe cuvă, ca niște coaste de susținere.

Prin plazul gros, Murbella observă o siluetă diformă, care nu mai arăta tocmai umană, cu membre atrofiate și subțiri, ca și cum corpul n-ar fi fost altceva decât o tulpină menită să susțină mintea amplificată. Navigatorul.

Murbella se ridică de pe tron pentru a arăta că se uită de sus la această

delegație, nu ca un gest de respect. Se întrebă de câte ori asemenea reprezentanți pompoși se prezentaseră în fața conducătorilor politici și a împăraților ca să-i intimideze cu atotputernicul monopol al Ghildei Spațiale asupra călătoriei interstelare. De data asta, simțea totuși o diferență: 31

Navigatorul, înaltul Administrator și cei cinci ghildari din escortă veniseră

ca solicitanți terorizați.

În timp ce escortele cu robe cenușii plecară capetele sub privirea ei, reprezentantul cu codiță se așeză în fața cuvei Navigatorului și se înclină în fața ei.

— Sunt Administratorul Rentel Gorus. Noi toți reprezentăm Ghilda Spațială.

— Evident, replică Murbella cu răceală.

Parcă temându-se că ar putea fi pus în umbră, Navigatorul pluti către peretele curbat din fața cuvei. Glasul îi era distorsionat de difuzoarele/translatoarele din coastele metalice de sprijin.

— Maica Superioară a Bene Gesserit… sau să ne adresăm cu Preaonorata Matre?

Murbella știa că, de fapt, cei mai mulți navigatori erau atât de izolați și de enigmatici, încât cu greu erau capabili să comunice cu oamenii normali.

Cu creierul la fel de pliat precum țesătura spațiului, nu erau în stare să

pronunțe o frază inteligibilă și intrau, în schimb, în comuniune cu încă și mai bizarul și exoticul Oracol al Timpului. Unii

Navigatori se agățau totuși de rămășițe din trecutul lor genetic, „se opreau din evoluție“, pentru a putea juca rolul de legătură cu oamenii simpli.

— Mi te poți adresa cu Maică Comandant, cu condiția să o faci cu respect. Care ți-e numele, Navigatorule?

— Sunt Edrik. Mulți din categoria mea au interacționat cu guverne și indivizi, încă de pe vremea împăratului Muad’Dib.

Înotă mai aproape de pereții cuvei și Murbella putu să-i vadă ochii ireali în capul mare, diform.

— Mă interesează mai puțin istoria decât actualul vostru impas, vorbi ea, alegând să folosească tonul de oțel al Onoratelor Matres, în locul manierei reci de negociere a comunității Bene Gesserit.

Administratorul Gorus continuă să se încline, de parcă ar fi vorbit cu podeaua de la picioarele femeii.

— Odată cu distrugerea Rakisului, toți viermii de nisip de pe el au murit și, astfel, planeta-deșert nu mai produce mirodenie. Ca să complice și mai mult problema, Onoratele Matres au măcelărit vechii Maeștri Tleilaxu, așa că secretul de a crea mirodenie în cuvele axolotl s-a pierdut.

— O dilemă serioasă, murmură Doria cu un strop de sarcasm.

Murbella lăsă în jos colțurile buzelor, încruntată. Rămase în picioare.

— Faci aceste afirmații ca și când noi nu le-am cunoaște.

32

Navigatorul continuă, cu vocea amplificată, pentru a acoperi următoarele cuvinte ale lui Gorus.

— În vremurile trecute, melanjul era din belșug și aveam numeroase surse independente. Acum, după mai puțin de un deceniu, Ghildei nu i-au mai rămas decât propriile stocuri, iar acestea scad repede. Devine dificil să

obții mirodenie, chiar și pe piața neagră.

Murbella încrucișă brațele la piept. De o parte și de alta, Bellonda și Doria păreau satisfăcute la culme.

— Dar *noi* vă putem furniza altă mirodenie. Dacă vrem. Dacă ne dați un motiv bun.

Edrik se deplasă în cuvă. Escorta de ghildari îi ocoli privirea.

Fâșia de deșert care înconjura planeta Canonicatului continua să se extindă cu fiecare an. Avuseseră loc explozii de mirodenie, iar viermii pitici creșteau tot mai mari, deși erau doar umbre ale monștrilor care învolburaseră cândva dunele de pe Rakis. Cu decenii în urmă, înainte ca Onoratele Matres să anihileze Dune, ordinul Bene Gesserit adunase stocuri uriașe din mirodenia pe atunci abundentă. Dimpotrivă, Ghilda Spațială, presupunând că zilele melanjului insuficient erau de mult încheiate și că

piața era puternică, nu se pregătise pentru o posibilă penurie. Chiar și străvechiul conglomerat comercial CHOAM fusese prins pe nepregătite.

Murbella se apropie de cuvă, concentrată asupra Navigatorului. Gorus încrucișă brațele și-i spuse:

— Motivul pentru care am venit este, ca atare, evident… Maică

Comandant.

Murbella replică:

— Surorile mele și cu mine avem motive serioase să vă întrerupem aprovizionarea.

Pus în încurcătură, Edrik flutură mâinile palmate în vârtejuri de ceață.

— Maică Comandant, ce am făcut să vă stârnim neplăcerea?

Ea ridică, disprețuitoare, sprâncenele subțiri.

— Ghilda voastră știa că Onoratele Matres aveau arme din Dispersie, arme care erau capabile să distrugă planete întregi. Și totuși ați transportat târfele împotriva noastră!

— Onoratele Matres aveau propriile nave din Dispersie. Propriile tehnologii…, începu Gorus.

— Dar zburau în orb, nu cunoșteau peisajul Vechiului Imperiu, până

când nu le-ați călăuzit voi. Ghilda le-a arătat țintele, le-a condus către lumile vulnerabile. Ghilda e complice la nimicirea a miliarde de vieți, nu doar pe Rakis, ci și pe lumea noastră bibliotecă Lampadas și pe nenumărate alte 33

planete. Toate lumile Bene Tleilaxului au fost zdrobite sau cucerite, în timp ce pe Buzzell, surorile noastre rămân înrobite și recoltează gemone pentru Onoratele Matres rebele care nu se supun autorității mele.

Își încleștă mâinile.

— Ghilda Spațială este cel puțin parțial responsabilă pentru aceste crime, așa că este nevoie de compensații.

— Fără mirodenie, călătoria spațială și tot comerțul galactic se vor împotmoli!

În glasul Administratorului Gorus se putea simți panica.

— Ei, și? Ghilda și-a etalat și mai înainte alianța cu ixienii, folosind mașini de navigație primitive. Folosiți-le pe ele în locul Navigatorilor, dacă

stocul de mirodenie nu e corespunzător.

Așteptă să vadă dacă el avea să-i dea în vileag cacealmaua.

— Surogate inferioare, insistă Edrik.

Bellonda adăugă:

— Navele din Dispersie au zburat fără mirodenie și fără Navigatori.

— S-au pierdut nenumărate nave, replică Edrik.

Gorus se grăbi să schimbe tonul, cu unul conciliant.

— Maică Comandant, mașinile ixiene sunt doar dispozitive de rezervă, menite să fie folosite doar în caz de urgență. Nu ne-am bazat niciodată pe ele. Toate navele Ghildei trebuie să aibă la bord un Navigator funcțional.

— Așadar, când v-ați lăudat cu mașinile acelea, a fost doar o înșelătorie, ca să faceți să scadă prețul melanjului? Ca să-i convingeți pe preoții Zeului Fracționat și pe tleilaxu că n-aveți nevoie de ceea ce vindeau ei? Buzele i se schimonosiră

dispreţuitor. De-a lungul anilor în care Canonicatul fusese ascuns, chiar şi Bene Gesserit excluseseră navele Ghildei.

Surorile păstraseră amplasarea planetei lor în propriile minţi.

— Iar acum, că aveţi nevoie de mirodenie, nu vrea nimeni să vă vândă.

Nimeni în afară de noi.

Murbella îşi avea propriile minciuni. Utilizarea extravagantă a melanjului în Canonicat era numai de faţadă, o cacealma. Până acum, viermii din centura de deşert furnizaseră numai un pic de mirodenie, dar Bene Gesserit menţineau piaţa vânzând melanj din stocurile lor îmbelşugate şi lăsau să se înţeleagă că provenea de la viermii nou-născuţi din zona aridă.

Până la urmă, deşertul Canonicatului chiar avea să fie la fel de bogat în mirodenie ca nisipurile de pe Rakis, dar deocamdată şiretlicul Comunităţii Surorilor era necesar pentru a accentua impresia de putere şi de bogăţie fără limite.

34

Iar pe undeva, până la urmă, aveau să existe alte planete care să

producă melanj. Înainte de lunga noapte a Onoratelor Matres, Maica Superioară Odrade împrăştiase grupuri de surori în non-nave neghidate, prin spaţiul necartografiat. Acestea luaseră cu ele exemplare de păstrăvi de nisip şi instrucţiuni limpezi despre cum să însămânţeze noi lumi deşertice.

Chiar acum ar putea fi pe cale de a se crea zeci de „Dune“ alternative pe acolo. „Înlătură singurul punct potenţial de eşec“, spunea deseori Odrade pe atunci, iar mai apoi, din Celelalte Memorii. Strangularea datorată mirodeniei avea să dispară din nou, iar surse proaspete de melanj aveau să apară prin toată galaxia.

Deocamdată, totuşi, strânsoarea de fier a monopolului îi aparţinea Noii Comunităţi.

Gorus se înclină şi mai adânc, refuzând să ridice ochii lăptoşi.

— Maică Comandant, o să plătim orice doriţi.

— Atunci o să plătiți cu suferința. Ați auzit vreodată de pedeapsa Bene Gesserit?

Inspiră îndelung aerul răcoros.

— Cererea vă e respinsă. Navigator Edrik și Administrator Gorus, le puteți spune Oracolului Timpului și colegilor voștri Navigatori că Ghilda va avea mai multă mirodenie când… și *dacă*… mă hotărăsc că sunteți îndreptățiți.

Simți un val cald de satisfacție și ghici că venea de la Odrade-cea-dinăuntru. Când aveau să fie destul de flămânzi, Ghilda va fi gata să facă

exact ceea ce dorea ea. Totul făcea parte dintr-un plan măreț, pe cale de a se îndeplini.

Tremurând, Gorus continuă:

— Poate Noua ta Comunitate să supraviețuiască fără Ghildă? Am putea veni cu o flotă uriașă de transspațiale să vă luăm mirodenia.

Murbella zâmbi, știind că amenințarea nu avea acoperire.

— Dacă acceptăm pentru o clipă afirmația ta ridicolă, ai risca să

distrugi mirodenia pentru totdeauna? Am instalat explozibili, ingenios aranjați, pentru a nimici nisipurile cu mirodenie și pentru a le inunda cu rezervele de apă, dacă detectăm cea mai mică incursiune din afară. Ultimii viermi de nisip vor muri.

— Ești la fel de rea ca Paul Atreides, se jeli ghildarul. El a amenințat Ghilda în același fel.

— O iau ca pe un compliment.

Murbella privi către Navigatorul nedumerit, care plutea în gazul lui de mirodenie. Capul chel al Administratorului lucea de sudoare.

35

În acest moment se adresă celor cinci ghildari îmbrăcați în cenușiu din escortă.

— Ridicați ochii spre mine! Toți!

Cei din escortă întoarseră fețele în sus, dezvăluindu-și spaima comună.

Gorus smuci și el din cap, iar Navigatorul lipi fața mutantă de plazul transparent.

Deși Murbella vorbi grupului Ghildei, cuvintele ei erau menite și pentru cele două facțiuni ale femeilor care ascultau în sala cea mare.

— Neghiobi egoiști, o primejdie și mai mare se apropie, un Inamic destul de puternic să mâne Onoratele Matres înapoi din Dispersie. O știm cu toții. — Am *auzit-o* cu toții, Maică Comandant.

În glasul Administratorului se ghicea scepticismul.

— N-am văzut nicio dovadă.

Ochii ei aruncau fulgere.

— O, ba da! Ei vin, dar amenințarea e atât de mare, încât nimeni, nici Noua Comunitate, nici Ghilda Spațială, nici CHOAM, nici măcar Onoratele Matres, nimeni nu înțelege cum să se ferească. Ne-am slăbit singuri și ne-am irosit energia în încăierări prostești, în vreme ce am trecut cu vederea adevărata amenințare.

Își roti roba imprimată cu șerpi.

— Dacă Ghilda ne oferă destul ajutor în bătălia care urmează și cu destul entuziasm, poate că o să mă răzgândesc în privința deschiderii depozitelor pentru voi. Dacă nu ne putem împotrivi Inamicului necruțător, atunci ciorovăiala pentru mirodenie va fi ultima noastră problemă.

36

„Maeștrii trag cu adevărat sforile sau putem folosi sforile pentru a prinde maeștrii în mreje?“

MAESTRUL TLEILAXU ALEF (presupus a fi o copie Dansator-Față) **R**eprezentanții Dansatorilor-Față sosiră într-o sală de conferințe de la bordul uneia dintre navele Ghildei, folosite de Rătăciții Tleilaxu. Dansatorii-Față fuseseră convocați de către vrăjitorii genetici din Dispersie ca să

primească noi instrucțiuni clare.

Uxtal, de rangul al doilea, participa la întâlnire ca observator și ca să ia notițe; n-avea intenția să vorbească, din moment ce vorbele i-ar fi atras o mustrare din partea celor mai presus ca el. Nu era destul de important pentru o asemenea responsabilitate, în special când era prezent echivalentul unui maestru, unul dintre aceia care-și spuneau Bătrâni. Dar Uxtal era încrezător că aveau să-i recunoască talentul, mai devreme sau mai târziu.

Tleilaxu credincios, avea pielea cenușie și statura mică, trăsături de spiriduș și carnea impregnată cu metale și inhibitoare, care blocau orice scaner. Nimeni nu putea fura secretele geneticii, Graiul lui Dumnezeu, de la Rătăciții Tleilaxu.

Ca un spiriduș crescut prea mare, Bătrânul Burah era cocoțat pe scaunul înalt din capul mesei când Dansatorii începură să sosească, unul câte unul. Opt în total, număr sacru pentru tleilaxu, ceea ce Uxtal învățase din studiul scrierilor arhaice și din descifrarea semnificațiilor gnostice secrete din cuvintele păstrate ale Profetului. Deși Bătrânul Burah le ordonase schimbătorilor de formă să-și facă apariția, Uxtal avea o senzație de jenă în prezența lor, senzație pe care nu prea reușea s-o traducă în gânduri sau în vorbe.

Dansatorii-Față arătau ca niște membri mediocri ai echipajului, complet șterși. De-a lungul anilor, fuseseră plantați la bordul navelor Ghildei, unde își îndeplineau sarcinile tăcuți și eficienți; nici măcar Ghilda nu bănuia că avuseseră loc niște substituiri. Acest nou soi de Dansatori-Față se infiltrase masiv în rămășițele Vechiului Imperiu; puteau păcăli cele mai multe teste, chiar și pe Dreptvorbitoarele vrăjitoarelor. Burah și alți conducători ai Rătăciților Tleilaxu spuneau deseori, chicotind, că ei își obținuseră victoria, în timp ce Onoratele Matres și Bene Gesseritul tot bâjbâiau pregătindu-se pentru nu știu ce mare Inamic misterios. Adevărata invazie se petrecea deja, iar Uxtal era uimit și impresionat de ceea ce realizase poporul său. Era mândru să facă parte din neamul său.

37

La ordinul lui Burah, Dansatorii-Față luară loc, urmând exemplul unuia care părea purtătorul lor de cuvânt (deși Uxtal crezuse că toate aceste creaturi erau identice, ca trântorii dintr-un cuib de insecte). În timp ce-i urmărea cum mâzgăleau notițe, se întrebă, pentru prima dată, dacă nu cumva Dansatorii-Față aveau propria organizație secretă, așa cum

aveau conducătorii tleilaxu. Nu, sigur că nu. Polimorfii erau crescuți să fie servitori, nu gânditori independenți.

Uxtal urmări totul cu atenție, amintindu-și să nu scoată o vorbă. Mai târziu avea să transcrie întâlnirea și să răspândească informația printre ceilalți Bătrâni ai Rătăciților Tleilaxu. Treaba lui era să servească drept asistent; dacă o făcea suficient de bine, putea să urce în rang și să obțină, până la urmă, titlul de Bătrân în rândul poporului său. Exista oare un vis mai măreț? Să devină unul dintre noii maeștri!

Bătrânul Burah și actualul kehl, sau consiliu, reprezentau rasa Rătăciților Tleilaxu și Marea lor Credință. Pe lângă Burah, mai existau doar șase Bătrâni, un total de șapte, în timp ce *opt* era numărul sacru. Deși n-ar fi spus-o niciodată cu voce tare, Uxtal simțea că ar trebui să numească pe cineva curând, sau poate chiar să-l promoveze pe *el*, astfel ca numărul recomandat să-și recapete echilibrul cuvenit.

În timp ce examina Dansatorii-Față, buzele lui Burah se strânseră într-o expresie arțăgoasă.

— Cer un raport despre progresele pe care le-ați făcut. Ce înregistrări ați salvat din lumile tleilaxu? Abia dacă avem suficiente informații despre tehnologiile lor ca să putem continua munca sacră. Frații noștri vitregi căzuți știau mult mai multe decât am recuperat noi. Asta nu este acceptabil.

„Conducătorul“ cu înfățișare placidă al Dansatorilor-Față, în uniforma de ghildar, surâse. Se adresă camarazilor săi polimorfi de parcă nici măcar nu l-ar fi auzit pe Bătrânul Burah vorbind.

— Am primit următorul set de ordine. Instrucțiunile principale rămân aceleași. Trebuie să găsim non-nava care a evadat din Canonicat. Căutarea trebuie să continue.

Spre surpriza lui Uxtal, ceilalți Dansatori-Față se întoarseră cu spatele la Burah și se concentrară, în schimb, asupra propriului purtător de cuvânt.

Agitat, Bătrânul bătu în masă cu pumnul lui mic.

— O non-navă evadată? Ce ne interesează o non-navă? Cine sunteți…

care din voi? Nu reușesc niciodată să vă deosebesc, nici măcar după miros.

Conducătorul Dansatorilor-Față se uită la Burah și păru să cântărească

dacă să răspundă sau nu la întrebare.

— În acest moment mi se spune Khrone.

38

Rezemat de peretele placat cu aramă, Uxtal își muta privirea de la Dansatorii-Față cu înfățișare nevinovată la Bătrânul Burah. Nu reușea să

priceapă nuanțele ascunse din situație, dar simțea o amenințare stranie.

Atâtea lucruri se aflau un pic dincolo de limitele înțelegerii sale!

— *Prioritatea* voastră, continuă Burah cu încăpățânare, este să

redescoperiți cum să fabricăm melanj cu ajutorul cuvelor axolotl. Cu vechile cunoștințe luate cu noi în Dispersie, știm cum să folosim cuvele ca să creăm ghola, dar nu să facem mirodenie, o tehnică pe care frații noștri vitregi au dezvoltat-o în timpul Epocii Foametei, multă vreme după ce a plecat ramura noastră de tleilaxu.

Când Rătăciții Tleilaxu se întorseseră din Dispersie, frații lor vitregi nu-i acceptaseră decât cu șovăială și le permiseseră întoarcerea în rândurile rasei lor doar ca cetățeni de mâna a doua. Uxtal nu credea că era corect. Dar el și semenii săi venetici, cu toții niște fii risipitori potrivit grupului tleilaxu originar, acceptau comentariile disprețuitoare cu gândul la un citat important din catehismul Marii Credințe: „Numai aceia cu adevărat rătăciți pot spera vreodată să descopere adevărul. Nu vă încredeți în hărți, ci în călăuzirea lui Dumnezeu.“

Odată cu trecerea timpului, Bătrânii reveniți ajunseseră să descopere că nu *ei* erau cei „Rătăciți“, ci maeștrii autentici originari, care se abătuseră

de la Marea Credință. Numai Rătăciții Tleilaxu, făuriți în rigorile Dispersiei, păstraseră adevărul poruncilor lui Dumnezeu, în timp ce ereticii se scăldau în iluzii. Până la urmă, Rătăciții Tleilaxu își dăduseră seama că aveau să fie nevoiți să-i reeduce pe frații lor duși pe cărări greșite sau să-i

înlăture. Uxtal înțelegea, căci îi fusese spus de atâtea ori, că Rătăciții Tleilaxu erau cu mult superiori.

Maeștrii originari erau totuși o clică bănuitoare și nu se încrezuseră

niciodată pe deplin în venetici, nici măcar în cei din propria rasă. În acest caz, paranoia lor îndoielnică nu fusese greșită, pentru că Rătăciții Tleilaxu erau cu adevărat aliați cu Onoratele Matres. Se foloseau de femeile îngrozitoare ca de niște unelte pentru a reimpune Marea Credință asupra fraților vitregi prea mulțumiți de sine. Târfele nimiciseră lumile originare tleilaxu și eliminaseră ultimul maestru original (o reacție mai violentă decât anticipase Uxtal). Victoria ar fi trebuit să fie destul de simplu de obținut.

În timpul acestei întâlniri, Khrone și semenii lui nu se comportau totuși așa cum era de așteptat. În camera cu pereți de aramă, Uxtal observă

schimbări subtile în atitudinea lor și văzu îngrijorarea pe chipul Bătrânului Burah.

— Prioritățile noastre diferă de ale voastre, rosti Khrone de-a dreptul.

39

Lui Uxtal i se tăie răsuflarea. Burah era atât de nemulțumit, încât chipul cenușiu căpătă o nuanță vineție.

— Prioritățile diferă? Cum ar putea oricare alte ordine să le înlocuiască

pe ale mele, un Bătrân al poporului tleilaxu?

Scoase un hohot de râs care suna ca un metal care scrâșnește pe gresie.

— O, acum îmi amintesc povestea aia caraghioasă! Te referi la bătrânul și bătrâna, atât de misterioși, care comunică de la distanță cu voi?

— Da, răspunse Khrone. Potrivit estimărilor lor, non-nava evadată

conține ceva sau pe cineva extrem de important pentru ei. Noi trebuie s-o găsim, s-o capturăm și să le-o predăm.

Uxtal găsea toate astea atât de greu de înțeles, încât fu nevoit să

vorbească.

— Care bătrân și bătrână?

Nu-i spunea nimeni niciodată ceea ce avea nevoie să știe.

Burah aruncă o privire mustrătoare către asistent.

— Deliruri de Dansatori-Față.

Khrone se uită de sus la Bătrân, ca la un vierme.

— Proiecțiile lor sunt infailibile. La bordul acelei non-nave se află, sau se va afla, pivotul necesar pentru a influența bătălia de la capătul universului. Asta are prioritate față de nevoia voastră de a găsi o sursă

convenabilă de mirodenie.

— Dar… de unde știu ei așa ceva? întrebă Uxtal, surprins că găsea curajul să vorbească. E o profeție?

Încercă să-și imagineze un cod numeric care s-ar putea aplica, unul îngropat în scrierile sacre.

Burah se răsti la el:

— Profeție, preștiință sau vreun soi de proiecție matematică, nu contează!

Când Khrone se ridică în picioare, păru să devină și mai înalt.

— Dimpotrivă, *tu* nu contezi.

Se întoarse către tovarășii lui Dansatori-Față, în timp ce Bătrânul rămăsese fără cuvinte din cauza șocului.

— Trebuie să ne îndreptăm mintea și eforturile ca să aflăm unde s-a dus nava aceea. Suntem peste tot, dar au trecut trei ani și urma s-a șters.

Ceilalți șapte polimorfi dădură din cap și rostiră, într-un soi de murmur rapid, abia auzit, care suna ca un bâzâit de insecte:

— O să-i găsim…

— Nu ne pot scăpa…

— Plasa tahionică se întinde departe și se strânge tot mai mult…

40

— Non-nava va fi găsită!

— Nu vă dau permisiunea să continuați căutarea asta neghioabă!

strigă Burah.

Uxtal ar fi vrut să-l ovaționeze.

— O să-mi ascultați ordinele! V-am zis să răscoliți planetele tleilaxu cucerite, să investigați laboratoarele maeștrilor căzuți și să le aflați metodele de a crea mirodenie în cuvele axolotl. Nu avem nevoie de asta doar pentru noi, ci este și o marfă prețioasă, pe care o putem folosi pentru a curma monopolul Bene Gesseritului și pentru a revendica puterea comercială care ni se cuvine.

Își rosti discursul măreț, de parcă, în închipuirea lui, ar fi urmat ca toți Dansatorii-Față să se ridice în picioare și să-și strige aprobarea în gura mare. — *Nu*, ripostă Khrone cu emfază. Nu asta este intenția noastră.

Uxtal se îngrozi. El, personal, nu visase niciodată să provoace un Bătrân, iar ăsta era doar un Dansator-Față! Se făcu mic lângă peretele de aramă, dorindu-și să se poată topi în el. Nu așa ar fi trebuit să se petreacă

lucrurile!

Furios și confuz, Burah se răsucea dintr-o parte în alta pe scaun.

— Noi am creat Dansatorii-Față, iar voi o să ne urmați ordinele!

Pufni și se ridică.

— Chiar așa! De ce discut asta cu voi?

La unison, ca și cum ar fi împărtășit o singură minte, întregul grup de Dansatori-Față se ridică în picioare. Din pozițiile pe

care le ocupau în jurul mesei, blocară ieșirea Bătrânului Burah. Acesta se așeză la loc pe scaunul înalt; acum părea nervos.

— Ești sigur că voi, Rătăciții Tleilaxu, ne-ați creat… sau ne-ați *găsit* pur și simplu în Dispersie? Adevărat, în negurile îndepărtate ale trecutului, un Maestru Tleilaxu a fost responsabil pentru ascendența noastră genetică. A făcut modificări și ne-a trimis la marginile universului, cu puțin înainte de nașterea lui Muad'Dib. Dar am evoluat de atunci.

Ca și cum de pe chipurile lor s-ar fi ridicat brusc un văl, Khrone și însoțitorii lui se încețoșară și se schimbară. Expresiile umane șterse se topiră, iar Dansatorii-Față reveniră la starea lor naturală, un set de trăsături calme, dar enervant de inumane: ochi negri ca niște nasturi, cufundați în orbite, nasuri cârne, guri moi. Aveau pielea palidă și maleabilă, rămășițele de păr, țepoase și albe. Cu ajutorul unei hărți genetice, își puteau modela mușchii și epiderma, potrivit oricărui tipar dorit, pentru a imita oamenii.

41

— Nu mai avem nevoie să depunem eforturi pentru a menține iluzii, declară Khrone. Înșelătoria asta a devenit pierdere de timp.

Uxtal și Bătrânul Burah rămaseră cu ochii ațintiți asupra lor.

Khrone continuă:

— Cu multă vreme în urmă, Maeștrii Tleilaxu de la începuturi au produs germenele a ceea ce am devenit. Tu, Bătrâne Burah, și semenii tăi nu sunteți decât copii șterse, amintiri diluate ale măreției trecute a rasei voastre. Ne simțim jigniți că vă considerați stăpânii noștri.

Trei dintre Dansatorii-Față pășiră către scaunul înalt al Bătrânului Burah. Unul se postă în spatele lui și alți doi de o parte și de alta, încercuindu-l. Cu fiecare clipă care trecea, Bătrânul devenea tot mai speriat.

Uxtal simțea că este gata să leșine. Abia dacă îndrăznea să răsufle și ar fi vrut să fugă, dar știa că erau mult mai mulți Dansatori-Față la bordul navei Ghildei în afara de aceștia opt. N-ar fi scăpat niciodată cu viață.

— Încetați! Vă ordon!

Burah încercă să se ridice în picioare, dar cei doi Dansatori-Față care-l încadrau îl ținură de umerii căzuți, pentru a-l împiedica să-și părăsească

scaunul înălțat.

Khrone comentă:

— Nu-i de mirare că ceilalți vă numesc Rătăciți. Voi, maeștrii din Dispersie, ați fost întotdeauna orbi.

În spatele lui, al treilea Dansator-Față întinse în față mâinile, ca să-i acopere ochii lui Burah. Cu arătătoarele, Dansatorul-Față apăsă ca o menghină de oțel în craniul lui Burah. Bătrânul țipă. Globii oculari îi explodară; lichid și sânge i se scurseră pe obraji.

Khrone scoase un hohot de râs încetișor, care suna artificial.

— Poate că tovarășii tăi tleilaxu ar putea să creeze pentru tine niște ochi metalici de modă veche. Sau ați pierdut și tehnologia asta?

Țipetele neîncetate ale lui Burah fură retezate brusc, în clipa în care Dansatorul-Față îi smuci capul într-o parte și-i frânse gâtul. În câteva secunde, polimorful luase o amprentă profundă; trupul i se modifică, se micșoră și adoptă trăsăturile de spiriduș ale Bătrânului mort. Când tranziția fu completă, își îndoi degetele micuțe și surâse către corpul identic, însângerat, de pe podea.

— Încă unul înlocuit, observă Dansatorul-Față.

Încă unul? Uxtal încremeni, încercând să se stăpânească, să nu țipe; nu-și dorea decât să devină invizibil.

Polimorfii se întoarseră cu fața la asistent. Incapabil de altceva decât să

se ghemuiască de frică, ridică mâinile într-un gest de completă capitulare, 42

deși se îndoia că-i folosea la ceva. Aveau să-l omoare și să-l înlocuiască.

Nimeni n-avea să afle vreodată. Din gât îi scăpă un geamăt slab.

— N-o să ne mai prefacem că sunteți stăpânii noștri, îl anunță Khrone pe Uxtal.

Dansatorii-Față se depărtară de cadavrul lui Burah. Copia se aplecă și-și șterse degetele pline de sânge de veșmântul mototolit al Bătrânului.

— Cu toate acestea, pentru planul general avem încă nevoie să folosim anumite proceduri tleilaxu, iar pentru asta o să păstrăm ceva din materialul genetic original, dacă te califici.

Khrone păși foarte aproape de Uxtal și-l privi cu intensitate.

— Înțelegi ierarhia de-aici? Îți dai seama cine e adevăratul tău stăpân?

Uxtal nu reuși să scoată decât un icnet răgușit când răspunse:

— D… da, sigur…

43

„Trei ani de pribegire în nava asta! Poporul nostru înțelege cu siguranță incredibila căutare a Țării Făgăduinței. O să dăinuim, așa cum am dăinuit întotdeauna. O să avem răbdare, așa cum am avut întotdeauna. Cu toate acestea, un glas plin de îndoială

dinăuntrul meu întreabă: *Știe cineva încotro mergem?* “

RABINUL, discurs către discipolii lui de la bordul non-navei **P**asagerii evrei primiseră la bordul uriașei nave toată libertatea pe care și-ar fi putut-o dori, dar Sheeana știa că fiecare închisoare are gratiile ei și fiecare lagăr, gardurile sale.

Singura Cucernică Maică printre evreii refugiați, o femeie pe nume Rebecca își căuta limitele, cu sârguință și cu o curiozitate tăcută. O intrigase întotdeauna pe Sheeana, o Cucernică Maică sălbatică, o femeie care trecuse prin Agonie fără avantajul unui antrenament Bene Gesserit. Simpla idee o uluia, dar se petrecuseră și alte asemenea anomalii de-a lungul istoriei.

Sheeana o însoțea deseori pe Rebecca în plimbările ei contemplative, fiecare dintre ele mai curând o călătorie mintală, decât un efort de a ajunge la o anumită cameră sau pe o anumită punte.

— O să ne învârtim iar în cerc? se plânse Rabinul, care se ținea după

ele. Fost doctor Suk, prefera mereu să evalueze rațiunea oricărei activități înainte de a o începe.

— De ce să-mi pierd vremea cu îndeletniciri zadarnice, când pot să

studiez cuvântul lui Dumnezeu?

Rabinul se purta de parcă l-ar fi silit să umble împreună cu ele. În ceea ce-l privea, avea obligația să studieze Tora de dragul studiului, dar Sheeana știa că femeile evreice erau nevoite să studieze pentru a cunoaște cum se aplică practic legea Torei. Rebecca trecuse cu mult și de acest punct.

— Toată viața e o călătorie. Suntem purtați în ritmul vieții, fie că

preferăm să alergăm sau să stăm nemișcați, observă Sheeana.

El se încruntă și se uită la Rebecca în căutarea unui sprijin, dar nu găsi niciunul.

— Nu-mi cita mie platitudinile tale Bene Gesserit! se răsti el. Mistica evreiască e mult mai veche decât orice-ați inventat voi, vrăjitoarele.

— Ai fi preferat să citez din Cabala voastră? Multe dintre viețile celelalte dinăuntrul meu au studiat în amănunt Cabala, chiar dacă, tehnic vorbind, nu aveau voie. Misticismul evreiesc e de-a dreptul fascinant.

44

Rabinul păru pus în încurcătură, de parcă i-ar fi furat ceva. Își împinse ochelarii mai sus pe nas și se apropie de Rebecca, încercând s-o lase pe dinafară pe Sheeana.

De câte ori bătrânul intra în discuțiile lor, dezbaterea devenea o ciocnire între Sheeana și Rabin. Bătrânul insista pe frontul erudiției, în locul înțelepciunii directe pe care o purta Sheeana în interiorul ei de la nenumăratele Alte Memorii. O făcea să se simtă practic invizibilă. Fără să

conteze vreun pic influența ei la bordul non-navei, Rabinul n-o considera pe Sheeana semnificativă pentru preocupările

evreilor săi, iar Rebecca proceda bine și nu se dădea bătută.

Acum treceau pe coridoarele curbe și coborau de pe o punte pe alta, cu Rebecca deschizând drumul. Își prinsese părul lung, castaniu, într-o coadă

groasă, brăzdată cu atât de multe șuvițe cărunte, încât semăna cu un buștean plutitor. Purta roba ei obișnuită, largă, mohorâtă.

Rabinul pășea pe lângă ea, încercând tot felul de șiretlicuri pentru a se așeza, deloc accidental, în așa fel încât să o împingă pe Sheeana în spatele lor. Sheeana se amuza copios.

Rabinul nu pierdea nicio ocazie să-i facă morală Rebeccăi când gândurile ei ieșeau din hotarele înguste a ceea ce el considera purtare potrivită. O teroriza deseori pe Rebecca și-i amintea că era irecuperabil pângărită în ochii lui din cauza a ceea ce-i făcuse Bene Gesseritul. Lăsând la o parte disprețul și îngrijorarea bătrânului, Sheeana știa că Rebecca avea să

se bucure întotdeauna de recunoștința Comunității Surorilor.

În urmă cu o veșnicie, evreii ascunși făcuseră un pact cu comunitatea Bene Gesserit pentru protecție reciprocă. Comunitatea le oferise uneori adăpost, în cursul istoriei, îi ascunsese, îi scosese din calea pogromurilor și a prejudecăților, după ce valurile violente de intoleranță se revărsaseră din nou împotriva copiilor lui Israel. În schimb, evreii fuseseră obligați să

protejeze surorile Bene Gesserit de Onoratele Matres.

Când târfele feroce sosiseră pe lumea-bibliotecă a Comunității, Lampadas, cu intenția limpede de a o distruge, Bene Gesseritul își Împărtășise propriile memorii. Milioane de vieți se revărsaseră în mii de minți, acele mii se distilaseră în sute, iar sutele Împărtășiseră toate într-o singură Cucernică Maică, Lucilla, care evadase, cu acea cunoaștere de neînlocuit.

Fugind pe Gammu, Lucilla îi implorase pentru adăpost pe evreii ascunși, dar Onoratele Matres porniseră s-o hăituiască. Singura cale de a păstra mulțimea de pe Lampadas din mintea ei fusese de a Împărtăși cu o 45

primitoare neașteptată, Cucernica Maică sălbatică Rebecca, și apoi să se ofere drept sacrificiu.

Astfel, Rebecca acceptase toate acele gânduri disperate, zgomotoase, în creierul ei, și le păstrase chiar și după ce târfele o uciseseră pe Lucilla. În cele din urmă, predase neprețuita comoară Bene Gesseritului, care acceptase cunoașterea salvată de pe Lampadas și o distribuise pe scară largă

printre femeile din Canonicat. Astfel, evreii își îndepliniseră obligațiile străvechi.

Datoria-i datorie, gândi Sheeana. Onoarea e onoare. Adevărul e adevăr.

Dar știa că Rebecca fusese schimbată pentru totdeauna de această

experiență. Cum să nu fie, după ce trăise viețile a milioane de Bene Gesserit, milioane care gândeau altfel, care trecuseră prin multe lucruri incredibile, care acceptau comportamente și opinii blestemate din punctul de vedere al Rabinului? Nu-i de mirare că Sheeana și Rebecca îl înspăimântau, îl intimidau. Cât despre Rebecca, deși Împărtășise acele memorii cu altele, purta încă lanțul caleidoscopic de vieți după vieți, care ducea înapoi, în nenumărate trecuturi. Cum putea cineva să se aștepte să dea totul deoparte cu o ridicare din umeri și să se întoarcă doar la cunoștințele memorate? Își pierduse inocența. Chiar și Rabinul trebuia să înțeleagă.

Bătrânul fusese dascălul și mentorul Rebeccăi. Înainte de Lampadas, poate că intrase în polemici cu el, își ascuțise spiritul și intelectul, dar nu i-ar fi pus niciodată la îndoială spusele. Lui Sheeana îi părea rău pentru ceea ce pierduse cealaltă femeie. Acum, Rebecca vedea, cu siguranță, lipsurile enorme, chiar și din puterea de înțelegere a Rabinului. Să descoperi că

mentorul tău nu știe prea multe e un lucru îngrozitor. Imaginea bătrânului despre univers cuprindea numai vârful sterp al unui aisberg. Rebecca îi mărturisise odată lui Sheeana că simțea lipsa relației inocente pe care o avea cu bătrânul înainte, dar că aceasta nu mai putea fi niciodată recăpătată.

Rabinul mergea alături de Rebecca cu pași fermi, energici; purta o tichie albă pe capul pe cale de a cheli. Hainele închise la culoare furnizate de navă atârnau largi pe silueta mică, dar refuza să le dea la ajustat sau să ceară

să i se facă altele. Barba cenușie îi albise în ultimii ani, în contrast cu pielea tăbăcită, dar încă era foarte sănătos.

Deși duelul verbal nu părea s-o supere pe Rebecca, Sheeana învățase să nu-l împingă pe Rabin dincolo de un anumit punct în dezbaterile filozofice. De câte ori era pe cale de a pierde o dispută, bătrânul cita cu vehemență vreun verset din Tora, fie că înțelegea sensurile dinăuntrul sensurilor, fie că nu și se îndepărta țanțoș, cu un aer fals de triumf.

46

Cei trei porniră în jos, punte cu punte, până când ajunseră la nivelurile închisorii de pe non-navă. Nava furată fusese construită de oamenii din Dispersie și folosită de Onoratele Matres, ajutate probabil de duplicitara Ghildă Spațială. Fiecare navă mare, încă de pe vremea corăbiilor de pe mările aproape uitatului Pământ, avea celule sigure pentru a-i ține captivi pe cei nesupuși. Rabinul păru nervos când observă unde-i condusese Rebecca.

Sheeana știa, desigur, ce era închis în celule: Fiutari. Cât de des vizita Rebecca creaturile? Pe jumătate animale. Sheeana se întrebă dacă târfele folosiseră aceste celule pe post de camere de tortură, ca în arhaica Bastilie.

Sau fuseseră ținuți prizonieri periculoși la bordul acestei nave?

Periculoși. Nimeni nu putea fi mai periculos decât cei patru Fiutari, oameni-fiare creați în negurile Dispersiei, hibrizi musculoși, în egală măsură

asemănători și cu animalele, și cu oamenii. Erau vânători înnăscuți, cu păr aspru, colți lungi și gheare ascuțite, bestii crescute să hăituiască și să ucidă.

— De ce coborâm aici, fata mea? Ce cauți la aceste… aceste lucruri inumane?

— Caut mereu răspunsuri, Rabbi.

— Un țel onorabil, comentă Sheeana din spatele lor.

Bărbatul se întoarse și se răsti la ea:

— Unele răspunsuri n-ar trebui aflate niciodată!

— Iar unele răspunsuri ne ajută să ne apărăm de necunoscut, replică

Rebecca, dar era limpede, după voce, că știa că n-avea să-l convingă

niciodată.

Rebecca și Sheeana se opriră în fața peretelui transparent al uneia dintre celule, deși Rabinul rămăsese acum la un pas în urma lor. Sheeana se simțea întotdeauna intrigată și dezgustată de Fiutari. Chiar și în captivitate, își păstrau fizicul musculos, pășind de colo până colo. Fiarele se învârteau fără țel, separate de pereții celulelor; descriau cercuri, de la peretele lateral la ușa de plaz, către peretele din fund și înapoi, punând mereu la încercare hotarele care le fuseseră trasate.

Animalele de pradă sunt optimiste, își dădu seama Sheeana. *Trebuie să*

fie. Le vedea energia acumulată, nevoile primitive. Fiutarii tânjeau să țopăie din nou printr-o pădure, să urmărească prada și să-și înfigă ghearele și colții în carnea incapabilă să reziste.

În timpul unei bătălii pe Gammu, evreii refugiați veniseră la Bene Gesserit și ceruseră protecția acordată de vechea înțelegere. În același timp, patru Fiutari evadați sosiseră la bord și ceruseră să fie duși la „Îngrijitori".

După aceea, creaturile de pradă pe jumătate umane fuseseră ținute pe non-47

navă, până când Bene Gesseritul avea să decidă ce să facă cu ele. Când non-nava a evadat în necunoscut, Sheeana și Duncan i-au luat pe toți cu ei.

Simțind vizitatorii, unul dintre Fiutari se repezi la peretele de plaz al celulei sale. Se lipi de el, cu părul sârmos de pe corp zburlit și ochii verzi-măslinii aprinși de neastâmpăr și interes.

— Voi Îngrijitori?

Fiutarul pufni, dar bariera de plaz era impenetrabilă. Cu dezamăgire și dispreț evidente, lăsă umerii în jos și se târî la loc.

— Voi nu Îngrijitori.

— Miroase aici, fata mea.

Rabinului îi tremura glasul.

— Trebuie să fie ceva defect la gurile de ventilație.

Sheeana nu detecta nicio diferență în aer.

Rebecca îl privi pieziș, cu un aer provocator pe fața uscățivă.

— De ce-i urăști atât de mult? Nu pot fi altceva decât ceea ce sunt.

Se referea oare și la ea însăși?

Răspunsul lui nu sună prea convingător.

— Nu sunt făpturile lui Dumnezeu. *Ki-layim.* Tora interzice cât se poate de limpede amestecul de rase. Nu e permis nici măcar ca două animale diferite să are un câmp unul lângă altul la același jug. Fiutarii ăștia sunt…

nefirești din multe puncte diferite de vedere.

Rabinul se încruntă.

— După cum ar trebui să știi foarte bine, fata mea.

Cei patru Fiutari își continuau mersul agitat. Rebeccăi nu-i trecea prin minte niciun mod de a-i ajuta. Undeva în Dispersie, „Îngrijitorii“ creaseră

Fiutarii cu scopul explicit de a vâna și de a ucide Onorate Matres, care, la rândul lor, capturaseră și dresaseră câțiva Fiutari. În clipa în care prinseseră

o șansă la libertate pe Gammu, oamenii-animale evadaseră.

— De ce-i vreți atât de mult pe Îngrijitori? îl întrebă Sheeana pe Fiutar, fără să știe dacă acesta avea să înțeleagă întrebarea.

Cu o mișcare ca de șarpe, omul-fiară smuci capul în sus și veni spre ei.

— Nevoie Îngrijitori.

Sheeana se aplecă spre el și zări violență în ochii lui, dar detectă și inteligență, amestecată cu dorință.

— *De ce* aveți nevoie de Îngrijitori? Sunt stăpânii voștri de sclavi? Sau e mai degrabă o legătură între voi?

— Nevoie Îngrijitori. Unde sunt Îngrijitorii?

Rabinul clătină din cap, din nou fără să-i dea atenție lui Sheeana.

48

— Vezi, fata mea? Animalele nu înțeleg libertatea. Nu înțeleg nimic în afară de ceea ce au fost crescute și dresate să înțeleagă.

Apucă mâna subțire a Rebeccăi, prefăcându-se că se sprijină de ea, dar o trase de lângă celulă. În comportamentul lui Sheeana simțea repulsia, ca arșița flăcării unui cuptor.

— Hibrizii ăștia sunt niște monstruozități, rosti el cu voce scăzută, care ascundea propriul mârâit sălbatic.

Rebecca schimbă o privire scurtă, complice, cu Sheeana, înainte de a spune:

— Am văzut multe monstruozități mai rele, Rabbi.

Era ceva ce înțelegea orice Cucernică Maică.

Când se întoarseră de la închisoare, Sheeana fu surprinsă să o vadă pe Garimi, roșie la față, ieșind din lift în fugă, cu grația și lipsa de zgomot tipice pentru Bene Gesserit. Avea chipul palid și răvășit.

— Monstruozități mai rele? Tocmai am găsit una. Ceva ce târfele au lăsat în urmă.

Sheeana simți cum i se pune un nod în gât.

— Ce e?

— O fostă cameră de tortură. Duncan a descoperit-o. Te cheamă acolo.

49

„Așezăm acest trup al surorii noastre pentru odihnă, deși mintea și amintirile ei nu se vor domoli niciodată. Nici măcar

moartea nu poate opri o Cucernică Maică din îndeplinirea muncii sale.“

Ceremonie comemorativă a Bene Gesseritului

În calitate de comandant militar veteran, basharul Miles Teg participase la destule funeralii. Această ceremonie părea totuși straniu de lipsită de familiaritate, pentru că recunoștea o suferință petrecută cu multă

vreme în urmă, pe care Bene Gesseritul refuza s-o uite.

Cu solemnitate, întregul echipaj al navei se adună pe puntea principală, lângă una dintre micile ecluze pentru marfă. Deși încăperea era mare, cei o sută cincizeci de participanți se înghesuiră pentru ritual laolaltă de-a lungul pereților. Sheeana, Garimi și încă două Cucernice Maici, pe nume Elyen și Calissa, stăteau în picioare pe un podium, în centrul sălii. În apropiere de ușa ecluzei, înfășurate în negru, erau întinse cele cinci trupuri scoase din camera de tortură a Onoratelor Matres.

Nu departe de Teg, Duncan Idaho stătea alături de Sheeana; pe durata funeraliilor, lăsase puntea de navigație goală. Deși servea, în aparență, drept căpitan al non-navei, aceste Bene Gesserit n-ar fi lăsat niciodată un simplu bărbat, chiar și un ghola care trăise o sută de vieți, să aibă autoritate asupra lor. De când ieșiseră din universul ciudat deformat, Duncan nu mai pornise motoarele Holtzman, nici nu mai alesese un curs. Fără navigație, fiecare salt prin pliurile spațiului presupunea un risc considerabil, așa că acum non-nava plutea în spațiul pustiu fără coordonate. Deși ar fi putut să

cartografieze sistemele stelare din apropiere, într-o estimare pe rază mare, și să marcheze planete care ar putea fi explorate, Duncan lăsase nava în derivă, fără cârmă.

În cei trei ani petrecuți în celălalt univers, nu întâlniseră nicio urmă a bătrânului și a bătrânei sau a plasei străvezii care îi căuta, după cum insista Duncan. Deși Teg nu nesocotea teama celuilalt bărbat de misterioșii vânători pe care doar el îi vedea, tânărul bashar dorea totuși un sfârșit, sau măcar un *rost*, al odiseei lor.

Garimi se încruntă; buzele i se pungiră când se uită la cadavrele mumificate.

— Vedeți, am avut dreptate să plecăm din Canonicat. Mai avem nevoie de vreo dovadă că vrăjitoarele și târfele nu se pot

amesteca?

50

Sheeana ridică vocea și li se adresă tuturor:

— Vreme de trei ani, am dus cu noi trupurile surorilor noastre căzute, fără să știm că erau aici. În tot acest timp, nu și-au găsit odihna. Aceste Cucernice Maici au murit fără să Împărtășească, fără să-și adauge viețile la Celelalte Memorii. Putem ghici, dar nu putem ști ce agonie au îndurat înainte ca târfele să le ucidă.

— Știm că au refuzat să dezvăluie informațiile pe care târfele au încercat să le smulgă de la ele, interveni Garimi. Canonicatul a rămas intact, iar cunoștințele noastre secrete, în siguranță, până la alianța scandaloasă a lui Murbella.

Teg aprobă în sinea lui. Când Onoratele Matres se întorseseră în Vechiul Imperiu, căutaseră să afle secretul Bene Gesseritului de a-și manipula biochimia corpului, probabil pentru a scăpa de orice epidemie viitoare precum cele cu care le atacase Inamicul. Surorile refuzaseră toate să

îl dezvăluie. Și muriseră pentru asta.

Nimeni nu cunoștea originile Onoratelor Matres. După Epoca Foametei, undeva, în cele mai îndepărtate zone ale Dispersiei, poate că niște Cucernice Maici sălbatice se ciocniseră de rămășițe ale femeilor Păstrăvărese ale lui Leto al II-lea. Și totuși acest amestec nu explica sâmburele de violență răzbunătoare din structura lor genetică. Târfele distrugeau planete întregi în furia lor provocată de respingerea de către Bene Gesserit și apoi de către vechii tleilaxu. Teg știa că trebuie să fi existat multe Cucernice Maici moarte în multe camere de tortură de-a lungul ultimului deceniu.

Bătrânul bashar avusese propriile experiențe cu Onorate Matres care-l interogaseră și cu oribilele lor instrumente de tortură, pe când se afla pe Gammu. Nici măcar un comandant militar oțelit nu putea rezista la agonia incredibilă a sondelor T, iar el fusese fundamental transformat de acea experiență, deși nu într-un fel la care femeile acelea să se fi așteptat…

În cursul ceremoniei, Sheeana rosti numele celor cinci victime, după

datele de identificare găsite împreună cu robele, apoi închise ochii și plecă

fruntea, la fel ca toți ceilalți din încăpere. Acest moment de tăcere era echivalentul Bene Gesserit al rugăciunii, un moment în care fiecare Soră

cugeta la o binecuvântare personală pentru sufletele plecate ale celor care zăceau în fața lor.

După aceea, Sheeana și Garimi purtară unul dintre corpurile înfășurate în negru în camera ecluzei. Se retraseră din micul compartiment și le lăsară

pe Elyen și pe Calissa să ducă încă o femeie moartă în ecluză. Sheeana refuzase să-i lase pe Teg sau pe Duncan să ajute.

51

— Acest memento al cruzimii malefice al târfelor e numai povara noastră.

După ce toate corpurile mumificate fură așezate cu respect în ecluză, Sheeana etanșă ușa dinspre interior și porni sistemele.

Cu toții rămaseră tăcuți, ascultând șoapta aerului care se scurgea în afară. În sfârșit, ușa exterioară se deschise și cele cinci trupuri plutiră în spațiu, împreună cu ultimul fir de atmosferă rămasă. În derivă, fără casă… la fel ca toți cei de la bordul lui *Ithaca.* Ca niște sateliți ai non-navei, ființele umane înfășurate însoțiră pentru o vreme nava hoinară, apoi măriră încet distanța până când, pe fundalul nopții cosmice, cadavrele negre deveniră

invizibile.

Duncan Idaho rămase cu ochii ațintiți pe hublou în direcția siluetelor pe cale să dispară. Teg își dădea seama că găsirea trupurilor și a camerei de tortură îl afectase. Dintr-odată, Duncan încremeni de spaimă și se lipi de plaz, deși tânărul bashar nu vedea nimic în vid, în afară de stele îndepărtate.

Teg îl cunoștea mai bine decât oricine altcineva de la bord.

— Duncan, ce-i…?

— Plasa! N-o vezi?

Se răsuci brusc.

— Plasa întinsă de bătrân și de bătrână. Ne-au găsit din nou… și nu e nimeni pe puntea de navigație!

Duncan împinse cu umerii femeile Bene Gesserit și oamenii Rabinului și se repezi către ușa încăperii.

— Trebuie să pornesc motoarele Holtzman și să intrăm în spațiul pliat înainte ca plasa să se închidă!

Datorită unei sensibilități speciale, poate ca urmare a marcatorilor genetici pe care creatorii săi tleilaxu îi plantaseră în secret în corpul său ghola, numai Duncan era capabil să vadă prin țesătura imaterială a universului. Acum, după trei ani, plasa cuplului de bătrâni găsise din nou non-nava.

Teg o luă la fugă după el, dar știa că liftul avea să fie mult prea lent.

Știa, de asemenea, că în haosul și în zăpăceala bruscă, avea să poată face ceva ce altminteri se temea să facă. Trecu în grabă pe lângă mulțimea de oameni care venise să vadă înmormântarea în spațiu, ocoli liftubul și alergă

pe un coridor pustiu. Acolo, departe de ochi prea curioși, Miles Teg *acceleră*.

Nimeni nu știa de această abilitate, deși unele indicii și zvonuri despre lucruri imposibile pe care bătrânul bashar le realizase puteau trezi unele bănuieli. În timpul torturii la care-l supuseseră Onoratele Matres, descoperise capacitatea de a-și supraîncărca metabolismul și de a se mișca 52

la viteze incredibile. Agonia capabilă să sfâșie mintea pe care o dădea o sondă T ixiană eliberase cumva acest dar necunoscut din genele Atreides.

Când corpul își mărise viteza, universul păruse să încetinească, iar el să se miște atât de repede, încât o simplă atingere era de-ajuns să-i ucidă pe cei care-l țineau captiv. În acest fel, măcelărise sute de Onorate Matres și de trepăduși de-ai lor, în interiorul uneia dintre fortărețele lor de pe Gammu.

Noul său corp ghola păstrase această abilitate.

Alerga pe coridorul gol, simțind arșița metabolismului, usturimea aerului pe față. Se cățără pe treptele scărilor de

acces mult mai repede decât ar fi putut vreodată să se deplaseze liftubul.

Teg nu știa cât avea să-și mai poată păstra darul pentru el, dar știa că

era necesar. În trecut, din cauza unei singure temeri, Comunitatea Surorilor arătase foarte puțină toleranță față de masculii cu abilități speciale, iar Teg era sigur că femeile fuseseră responsabile pentru uciderea mai multor asemenea „aberații masculine". Speriate să nu creeze un alt Kwisatz Haderach, lăsau să le scape multe potențiale avantaje.

Asta îi aducea aminte de felul în care civilizația umană se dispensase de toate aspectele tehnologiei computerizate în urma Jihadului Butlerian, din cauza urii față de mașinile gânditoare malefice. Cunoștea vechiul clișeu

„să arunci copilul odată cu apa din copaie" și se temea că ar fi avut parte de aceeași soartă, dacă ar fi aflat Comunitatea că era deosebit.

Teg se năpusti pe puntea de navigație și alergă la comenzile motorului.

Se uită afară, prin plazul lat pentru observație. Spațiul părea calm și pașnic.

Chiar dacă nu zărea niciun semn al plasei mortale care se închidea în jurul lor, nu puse la îndoială abilitățile lui Duncan.

Cu degetele ca un vârtej printre comenzi, Teg angrenă puternicele motoare Holtzman și alese un curs la întâmplare, fără Duncan și fără

Navigator. Ce altceva putea face? Spera doar să nu azvârle *Ithaca* într-o stea sau într-o planetă neașteptată. Oricât de oribilă ar fi fost o asemenea posibilitate, credea că era de preferat, decât să-i lase pe bătrâni să pună

mâna pe ei.

Spațiul se plie, iar non-nava dispăru și apăru altundeva, departe de locul în care șuvițele străvezii încercaseră să se înfășoare în jurul lor, departe de trupurile plutitoare ale celor cinci Bene Gesserit torturate.

Îngăduindu-și în sfârșit să se simtă la adăpost, Teg încetini până la ritmul normal. Din el radia arșiță intensă, ca dintr-un cuptor, și pielea capului îi șiroia de sudoare. Se simțea de parcă arsese un an din viață. Apoi îl izbi foamea vorace. Cuprins de frisoane, Teg se prăbuși pe spate. Foarte curând, avea să trebuiască să consume destule calorii ca să compenseze 53

cantitatea uriașă pe care tocmai o cheltuise, mai ales carbohidrați, cu o doză

fortifiantă de melanj.

Ușa liftului de deschise și Duncan se repezi frenetic pe puntea de navigație. Zărindu-l pe Teg la comenzi, se opri brusc și se uită pe fereastra de plaz, uluit să vadă noul câmp de stele.

— Plasa a dispărut!

Gâfâind, întoarse către Teg ochii plini de întrebări.

— Miles, cum ai ajuns aici? Ce s-a-ntâmplat?

— Am pliat spațiul, mulțumită avertismentului tău. Am fugit la un alt liftub, care m-a adus aici imediat. Trebuie să fi fost mai rapid decât al tău.

Își șterse transpirația de pe frunte. Văzând scepticismul clar al lui Duncan, căută o cale de a-i distrage atenția.

— Am scăpat de plasă?

Duncan se uită la pustietatea din jurul lor.

— E de rău, Miles. Atât de repede după ce am apărut la loc în spațiul normal, vânătorii ne-au prins iar urma.

54

„Există vreo senzație mai îngrozitoare decât cea de a sta pe marginea prăpastiei și de a privi în hăul unui viitor pustiu? Nu numai dispariția vieții tale, ci a tot ceea ce a fost înfăptuit de strămoșii tăi? Dacă noi, tleilaxu, ne prăbușim în abisul nimicului, mai înseamnă istoria îndelungată a neamului nostru câtuși de puțin?“

MAESTRUL TLEILAXU SCYTALE, Înțelepciune pentru succesorul meu **D**upă funeraliile în spațiu și după alarma

provocată de plasa nevăzută, ultimul Maestru Tleilaxu autentic stătea în cabina lui și-și contempla propria mortalitate.

Scytale fusese captiv la bordul non-navei mai mult de un deceniu înainte ca Sheeana și Duncan să scape din Canonicat. Acum, nu mai era un simplu prizonier ținut la adăpost pentru a nu fi găsit de Onoratele Matres care-l vânau. Nava fusese aruncată în… nu știa unde.

Desigur, târfele care se îngrămădeau în Canonicat l-ar fi omorât, cu siguranță, de îndată ce ar fi auzit de existența lui. Atât el, cât și Duncan Idaho erau pe lista condamnaților. Măcar aici, Scytale era la adăpost de Murbella și de slugile ei. Dar existau din belșug alte primejdii.

În timpul petrecut în Canonicat, fusese ținut în apartamentul lui ascuns și împiedicat să vadă exteriorul. De aceea vrăjitoarele ar fi putut să schimbe cu ușurință ciclurile diurne de la bord și să creeze un soi de înșelătorie subtilă, menită să-i deregleze ritmurile corporale. L-ar fi putut face să uite de zilele sacre și să aprecieze greșit trecerea timpului, deși afișau, de formă, Marea Credință tleilaxu și pretindeau că împărtășesc adevărurile sacre ale Islamiyatului.

Scytale își trase la piept picioarele subțiri și-și încolăci mâinile în jurul gambelor osoase. Nu conta. Deși avea voie acum să se învârtă printr-o mare porțiune a navei uriașe, captivitatea lui devenise o înșiruire insuportabilă de zile și ani, indiferent de felul în care erau ciopârțite în segmente mai mici.

Iar spațiul generos al apartamentului său auster și al zonelor de detenție nu-l puteau face să uite că era încă prizonier. Lui Scytale i se permitea să plece de pe această punte numai sub supraveghere atentă. După

atâta timp, ce credeau că ar putea face? Dacă *Ithaca* avea să rătăcească

veșnic, până la urmă aveau să slăbească paza. Totuși bărbatul tleilaxu prefera să se țină departe de ceilalți pasageri.

Nimeni nu mai vorbise cu Scytale de multă vreme. *Mârșavii tleilaxu!*

Credea că se temeau să nu se pângărească de la apropierea de el… sau poate le făcea pur și simplu plăcere să-l izoleze. Nimeni nu-i explica planurile, nu-i spunea unde se ducea marea navă. 55

Vrăjitoarea Sheeana știa că ascunde ceva. N-o putea minți, nu servea la nimic. La începutul călătoriei, Maestrul Tleilaxu dezvăluise, fără entuziasm, metoda de a produce mirodenie în cuvele axolotl. Având în vedere că

provizia de melanj a navei era, evident, insuficientă pentru cei de la bord, oferise o soluție. Acea dezvăluire inițială, unul dintre cele mai importante avantaje pentru negociere, fusese în propriul interes, din moment ce și Scytale se temea de sevrajul mirodeniei. Se tocmise energic cu Sheeana și, în cele din urmă, acceptase drept plată accesul la baza de date a bibliotecii și detenția într-o secțiune mult mai mare a non-navei.

Sheeana știa că deținea cel puțin încă un alt secret important, o informație vitală. Vrăjitoarea simțea acest lucru! Dar Scytale nu fusese împins niciodată până la extrem pentru a dezvălui ceea ce purta cu el. Nu încă. Din câte știa, era singurul maestru autentic supraviețuitor. Rătăciții îi trădaseră poporul și se înțeleseseră cu Onoratele Matres, care nimiciseră

lumile sacre tleilaxu una după alta. Când evadase de pe Tleilax, văzuse cum târfele feroce își lansau atacul chiar asupra sfântului Bandalong. Îi dădeau lacrimile chiar și numai când se gândea la asta.

Implicit, sunt acum Mahai, Maestrul Maeștrilor?

Scytale scăpase de Onoratele Matres dezlănțuite și ceruse sanctuar printre Bene Gesserit, în Canonicat. Oh, îl ținuseră la adăpost, dar vrăjitoarele nu fuseseră dispuse să negocieze cu el, decât dacă își dezvăluia secretele sacre. Toate! La început, Comunitatea Surorilor voise cuve axolotl tleilaxu ca să-și creeze propriii ghola, iar el fusese silit să le dezvăluie informația. La un an de la distrugerea Rakisului, crescuseră un ghola al basharului Miles Teg. După aceea Maica Superioară făcuse presiuni asupra lui să explice cum să utilizeze cuvele pentru a produce melanj, iar Scytale refuzase, considerând că era o concesie prea mare.

Din nefericire, își păstrase cunoștințele speciale prea bine, se agățase prea mult de avantajul pe care-l deținea. Până când se hotărâse să dezvăluie funcționarea cuvelor axolotl, Bene Gesseritul găsise propria soluție.

Aduseseră mici viermi de nisip, iar mirodenia avea să urmeze cu siguranță.

Fusese o prostie să negocieze cu ele! Să aibă încredere în ele! Avantajul lui devenise inutil, până când pasagerii de la bordul lui *Ithaca* avuseseră nevoie de mirodenie.

Dintre toate secretele pe care Scytale le purta înăuntrul lui, rămăsese doar cel mai mare, și nici măcar nevoia lui stringentă nu fusese de-ajuns ca să o dezvăluie. Până acum.

Totul se schimbase. Totul.

56

Scytale se uită în jos, la rămășițele neatinse ale mâncării. Mâncare *powindah,* mâncare străină, spurcată. Încercau s-o mascheze, ca să mănânce, dar el bănuise întotdeauna că tot ce găteau ele conținea substanțe impure.

Cu toate acestea, n-avea de-ales. Ar fi preferat Profetul ca el să moară de foame decât să mănânce alimente inacceptabile… în special acum, din moment ce era ultimul Mare Maestru? Scytale era singurul păstrător al viitorului poporului său cândva măreț, cunoașterea complexă a Graiului lui Dumnezeu. Supraviețuirea lui era vitală, cum nu mai fusese niciodată până

atunci.

Mergea de-a lungul apartamentului său privat, măsurând hotarele închisorii cu pași mici, unul câte unul. Tăcerea îl apăsa greu. Știa exact ce avea de făcut. Avea să ofere, cu ocazia asta, ultimele fărâme de demnitate și de cunoștințe secrete; trebuia să câștige cât mai multe avantaje cu putință.

N-avea prea mult timp!

După ce trecu un val de amețeală, stomacul îi bolborosi; își încleștă

abdomenul. Scytale se prăbuși înapoi pe pat și încercă să alunge bubuitul din cap și crampele din pântec. Degenerarea progresivă prinsese rădăcini și i se strecura chiar acum prin trup, șerpuia prin țesuturi, prin fibrele musculare, prin nervi.

Maeștrii Tleilaxu nu făcuseră niciodată planuri pentru o asemenea eventualitate. Scytale și ceilalți maeștri supraviețuiseră multor vieți în serie.

Corpurile mureau, dar de fiecare dată erau reconstituite, amintirile se trezeau în ghola, după ghola, după ghola. O copie

nouă creștea întotdeauna într-o cuvă, gata pentru oricând ar fi fost nevoie de ea.

Ca magicieni genetici, marii tleilaxu creaseră propria cale de la un corp fizic la altul. Schemele continuaseră atâtea secole, încât maeștrii se lăsaseră

pe tânjală. Mândri și orbi, nu se gândiseră la adâncurile în care i-ar fi putut arunca Soarta.

Acum, lumile tleilaxu erau cucerite, laboratoarele, jefuite, toți ghola ai maeștrilor, distruși. Nicio reîncarnare a lui Scytale nu-și aștepta rândul. N-avea încotro să se îndrepte.

Iar acum murea.

Creând un ghola după altul, Maeștrii Tleilaxu nu-și irosiseră eforturile pentru a crea perfecțiunea, pe care o socoteau trufie în ochii lui Dumnezeu, din moment ce orice creație umană trebuie să aibă cusururi. Așadar, toți ghola maeștrilor conțineau erori genetice cumulative, repetate, care duceau la o durată a vieții tot mai scurtă pentru fiecare trup.

Scytale și colegii lui maeștri își îngăduiseră să creadă că viața scurtată

a fiecărei încarnări era lipsită de importanță, din moment ce putea fi pur și 57

simplu reluată într-un corp nou, proaspăt. Ce contau un deceniu sau două în plus, atâta vreme cât lanțul de ghola treziți la viață rămânea neîntrerupt?

Din nefericire, Scytale înfrunta acum *singur* eroarea fatală. Nu exista niciun ghola al lui și nicio cuvă axolotl pe care s-o folosească pentru a crea unul. Dar vrăjitoarele puteau s-o facă…

Nu știa cât timp îi mai rămăsese.

Extrem de atent la procesele sale corporale, Scytale era chinuit de degenerare. Dacă era optimist, ar mai fi putut dispune de cincisprezece ani.

Întotdeauna, până acum, Scytale păstrase cu strictețe secretul suprem ascuns în corpul lui și refuzase să-l ofere la schimb. Acum însă, ultima rezistență se prăbușise. Ca singur păstrător

rămas al secretelor și amintirilor tleilaxu, nu mai putea risca să întârzie. Supraviețuirea era mai importantă decât secretele.

Își atinse pieptul, știind că sub piele era implantată o capsulă

anentropică, nedetectată până acum, o comoară minusculă de celule conservate, pe care tleilaxu le adunaseră vreme de mii și mii de ani. Figuri-cheie din istorie se aflau închise înăuntru, obținute din zgârieturi secrete ale unor trupuri moarte: Maeștri Tleilaxu, Dansatori-Față, chiar și Paul Muad'Dib, ducele Leto Atreides și Jessica, Chani, Stilgar, Tiranul Leto al II-lea, Gurney Halleck, Thufir Hawat și alte personaje legendare până la Serena Butler și Xavier Harkonnen din Jihadul Butlerian.

Comunitatea Surorilor ar fi vrut cu disperare să pună mâna pe toate acestea. Acordarea libertății totale pe navă ar fi o concesie minoră, în comparație cu ceea ce avea să ceară ca adevărată recompensă. *Propriul ghola*. Dăinuirea.

Scytale înghiți cu greutate, simți tentaculele morții prin trup și știu că

nu există cale de întoarcere. *Supraviețuirea e mai importantă decât secretele*, își repetă în intimitatea propriei minți.

Trimise un semnal să o cheme pe Sheeana. Avea să le facă vrăjitoarelor o ofertă pe care nu-și puteau permite s-o respingă.

58

„Ne purtăm Graalul în cap. Țineți-l cu grijă și cu respect dacă se ridică vreodată la suprafața conștiinței voastre."

MAICA SUPERIOARĂ DARWI ODRADE

Aerul mirosea a mirodenie, astringentă și neprocesată, aroma înțepătoare a mortalei Ape a Vieții. Mirosul fricii și al triumfului, al Agoniei pe care erau nevoite s-o înfrunte toate potențialele Cucernice Maici.

Te rog, gândea Murbella, fie ca fiica mea să supraviețuiască, la fel ca mine. Nu știa cui i se ruga.

Ca Maică Comandant, trebuia să dea dovadă de putere și de încredere, indiferent ce ar fi simțit în sinea ei. Dar Rinya era una dintre gemene, o ultimă legătură firavă cu Duncan. Testele demonstraseră că era capabilă, talentată și, în ciuda vârstei

fragede, pregătită. Rinya fusese întotdeauna cea mai agresivă dintre gemene, mânată de țeluri, aspirând la imposibil. Voia să

devină Cucernică Maică la fel de devreme ca Sheeana. Paisprezece ani!

Murbella își admira fiica pentru această ambiție, dar se și temea pentru ea.

În fundal auzea vocea gravă a Cucernicei Maici Bellonda, intrată într-o dispută zgomotoasă cu echivalentul ei în rândul Onoratelor Matres, Doria.

Un eveniment obișnuit. Cele două se ciondăneau pe coridorul Fortăreței Canonicatului.

— E tânără, mult prea tânără! Doar un copil…

— Un copil? ripostă Doria. E fiica Maicii Comandant și a lui Duncan Idaho!

— Da, genele sunt puternice, dar tot e o nebunie. Riscăm atât de mult dacă o împingem la asta prea devreme! Mai dă-i un an!

— E pe jumătate Onorată Matre. Asta ar trebui să fie de-ajuns ca să

scape cu bine.

Se întoarseră toate să se uite când Instructoarele în robe negre o aduseră pe Rinya dintr-o anticameră, pregătită pentru încercare. În calitate de Maică Comandant și de Bene Gesserit, Murbella nu trebuia să arate favoritism sau dragoste pentru propriile fiice. De fapt, cei mai mulți dintre copiii Comunității nu cunoșteau identitatea propriilor părinți.

Rinya se născuse cu numai câteva minute înaintea surorii ei, Janess.

Fetița, copil-minune, era ambițioasă, nerăbdătoare și incontestabil talentată, în timp ce sora ei împărtășea aceleași calități, dar cu un pic mai multă

prudență. Rinya trebuia să fie mereu prima.

Murbella își urmărise gemenele cum ieșeau primele la fiecare provocare și încuviințase cererea lui Rinya. Dacă cineva avea potențial superior, ea era, sau așa se autoconvinsese Rinya.

Vremurile de criză sileau Noua Comunitate să-și asume mai multe riscuri decât de obicei, să pună în primejdie fetele pentru a câștiga multdoritele Cucernice Maici. Dacă Rinya dădea greș, n-avea să mai aibă o a doua șansă. Niciuna. Murbella simți un nod în piept.

Cu mișcări metodice, Instructoarele legară brațele lui Rinya de o masă, pentru a o împiedica să se zbată în timpul chinurilor tranziției. O

Instructoare trase încă o dată de legătura de la încheietura mâinii stângi și o făcu pe fată să tresară și apoi să arunce un fulger negru de neplăcere din ochi – semăna atât de mult cu o Onorată Matre! Dar Rinya nu scoase niciun murmur de protest. Buzele i se mișcau ușor, iar Murbella recunoscu vorbele, străvechea litanie împotriva fricii.

Să nu mă tem…

Bine! Măcar fata nu era atât de arogantă încât să nu țină seama de greutatea și de teroarea a ceea ce urma să înfrunte. Murbella își aduse aminte cum fusese când înfruntase ea aceeași încercare.

Aruncă o privire către ușă, unde Bellonda și Doria se opriseră în sfârșit din gâlceavă, și o zări intrând pe cealaltă geamănă. Janess își primise numele după o femeie care trăise cu multă vreme în urmă și care îl salvase pe Duncan de Harkonneni în tinerețe. Duncan îi spusese povestea într-o noapte, după ce făcuseră dragoste, crezând, fără îndoială, că Murbella avea să uite. El nu aflase niciodată numele vreuneia dintre fiicele lor: Rinya și Janess, Tanidia, care abia își începea antrenamentul de acolită, și Gianne, de numai trei ani, născută chiar înainte de evadarea lui Duncan.

Acum, Janess părea reticentă să intre cu totul în încăpere, dar nu voia să-și lase sora singură în timpul acestei încercări. Își dădu la o parte de pe față părul negru, cârlionțat, dând la iveală ochii temători; era limpede că nu voia să se gândească la ce ar putea merge prost când Rinya avea să consume otrava mortală. Agonia Mirodeniei. Până și cuvintele evocau mister și groază.

Murbella privi în jos, către masă, și o văzu din nou pe fiica ei rostind fără glas Litania: *Frica ucide mintea.*

Nu părea să fie conștientă de prezența lui Janess sau a oricăreia dintre femeile din cameră. Aerul avea un iz stătut și amețitor de scorțișoară amară

și de posibilități. Maica Comandant nu avea voie să se amestece, nici măcar nu atinse mâna fetei ca să o aline. Rinya era puternică și hotărâtă. Ritualul 60

nu se referea la alinare, ci la adaptare și supraviețuire. O luptă împotriva morții.

Frica este moartea măruntă, purtătoarea desfiinţării totale.

Analizându-și emoțiile (cât de tipic pentru Bene Gesserit!), Murbella se întrebă dacă se temea s-o piardă pe Rinya ca pe o potențială Cucernică

Maică, prețioasă pentru Comunitate, sau pe ea ca persoană. Ori se temea mai mult să piardă una dintre puținele amintiri tangibile ale de mult pierdutului ei Duncan?

Rinya și Janess aveau unsprezece ani când non-nava dispăruse cu tatăl lor. Gemenele fuseseră acolite și trecuseră ascultătoare prin antrenamentul strict al Bene Gesserit. În toți acei ani dinainte de plecarea lui Duncan, niciuna dintre fete nu avusese voie să-l întâlnească.

Privirea lui Murbella o întâlni pe a lui Janess și o scânteie de emoție fu schimbată între ele, ca un fuior de fum. Se întoarse cu spatele și se concentră

asupra fetei de pe masă. Voia s-o liniștească pe Rinya prin simpla ei prezență. Încordarea vizibilă de pe chipul fiicei ei ațâță flăcările îndoielilor ei. Îmbujorată, Bellonda intră în cameră, deranjând meditațiile solemne.

Observă neliniștea imperfect ascunsă de pe fața lui Rinya, apoi ridică ochii către Murbella.

— Pregătirile s-au încheiat, Maică Comandant.

La mică distanță în urma ei, Doria adăugă:

— Ar trebui să-i dăm drumul.

Legată de masă, Rinya înălță capul, trăgând de legături, se uită la sora ei geamănă, apoi la mama ei, după care îi zâmbi liniștitor lui Janess.

— Sunt gata. O să fii și tu, surioară.

Se lăsă pe spate, se concentră din nou și continuă să murmure Litania împotriva Fricii.

Voi înfrunta frica…

Fără să rostească niciun cuvânt, Murbella se duse alături de Janess, care era clar tulburată și abia reușea să se stăpânească. Murbella o apucă de braț, dar fiica ei nici măcar nu tresări. Ce știa? Ce îndoieli își împărtășiseră

noaptea gemenele în căsuțele lor de acolite?

Una dintre Instructoare împinse o seringă orală în poziție, apoi își folosi degetele ca să deschidă gura lui Rinya. Tânăra lăsă gura să i se deschidă moale, când Instructoarea introduse seringa.

Murbella ar fi vrut să țipe la fiica ei, să-i spună că nu era nevoie să

dovedească nimic. Nu până când nu era absolut pregătită. Dar, chiar dacă ar fi avut îndoieli, Rinya nu s-ar fi răzgândit niciodată. Era încăpățânată, 61

hotărâtă să meargă până la capăt cu procesul. Iar lui Murbella îi era interzis să intervină. Acum era Maica Comandant, nu doar o mamă oarecare.

Prinsă în încercare, Rinya închise ochii, cu un aer de acceptare totală.

Avea linia maxilarului fermă, sfidând orice ar fi putut să-i facă vreun rău.

Murbella văzuse de multe ori acea expresie pe chipul lui Duncan.

Janess se repezi în față pe neașteptate, incapabilă să-și mai stăpânească îndoielile.

— Nu e gata! Nu vezi? Ea mi-a zis! Știe că nu poate…

Surprinsă de agitație, Rinya întoarse capul, dar Instructoarele puseseră deja pompele în funcțiune. Un val de miros chimic puternic inundă

aerul, chiar când Janess încercă să smulgă seringa din gura surorii sale.

Cu o viteză surprinzătoare pentru masivitatea ei, Bellonda o apucă de umeri și-o împinse deoparte pe Janess, trântind-o pe podea.

— Janess, încetează! răbufni Murbella cu toată autoritatea de care era în stare.

Când fiica ei continuă să se zbată, folosi Glasul.

— *Încetează!*

La auzul Glasului, mușchii tinerei încremeniră involuntar.

— Risipiți o Soră insuficient pregătită! strigă Janess. Sora *mea*!

Murbella rosti, cu un ton nimicitor:

— Nu trebuie să te amesteci în Agonie în niciun fel! Ai distras-o pe Rinya într-un moment vital!

Una dintre Instructoare anunță:

— Am reușit, în ciuda perturbării. Rinya a luat Apa Vieții.

Otrava începu să acționeze.

O euforie mortală îi ardea prin vene, îi punea la încercare capacitatea celulelor de a se confrunta cu ea. Rinya începu să-și vadă propriul viitor. Ca un Navigator al Ghildei, mintea ei putea găsi o cale prin vălurile timpului, ocolea obstacolele și perdelele care-i blocau vederea. Se vedea pe ea însăși pe masă, alături de mama și de sora ei geamănă, care nu reușeau să-și ascundă îngrijorarea. Parcă s-ar fi uitat printr-o lentilă încețoșată.

O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine…

Apoi, incontestabil, ca și cum s-ar fi tras perdelele din fața unei ferestre pentru a dezvălui un șuvoi de lumină orbitoare, Rinya își văzu propria moarte… și nu putu face nimic pentru a

o împiedica. Nici Janess, care țipa, nu putea. Iar Murbella își dădu seama: *știa*.

Zăvorâtă înăuntrul propriului corp, Rinya simți o săgeată ascuțită de durere, din miezul ființei ei către creier.

62

Și, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior și voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu…

Rinya își amintise toată Litania. Apoi nu mai simți absolut nimic.

Rinya era scuturată de convulsii pe masă, încercând să se smulgă din legături. Chipul adolescentei devenise o mască schimonosită a șocului, durerii și groazei. Avea ochii sticloși… aproape duși.

Murbella nu putea să țipe, să vorbească. Stătea în picioare, absolut nemișcată, în timp ce o furtună aprigă se învolbura înăuntrul ei. Janess știuse! Sau ea fusese cauza?

Pentru o clipă, Rinya fu cuprinsă de liniște, pleoapele i se zbătură, apoi dădu drumul unui urlet înfiorător, care reteză încăperea ca un pumnal sonor.

Cu încetinitorul, Murbella întinse mâna către fiica ei moartă și-i atinse pielea obrazului, caldă încă. În fundal, auzi plânsul îndurerat al lui Janess, care umplea camera, alături de propriul plâns.

63

„Numai prin exercițiu constant și sârguincios reușim să atingem potențialul, perfecțiunea vieților noastre. Aceia dintre noi care au avut mai mult de o singură viață au avut mai multe prilejuri să exerseze."

DUNCAN IDAHO, *O MIE DE VIEȚI*

Duncan își înfrunta adversarul în camera cu pereți neutri, cu o sabie scurtă într-o mână, un pumnal kindjal în cealaltă. Miles Teg, cu ochii oțeliți, nu clipea. Capitonarea și izolația camerei absorbeau cea mai mare parte din sunete.

Ar fi fost o greșeală să-l privești pe acest tânăr ca pe un băiețel.

Reflexele și viteza lui Teg le egalau, sau chiar le depășeau, pe cele ale oricărui luptător trimis împotriva lui… iar Duncan simțea ceva *mai mult* în el, un talent misterios, pe care tânărul bashar îl ascundea bine.

Pe de altă parte, gândi Duncan, toți facem la fel.

— Declanșează scutul, Miles. Fii mereu pregătit. Pentru orice.

Cei doi bărbați duseră mâna la centură și atinseră butonul de pornire.

Apăru un scut mic, zumzăitor, o ceață dreptunghiulară în aer care se adapta mișcărilor purtătorului și se deplasa ca să protejeze zonele vulnerabile.

Acești pereți și podeaua tare păstrau multe amintiri pentru Duncan, ca niște pete de neșters pe plăcile impermeabile. El și Murbella folosiseră

camera pentru exerciții, își îmbunătățiseră metodele, luptaseră, se ciocniseră… și deseori sfârșiseră într-o trântă sexuală. Pentru că era mentat, aceste amintiri personale n-aveau să se stingă niciodată, păstrându-l puternic legat de Murbella, precum un ac de pescuit prins în piept.

Acum, ca parte a dansului de antrenament, Duncan se lăsă ușor în față

și își atinse scutul de cel al lui Teg. Trosnetul câmpurilor polarizate și mirosul înțepător de ozon răspunseră la mișcare. Cei doi făcură un pas înapoi, ridicară lamele în semn de salut și începură.

— O să recapitulăm disciplinele străvechi de pe Ginaz, anunță Duncan.

Tânărul reteză aerul cu pumnalul. Teg îi amintea foarte mult de ducele Leto, intenționat, datorită generațiilor de selecție Bene Gesserit.

Așteptând o fentă, Duncan pară în sus, dar basharul adolescent inversă

fenta și o transformă într-un atac veritabil, izbind lama de semiscut. Se mișcase prea repede totuși. Teg nu era încă obișnuit cu această metodă

stranie de luptă, iar câmpul Holtzman respinse pumnalul.

Duncan sări înapoi, străpunse scutul lui Teg cu sabia scurtă, doar pentru a arăta că poate și se retrase un pas.

64

— E o metodă arhaică de duel, Miles, dar una cu multe nuanțe. Deși a fost perfecționată cu mult înainte de Muad'Dib, s-ar putea spune că vine dintr-o epocă mai civilizată.

— Nimeni nu mai studiază metodele Maeștrilor Spadasini!

— Exact! De aceea o să ai în repertoriu talente pe care nu le mai are nimeni altcineva.

Se ciocniră din nou, cu zăngănitul metalic al săbiilor, cu un pumnal care parează contra celuilalt.

— Și, dacă tubul anentropic al lui Scytale chiar conține ce zice el, s-ar putea ca în curând să avem alții cărora să le fie familiare vremurile acelea străvechi.

Dezvăluirea recentă și neașteptată a Maestrului Tleilaxu prizonier reînviase o cascadă de amintiri din viețile trecute ale lui Duncan. O capsulă

anentropică mică, mostre de celule perfect conservate, luate de la mari personalități ale istoriei și de la adevărate legende! Sheeana și doctorii Suk Bene Gesserit analizaseră celulele, le sortaseră și le etichetaseră, determinând ce fel de comori genetice le dăduse tleilaxu în schimbul libertății, în schimbul unui ghola propriu.

Se presupunea că se aflau acolo Thufir Hawat și Gurney Halleck, alături de alți camarazi de mult pierduți ai lui Duncan. Ducele Leto cel Drept, doamna Jessica, Paul Atreides și „monstruozitatea" Alia, care fusese cândva iubita și consoarta lui Duncan. Acum, bântuit de ei, se simțea dureros de singur, dar plin de speranță. Chiar exista ceva care se putea numi viitor, sau era doar trecutul, revenind la nesfârșit?

Viața, *viețile*, lui păruseră să ducă întotdeauna într-o direcție limpede.

Era legendarul Duncan Idaho, un model de loialitate. Dar, mai mult decât oricând, se simțise pierdut. Fusese evadarea din Canonicat alegerea corectă?

Cine erau bătrânul și bătrâna și ce voiau? Erau *cu adevărat* marele Inamic Exterior sau o cu totul altă amenințare?

Nici măcar Duncan nu știa încotro se îndrepta *Ithaca.* Aveau să

găsească, până la urmă, el și companionii lui de pe navă, o destinație sau aveau să rătăcească pur și simplu până la capătul zilelor pe care le mai aveau? Simpla idee de a fugi și de a se ascunde îl sâcâia.

La drept vorbind, Duncan știa mai multe despre hăituială decât oricine altcineva de la bord; căpătase o înțelegere viscerală a ei cu multă vreme în urmă. În copilărie, în prima lui viață de sub stăpânirea Harkonnenilor, fusese folosit drept pradă în vânătorile lui Rabban Bestia. Rabban și gorilele lui îi dăduseră drumul băiatului într-o mare rezervație împădurită, unde tânărul Duncan își păcălise, în cele din urmă, adversarii și găsise un pilot 65

contrabandist care-i oferise trecere liberă. *Janess*… acesta fusese numele ei.

Își aducea aminte că-i povestise lui Murbella, cu ani în urmă, despre evadare, în timp ce zăceau pe cearșafuri umezite de sudoare.

Simțindu-l cu gândurile rătăcite, Teg reteză, împunse și strecură pe jumătate kindjalul prin scut, înainte ca Duncan să se retragă, cu un zâmbet de satisfacție.

— Bine! Înveți să te controlezi!

Expresia lui Teg nu se schimbă. Lipsa de control nu era unul dintre punctele slabe ale basharului.

— Păreai neatent, așa că am profitat de asta.

Când se uită la tânărul din fața lui, cu transpirația picurându-i de pe frunte, Duncan văzu o imagine dublată în mod straniu. Ca bătrân, primul bashar îl crescuse și-l antrenase pe copilul ghola Duncan Idaho; mai târziu, după moartea lui Teg pe Rakis, ghola adult Duncan Idaho îl crescuse pe băiatul renăscut. Avea să fie un cerc fără sfârșit? Duncan Idaho și Miles Teg, eterni companioni, alternativ mentor și învățăcel,

fiecare îndeplinind același rol în momente diferite ale viețil40r lor?

— Îmi aduc aminte când l-am instruit pe tânărul Paul Atreides în tehnicile Maeștrilor Spadasini. Aveam un manechin de antrenament la castelul Caladan, iar Paul a învățat să-l înfrângă la orice nivel de dificultate pe care-l alegeam. Chiar și așa, se descurca mai bine împotriva unui adversar viu.

— Prefer un inamic care sângerează când îl înving.

Duncan râse.

— Și Paul a zis cândva ceva asemănător.

El și Teg continuară să se lupte aproape o oră, dar Duncan se simțea îngrijorat și își amintea de dueluri de antrenament de mult trecute. Dacă tot ce Maestrul Tleilaxu spunea era adevărat și puteau aduce înapoi ghola ai camarazilor esențiali din trecutul lui Duncan, aceste vise cu ochii deschiși nu trebuiau să mai rămână doar amintiri incomode pentru el. Puteau redeveni reale.

66

„Iluzia, Miles! Iluzia e calea lor. Modelarea de impresii false pentru a înfăptui scopuri reale, așa lucrează tleilaxu."

JANET ROXBROUGH-TEG, MAMA LUI MILES TEG

Cu voința frântă de Dansatorii-Față și forțat din cauza fricii să facă

exact ceea ce ordonau ei, Uxtal, neliniștit, fu trimis pe Tleilax pentru „o misiune importantă". Khrone fusese complet lipsit de expresie când îi explicase omulețului înfricoșat:

— Onoratele Matres au găsit ceva care ne interesează în ruinele din Bandalong. Avem nevoie de competența ta.

Bandalongul sacru! Pentru o clipă, emoția puse în umbră sentimentul de amenințare. Uxtal auzise legende despre acest loc cândva măreț, inima poporului său, dar nu fusese niciodată acolo. Puțini dintre Rătăciții Tleilaxu fuseseră bine primiți de bănuitorii maeștri autentici. Sperase întotdeauna să

facă un hajj la un moment dat în viață, un pelerinaj. Dar nu așa…

— Ce… ce pot să fac?

Cercetătorul Rătăcit Tleilaxu se cutremură la gândul a ceea ce aveau să

ceară de la el Dansatorii-Față renegați. Chiar în fața ochilor lui, îl omorâseră

pe Bătrânul Burah. Până acum, ar fi putut foarte bine să-i înlocuiască pe toți membrii Consiliului Bătrânilor! Fiecare clipă era un coșmar pentru Uxtal; știa că oricare dintre persoanele din jurul lui putea fi un alt polimorf ascuns.

Tresărea la orice sunet neașteptat, la orice mișcare bruscă. Nu putea avea încredere în nimeni.

Dar măcar trăiesc. Se agăța de asta. Încă trăiesc!

— Poți lucra la cuvele axolotl, așa-i? Ai cunoștințele necesare să crești un ghola, dacă dorim?

Uxtal știa că aveau să-l omoare dacă nu dădea răspunsul corect.

— E nevoie de un corp de femeie, special adaptat, astfel încât pântecul ei să devină o fabrică.

Înghiți în sec, cu greutate, și se întrebă cum ar putea să pară mai inteligent, mai încrezător. Un ghola? Tleilaxu din castele inferioare nu știau nimic despre Graiul lui Dumnezeu, indispensabil ca să crești carne, dar, ca membru al unei caste superioare, Uxtal ar trebui să fie capabil să

înfăptuiască acest lucru. Altfel, l-ar elimina. Poate că, dacă Dansatorii-Față i-ar face rost doar de un pic de ajutor, cineva cu niște cunoștințe în plus…

67

Uxtal încă se crispa la amintirea sângelui prelins din ochii zdrobiți ai Bătrânului Burah și la trosnetul dezgustător care se auzise când Dansatorii-Față frânseseră gâtul bătrânului.

— O să fac așa cum ordonați.

— Bine. Ești singurul tleilaxu destul de instruit rămas în viață.

Singurul…? Uxtal înghiți în sec. Ce găsiseră Onoratele Matres în Bandalong? Și ce voiau Dansatorii-Față să facă cu acel ceva? Nu îndrăznise totuși să-l întrebe nimic altceva pe Khrone. Nu voia să știe. Prea multe cunoștințe puteau să-i aducă moartea.

Onoratele Matres îl înspăimântau pe Uxtal aproape la fel de mult ca Dansatorii-Față renegați. Rătăciții Tleilaxu fuseseră aliații târfelor împotriva maeștrilor autentici originari, iar acum Uxtal își dădea seama că Khrone și colegii lui polimorfi făcuseră înțelegeri pe cont propriu. N-avea nici cea mai mică idee pe cine serveau acești noi Dansatori-Față. Era posibil să fie…

independenți? De neconceput!

La sosirea în lumea-nucleu a poporului tleilaxu, Uxtal fu șocat de amploarea distrugerilor. Folosind arma lor îngrozitoare, de neoprit, femeile atacatoare pârjoliseră fiecare planetă originală Tleilaxu, într-un șir de holocausturi oribile. Deși Bandalongul propriu-zis nu fusese, până la urmă, complet incinerat, fusese zdrobit aproape mortal, clădirile erau pline de stricăciuni, maeștrii fuseseră arestați și executați. Muncitorii din castele inferioare erau înrobiți sub bocancii noilor stăpâne. Numai structurile cele mai robuste din capitală, inclusiv palatul din Bandalong, supraviețuiseră, iar Onoratele Matres le ocupau acum.

Ieșit în terminalul stației principale, reconstruită pentru navete, Uxtal șovăi la priveliștea deloc binevenită a femeilor înalte, dominatoare. Umblau peste tot, îmbrăcate în salopetele și pelerinele lor stridente, dar nu făceau nimic, în afară de a supraveghea și de a păzi diferite operațiuni. Munca adevărată era făcută de membrii supraviețuitori ai castelor inferioare impure. Măcar Uxtal o ducea mai bine de-atât. Khrone îl alesese pentru treburi importante.

Stația pentru navete era renovată în grabă, cu defecte vizibile de construcție, cum ar fi găuri în pereți, zone denivelate pe podea și cadre de uși care nu păreau chiar drepte. Onoratele Matres își făceau griji numai pentru impresiile superficiale, cu prea puțină atenție pentru amănunte. Nu se așteptau sau pretindeau ca ceva să dureze prea mult.

Două femei se apropiară de el, înalte și severe, îmbrăcate în colanții cu albastru și roșu. Cea cu înfățișarea cea mai

primejdioasă îl măsură din ochi cu dispreț. Faptul că păreau să știe cine era nu-l bucura câtuși de puțin.

68

— Matre Superioară Hellica te așteaptă.

Uxtal le urmă cu pas energic, dornic să-și arate cooperarea. Cele două

femei păreau să aștepte – să spere? – ca el să facă o mișcare greșită.

Onoratele Matres înrobeau masculi prin tehnici de neînfrânt. Uxtal se temea că aveau să încerce să-i facă și lui același lucru, un proces pe care, cu femeile astea *powindah,* îl găsea oribil de necurat și de dezgustător. Înainte de a-l trimite pe Uxtal pe Tleilax, Khrone își mutilase sclavul tleilaxu Rătăcit, ca „precauție" împotriva femeilor, deși Uxtal se întreba dacă măsurile preventive nu fuseseră la fel de îngrozitoare ca Onoratele Matres în sine…

Cele două femei îl împinseră în compartimentul din spate pentru pasageri al unei mașini de teren și porniră. Uxtal încercă să-și găsească o ocupație privind pe ferestre, prefăcându-se că admiră peisajul sau că era hajji, un turist care făcea un pelerinaj la cele mai sacre orașe tleilaxu.

Clădirile nou ridicate aveau o vulgaritate sclipitoare, complet diferită de grandoarea Bandalongului așa cum era descris în legende. Activitățile de construcție se desfășurau în toate direcțiile. Echipe de sclavi manevrau utilaje la sol, iar macarale suspensoare ridicau și mai multe clădiri, lucrând în ritm frenetic. Uxtal găsea totul destul de demoralizant.

Unele clădiri, din care mai rămăseseră doar pereții exteriori, fuseseră

recondiționate să deservească scopurile armatei de ocupație. Mașina de teren trecu în goană pe lângă ceea ce trebuie să fi fost cândva un templu, dar care arăta acum ca un edificiu militar. Femei înarmate umpleau piața din față. O statuie ornamentată se înălța înnegrită și uitată, lăsată astfel poate ca semn al cuceririi Onoratelor Matres.

Uxtal se simțea tot mai deprimat cu fiecare clipă. Cum avea să iasă

vreodată de-aici? Ce făcuse ca să merite o asemenea soartă? În timp ce observa împrejurimile, numere întregi îi umpleau mintea, iar el încerca să

descifreze coduri și să găsească o explicație matematică sacră pentru ceea ce se petrecuse aici. Dumnezeu avea întotdeauna un plan general, care putea fi determinat, dacă cineva cunoștea ecuațiile. Încercă să numere locurile sfinte care fuseseră pângărite, pe lângă câte cvartale trecea, câte cotituri făceau pe un drum șerpuit care ducea către fostul palat. Deveni repede un calcul mult prea complex pentru ca el să-l poată rezolva.

Era alert, absorbea cât mai multe informații cu putință, ca să-și asigure propria supraviețuire. Avea să facă orice era necesar ca să rămână în viață.

Era de înțeles, mai ales dacă era unul dintre ultimii din neamul său.

Dumnezeu ar fi vrut ca el să supraviețuiască.

Deasupra aripii vestice a palatului, o macara suspensoare plutea la înălțime și cobora la locul ei o porțiune de acoperiș de un roșu-aprins. Uxtal 69

se cutremură văzând noua înfățișare a edificiului: coloane roz, acoperișuri stacojii și pereți galben-lămâie. Palatul arăta mai mult a structură de carnaval decât a reședință sacră a Mașeicilor, cei mai mari Maeștri Tleilaxu.

Cele două escorte îl conduseră pe Uxtal pe lângă cabluri electrice șerpuite și echipe de tleilaxu din castele inferioare care mânuiau unelte electrice cu care montau decorațiuni atârnate pe pereți și instalau licuripanouri rococo. Uxtal intră într-o sală imensă, cu tavan înalt, boltit, care-l făcea să se simtă și mai mic decât era. Văzu panouri carbonizate și rămășițele inscripțiilor cu citate din Marea Credință. Monstruoasele femei acoperiseră multe dintre versete cu ornamentele lor profanatoare. Chiar și ascuns de minciuni, cuvântul lui Dumnezeu păstra totuși puterea supremă.

Într-o zi, după ce toate acestea aveau să se termine, iar el să se întoarcă, poate că avea să facă ceva în privința asta. Să îndrepte lucrurile.

Cu un zăngănit zgomotos, un tron ostentativ ieși dintr-o deschizătură

în podea. O femeie blondă, mai în vârstă, se rezema de spătar, arătând ca o regină cândva frumoasă, dar prost întreținută. Tronul se înălță mai sus, până

când femeia cu aer regal ajunse să-l privească de sus, cu ferocitate. Matre Superioară Hellica.

Ochii îi sclipeau cu reflexe portocalii.

— La întâlnirea asta, eu hotărăsc dacă trăiești sau mori, omulețule.

Cuvintele ei bubuiră atât de tare, încât vocea trebuie să-i fi fost amplificată.

Uxtal rămase împietrit, în timp ce se ruga fără glas, încercând să arate cât mai nesemnificativ și mai împăciuitor posibil. Își dori să poată dispărea printr-o gaură din podea și să fugă printr-un tunel subteran. Sau măcar dacă

ar fi putut, în schimb, să le înfrângă pe femeile astea și să lupte…

— Ai coarde vocale, omulețule? Sau ți-au fost scoase? Îți dau permisiunea să vorbești, atâta vreme cât spui ceva inteligent.

Uxtal își adună curajul, încercând să fie neînfricat, așa cum și l-ar fi dorit Bătrânul Burah.

— N-nu știu exact de ce mă aflu aici, numai că e o misiune importantă

legată de genetică.

Mintea îi gonea în căutarea unei căi de scăpare din încurcătură.

— Experiența mea în domeniu e neîntrecută. Dacă aveți nevoie de cineva care să facă treaba unui Maestru Tleilaxu nu există o alternativă mai bună. — Nu avem nicio alternativă.

Glasul lui Hellica suna plin de dezgust.

— O să-ți mai scadă mândria după ce o să te înrobesc sexual.

70

Încercând să nu se crispeze, Uxtal zise:

— T-trebuie să mă concentrez asupra muncii, Matre Superioară, nu să

fiu distras de gânduri erotice obsesive.

Matre Superioară se delecta vizibil privindu-i suferința, dar nu făcea decât să se joace cu el. Zâmbetul ei se căsca roșu ca o rană, de parcă cineva i-ar fi făcut o tăietură de-a curmezișul feței cu o lamă de ras.

— Dansatorii-Față vor ceva de la tine, la fel și Onoratele Matres. Pentru că toți Maeștrii Tleilaxu sunt morți acum, cunoștințele tale specializate îți acordă, implicit, o anumită importanță. Deocamdată.

Se aplecă în față și îl privi cu ferocitate. Cele două escorte ale lui se dădură un pas în spate, ca și cum s-ar fi temut să se afle în raza de acțiune a lui Hellica.

— Se spune că te pricepi la cuvele axolotl. Maeștrii știau cum să le folosească pentru a crea melanj. O bogăție incredibilă! Tu poți face asta pentru noi?

Uxtal se simțea de parcă picioarele i-ar fi devenit de gheață. Nu se putea opri din tremurat.

— Nu, Matre Superioară. Tehnica n-a fost pusă la punct decât după

Dispersie, când poporul meu plecase din Vechiul Imperiu. Maeștrii n-au împărtășit această informație cu frații lor Rătăciți.

Inima îi bubuia în piept. Femeia era vizibil nemulțumită, *ucigaș* de nemulțumită, astfel încât continuă repede:

— *Știu* totuși cum să cresc ghola.

— Dar este știința asta de-ajuns de folositoare ca să-ți salveze viața?

Scoase un oftat de dezamăgire.

— Dansatorii-Față par să creadă că este.

— Și ce vor Dansatorii-Față, Matre Superioară?

Ochii ei aruncară un fulger portocaliu, iar el își dădu seama că făcuse o greșeală cu întrebarea lui necugetată.

— N-am terminat încă să-ți *spun* ce vor Onoratele Matres, omulețule.

Deși nu suntem atât de slabe încât să fim dependente de mirodenie, îi înțelegem valoarea. Mi-ai face cea mai mare plăcere dacă ai redescoperi cum să creezi melanj. Îți voi furniza oricâte femei ai nevoie pentru a fi pântec fără

creier.

În cuvintele ei se simțea un substrat de cruzime.

— Există totuși o alternativă pe care o folosim, o substanță chimică

portocalie, pe bază de adrenalină, derivată în principal din *durere*. O să-ți arătăm cum s-o prepari. Ăsta va fi primul tău serviciu pentru noi. O clădire 71

de laboratoare reparată o să-ți fie pusă la dispoziție. Putem adăuga module, dacă e nevoie.

Când Hellica se ridică de pe tron, prezența ei deveni și mai intimidantă.

— Cât despre ceea ce vor Dansatorii-Față de la tine: când am cucerit planeta asta și i-am lichidat pe detestabilii maeștri, am descoperit ceva neobișnuit în timpul autopsiei și al analizei unui cadavru ars. O capsulă

anentropică era ascunsă cu dibăcie în corpul maestrului. Conținea mostre celulare, cele mai multe distruse, dar cu o cantitate mică de ADN viabil. Pe Khrone îl interesează foarte mult să afle ce era atât de important la celulele astea și de ce maeștrii le protejau și le ascundeau atât de bine.

Mintea lui Uxtal se puse în mișcare.

— Vrea să cresc un ghola din celulele alea?

Abia își putea ascunde ușurarea. Asta chiar putea să facă!

— O să-ți dau voie s-o faci, cu condiția să creezi și înlocuitorul nostru portocaliu de mirodenie. Dacă reușești să produci

mirodenie adevărată din cuvele axolotl, atunci vom fi și mai mulțumite.

Hellica își miji ochii.

— De acum înainte, singurul tău țel în viață este să ai grijă cât de mult mă poți mulțumi.

Disperat și ușurat să scape de prezența impulsivei Matre Superioare și încă viu, Uxtal le urmă pe cele două escorte feminine către presupusul său centru de cercetare. Bandalong era atât de copleșit de haos și distrugere, încât nu era sigur la ce soi de clădire să se aștepte. Pe drum, el și cele două

însoțitoare amenințătoare trecură pe lângă un convoi militar lung, format din femei în uniforme violet, camioane și echipament de demolare.

Când ajunseră la laboratorul rechiziționat, îi opri o ușă încuiată. În timp ce femeile cu înfățișare severă încercau să rezolve problema, tot mai nedumerite și mai furioase cu fiecare clipă, Uxtal se îndepărtă pe furiș, tremurându-i picioarele. Se prefăcu ostentativ că examinează împrejurimile, în principal pentru a păstra distanța față de primejdioasele femei, în timp ce acestea izbeau în ușă și cereau să intre. N-avea nici cea mai mică speranță să

scape, chiar dacă ar fi găsit o armă, le-ar fi atacat și ar fi luat-o la fugă înapoi către spațioportul din Bandalong. Uxtal se crispă speriat și se gândi la scuze potrivite, în cazul în care femeile l-ar fi luat la întrebări despre ce făcea.

Ierburile și buruienile creșteau deja pe solul pârjolit din jurul construcției. Se uită peste un gard metalic rupt în curtea alăturată, unde un fermier în vârstă, din castele inferioare, avea grijă de niște limorci imenși, fiecare dintre ei mai mari decât un om. Hidoasele creaturi râmau prin noroi și mâncau din grămezi aburinde de gunoaie și resturi adunate din clădirile 72

incendiate. În ciuda deprinderilor respingătoare ale creaturilor, carnea de limorc era socotită o delicatesă. În acel moment totuși, duhoarea excrementelor îi tăia lui Uxtal orice apetit.

După ce fusese brutalizat atâta vreme, îi făcea plăcere să vadă pe cineva mai slab decât el, pentru variație, și strigă pe ton autoritar către fermierul de limorci din casta de jos:

— Hei! Spune-ți numele!

Uxtal se îndoia că muncitorul mânjit de murdărie îi putea da vreo informație folositoare, dar Bătrânul Burah îl învățase că orice informație era folositoare, în special într-un mediu nefamiliar.

— Mă cheamă Gaxhar. N-am mai auzit niciodată un accent ca al tău.

Fermierul șchiopătă până la gard și se uită la uniforma protocolară de castă superioară a lui Uxtal, care era, din fericire, mult mai curată decât a fermierului de limorci.

— Am crezut c-au murit toți maeștrii.

— Nu sunt maestru, strict vorbind.

Cu un efort de a-și păstra poziția trufașă de autoritate, Uxtal adăugă cu severitate:

— Dar tot sunt superiorul tău. Ține-ți limorcii departe de partea asta a curții. Nu-mi pot permite să mi se contamineze laboratorul, e prea important. Limorcii tăi transmit muște și boli.

— Îi spăl bine în fiecare zi, dar o să-i țin departe de gard.

În țarcul lor, animalele lăbărțate ca niște limacși, se rostogoleau unul peste altul, se târau și guițau.

Neștiind ce să mai spună, Uxtal îi dădu un avertisment inutil, care suna jalnic. — Ai face bine să ai grijă în preajma Onoratelor Matres. Eu sunt la adăpost, datorită cunoștințelor mele speciale, dar împotriva unui simplu fermier s-ar putea năpusti și te-ar putea face bucăți.

Gaxhar pufni, ceva între un râset și tuse.

— Vechii maeștri nu erau mai buni cu mine decât Onoratele Matres. N-am făcut decât să trec de la un stăpân crud la altul.

Un camion hurui către limorci. Cu un mecanism basculant, descărcă o grămadă de gunoi ud, puturos. Creaturile flămânde roiră către ospățul putred, în timp ce fermierul încrucișă brațele la pieptul sfrijit.

— Onoratele Matres trimit bucăți din corpuri de oameni din castele de sus ca să mănânce limorcii mei. După cum cred ele,

carnea superiorilor mei o face pe cea de limorc mai dulce la gust.

73

Nuanța abia simțită de dispreț și de lipsă de respect fu ascunsă repede de expresia generală ștearsă a bărbatului.

— Poate c-o să te mai văd.

Ce voia să spună? Că Uxtal urma să fie și el aruncat acolo când târfele aveau să termine cu el? Sau erau doar vorbe inofensive? Uxtal se încruntă, incapabil să-și ia ochii de la limorcii care se târau peste bucățile de cadavre pe care le mestecau eficient cu gurile multiple.

În cele din urmă, cele două Onorate Matres veniră după el.

— Poți intra în laborator. Am distrus ușa.

74

„Nu există scăpare; plătim pentru violența strămoșilor noștri."

PRINȚESA IRULAN, Pildele lui Muad'Dib

— **S**-a făcut o lună de când s-a dus Rinya. Mi-e tare dor de ea.

Pășind alături de Janess către căsuțele acolitelor, Murbella îi vedea efortul de a masca suferința care i se citea pe chip. În ciuda sentimentelor din propria inimă, Maica Comandant păstra o expresie distantă.

— Nu mă face să mai pierd o fiică sau o altă potențială Cucernică

Maică. Când va sosi vremea, trebuie să fii sigură că ești pregătită pentru Agonie. Nu lăsa mândria să te facă să te pripești.

Janess dădu din cap cu stoicism. Nu voia s-o vorbească de rău pe sora ei geamănă pierdută, dar și ea, și Murbella știau că Rinya nu fusese atât de încrezătoare pe cât pretinsese. În schimb, își ascunsese îndoielile cu o spoială de falsă bravadă. Și asta o ucisese.

O Bene Gesserit trebuia să-și ascundă emoțiile, să alunge orice vestigiu de dragoste care să-i abată atenția. Cândva, chiar

Murbella fusese captivă a iubirii, prinsă în mreje și slăbită de legătura cu Duncan Idaho. Pierderea lui n-o eliberase, iar gândul la el, aflat încă undeva în spațiu, inimaginabil de departe, îi provoca o durere continuă.

În ciuda poziției declarate, Comunitatea știa de multă vreme că

dragostea nu putea fi eliminată complet. Ca niște preotese și călugărițe arhaice ale vreunei religii de mult uitate, surorile trebuiau să renunțe cu totul la dragoste, pentru o cauză mai bună. Dar, pe termen lung, nu mergea niciodată să lași totul deoparte pentru a te apăra de ceea ce era perceput ca slăbiciune. Nu puteai salva oamenii silindu-i să-și abandoneze umanitatea.

Prin faptul că păstrase o legătură strânsă cu gemenele și le observase antrenamentul, ba chiar le dezvăluise identitatea părinților lor, Murbella încălcase tradiția Comunității. Celor mai multe dintre fiicele admise în școlile Bene Gesserit li se spunea să-și atingă potențialul „fără să fie distrase de legături de familie". Maica Comandant se ținea totuși la distanță, cu răceală, de cele două fiice mai mici, Tanidia și Gianne. Dar o pierduse pe Rinya și refuzase să se despartă de Janess.

Acum, după o ședință de antrenament după metodele combinate ale Bene Gesserit și Onoratelor Matres, mergeau amândouă prin grădina dinspre apus a Citadelei și se îndreptau spre locul unde locuiau Janess și colegele ei acolite. Fata încă purta costumul alb de luptă, șifonat și pătat de sudoare.

75

Maica Comandant își păstră vocea neutră, deși simțea și ea ghimpele din inimă.

— Trebuie să ne ducem viețile mai departe. Avem încă mulți dușmani de înfruntat. Așa ar dori și Rinya.

Janess se îndreptă în timp ce mergea.

— Da, așa ar dori. Te credea în privința Inamicului, la fel și eu.

Unele surori se îndoiau de insistența Maicii Comandant. Onoratele Matres se întorseseră în fugă în Vechiul Imperiu, sigure că se prăbușea cerul.

Dar, înainte ca Murbella să dezrădăcineze toate fundațiile Bene Gesseritului, câteva dintre femei ceruseră dovezi că un

asemenea adversar îngrozitor exista cu adevărat undeva. Nicio Onorată Matre nu pătrunsese vreodată

destul de adânc în Celelalte Memorii ca să-și aducă aminte prea mult din propriul trecut; nici chiar Murbella nu-și putea aminti originea lor în Dispersie și nu era capabilă să spună cum își întâlniseră prima oară Inamicul sau ce le împinsese până la furia ucigașă.

Lui Murbella nu-i venea să creadă o asemenea orbire. Onoratele Matres doar își imaginaseră sute de planete secerate de molimă? Făcuseră

pur și simplu să apară prin simpla voință enormele arme folosite ca să

nimicească Rakis și atâtea alte planete?

— Nu avem nevoie de nicio altă dovadă ca să știm că Inamicul este undeva pe-acolo, îi spuse tăios fiicei sale în timp ce mergeau de-a lungul unui gard viu uscat, plin de spini. Iar acum vin după noi. După noi toate. Mă

îndoiesc că Inamicul va face vreo deosebire între facțiunile din Noua noastră

Comunitate. Canonicatul însuși este cu siguranță una dintre țintele lor.

— Dacă ne găsesc, comentă Janess.

— Vai, o să ne găsească. Și-o să ne distrugă, dacă nu suntem pregătite.

Se uită la tânăra femeie, văzând un potențial atât de mare pe chipul fiicei sale.

— De aceea avem nevoie de cât mai multe Cucernice Maici posibil.

Janess se cufundase în studii cu o hotărâre care ar fi surprins-o chiar și pe geamăna ei obsedată, plină de elan. Luptând cu mâinile și picioarele, cu rotiri, rostogoliri și eschive, fata putea lovi o adversară din toate părțile, înconjurând-o cu ajutorul vitezei și al forței.

Mai devreme în cursul zilei, Janess înfruntase o fată înaltă, vânjoasă, pe nume Caree Debrak. Caree provenise, ca elevă,

dintre recent cuceritele Onorate Matres care roiau către Canonicat. Pentru că nutrea resentimente față de fiica Maicii Comandant, Caree folosise competiția drept scuză pentru a-și vărsa mânia. Avusese intenția să *rănească*. Janess exersase mișcările lecției și se așteptase s-o învingă pe fată în luptă dreaptă, dar tânăra Onorată

76

Matre dezlănțuise o formă brută de violență, încălcase regulile și aproape îi rupsese oasele lui Janess. Femeia bashar însărcinată cu antrenamentul de luptă individuală, Wikki Aztin, le despărțise cu forța.

Incidentul o tulbura mult pe Murbella.

— Ai pierdut în fața lui Caree pentru că Onoratele Matres n-au scrupule. Trebuie să înveți să le egalezi în privința asta, dacă vrei să ai succes aici.

În ultimele câteva luni, Murbella detectase o nuanță urâtă, în special printre tinerele ucenice. Deși se presupunea că toate făceau parte dintr-o comunitate unită, tot mai insistau să se deosebească, prin culori și însemne, separate în clici definite prin moștenirea lor de Bene Gesserit sau de Onorate Matres. Unele dintre cele mai înverșunate nemulțumite, dezgustate de conciliere și refuzând să învețe sau să ajungă la compromisuri, continuau să dispară către propriile așezări, departe în nord, chiar și după execuția lui Annine.

Când se apropiară de barăcile acolitelor, Murbella auzi o larmă

provocată de voci furioase prin tufișurile maronii, friabile. Cotiră pe poteca din grădină și ajunseră la parcul comun, o întindere de iarbă ofilită și alei de pietriș în fața căsuțelor. În mod normal, acolitele se întâlneau acolo pentru jocuri, picnicuri și evenimente sportive, deși o furtună neașteptată de praf lăsase un strat de nisip pe bănci.

Astăzi, cea mai mare parte a clasei era aliniată pe pajiștea pârjolită, de parcă ar fi fost câmp de bătălie, mai mult de cincizeci de fete în robe albe, toate acolite. Fetele, împărțite în grupuri distincte de Bene Gesserit și Onorate Matres, se aruncau unele asupra celorlalte ca niște animale urlătoare.

Murbella o recunoscu pe Caree Debrak printre combatante. Fata doborî o rivală cu un șut brutal în față și apoi o luă la pumni ca un animal de pradă flămând. În timp ce acolita

prăbușită se zbătea și ataca la rândul ei, Caree o apucă de păr, îi puse piciorul pe piept și trase în sus cu destulă forță

ca să smulgă din rădăcini un copac. Trosnetul dezgustător al gâtului fetei se auzi chiar și peste zarva frenetică a încăierării.

Cu un rânjet, Caree lăsă cadavrul pe pământul uscat și se roti ca un vârtej ca să se năpustească asupra altei adversare. Acolitele cu banderolă

portocalie de Onorate Matres își atacară rivalele Bene Gesserit cu o exaltare sălbatică; împărțeau pumni și picioare, smulgeau, sfâșiau piele cu dinții.

Deja, mai mult de o duzină de tinere zăceau pe jos ca niște cârpe însângerate pe iarba uscată. Țipete de furie, durere și sfidare izvorau din gâtlejurile nedisciplinate. Nu era un joc și nici meci de antrenament.

77

Îngrozită de comportament, Murbella strigă:

— Încetați! Toate!

Dar acolitele îmbătate de adrenalină, continuară să se sfâșie și să țipe una la alta. O fată, fostă Onorată Matre, păși înainte, cu mâinile îndoite ca niște gheare care se repezeau la orice zgomot; orbitele ei erau găuri oarbe, însângerate.

Murbella văzu două tinere Bene Gesserit cum trânteau la pământ o Onorată Matre care se zbătea și-i smulgeau banderola portocalie de pe braț.

Cu lovituri violente de pumn, destul de puternice ca să zdrobească sternul victimei, acolitele Bene Gesserit o uciseră.

Caree zbură cu picioarele înainte către perechea agresivă. Le izbi simultan și le azvârli rostogolindu-se. Un șut strivi laringele uneia, dar cealaltă se feri de lovitura următoare. În timp ce tovarășa ei se prăbuși, bolborosind sufocată, cealaltă făcu o tumbă și săltă în picioare, cu mâna încleștată pe o bucată de piatră care făcuse parte din decor.

Paznice, Instructoare și Cucernice Maici veniră în fugă din Citadelă.

Bashara Aztin sosea în fruntea propriilor trupe, iar Murbella observă că

toate purtau arme paralizante grele. Maica Comandant strigă în mijlocul masacrului, folosind Glasul pentru a-și face vorbele să izbească

ascultătoarele ca niște proiectile. Dar zarva era atât de mare, încât niciuna dintre acolite nu părea s-o audă.

Umăr la umăr, Janess și Murbella își croiră drum printre acolitele care se băteau încă și revărsară lovituri asupra lor, fără să țină seama dacă țintele purtau banderole portocalii sau nu. Murbella observă cum fiica ei mărea intensitatea și își angrena tot trupul în mișcările de luptă.

Murbella întoarse capul și se izbi în Caree Debrak, care jubila victorioasă, și o împinse cu putere la pământ. Maica Comandant ar fi putut să-i dea cu ușurință o lovitură fatală, dar se stăpâni de-ajuns ca să-i taie doar răsuflarea.

Icnind și vomitând, Caree se rostogoli pe o parte și se uită furioasă la Murbella și la Janess. Se puse cu greu pe picioare, clătinându-se.

— N-ai căpătat destul de la mine mai devreme, Janess? Mai vrei?

Flutură un pumn.

Cu un efort vizibil, Janess se controlă, o evită cu ușurință, dar nu ripostă.

— Este nevoie de mai multă abilitate pentru a evita un conflict decât să

intri în el. Asta-i o axiomă Bene Gesserit.

Caree scuipă.

78

— Ce-mi pasă mie de axiomele vrăjitoarelor? Ai vreun gând propriu?

Sau numai pe-ale maică-tii și citate dintr-o carte veche?

Caree abia dacă rostise cuvintele înainte să se repeadă, cu o puternică

lovitură de picior. Janess o anticipă, țâșni către stânga și ajunse într-o parte a adversarei, de unde o izbi aprig în tâmplă cu pumnul. Tânăra Onorată

Matre căzu, iar Janess îi dădu în frunte un șut paralizant care o trânti pe spate. În cele din urmă, bătaia se potoli treptat, pe măsură ce tot mai multe femei soseau să despartă certărețele. Tot parcul era presărat cu rămășițele încăierării sângeroase. O salvă paralizantă doborî câteva dintre acolitele care încă mai luptau, fără cunoștință, dar în viață.

Răsuflând adânc, Murbella roti cu dezgust și furie privirea peste câmpul însângerat. Răcni la tinerele Onorate Matres:

— Banderolele voastre portocalii au provocat asta! De ce să vă etalați diferențele în loc să veniți alături de noi?

Aruncă o privire într-o parte și văzu cum Janess adoptase o postură de apărare a Maicii Comandant. Poate că fata nu era gata încă pentru Agonia Mirodeniei, dar era gata pentru asta.

Acolitele supraviețuitoare porniră să se furișeze către căsuțele lor.

Dând glas gândurilor mamei ei, Janess strigă la ele, pe deasupra trupurilor moarte împrăștiate pe iarba maronie:

— Uitați-vă la toate resursele irosite! Dacă o ținem tot așa, Inamicul n-o să fie nevoit să omoare niciuna dintre noi!

79

„Odată ce un plan este conceput, capătă o viață proprie. Simplul fapt de a cugeta la o schemă și de a o construi, pune asupra ei o anumită pecete a inevitabilității.“

BASHARUL MILES TEG, raport succint după victoria de pe Cerbol **C**ând era pusă pe hartă, Garimi putea fi la fel de încăpățânată precum cea mai oțelită bătrână Bene Gesserit. Sheeana o lăsă pe Sora cu chip serios să se ridice în sala de adunare și să se dezlănțuie împotriva proiectului propus în legătură cu ghola istorici, sperând să-și mai piardă din avânt, înainte să ajungă la concluzie. Din nefericire, multe dintre surorile de pe scaunele din spatele lui Garimi murmurau și dădeau din cap, de acord cu problemele pe care le punea ea.

Și astfel dăm naștere și mai multor facțiuni, gândi Sheeana, oftând în sinea ei.

În cea mai mare sală de ședințe a non-navei, mai mult de o sută de surori Bene Gesserit refugiate își continuau dezbaterea, aparent nesfârșită, despre cât de înțelept era să creeze ghola din celulele misterioase ale lui Scytale. Nu părea să existe loc de compromis. Pentru că plecaseră din Canonicat ca să mențină puritatea Bene Gesserit, Sheeana insistase să

păstreze discursul deschis, dar gâlceava dura deja de mai mult de o lună. Cu atâta dezbinare, nu voia să forțeze un vot. Nu încă. *Cândva, eram legate între noi de o cauză comună…*

Din rândul din față, Garimi spunea:

— Sugerezi schema asta necugetată, de parcă n-am avea de ales. Chiar și cea mai neinstruită acolită știe că există atâtea alegeri câte decidem noi să

facem.

Cuvintele lui Duncan Idaho plutiră limpede în scurta tăcere, deși nimeni nu-l solicitase.

— N-am spus că n-avem de ales. Am sugerat doar că ar putea fi *cea mai bună* alegere.

El și Teg erau așezați alături de Sheeana. Cine cunoștea mai bine decât ei doi primejdiile, greutățile și avantajele unor ghola? Cine înțelegea aceste personalități istorice mai bine decât Duncan însuși?

Duncan continuă:

— Maestrul Tleilaxu ne oferă mijloacele de a deveni mai puternici cu ajutorul unor persoane-cheie, dintr-un arsenal de experți și conducători din trecut. Știm puțin despre Inamicul pe care l-am putea înfrunta și ar fi o nesăbuință să întoarcem spatele oricărui posibil avantaj.

80

— Avantaj? Aceste personalități istorice sunt un adevărat panteon al rușinii pentru Bene Gesserit, replică Garimi. Doamna Jessica, Paul Muad'Dib și, mai rău decât toți, Leto al II-lea, Tiranul.

Când vocea lui Garimi deveni stridentă, una dintre însoțitoarele ei, Stuka, adăugă cu fermitate:

— Ți-ai uitat antrenamentul Bene Gesserit, Duncan Idaho?

Raționamentul tău nu e logic. Toți ghola despre care vorbim sunt relicve ale trecutului, de-a dreptul din legendă. Ce relevanță ar putea avea pentru criza noastră de acum?

— Ceea ce le lipsește în materie de relevanță prezentă câștigă în perspectivă, preciză Teg. Simpla istorie vie din acele celule este de-ajuns să-i năucească pe învățații teologi și pe savanți. Cu siguranță, printre toți acești eroi și genii o să găsim cunoștințe folositoare pentru orice situație pe care am putea-o întâlni. Faptul că tleilaxu au muncit din greu să obțină și să

conserve asemenea celule vreme de atâtea secole este un argument pentru cât de speciale ar putea fi.

Cucernica Maică Calissa exprima o preocupare justificată; nu dăduse niciun indiciu privind felul în care avea intenția să voteze.

— Mă îngrijorează că tleilaxu au modificat cumva genele, exact cum au intervenit la Duncan. Scytale contează pe venerația noastră. Dacă există un alt plan aici? Care e adevăratul motiv pentru care vrea toți acești ghola aduși înapoi?

Duncan roti privirea peste femeile așezate.

— Maestrul Tleilaxu se află într-o poziție vulnerabilă, așa că trebuie să

se asigure că orice ghola pe care l-am testa este perfect. Altfel, pierde ceea ce vrea cel mai mult de la noi. N-am încredere în el, dar cred în disperarea lui.

Scytale o să facă orice ca să obțină ce are nevoie. E pe moarte și e înnebunit după un ghola al lui, așa că ar trebui să folosim asta în avantajul nostru. În situația periculoasă în care ne aflăm, nu îndrăznim să ne lăsăm temerile să

ne călăuzească politica.

— *Care* politică? pufni Garimi și privi în jur spre toate surorile.

Rătăcim prin spațiu fără să ne ducem nicăieri, fugim de o amenințare invizibilă, pe care numai Duncan Idaho o poate vedea. Pentru cele mai multe dintre noi, adevărata amenințare sunt târfele din Dispersie. Au pus mâna pe Comunitatea noastră, iar noi am plecat în exil ca să salvăm Bene Gesseritul.

Avem nevoie să găsim un loc unde să înființăm un nou Canonicat, un nou ordin, unde să devenim puternice. De aceea am început să avem copii, să ne mărim numărul, cu prudență.

81

— Și astfel să suprasolicităm resursele limitate de pe *Ithaca,* comentă

Sheeana.

Garimi și multe dintre susținătoarele ei scoaseră sunete insolente.

— Non-nava asta are destule provizii ca să țină în viață de zece ori câți suntem, vreme de un secol. Ca să ne păstrăm Comunitatea, avem nevoie să

ne înmulțim și să ne extindem bazinul genetic, să ne pregătim să colonizăm o planetă.

Sheeana surâse cu șiretenie.

— Încă un motiv să introducem ghola.

Garimi dădu ochii peste cap în semn de dezgust. Din spatele ei, Stuka strigă: — Ghola o să fie niște monstruozități inumane!

Sheeana știa că cineva avea să spună asta.

— E curios cât de superstițioase sunt unele dintre voi, conservatoarele.

Ca niște țărani analfabeți! Am auzit foarte puține argumente raționale din partea voastră.

Garimi privi în spate, la discipolele ei la fel de severe, și păru să

absoarbă putere de la ele.

— Argument rațional? Mă opun propunerii pentru că este clar periculoasă. Sunt oameni pe care-i știm din istorie. Îi *cunoaștem*, pe ei și ceea ce sunt capabili să facă. Îndrăznim să dezlănțuim un alt Kwisatz Haderach asupra universului? Am făcut deja o dată această greșeală. Acum ar trebui să

știm mai bine.

Când vorbi, Duncan, nu avea decât propriile convingeri, fără a deține abilitatea Bene Gesserit a Glasului sau a manipulărilor lor subtile.

— Paul Atreides a fost un om bun, dar Comunitatea și alte forțe l-au împins în direcții primejdioase. Fiul lui atât de mult vorbit de rău era bun și curajos, până când a lăsat viermele deșertului să-l domine. I-am cunoscut pe Thufir Hawat, Gurney Halleck, Stilgar, pe ducele Leto și chiar pe Leto al II-lea. De data asta putem să-i apărăm de cusururile din trecutul lor și să-i lăsăm să-și atingă potențialul. *Ca să ne ajute!*

În timp ce femeile vociferau, Garimi ridică glasul mai tare decât toate.

— Prin intermediul Celorlalte Memorii, știm ce au făcut Atreizii, la fel ca și tine, Duncan Idaho. O, cruzimile comise în numele lui Muad'Dib, miliardele care au murit în jihadul lui! Imperiul Corrino, care a dăinuit mii de ani, a căzut! Dar nici măcar dezastrele împăratului Muad'Dib n-au fost deajuns! După el, a venit fiul lui, Tiranul, și mii de ani de teroare zdrobitoare!

N-am învățat nimic?

82

Ridicând la rândul ei vocea, Sheeana folosi un strop de ton de comandă, destul cât să le reducă la tăcere pe celelalte Bene Gesserit.

— Sigur, am învățat. Până astăzi, am crezut c-am învățat prudența înțeleaptă. Acum, se pare că istoria nu ne-a învățat decât frica irațională. Vați lepăda de cel mai mare avantaj al nostru, doar pentru că cineva ar putea fi vătămat fără intenție? Avem dușmani care vor dezlănțui asupra noastră

violența intenționată. Întotdeauna există un risc, dar ingeniozitatea din băncile noastre de celule ne oferă măcar o șansă!

Încercă să calculeze câți pasageri câștigase Garimi de partea ei. Când îi identifică și-i categorisi în minte, Sheeana descoperi câteva surprize; toți erau tradiționaliști, ultraconservatori printre conservatori. În acel moment, numărul lor constituia încă o minoritate, dar asta se putea schimba.

Dezbaterea trebuia să se încheie înainte de a se produce și mai multe pagube.

Chiar și după ce proiectul începea în mod serios, fiecare copil ghola avea să ceară o perioadă de gestație completă, iar apoi trebuia crescut și instruit, păstrând în minte *posibilitatea* de a-i trezi amintirile interioare.

Avea să dureze ani întregi. În următorul deceniu sau mai mult, de câte ori urma non-nava lor să zboare cu capul înainte într-o criză? Dacă se ciocneau de misteriosul Inamic chiar mâine? Dacă erau prinși în plasa licăritoare despre care Idaho spunea că-i urmărea mereu, îi căuta încontinuu?

Planurile pe termen lung erau cele la care Comunitatea Surorilor se pricepea cel mai bine.

În cele din urmă, Sheeana își încleștă gura generoasă într-o linie fermă

și se ținu tare. Era o luptă pe care n-avea de gând s-o piardă, dar dezbaterea se încheiase, fie că Garimi admitea acest lucru sau nu.

— Destul cu certurile astea fără sfârșit. Solicit un vot. *Acum*.

Și obținu adoptarea moțiunii. La limită.

83

„Nici măcar non-câmpul navei nu ne poate apăra de preștiința Navigatorilor Ghildei când scormonesc cosmosul. Numai genele sălbatice ale unui Atreides pot ecrana complet nava."

MENTATA BELLONDA, adresându-se unei adunări de acolite
Cu mintea amorțită de întrecerea de strigăte din rândul Bene Gesseritului, Duncan Idaho trecu printr-o tură de exerciții solitare pe podeaua de antrenament. Pentru a-și pune gândurile în ordine, simți un imbold irezistibil de a se duce în locul familiar, unde petrecuse atâtea ore plăcute. Cu Murbella.

În încercarea de a exercita control total asupra mușchilor și nervilor, deveni mai conștient de eșecuri. Existau întotdeauna lucruri care să-i aducă

aminte. Apelă la talentele de mentat și își dădu seama când rată de puțin anumite mișcări prana-bindu avansate; puțini observatori ar fi sesizat greșelile, dar el le văzu. Cu toată povestea noilor ghola care-l apăsa greu, se dezechilibrase.

Din nou, își termină pașii rituali. Cu o sabie scurtă în mână, încercă să

atingă relaxarea pregătitoare pentru prana-bindu, acel calm interior care să-i permită să se apere și să lovească repede ca fulgerul. Dar mușchii refuzau cu încăpățânare să se supună impulsurilor minții.

Lupta e o problemă de viață și de moarte… nu de chef. Gurney Halleck îl învățase asta.

Duncan trase de două ori adânc aer în piept, închise ochii și alunecă

într-o transă mnemonică în care alinie datele implicate în această dilemă. Cu ochii minții, văzu pe un perete alăturat o zgârietură lungă, care-i scăpase atenției până acum. Ciudat că nimeni n-o reparase în atâția ani… încă și mai ciudat că n-o observase în tot acest timp.

Aproape cu un deceniu și jumătate în urmă, Murbella alunecase și căzuse în acel loc în timpul unui antrenament de luptă cu pumnalul, împreună cu el, și aproape murise. În timp ce se prăbușea cu încetinitorul, răsucind mâna cu pumnalul și coborând în așa fel încât lama i-ar fi străpuns inima, Duncan avusese în mintea de mentat viziunea tuturor consecințelor posibile. Văzuse multele moduri în care ea ar fi putut muri… și puținele în care ar fi putut fi salvată. În timp ce ea cădea, el îi dăduse o lovitură

puternică de picior, îi aruncase arma din mână și zgâriase peretele.

O zgârietură pe perete, neobservată și uitată până acum…

84

La doar câteva clipe după ce aproape că avusese loc tragedia, el și Murbella făcuseră dragoste acolo, pe podea. Fusese una

dintre cele mai memorabile ciocniri amoroase, cu abilitățile sale masculine amplificate de Bene Gesserit, față în față cu tehnicile ei de înrobire sexuală de Onorată

Matre. Armăsar suprauman contra ispititoarei cu păr de chihlimbar.

Se mai gândea la el după aproape patru ani?

În cabina lui personală și în zonele comune ale non-navei, Duncan găsea în continuare amintiri ale iubirii lui pierdute. Înainte de evadare se concentrase să facă planuri secrete cu Sheeana, să ascundă obiecte necesare la bordul navei, să încarce pe furiș pelerinii voluntari, echipament, provizii și șapte viermi de nisip; fusese atât de ocupat, încât reușise s-o uite o vreme pe Murbella.

Dar, imediat după ce non-nava scăpase cu succes de cuplul de bătrâni și de plasa lor care căuta să-i prindă, Duncan începuse să aibă prea mult timp la dispoziție și prea multe ocazii să se poticnească de capcane emoționale neobservate mai înainte. Găsise câteva dintre suvenirurile lui Murbella, costume de antrenament, obiecte de toaletă. Deși era mentat și nu putea uita amănunte, simplul fapt de a găsi aceste rămășițe ale prezenței ei îl izbea cu putere, ca niște bombe temporale ale memoriei, mai rele decât minele explozive care fuseseră cândva instalate în jurul non-navei pe Canonicat.

Pentru propria sănătate mintală, Duncan adunase până la urmă fiecare rămășiță, de la haine mototolite de antrenament îmbibate de sudoarea ei uscată, până la prosoapele abandonate pe care le folosise și la stylusul ei favorit. Le aruncase pe toate într-unul dintre micile containere de depozitare nefolosite ale non-navei. Câmpul anentropic intact avea să

păstreze pentru totdeauna obiectele exact așa cum erau, iar încuietoarea avea să le țină ascunse. Acolo rămăseseră ani în șir.

Duncan nu simțise niciodată nevoia să le revadă, să se gândească la Murbella. O pierduse și nu putea uita niciodată.

Poate că Murbella dispăruse pentru totdeauna, dar tubul anentropic al lui Scytale îi putea aduce înapoi pe vechii prieteni ai lui Duncan. Paul, Gurney, Thufir și chiar ducele Leto.

Acum, când termina antrenamentul și se ștergea cu prosopul, simți un val de speranță.

85

PATRU ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

86

„Nu înseamnă lașitate sau paranoia să te repezi la umbre, dacă există o amenințare reală.“

MAICA COMANDANT MURBELLA, JURNAL PRIVAT

Cuirasatul imens, neidentificat, apăru în spațiul mort, mult în afara sistemului stelar al Canonicatului. Zăbovi acolo și scană cu prudență, înainte să se mute mai aproape. Cu ajutorul unor senzori cu rază mare de acțiune, o navă a Ghildei pe drum spre planetă detectă vehiculul dincolo de orice orbită planetară, o navă stranie care pândea acolo unde n-avea ce căuta.

Întotdeauna preocupată de Inamic, neștiind când sau cum s-ar putea petrece primele atacuri, Maica Comandant trimise două surori într-un aparat mic de cercetare, ca să investigheze. Femeile se apropiară cu precauție și-și arătară intențiile într-un mod care să nu pară amenințător.

Straniul cuirasat deschise focul și distruse nava-cercetaș de îndată ce ajunse în raza de acțiune. Ultima transmisie a pilotului spunea: „E un fel de navă de război. Arată de parcă ar fi trecut prin infern, grav avariată…“ Și apoi mesajul se întrerupsese într-o răbufnire de paraziți…

Într-o dispoziție sumbră, Murbella își adună comandanții militari ca să

pregătească o ripostă rapidă și masivă. Nimeni nu cunoștea identitatea sau armamentului intrusului, dacă era mult-așteptatul Inamic Exterior sau vreo altă putere. Dar era o amenințare clară.

Multe dintre fostele Onorate Matres, inclusiv Doria, tânjiseră după o luptă în cei patru ani trecuți de la Bătălia de pe Junction. Clocotind de violență înăbușită, Onoratele Matres simțeau că abilitățile lor militare lâncezeau. Acum, Murbella avea să le dea o șansă să recupereze.

În doar câteva ore, douăzeci de nave de atac, care făcuseră parte din flota spațială a Canonicatului încă din zilele basharului Miles Teg, accelerară

către exteriorul sistemului. Murbella le conducea, în ciuda avertismentelor și protestelor unora dintre cele mai timide consiliere Bene Gesserit, care ar fi vrut ca ea să rămână în afara pericolului. Era Maica Comandant și avea să-și asume responsabilitatea misiunii. Era calea ei.

În timp ce navele Noii Comunități se apropiau în viteză, Murbella studie imaginile clare de pe ecrane și observă șanțurile întunecate de-a lungul fuzelajului intrusului, emisiile orbitoare de scurgeri de energie de la motoarele avariate, găurile largi de explozii, pe unde atmosfera din interior se scursese în spațiu.

87

— E o epavă, transmise bashara Wikki Aztin de pe propria navă de atac. — Dar una mortală, observă un adjutant. Încă poate trage.

Ca un animal de pradă rănit, gândi Murbella. Era un aparat uriaș, mult mai mare decât navele ei de atac. Analiză ecranele scanerelor și recunoscu o parte din proiect, ca și emblema de luptă de pe carcasa deteriorată de foc.

— E o navă a Onoratelor Matres, dar nu aparține niciunuia dintre grupurile asimilate.

— Este a uneia dintre enclavele rebele?

— Nu… e de dincolo de marginea Dispersiei, transmise ea. Mult dincolo.

De-a lungul deceniilor, foarte multe Onorate Matres se revărsaseră în Vechiul Imperiu ca niște lăcuste, dar numărul lor era mult mai mare acolo, printre lumile îndepărtate. Onoratele Matres trăiau în celule independente, izolate de alte grupuri, nu numai pentru propria protecție, ci și dintr-o xenofobie naturală.

În aparență, vehiculul straniu nimerise din greșeală în această parte a spațiului. Judecând după înfățișare, cuirasatul fusese prea avariat ca să

parcurgă tot drumul până la destinația dorită. Canonicatul anume? Sau doar orice planetă locuibilă?

— Rămâneți în afara razei de acțiune, își avertiză comandantele, apoi reglă sistemul de comunicații.

— Onorate Matres! Sunt Murbella, legitima Preaonorată Matre pentru că mi-am asasinat predecesoarea. Nu vă suntem dușmane, dar nu vă

recunoaștem nava sau însemnele. Ne-ați distrus inutil cercetașele.

Deschideți focul din nou pe riscul vostru.

Îi răspunseră numai tăcerea și paraziții.

— O să vă abordăm. Aceasta îmi este comanda, în calitate de Preaonorată Matre.

Înaintă pieziș, tot fără să primească vreun răspuns.

În sfârșit, o femeie trasă la față, cu înfățișare severă, apăru pe ecranul de comunicații, cu expresia tăioasă ca sticla spartă.

— Foarte bine, Onorată Matre. N-o să deschidem focul… încă.

— *Prea* onorată Matre, preciză Murbella.

— Asta rămâne de văzut.

Cu mișcări precaute, cu sistemele de armament alimentate și gata de ripostă, cele douăzeci de aparate ale Noii Comunități închiseră cercul în jurul carcasei uriașei nave brăzdate de urme de bătălie. Pe un canal privat, Doria semnaliză:

88

— Am putea să ne strecurăm pur și simplu, cu ușurință, printr-o gaură

din fuzelaj.

— Aș prefera să nu fim privite ca atacatoare, replică Murbella.

Apoi transmise pe un canal liber către căpitanul fără nume al cuirasatului Onoratelor Matres.

— Sasurile de andocare mai funcționează? Cât de serioase sunt avariile?

— Unul dintre sasuri e utilizabil.

Căpitanul furniză instrucțiuni.

Murbella îi ceru basharei Aztin să rămână la distanță împreună cu jumătate dintre nave, pe post de paznici, în timp ce le dirijă pe celelalte zece cu fața la supraviețuitoarele a ceea ce trebuie să fi fost cu siguranță o bătălie îngrozitoare.

Când, împreună cu însoțitoarele ei, ieși din ecluză, Murbella se trezi în fața a treisprezece femei cu înfățișare istovită, toate în salopete colante colorate. Multe aveau încă vânătăi, răni abia vindecate și bandaje.

Femeia cu expresie tăioasă purta mâna stângă înfășurată în benzi terapeutice. Mereu bănuitoare, Murbella suspectă că ar putea ascunde o armă în bandaje, dar era puțin probabil; Onoratele Matres își considerau propriile trupuri ca fiind arme. Aceasta se uită încruntată la Murbella și la echipa ei, din care o parte era îmbrăcată ca Bene Gesserit, iar cealaltă, în veșminte de Onorate Matres.

— Arătați altfel… ciudat, observă căpitanul.

În ochi îi apărură puncte portocalii.

— Iar voi arătați înfrânte, se răsti Murbella.

Onoratele Matres răspundeau mai curând la forță decât la conciliere.

— Cine v-a făcut asta?

Femeia răspunse cu dispreț:

— Inamicul, desigur. Inamicul care ne hăituiește de secole, împrăștie molime, ne distruge lumile.

Pe chip i se citea scepticismul.

— Dacă nu știi asta, nu ești Onorată Matre.

— Suntem conștiente de existența Inamicului, dar ne aflăm în Vechiul Imperiu de multă vreme. S-au schimbat multe.

— Și, după cum se pare, multe s-au uitat! Arătați ca și cum v-ați fi înmuiat și ați fi slăbit, dar noi știm că Inamicul a fost în acest sector. Am explorat cât am putut de bine în nava asta avariată. Am găsit câteva planete care au fost clar pârjolite de Anihilatoare.

89

Murbella nu o corectă, nu-i spuse că acele planete, fără îndoială lumi tleilaxu sau Bene Gesserit, fuseseră distruse chiar de Onoratele Matres, și nu de Inamicul Exterior.

Cu prudență, Murbella făcu un pas înainte, întrebându-se dacă aceste treisprezece Onorate Matres erau singurele supraviețuitoare de pe întregul cuirasat.

— Spune-mi ce știi despre Inamicul nostru comun. Orice informație ne va ajuta pentru apărare.

— Apărare? Nu te poți apăra împotriva unui dușman invincibil!

— Cu toate acestea, o să încercăm.

— Nimeni nu le poate rezista! Trebuie să fugim, să punem mâna pe orice putem, pentru supraviețuire, și să ne mișcăm mai repede decât ne poate urmări Inamicul. Trebuie să știi asta!

Ochii învinețiți i se îngustară; expresia îi deveni și mai tăioasă.

— În afară de cazul în care nu ești cu adevărat Onorată Matre. Nu le recunosc pe celelalte, sau hainele lor ciudate, și aveți un aer străin…

Arăta de parcă era gata să scuipe.

— Știm cu toții că Inamicul are multe fețe. A ta este printre ele?

Onoratele Matres străine se încordară și se ghemuiră, apoi se aruncară

asupra lui Murbella și a discipolelor ei. Aceste Onorate Matres de departe nu cunoșteau capacitatea superioară de luptă a Noii Comunități unificate și erau, în plus, obosite și rănite. Chiar și așa, disperarea le aprindea violența.

După vărsarea de sânge, patru dintre însoțitoarele lui Murbella zăceau moarte pe punte, înainte ca restul echipajului ei să le supună și să le ucidă pe toate Onoratele Matres, în afara căpitanului.

Când deveni limpede că femeile ei urmau să fie măcelărite, conducătoarea Onorată Matre țâșni prin ușa ecluzei către un lift. Surorile Bene Gesserit care sosiseră cu Murbella erau uluite.

— E o lașă!

Murbella alerga deja spre lift.

— Nu e lașă. Se duce pe punte. O să sabordeze nava, mai degrabă decât s-o lase să cadă în mâinile noastre.

Cel mai apropiat liftub era defect și nu funcționa. Murbella și câteva surori o luară la fugă până când găsiră un al doilea ascensor, care le duse rapid către puntea de comandă. Căpitanul putea să distrugă cu ușurință

toate înregistrările de navigație și putea face motoarele să explodeze (dacă

rămăseseră destul de întregi ca să răspundă la o comandă de autodistrugere). N-avea nici cea mai mică idee câte dintre sistemele cuirasatului mai funcționau.

90

Până când Murbella, Doria și încă trei se năpustiră pe puntea de comandă, căpitanul Onoratelor Matres izbea în panouri cu asemenea forță, încât avea vârfurile degetelor însângerate. Scântei și fum se învălătuceau în sus, erupeau din stațiile de control scurtcircuitate. Murbella se întinse fulgerător către femeie, o apucă de umeri și o aruncă departe de stație.

Căpitanul se repezi la ele, dar o singură lovitură, din reflex, a Maicii Comandant îi frânse gâtul. N-avea timp de interogatorii lente.

Doria ajunse prima la panou și, cu impetuozitate, își folosi mâinile ca să smulgă tablourile de comandă, ca să deconecteze consola. După aceea privi încruntată la panourile fumegânde, incapabilă să oprească pagubele deja produse. Stingătoarele înăbușiră flăcările electrice.

Expertele Bene Gesserit examinară sistemele cu minuțiozitate, în timp ce Murbella aștepta, îngrijorată că întregul cuirasat ar putea totuși să

explodeze cu ele prinse înăuntru. Una dintre surori ridică ochii de pe o stație de navigație.

— Secvența de autodistrugere întreruptă cu succes. Cele mai multe înregistrări au fost distruse de căpitan, dar am reușit să recuperez cel puțin un set de coordonate din afara Vechiului Imperiu, ultimul loc în care a fost nava asta înainte să fugă încoace.

Murbella se hotărî.

— Trebuie să aflăm tot ce putem despre ceea ce s-a petrecut acolo.

Misterul o rodea de ani întregi.

— O să trimit cercetași să reconstituie cursul. După asta, să nu mai îndrăznească nimeni să sugereze că doar îmi închipui Inamicul venind să

pună mâna pe noi. Dacă Inamicul s-a pus în sfârșit în mișcare, trebuie să

știm.

91

„Cu naivitate, Onoratele Matres cred că se bucură de loialitatea Rătăciților Tleilaxu înrobiți. În realitate, mulți dintre acești tleilaxu din Dispersie au propriile planuri. Ca Dansatori-Față, este sarcina noastră să le distrugem toate planurile.“

KHRONE, mesaj către Dansatori-Față

Chiar și după standardele Rătăciților Tleilaxu, laboratorul construit în cenușa Bandalongului era primitiv. Uxtal nu avea decât instalațiile elementare, recuperate din clădirile ruinate, folosite cândva de vechii maeștri, și era prima oară când dirija de fapt un asemenea proiect complex de unul singur. Nu îndrăznea să le lase pe Onoratele Matres sau pe Dansatorii-Față să bănuiască că sarcina era posibil să-l depășească.

Asistenți de laborator nefolositori fuseseră desemnați să-l ajute, în general masculi cu voința slabă, din castele inferioare, subjugați sexual de groaznicele femei.

Niciunul dintre asistenți nu poseda vreo informație specială sau vreun indiciu care să-i fie de folos. Deja, din cauza cine

știe cărei jigniri imaginare, nestatornicele Onorate Matres îl omorâseră pe unul dintre bărbații jalnici patetici, iar înlocuitorul nu părea cu nimic mai talentat.

Uxtal se străduia să nu-și arate neliniștea și încerca să pară bine informat, deși îl nedumereau multe lucruri. Khrone îi ordonase micului cercetător să asculte de Dansatorii-Față, iar Dansatorii-Față îi ceruseră să

facă orice îi ordonau Onoratele Matres. Uxtal își dorea să înțeleagă mai mult din ceea ce se petrecea. Noii Dansatori-Față erau, într-adevăr, aliați cu târfele violente? Sau era altă stratagemă înăuntrul unei stratageme, abil mascate? Clătină exasperat din capul care-l durea. Scripturile antice avertizau de imposibilitatea de a servi doi stăpâni, iar acum înțelegea asta prea bine.

Noaptea, Uxtal avea rareori parte de mai mult de câteva ore de odihnă

și, când reușea, neliniștea era prea mare ca să-i îngăduie vreun pic de somn adevărat. Trebuia să tragă pe sfoară târfele și pe Dansatorii-Față. Avea să

crească noul ghola asupra căruia insista Khrone – putea s-o facă! – și avea să

încerce să producă alternativa la mirodenie bazată pe adrenalină, de care aveau nevoie Onoratele Matres, folosind chiar formula lor. Fabricarea de melanj veritabil, cu toate acestea, depășea cu mult până și capacitățile lui închipuite.

Într-un gest mărinimos, Hellica îi dăduse corpuri femeiești din belșug pentru a fi folosite drept cuve otl, iar el îl convertise deja pe cel de care avea 92

nevoie (după ce dăduse greș de trei ori înainte). Până aici, toate bune.

Alături de toată aparatura din laboratorul primitiv, cuva trebuia să fie deajuns ca să obțină succesul. Acum trebuia să creeze pur și simplu un ghola și să-l livreze, iar Khrone avea să-l răsplătească (spera el).

Din nefericire, asta însemna că tortura lui de aici avea să dureze minimum nouă luni. Nu știa dacă putea suporta.

Suspectând că erau Dansatori-Față peste tot, începu să crească un copil din celulele misterioase recuperate din capsula anentropică defectă a unui Maestru Tleilaxu mort. Între timp, zilnic, Matre Superioară își făcea cunoscută nerăbdarea în legătură cu provizia ei de înlocuitor de mirodenie.

Era geloasă pe fiecare secundă în care își abătea atenția de la nevoile *ei*.

Cuprins de panică și istovit, Uxtal era silit să satisfacă ambele obligații, deși nu avea experiență la niciuna.

De îndată ce bebelușul ghola neidentificat fu implantat în prima cuvă

axolotl funcțională, Uxtal își îndreptă eforturile către crearea alternativei de mirodenie. Din moment ce târfele știau deja cum să prepare substanța, Uxtal nu avea nevoie de nicio descoperire epocală sau de o sclipire de geniu în acest domeniu. Trebuia pur și simplu să fabrice substanța chimică în cantitate mare. Onoratele Matres nu-și băteau capul s-o facă singure.

Cu privirea ațintită printr-o fereastră reflectorizantă către cerul cenușiu, Uxtal își simțea peisajul sufletului la fel ca dealurile carbonizate, lipsite de viață, pe care le zărea în depărtare. Nu voia să se afle aici. Într-o zi avea să se gândească la o cale de scăpare.

Născut într-un cerc religios insular, Uxtal era extrem de stânjenit în preajma femeilor dominatoare. În rândul rasei tleilaxu, femelele erau crescute și apoi convertite în pântece fără creier, de îndată ce ajungeau la maturitatea reproducătoare. Era singurul lor scop. Onoratele Matres erau diametral opuse față de ceea ce Uxtal considera drept și cuvenit. Nimeni nu cunoștea originea târfelor, dar înclinația spre violență părea să le fi fost inoculată din naștere.

Se întrebă dacă nu cumva vreun Maestru Tleilaxu renegat nesăbuit chiar *crescuse* Onoratele Matres numai și numai pentru a le vâna pe surorile Bene Gesserit, în mare parte la fel cum se presupunea că Fiutarii fuseseră

creați să le vâneze pe Onoratele Matres. Dacă proaspăt createle femei monștri scăpaseră de sub control, iar rezultatul era distrugerea tuturor lumilor sacre, înrobirea unor Rătăciți Tleilaxu, și totul ieșise prost?

Acum, încercând să arate ca un administrator autoritar, Uxtal pășea prin laborator și urmărea doi asistenți în halate albe cum aveau grijă de cuva specială pentru ghola.

93

Un nou corp modular tocmai fusese adus cu un elevator. Noua aripă de laborator era de trei ori mai mare decât cel inițial și cerea dărâmarea gardurilor vecinului fermier de limorci și confiscarea unei porțiuni din curtea lui. Uxtal se așteptase ca el să protesteze și astfel să-și atragă mânia Onoratelor Matres, dar îl văzuse pe individ, Gaxhar îl chema oare?, cum își mutase umil limorcii în altă parte a terenului. Femeile cerură, de asemenea, ca fermierul să le furnizeze permanent carne proaspătă de limorc, ceea ce acesta făcu. Uxtal simțea o plăcere secretă la vederea cuiva atât de asuprit, știind că nu era singurul neajutorat din Bandalong.

În laboratorul vechi, femeilor capturate li se făcea lobotomie chimică și erau convertite în căzi de reproducere. De la operațiuni separate din aripa nouă, Uxtal auzea țipete înăbușite de femei torturate, pentru că *durerea* (tehnic vorbind, adrenalina, endorfinele și alte chimicale pe care le produce corpul ca reacție la durere) era un ingredient principal în mirodenia specială

pe care o râvneau Onoratele Matres.

Matre Superioară Hellica se dusese deja în noile încăperi ca să

supravegheze subtilitățile.

— Instalația noastră va fi gata de îndată ce o s-o botez cum se cuvine.

Purta o salopetă strânsă pe corp, aurie cu argintiu, care-i dezvăluia curbele generoase, împreună cu o pelerină asortată și o podoabă pentru cap cu pietre scumpe, care semăna cu o coroană așezată pe părul blond.

Nu dorea în mod deosebit să știe ce însemna asta. De fiecare dată când o vedea pe Matre Superioară, Uxtal făcea eforturi să nu-și arate ura, deși probabil că ea o recunoștea pe fața lui cenușie. Pentru propria supraviețuire, încerca să arate exact gradul potrivit de frică în prezența ei, dar nu prea mult. Nu se înjosea, cel puțin așa credea.

După o salvă deosebit de intensă de țipete venite din aripa nouă, Hellica năvăli pe o ușă în secțiunea de laborator unde cuva axolotl fecundată

era întinsă pe masa ei cromată. Îi plăcea să se uite la movila de carne asudată, mirositoare. Matre Superioară îl înghionti pe Uxtal destul de brutal cât să-l facă să-și piardă echilibrul, ca și cum ar fi fost camaradul ei de arme.

— Un fel atât de interesant de a trata corpul uman, nu crezi? Potrivit doar pentru femei care nu sunt demne de nimic altceva.

Uxtal nu întrebase de unde veneau femeile donatoare. Nu era treaba lui și nu voia să știe. Bănuia că târfele capturaseră câteva dintre detestatele rivale Bene Gesserit pe alte planete. Ei, asta ar fi fost interesant de văzut! Pe post de cuve axolotl umflate, cel puțin femeile astea fuseseră puse la locul cuvenit, ca receptacule pentru progenituri. Idealul unei femei tleilaxu…

94

Hellica se încruntă la vederea ambilor asistenți de laborator care îngrijeau singura cuvă însărcinată.

— Proiectul ăla e mai important decât al meu? Avem nevoie de drogul nostru, nu întârzia!

Amândoi asistenții încremeniră. Cu o plecăciune, Uxtal zise imediat:

— Sigur că nu, Matre Superioară. Așteptăm la bunul tău plac.

— Bunul meu plac? Ce știi tu despre bunul meu plac?

Se înălță amenințătoare deasupra omulețului și-l privi cu ochi de animal de pradă.

— Mă întreb dacă ai ce-ți trebuie pentru treaba asta. Toți maeștrii autentici originari sunt morți, ca pedeapsă pentru crimele lor din trecut. Nu mă face să te adaug și pe tine la numărul lor.

Crime? Uxtal nu știa ce le făcuseră tleilaxu originali Onoratelor Matres ca să-și câștige o ură suficient de puternică încât să-i ducă la nimicirea totală. — Nu știu decât genetică, Matre Superioară. Nu politică.

Se înclină repede și se grăbi să se îndepărteze de ea.

— Sunt complet fericit să vă slujesc.

Femeia înălță din sprâncenele palide.

— Soarta ta în viață e să slujești.

95

„Când trecutul se întoarce la noi, cu toată gloria și suferința lui, nu știm dacă să-l îmbrățișăm sau s-o luăm la fugă.“

DUNCAN IDAHO, Mai mult decât mentat. Memorii

Cele două cuve axolotl din centrul medical al non-navei fuseseră

cândva femei Bene Gesserit. Voluntare. Acum nu mai erau decât două movile umflate de carne, cu brațe și picioare moi și minți complet goale. Erau pântece vii, fabrici biologice pentru producerea mirodeniei. Teg nu se putea uita la ele fără să se simtă deprimat. Aerul din centrul medical mirosea a dezinfectanți, a chimicale medicinale și a scorțișoară amară.

În Manualul Acolitelor scria: „O nevoie definită duce la o soluție.“ În primul an al odiseei, Maestrul Tleilaxu dezvăluise cum să fabrice melanj în cuve axolotl. Știind ce era în joc, două dintre femeile refugiate se oferiseră.

Bene Gesseritul făcea întotdeauna ceea ce era necesar, chiar și la acest nivel.

Cu ani în urmă, pe Canonicat, Maica Superioară Odrade își dăduse permisiunea pentru crearea de cuve axolotl menite propriilor experimente ghola ale Comunității. Se găsiseră voluntare, femei care nu puteau sluji ordinul într-un mod mai bun. Acum paisprezece ani, propriul trup renăscut ieșise dintr-una dintre ele.

Bene Gesseritul știe cum să ceară sacrificii din partea noastră. Cumva, ne face să vrem *să le facem.* Teg învinsese mulți dușmani folosindu-și geniul tactic ca să obțină victorie după victorie pentru Comunitatea Surorilor; moartea lui pe Rakis fusese sacrificiul suprem.

Teg se uită mai departe la cuvele axolotl, la *femeile* acestea. Aceste surori își dăduseră și ele viața, dar în alt fel. Iar acum,

datorită lui Scytale și capsulei lui anentropice, Sheeana avea nevoie de și mai multe cuve.

Când studiaseră conținutul capsulei anentropice, doctorii Suk descoperiseră și celule de Dansatori-Față, ceea ce aruncase numaidecât bănuieli asupra Maestrului Tleilaxu. Scytale insistase cu frenezie că procesul era controlabil, că puteau identifica și alege numai acei indivizi pe care voiau să-i reînvie sub formă de ghola. Cu viața intrată în declin, micul maestru își pierduse toată puterea de negociere.

Într-o clipă de vulnerabilitate, explicase cum să separe celulele de Dansatori-Față de celelalte.

Apoi, încă o dată, implorase să i se îngăduie să-și crească un ghola propriu înainte să fie prea târziu.

96

Acum, Sheeana măsura cu pasul, pe lângă el, podeaua din centrul medical. Cu umerii țepeni și gâtul întins, îl cerceta pe Scytale. Maestrul Tleilaxu nu se simțea încă în largul lui cu noua libertate. Părea nervos în centrul medical, copleșit parcă de vinovăție pentru că dezvăluise atât de multe. Predase totul, iar acum nu mai avea niciun control.

— Încă trei cuve ar fi cel mai bine, zise Scytale de parcă ar fi vorbit despre vreme. Altfel, crearea grupului de ghola doriți ar lua prea mult, unul câte unul, fiecare cu câte nouă luni de gestație.

— Am încredere că vom găsi voluntare dispuse.

Glasul lui Sheeana trăda răceală.

— Când începeți în sfârșit programul, propriul meu ghola trebuie să fie primul.

Scytale mută privirea de la o cuvă cu pielea palidă la cealaltă, ca un doctor care analizează eprubete într-un laborator.

— Nevoia mea e cea mai mare.

— Nu, îl refuză Sheeana. Trebuie să verificăm întâi că ceea ce susții tu e adevărat, că aceste celule sunt cu adevărat mostre ale cui spui tu că sunt.

Încruntat, bărbatul mititel se uită la Teg, ca pentru a găsi sprijin din partea unei persoane care pretindea că venerează onoarea și loialitatea.

— Știi că genele au fost verificate. Chiar bibliotecile și secvențiatoarele voastre de cromozomi au avut la dispoziție luni întregi să compare și să

catalogheze materialul celular pe care vi l-am dat.

— Analiza tuturor acestor celule și alegerea primilor candidați e o sarcină dificilă.

Tonul lui Sheeana era pragmatic. Toate celulele identificate fuseseră

separate în sertare de depozitare securizate în biblioteca genetică, încuiate cu cod, plasate sub pază, pentru ca nimeni să nu le poată corupe.

— Ați fost extrem de ambițioși cu celulele pe care le-ați furat, tocmai de pe vremea Jihadului Butlerian.

— Le-am *obținut*. Poporul meu poate că n-a avut un program genetic ca al vostru, dar am știut că trebuia să urmărim linia Atreizilor. Am înțeles că urmau să se desfășoare evenimente majore, că îndelungata voastră

căutare a unui Kwisatz Haderach suprauman avea să dea roade, probabil în vremea lui Muad'Dib.

— Atunci, cum ați căpătat toate celulele? întrebă Teg.

— Vreme de milenii, muncitorii tleilaxu au fost mânuitori de morți.

Deși mulți socotesc asta o meserie necurată și disprețuită, ne-a oferit un acces fără precedent. În afară de cazul în care un trup e complet distrus, e destul de simplu să obții o bucățică sau două de piele.

97

La paisprezece ani, Teg era încă deșirat și pe cale să devină un bărbat înalt. Vocea îi croncănea în momente stânjenitoare, deși gândurile și amintirile din mintea lui îi aparțineau unui om bătrân. Vorbi suficient de încet cât să-l audă doar Sheeana:

— Mi-ar plăcea să-i întâlnesc pe Paul Muad'Dib și pe mama lui, doamna Jessica.

— E doar începutul a ceea ce ofer, zise Scytale, ațintindu-și privirea furioasă asupra lui Sheeana. Și ai fost de acord cu termenii mei, Cucernică

Maică. — Vei avea propriul ghola. Dar n-aș vrea să mă grăbesc.

Omulețul cu înfățișare de elf își mușcă buza de jos cu dinții micuți și ascuțiți.

— Ceasul ticăie. Trebuie să am timp să creez un ghola Scytale și să-l cresc, astfel încât să-i pot declanșa amintirile.

Sheeana flutură mâna cu un gest de respingere.

— Ai spus chiar tu că mai ai cel puțin un deceniu, poate cincisprezece ani. O să te bucuri de cea mai bună îngrijire medicală. Doctorițele noastre Bene Gesserit îți vor urmări starea. Rabinul e doctor Suk în retragere, dacă

nu vrei ca niște femei să aibă grijă de tine. Între timp, o să testăm celulele noi pe care ni le oferi.

— De aceea o să aveți nevoie de încă trei cuve axolotl! Procesul de conversie o să ia câteva luni, apoi implantarea embrionului, apoi gestația. O

să avem nevoie să facem multe teste! Cu cât mai repede o să producem destui ghola cât să-ți domolească suspiciunile, cu atât mai repede o să vezi că ceea ce ți-am zis e adevărat!

— Și cu atât mai repede o să poți avea propriul ghola, adăugă Teg.

Fixă atent cu privirea cele două cuve axolotl, până când reuși să-și imagineze femeile care fuseseră, înainte de hidosul proces de conversie, femei adevărate, cu inimă și cu minte. Avuseseră vieți și visuri și oameni care țineau la ele. Și totuși, de îndată ce Comunitatea își anunțase nevoia, se oferiseră fără șovăială.

Teg știa că Sheeana nu trebuia decât să ceară mai multe. Noi voluntare aveau să considere o onoare faptul de a da naștere unor eroi din zilele legendare ale Dunei.

98

„Suntem izvorul nesecat al supraviețuirii umane.“

CUCERNICA MAICĂ MURBELLA

Cercetașele lui Murbella se întoarseră pământii la față după zborul la coordonatele intacte găsite în nava sabordată a Onoratelor Matres. După o cursă rapidă către un sistem stelar aflat cu mult dincolo de limitele cunoscute al Dispersiei, descoperiseră dovezile unui măcel imens.

Când Murbella primi înregistrările de la cercetașe, le urmări în camera ei personală, alături de Bellonda, Doria și bătrâna Maică de la arhive, Accadia.

— Complet nimicite, povesti cercetașa.

Era o fostă Onorată Matre, tânără și impetuoasă, pe nume Kiria.

— Nici chiar cu toată puterea lor militară și cu violența…

Nu părea să-i vină să creadă ceea ce spunea sau ceea ce văzuse. Kiria instalase o bobină de shiga într-un proiector și arăta holograme în mijlocul camerei.

— Vedeți și voi!

Planeta neidentificată, acum un mormânt carbonizat, era evident un fost centru populat de Onoratele Matres, cu rămășițele a zeci de orașe mari, amplasate în maniera lor caracteristică. Locuitorii erau morți cu toții, clădirile înnegrite, secțiuni metropolitane întregi transformate în cratere sticloase, structuri topite, spațioporturi sfărâmate și atmosfera transformată

într-un clocot întunecat de funingine și vapori otrăvitori.

— Asta-i și mai rău. Uite!

Profund tulburată, Kiria trecu la imagini care arătau un câmp de bătălie în spațiu. Epavele a mii de nave mari, cu blindaj greu, pluteau împrăștiate în zona orbitală. Ticsite de arme, acestea erau marile nave ale Onoratelor Matres, toate distruse, și umpleau spațiul într-un inel larg.

— Am scanat rămășițele, Maică Comandant. Toate aparatele erau dintr-un model asemănător cu crucișătorul Onoratelor Matres pe care l-am întâlnit aici. N-am găsit niciun alt tip de navă. Incredibil!

— Ce înseamnă asta? întrebă Bellonda.

Kiria se răsti la ea:

— Înseamnă că Onoratele Matres au fost anihilate împreună cu mii din cele mai bune nave ale lor, *iar ele n-au reușit să scoată din luptă nici măcar una a Inamicului!* Niciuna!

Izbi masa cu pumnul.

99

— Exceptând cazul în care Inamicul a înlăturat propriile nave avariate pentru a le păstra secretă funcționarea, sugeră Accadia, deși explicația nu părea probabilă.

— N-ați descoperit niciun indiciu despre natura Inamicului? Sau chiar despre Onoratele Matres?

Murbella încercase din nou să caute prin Celelalte Memorii, năzuind să

se cufunde în trecutul ei de Onorată Matre, dar întâlnise numai mistere și fundături. Putea coborî de-a lungul ascendențelor Bene Gesserit, să

urmărească viețile, una după alta, până la Vechiul Pământ. Dar pe ascendența Onoratelor Matres nu găsea aproape nimic.

— Am adunat destule dovezi ca să ni se facă frică, continuă Kiria. E clar o forță pe care n-o putem înfrânge. Dacă au fost eliminate atâtea Onorate Matres, ce speranță are Noua Comunitate?

— Există întotdeauna speranță, rosti bătrâna Accadia pe un ton neconvingător, de parcă ar fi citat o platitudine.

— Iar acum avem un stimulent, dar și un avertisment cumplit, adăugă

Murbella.

Se uită la toate sfătuitoarele ei.

— O să convoc imediat o adunare.

Aproape o mie de surori fuseseră invitate, de pe toată planeta, iar sala de primire avusese nevoie de modificări substanțiale pentru eveniment.

Tronul Maicii Comandant și toate simbolurile funcției fuseseră înlăturate; curând, semnificația acestui gest avea să devină limpede pentru toți.

Ordonase ca toate frescele și ornamentele de pe pereți și de pe tavanul boltit să fie acoperite, încăperii uriașe lăsându-i-se o înfățișare complet utilitară.

Un semnal că trebuiau să se concentreze asupra necesităților elementare.

Fără să explice de ce, Odrade-dinăuntru îi aminti lui Murbella de o axiomă Bene Gesserit: „Toată viața e un șir de sarcini și decizii aparent neînsemnate, care culminează cu definiția unui individ și a scopului său în viață.“ Și urmă cu o alta: *Fiecare Soră face parte dintr-un organism uman mai mare, o viață înăuntrul unei vieți.*

Amintindu-și freamătul de nemulțumire care mocnea între facțiuni, chiar și aici, în Canonicat, Murbella înțelese unde voia să ajungă Odrade:

Când și surorile noastre se omoară una pe alta, nu mor doar indivizii.

La o cină recentă, o altercație lăsase în urmă o Bene Gesserit moartă și o Onorată Matre în comă profundă. Murbella hotărâse să o transforme pe cea în comă în cuvă axolotl, ca să dea un exemplu, deși chiar și asta era o pedeapsă insuficientă pentru o asemenea sfidare continuă, meschină.

100

În timp ce pășea prin sala pentru discursuri, Maica Comandant se sili să-și amintească progresul făcut în ultimii patru ani, de la fuziunea forțată.

Chiar și ea avusese nevoie de ani buni ca să reușească o schimbare fundamentală, să accepte nucleul învățăturilor Comunității și să vadă

cusururile metodelor violente și ale scopurilor pe termen scurt ale Onoratelor Matres.

Pe când era ținută prizonieră în rândul Bene Gesserit, chiar și ea presupusese, cu naivitate, că forța și talentele ei aveau să se dovedească

superioare celor ale vrăjitoarelor. Câtă aroganță! La început, complotase să

distrugă Comunitatea din interior, dar, cu cât primea mai multă învățătură și filozofie, cu atât mai mult începea să înțeleagă și să dezaprobe fosta ei organizație. Murbella era doar prima convertită, primul hibrid de Onorată

Matre și Bene Gesserit…

În dimineața adunării, reprezentantele amestecate își luară locurile indicate, perne verde-închis aranjate pe podea în cercuri concentrice tot mai largi, ca petalele unei flori pe cale să înflorească. Maica Comandant își puse propria pernă pe jos, printre surori, în loc să se înalțe deasupra lor de pe un tron înalt.

Murbella purta o salopetă simplă, neagră, care îi dădea libertate perfectă de mișcare, dar fără ornamentele stridente, pelerina sau culorile strălucitoare pe care le preferau Onoratele Matres; evitase și roba pe care surorile Bene Gesserit și-o drapau de obicei pe corp.

În timp ce reprezentantele se așezau, într-o disonanță de haine și culori nepotrivite, Murbella decise brusc că avea să impună o ținută

obligatorie. Ar fi trebuit s-o facă în urmă cu un an, după încăierarea sângeroasă din curtea școlii, care se încheiase cu omorârea câtorva acolite.

Chiar și după patru ani, aceste femei încă se agățau de vechile lor identități.

Fără banderole, fără culori țipătoare sau pelerine, fără robe unduitoare ca de corb. De acum înainte, o salopetă simplă, neagră va fi de-ajuns pentru toată lumea.

Ambele părți vor trebui să accepte schimbări. Nu compromis, ci sinteză. Compromisurile nu făceau decât să ducă ambele capete ale curbei la o medie inacceptabilă, mai slabă; în

schimb, ambele părți trebuie să adopte ce era mai bun una de la alta și să lase deoparte restul.

Simțindu-le neliniștea palpabilă, Murbella se ridică în genunchi și țintui cu privirea femeile așezate. Auzise deja despre mai multe foste Onorate Matres care fugeau să se alăture proscriselor din regiunile nordice.

Alte zvonuri, care nu mai păreau atât de absurde, sugerau că unele aderaseră chiar la cel mai mare grup de rebele, condus de Matre Superioară

101

Hellica pe Tleilax. În lumina a ceea ce tocmai auziseră despre Inamic, asemenea abateri nu mai puteau fi tolerate.

Știa că multe dintre surorile adunate aveau să protesteze automat împotriva schimbărilor pe care Murbella plănuia să le impună. O detestau deja pentru dezordinile pe care le provocase în trecut. Pentru o clipă, cu un fior, se compară cu Iulius Caesar stând în fața Senatului ca să propună

reforme monumentale de care să beneficieze Imperiul Roman. Iar senatorii votaseră cu pumnalele.

Înainte de a începe să vorbească, Murbella făcu un exercițiu Bene Gesserit de respirație ca să se calmeze. Deveni conștientă de o schimbare în curenții de aer din jurul ei, ceva intangibil. Plecă pleoapele și observă

amănuntele, poziția femeilor așezate și în picioare.

După ce porni sistemul de sunet al sălii de primire cu o fluturare a mâinii, Murbella vorbi într-un microfon care coborâse pe un elevator și plutea în fața ei.

— Nu semăn cu niciuna dintre conducătoarele pe care le-au avut vreodată Comunitatea Surorilor sau Onoratele Matres. Scopul meu nu este să mulțumesc pe toată lumea, ci să făuresc o armată care să aibă o șansă, oricât de mică, de supraviețuire. Supraviețuirea *noastră*. Nu ne putem permite să pierdem timpul cu schimbări treptate.

— Ne putem permite schimbări de orice fel? bombăni o Onorată Matre.

Nu văd cum ne-au folosit.

— Asta pentru că nu poți să *vezi*. Ai de gând să deschizi ochii sau să te feliciți pentru orbire?

Ochii celeilalte femei aruncară văpăi, deși punctele portocalii dispăruseră de mult, din cauza lipsei de înlocuitor portocaliu de mirodenie.

Chiar în spatele ei, o soră Bene Gesserit sosi cu întârziere. Se apropie pe un culoar îngust și scrută zona din jurul ei ca pentru a-și căuta locul. Dar fiecare femeie își știa locul desemnat. Întârziata n-ar fi trebuit să se îndrepte în direcția aceea.

În timp ce vorbea, Murbella o urmărea cu vederea periferică, fără să

dea vreun semn că ar fi observat ceva nelalocul lui. Femeia brunetă cu pomeți înalți nu-i era familiară. *Nu e cineva cunoscut.*

Și-a menținut privirea înainte, dar în sinea ei număra secundele, în timp ce supraveghea apropierea nou-venitei. Apoi, fără să se uite în spate, cu ajutorul reflexelor inoculate în ea atât de antrenamentul Onoratelor Matres, cât și de cel al Bene Gesserit, Murbella sări în picioare. Cu o viteză care-ți tăia răsuflarea, se roti în aer cu fața la femeie. Înainte ca picioarele să-i atingă din nou podeaua, Maica Comandant se înclină pe spate, chiar când 102

atacatoarea se lansa într-un vârtej de mișcări scoțând ceva din buzunar și reteză aerul într-un singur gest fluid. Alb ca laptele și cu ascuțiș cristalin: un cristai arhaic!

Reacțiile musculare ale lui Murbella fură mai rapide decât gândirea conștientă. Se lăsă în jos, cu palma întinsă, evită vârful cristaiului care se năpustea asupra ei și înălță mâna, ca să lovească încheietura atacatoarei. Un os subțire trosni cu un sunet ca de lemn uscat care se rupe. Degetele așa-zisei asasine se desfăcură, iar cristaiul începu să cadă, dar atât de încet, încât păru să atârne suspendat, ca o pană. Când femeia ridică celălalt braț ca să

pareze o a doua lovitură, Murbella o izbi cu un pumn zdrobitor în gât și-i strivi laringele înainte să apuce să strige.

Când adversara ei se prăbuși, cristaiul zăngăni pe podea și lama i se sfărâmă. O parte obscură a minții lui Murbella fu mulțumită să vadă că atât surorile, cât și Onoratele Matres saltă de pe perne, sărind din instinct în ajutorul Maicii

Comandant, în caz că tentativa de asasinat ar fi fost mai bine pusă la punct. În mișcările lor recunoscu adevărul, la fel cum văzuse minciunile din mișcările prezumtivei asasine.

Atât grasa Bellonda, cât și uscățiva Doria se năpustiră asupra femeii căzute și o imobilizară pe podea. *Acum* cele două lucrau împreună! Încă în picioare, Murbella cercetă încăperea largă și catalogă fețele, ca să se asigure că nu mai era prezent niciun intrus și nicio amenințare.

Deși atacatoarea singuratică se zbătea și încerca să respire, sau poate se străduia să moară, Bellonda îi apăsa gâtul, ca să deschidă canalul aerului și s-o țină în viață. Doria răcni după un doctor Suk.

Cristaiul rupt zăcea pe podea lângă femeia care se zvârcolea. Murbella îl cântări dintr-o privire și înțelese. Armă tradițională… căi străvechi.

Simbolismul gestului era limpede.

Murbella folosi Glasul, sperând ca femeia rănită să fie prea slăbită să

folosească metodele standard de apărare împotriva comenzii.

— Cine ești? Vorbește!

Cu voce spartă și întreruptă, care hârâia prin gâtul rănit, femeia se sili să rostească răspunsul. Părea bucuroasă s-o facă și avea un aer de sfidare frenetică.

— Sunt viitorul tău. Altele ca mine vor ieși din umbră, vor cădea din tavane, se vor repezi la tine din senin. Una dintre noi o să te dea gata!

— De ce dorești să mă omori?

Printre celelalte Bene Gesserit din public se lăsase o liniște totală; toate se încordau să audă cuvintele atacatoarei.

— Din cauza a ceea ce i-ai făcut Comunității!

103

Femeia reuși să întoarcă privirea spre Doria, ca simbol al Onoratelor Matres. Dacă ar fi avut putere, ar fi scuipat.

— Ca Maică Comandant, ai dat alarma despre un Inamic Exterior, în timp ce primești cu brațele deschise dușmani reali în mijlocul nostru!

Nesăbuito!

Cu o încruntătură aspră, Bellonda dădu numele atacatoarei, după ce-și răscolise memoria de mentată.

— E sora Osafa Chram. Una dintre muncitoarele din livadă, nou-venită

din cealaltă parte a planetei.

O Bene Gesserit a încercat să mă omoare. Nu mai erau doar Onoratele Matres însetate de putere, cele care căutau să pună mâna pe poziția ei de putere.

— Sheeana a avut dreptate să fugă… și să ne lase pe toate celelalte să

putrezim aici!

Osafa Chram înălță ochii către surori, apoi aruncă o ultimă privire furioasă către Murbella, își adună curajul necesar și își puse în minte să

moară.

În timp ce asasina intra în ultimele ei spasme, Murbella strigă:

— Bellonda! Împărtășește cu ea! Trebuie să descoperim ce știe! Cât de răspândită e conspirația?

Cucernica Maică reacționă cu o viteză și o grație neașteptate, plesni tâmplele femeii cu palmele și își apăsă fruntea de a ei.

— Îmi rezistă cu ultima răsuflare! Nu-și lasă gândurile să curgă!

Bellonda clipi, apoi se retrase.

— S-a dus.

Doria se aplecă mai aproape și se strâmbă.

— Miroase. Shere, o grămadă. S-a asigurat că nu putem folosi nici măcar o sondă mecanică ca să-i citim gândurile cu toată libertatea.

Surorile adunate murmurau neliniștite. Murbella se întrebă dacă era nevoie să supună pe toată lumea unui interogatoriu cu o Dreptvorbitoare. O

mie de femei! Și dacă această soră Bene Gesserit încercase s-o omoare pe Maica Comandant, putea Murbella să aibă încredere măcar în Dreptvorbitoare?

Își recăpătă concentrarea și făcu un gest disprețuitor către femeia moartă de pe podea.

— Luați asta. Toate celelalte, reluați-vă locurile. O adunare e o treabă

serioasă și am rămas în urmă cu programul.

— Suntem de partea ta, Maică Comandant! strigă o tânără din public.

Murbella nu-și dădu seama cine vorbise.

104

Doria se întoarse în tăcere la locul ei și o privi pe Murbella cu respect reticent. Unele dintre fostele Onorate Matres din adunare erau vizibil surprinse, unele trufașe, altele indignate, că un pumnal putuse să vină

dinspre glacialele pacifiste Bene Gesserit.

Murbella nu aruncă decât o privire iritată când câteva femei se îndepărtară în grabă cu trupul înfășurat al moartei.

— Am mai dejucat tentative de asasinat și înainte. Avem treburi importante de făcut aici și trebuie să înăbușim rebeliunile astea mărunte dintre noi și să ștergem toate urmele conflictelor trecute.

— Pentru asta, ne-ar trebui o amnezie colectivă, pufni Bellonda.

Un val anemic de râsete se întinse în sală și se risipi repede.

— O să vă silesc, zise Murbella cu furie în ochi, indiferent pe câte dintre voi o să trebuiască să vă dau cap în cap.

105

„Țesătura universului este conectată prin șuvițe de gând și prin alianțe încâlcite.

Alții ar putea întrezări fragmente ale tiparului, dar numai noi le putem descifra pe toate.

Putem folosi informația asta pentru a forma o plasă mortală, cu care să ne prindem dușmanii în capcană.“

KHRONE, mesaj secret către Miriada Dansatorilor-Față

O comunicare insistentă îl prinse pe Khrone prin rețeaua tahionică, în timp ce nava Ghildei pleca de pe Tleilax, unde inspectase în secret progresul noului ghola în cuva sa axolotl.

Lacheul lui, Uxtal, chiar implantase un embrion crescut din celulele ascunse în corpul ars al Maestrului Tleilaxu. Așadar Rătăcitul Tleilaxu nu era cu totul incompetent. Copilul misterios creștea chiar în acest moment. Iar dacă identitatea lui era cea pe care o bănuia Khrone, posibilitățile erau cu adevărat interesante.

Cu un an în urmă, Khrone îl lăsase pe Uxtal în Bandalong cu ordine stricte, iar cercetătorul îngrozit se supusese în toate privințele. O replică

Dansator-Față poate că ar fi corespuns sarcinii, dacă ar fi avut o copie mintală destul de clară a cunoștințelor lui Uxtal, dar asistentul agitat își făcuse treaba cu o disperare dusă la limită, pe care niciun Dansator-Față n-o putea egala. Ah, previzibilul instinct al ființelor umane de a supraviețui!

Putea fi folosit cu ușurință împotriva lor.

În timp ce vehiculul Ghildei plutea deasupra zonei cufundate în noapte a planetei Tleilaxu, vizoarele navei arătau cicatricele negre, locuri unde orașe întregi fuseseră rase de pe fața planetei. Numai câteva luminițe slabe indicau orășelele care se zbăteau să se agațe de viață. Undeva, acolo jos, își aveau originea cele mai mari opere ale poporului tleilaxu, chiar și versiunile primitive de Dansatori-Față, create cu atâtea milenii în urmă. Dar catârii aceia polimorfi nu erau cu mult mai mult decât niște mâzgălituri pe un perete de peșteră, în comparație cu adevăratele capodopere care deveniseră

Khrone și semenii lui.

Dansatorii-Față luaseră locul echipajului pe navă; omorâseră și înlocuiseră o mulțime de ghildari și-l lăsaseră doar pe Navigatorul neștiutor în cuva lui. Khrone nu era sigur că un Dansator-Față ar putea copia și înlocui un Navigator care suferise mutații masive. Era un experiment care urma să

fie luat în considerare mai târziu. Între timp, nimeni n-avea să știe că venise pe Tleilax doar ca să observe.

Nimeni, cu excepția presupușilor controlori de departe, care-i urmăreau pe Dansatorii-Față în fiecare clipă.

106

Acum, în timp ce Khrone mergea pe coridorul navei de croazieră, se poticni. Pereții de metal lustruit se încețoșară și deveniră mai puțin limpezi.

Tot câmpul vizual se înclină, apoi se mută într-o parte. Brusc, realitatea navei Ghildei dispăru și-l lăsă în picioare într-un vid rece, fără nicio suprafață vizibilă sub tălpi. Liniile sclipitoare, colorate, ale rețelei de tahioni se ondulau în jurul lui, conexiuni întinse peste tot, țesute prin univers.

Khrone încremeni, cu ochii tot mai mari, pe măsură ce se uita în jur. Se abținu să vorbească.

În fața lui distingea o imagine clară, ca de cristal, a formelor pe care cele două entități le aleseseră pentru ochii lui: un cuplu de bătrâni cu înfățișare calmă și prietenoasă. De fapt, erau oricum, numai blajini și inofensivi nu. Cei doi aveau ochi strălucitori, păr alb și ten ridat, care radia o aură caldă de sănătate. Amândoi purtau haine confortabile: bătrânul, cămașă roșie în carouri, femeia cu aer de matroană, salopetă gri de grădinărit. Dar, deși luase forma unui trup de femeie, nu avea nici cel mai mic aer de feminitate. În viziunea care-l învăluia pe Khrone, cei doi stăteau printre pomi fructiferi în plină floare, atât de încărcați de petale albe și albine bâzâitoare, încât Khrone simțea parfumul și auzea sunetele.

Nu înțelegea de ce bizara pereche insista să adopte o asemenea fațadă, cu siguranță nu în beneficiul lui. Lui nu-i păsa câtuși de puțin de înfățișarea lor, nici nu era impresionat.

În ciuda chipului de bunic, vorbele bătrânului răsunară cu asprime:

— Începem să ne pierdem răbdarea cu tine. Non-nava a scăpat de noi când a dispărut din Canonicat. Am zărit-o din nou acum un an, dar aparatul a fugit iar. Continuăm propria căutare, dar ai promis că Dansatorii tăi Față o vor găsi.

— O s-o găsim.

Khrone nu mai simțea nava Ghildei în jur. Aerul mirosea a flori înmiresmate.

— Fugarii nu ne pot evita la nesfârșit. O să-i aveți, vă asigur.

— Nu putem aștepta atât de mult. Aproape că ne-a sosit vremea, după

toate aceste milenii.

— Ei, ei, Daniel, îl mustră bătrâna. Ai fost mereu atât de concentrat asupra țintei. Ce ai învățat din urmărirea navei? Nu ne-a răsplătit destul călătoria propriu-zisă?

Bătrânul se încruntă la ea.

— Asta n-are nicio legătură cu ce vorbim. Întotdeauna mi-am făcut griji pentru favoriții tăi, pe care nu te poți baza și care-ți distrag atenția.

Uneori, simt nevoia să devină martiri. Nu-i așa, *Martira* mea?

107

Pronunță numele cu un strop de sarcasm.

Bătrâna chicoti, ca și cum el doar ar fi tachinat-o.

— Știi că prefer Marty în loc de Martir. E un nume mai uman… mai personal.

Se întoarse către pomii încărcați cu flori din spatele ei și culese o portygulă perfect rotundă. Restul florilor dispărură, iar pomii rămaseră plini de fructe, toate coapte, numai bune de cules.

Pierdut în acest straniu loc iluzoriu, Khrone clocotea în sinea lui.

Detesta faptul că așa-zișii lui stăpâni puteau veni peste el atât de neașteptat, oriunde se găsea. Miriada Dansatorilor-Față era o rețea foarte întinsă.

Polimorfii se aflau pretutindeni și aveau să prindă non-nava căutată. Khrone în persoană voia controlul asupra vehiculului pierdut și asupra pasagerilor lui prețioși, la fel de mult ca bătrânii. Avea propriile planuri, pe care cei doi nu le ghiciseră niciodată. Copilul ghola crescut pe Tleilax putea fi o componentă importantă a planului său secret.

Bătrânul își aranjă pălăria de pai pe cap și se aplecă spre Khrone, deși imaginea venea de imposibil de departe.

— Proiecțiile ne-au furnizat răspunsul de care avem nevoie. Nu există

nicio posibilitate de eroare. Kralizec va sosi curând, iar victoria noastră îl cere pe Kwisatz Haderach, supraomul crescut de Bene Gesserit. Potrivit predicțiilor, non-nava este cheia. El este sau va fi la bord.

— Nu e uluitor că niște simple ființe umane au ajuns la aceeași concluzie acum mii de ani, cu profețiile și scrierile lor?

Bătrâna se așeză pe o bancă și începu să curețe portygula. De pe degete îi picura suc dulce.

Fără să se lase impresionat, bătrânul flutură mâna bătătorită.

— Au făcut atâtea milioane de profeții, încât era imposibil să greșească

tot timpul. Știm că odată ce obținem non-nava, îl obținem pe Kwisatz Haderach. Asta s-a dovedit.

— *Prezis*, Daniel. Nu dovedit.

Femeia îi oferi o parte din fruct, dar bătrânul refuză.

— Când nu există îndoială e dovedit. Eu n-am nicio îndoială.

Khrone n-avea nevoie să se prefacă încrezător.

— Dansatorii mei Față vor găsi non-nava.

— Avem încredere în capacitățile tale, dragă Khrone, zise femeia. Dar au trecut aproape cinci ani și avem nevoie de altceva decât de simple asigurări.

Zâmbi duios, ca și cum ar fi avut intenția să întindă mâna și să-l mângâie pe obraz.

— Nu-ți uita obligațiile.

Dintr-odată, liniile multicolore de forță din jurul lui Khrone devenіră

incandescente. Prin toți nervii corpului, pătrunzând în fiecare os și fibră

musculară, simți o agonie pârjolitoare, o durere indescriptibilă, care trecea dincolo de celule, dincolo de minte. Cu controlul intrinsec de Dansator-Față, încercă să blocheze toți receptorii, dar n-avea scăpare. Agonia continuă, dar vocea bătrânei rămase extraordinar de clară în străfundurile gândurilor:

— Putem face ca asta să dureze zece milioane de ani, dacă dorim.

Brusc, durerea dispăru, iar bătrânul se întinse să ia jumătate din fructul descojit pe care i-l oferea femeia. Rupse o felie și spuse:

— Nu ne da un motiv s-o facem.

Apoi lumea iluzorie pâlpâi. Livada bucolică dispăru, iar rețeaua strălucitoare de linii se stinse și lăsă în loc coridoarele cu pereți de metal ai navei Ghildei. Khrone se prăbușise pe punte și în jur nu mai era nimeni.

Tremurând, se puse cu greu pe picioare. Agonia pulsândă răbufnea încă, în ecouri celulare, din imaginile remanente din fundul ochilor. Trase de câteva ori aer în piept ca să-și recapete puterile, folosind indignarea pe post de cârjă.

În timpul valului de durere, trăsăturile îi trecuseră prin numeroasele deghizări asumate și reveniseră la înfățișarea ștearsă de Dansator-Față.

Khrone se adună și, drept răzbunare, își modelă fața în cea a bătrânului. Dar nu era de-ajuns pentru el. Din furie meschină, deschise buzele și își dezveli dinții, pe care-i transformă în cioturi maronii, descompuse. Imitația chipului ridat al bătrânului se degradă. Carnea atârna în cute lăsate, apoi se îngălbeni, înainte să se separe de mușchi. Excrescențe leproase îi acoperiră

dușmănoase pielea, fața deveni o masă de furuncule, iar ochii, lăptoși și orbi.

Măcar dacă ar fi putut transmite starea, asta merita bătrânul ticălos!

Khrone își recăpătă stăpânirea de sine și-și reluă înfățișarea normală, deși mânia rămânea nedomolită înăuntrul lui. Apoi zâmbetul îi reveni treptat.

Cei care se socoteau cârmuitorii Dansatorilor-Față fuseseră iar păcăliți, exact ca Maeștrii Tleilaxu autentici și vlăstarele lor, Rătăciții. Tremurând încă, Khrone chicoti în timp ce pășea pe coridorul navei Ghildei și-și readuna puterile. Arăta din nou ca un membru oarecare al echipajului. Nimeni nu era capabil să înțeleagă arta subtilă a înșelăciunii mai bine decât el.

Sunt cel mai bun practicant al ei, își spuse.

109

„La naiba cu analizele și proiecțiile voastre infernale! La naiba cu argumentele juridice, manipulările, presiunile subtile și nu chiar atât de subtile! Vorbe, vorbe, vorbe!

Totul se reduce la același lucru: când trebuie luată o hotărâre dificilă, alegerea reală e evidentă.“

DUNCAN IDAHO, al nouălea nou ghola, la scurt timp înainte de moarte **Î**n încăperea luminoasă care le servea evreilor drept templu, într-o ceremonie atât de tradițională pe cât era posibil în depozitele non-navei, Rabinul ținea Sederul. Rebecca privea, cu noul ei mod de a înțelege rădăcinile semnificațiilor din spatele ritualului străvechi. Îl *trăise* ea însăși, în amintire, cu ere întregi în urmă. Deși n-ar fi recunoscut niciodată, nici măcar Rabinul nu percepea unele nuanțe, în ciuda unei vieți de studiu.

Rebecca n-avea totuși să-l corecteze. Nu în fața celorlalți, nici măcar între patru ochi. Nu era genul de om care să dorească să-și rafineze înțelegerea, nici ca doctor Suk, nici ca rabin.

Aici, izolat de multe dintre cerințele stricte ale arhaicei slujbe de Paști, Rabinul urma regulile Sederului cât mai bine cu putință. Oamenii lui recunoșteau dificultățile, acceptau adevărul în inimile lor și se convingeau singuri că totul era corect și cum se cuvenea și că nu lipsea niciun amănunt.

— Dumnezeu va înțelege, atâta vreme cât *noi* nu uităm, zise Rabinul cu voce scăzută, de parcă ar fi rostit un secret. Am mai fost nevoiți să ne descurcăm și înainte.

Pentru ritualul privat din apartamentul extins al Rabinului, care servea și drept templu, aveau mațah, adică azimă, maror sau ierburi amare, și ceva care semăna a soiul potrivit de vin… dar nu și miel. Un înlocuitor procesat de carne din calele navei era cel mai apropiat lucru pe care-l puteau găsi.

Discipolii săi nu se plângeau.

Rebecca sărbătorise Paștele toată viața și participase fără să-și pună

întrebări. Acum totuși, grație milioanelor de pe Lampadas din capul ei, se putea cufunda pe nenumărate căi de memorie întinse peste o vastă rețea de generații. Înăuntrul ei erau amintiri ale primului Paște adevărat, ale vieților ca sclavi într-o civilizație incredibil de străveche numită Egipt. Cunoștea adevărul, înțelegea care părți reprezentau faptul istoric strict și care deviaseră încet către ritual și mit, în ciuda celor mai mari eforturi ale rabinilor de a menține credința pe linia generațiilor anterioare.

— Poate că ar trebui să mânjim cu sânge pragul de sus al cabinelor noastre, spuse ea încetișor. Îngerul morții e altul decât înainte, dar tot moarte înseamnă. Tot mai suntem urmăriți.

110

— Dacă putem crede ce spune Duncan Idaho.

Rabinul nu știa cum să răspundă la comentariile ei deseori provocatoare. Se proteja prin retragerea în ordinea formală a Sederului.

Jacob și Levi îl ajutară cu binecuvântarea vinului și spălarea pe mâini. Se rugară din nou cu toții și citiră din Hagada.

În prezent, Rabinul se înfuria deseori pe Rebecca, se răstea la ea și punea la îndoială toate afirmațiile ei, pentru că vedea lucrarea răului din acestea. Dacă ar fi fost un alt fel de om, Rebecca ar fi stat de vorbă cu el ore-ntregi, i-ar fi descris amintirile ei despre Egipt și despre faraon, molima oribilă, fuga epocală în deșert. I-ar fi putut relata conversații reale în limba originară, i-ar fi împărtășit impresii despre Moise, omul

real. Una dintre nenumăratele ei strămoașe chiar îl auzise pe marele om vorbind.

Numai dacă Rabinul ar fi fost un alt fel de om…

Turma lui era mică; nu scăpaseră prea mulți de Onoratele Matres pe Gammu. De mii și mii de ani, poporul lor fusese persecutat, alungat dintr-o ascunzătoare în alta. Acum, în timp ce se lăsau absorbiți în ritualul festiv de Paști, glasurile lor erau puține, dar puternice. Rabinul n-avea să-și îngăduie să se recunoască înfrânt. Făcea cu încăpățânare ceea ce credea el că trebuie făcut și o privea pe Rebecca ca pe o piatră de încercare pentru propria râvnă. Ea nu-i căuta dezaprobarea, nici nu sugera o dezbatere. Cu toate amintirile și viețile înăuntrul ei, Rebecca putea contracara cu ușurință orice afirmație eronată pe care ar fi făcut-o el, dar n-avea nici cea mai mică

dorință să-l facă să pară neghiob, nici nu voia să-i stârnească și mai multe resentimente și să-l pună în defensivă.

Rebecca nu-i vorbise încă despre recenta ei hotărâre de a prelua o responsabilitate mai mare, o suferință încă și mai mare. Bene Gesseritul chemase, iar ea răspunsese. Știa deja ce avea să spună Rabinul despre asta, dar nu avea câtuși de puțin intenția să se răzgândească. Putea fi la fel de încăpățânată ca Rabinul, dacă dorea. Orizontul gândurilor i se întindea către hotarul istoriei, în timp ce gândurile lui erau limitate la propria viață.

În momentul în care se rosti rugăciunea la sfârșitul mesei, apoi se intonară Hallelul fericit și cântecele, Rebecca descoperi că avea obrajii înlăcrimați. Jacob observă, cu o uimire tăcută. Slujba era emoționantă și, cu perspectiva ei, părea mai plină de semnificații decât oricând. Plânsul venea totuși din cunoașterea faptului că n-avea să mai vadă vreun alt Seder…

Mult mai târziu, după binecuvântare și după ultima citire, când micul grup termină de mâncat și plecă, Rebecca rămase în urmă în apartamentul Rabinului. Îl ajută pe bătrân să strângă toate accesoriile slujbei; distanța 111

stânjenitoare dintre ei îi spunea că el știa că o tulbura ceva. Rabinul păstră

tăcerea, iar Rebecca nu iniție o conversație. Îl simțea cum se uita la ea, cu fulgere în ochi.

— Încă o slujbă de Paști la bordul non-navei ăsteia. Patru până acum!

spuse el, în cele din urmă, cu falsă familiaritate. E mai bine decât să ne ascundem ca rozătoarele sub pământ, în timp ce iscoadele Onoratelor Matres încearcă să ne descopere?

Când bătrânul nu se simțea în largul lui, recurgea la nemulțumiri.

— Cât de repede ai uitat de lunile de groază, îngrămădiți în camera aceea ascunsă, cu aerisirea care se strica mereu, containerele de reciclare care dădeau pe dinafară și mâncarea tot mai puțină, îi aduse ea aminte.

Jacob nu reușea s-o repare. Am fi murit în scurtă vreme sau am fi fost siliți să

ne strecurăm afară.

— Poate că am fi putut să evităm femeile alea groaznice.

Cuvintele îi ieșiră automat, iar Rebecca își dădea seama că nu le credea nici el.

— Cred că nu. Deasupra, în groapa cu cenușă, vânătorii Onoratelor Matres își foloseau scanerele, sondau solul, săpau după *noi*. Ajunseseră

aproape. Bănuiau. Știi că era doar o chestiune de timp până să ne descopere ascunzătoarea. Dușmanii ne găsesc întotdeauna ascunzătorile.

— Nu toți.

— Am avut noroc că Bene Gesseritul a ales să atace Gammu în acel moment. A fost șansa noastră și am profitat de ea.

— Bene Gesseritul! Fiica mea, mereu le aperi!

— Ne-au salvat!

— Pentru că au fost obligate. Iar obligația asta ne-a făcut să te pierdem.

Ești pângărită pe vecie, fetițo. Toate amintirile acelea pe care le-ai luat în minte te-au corupt. Măcar dacă le-ai uita.

Plecă fruntea, într-un gest melodramatic de nefericire, și-și frecă

tâmplele.

— O să mă simt veșnic vinovat pentru ceea ce te-am pus să faci.

— Am făcut-o de bunăvoie, Rabbi. Nu căuta o vinovăție pe care n-o meriți. Da, amintirile acelea au dat naștere la mari schimbări în mine. Nici măcar eu nu pot să apreciez amploarea acestei poveri din trecut.

— Ne-au salvat, dar acum ne-am pierdut iar, rătăcim la nesfârșit pe nava asta. Ce o să se aleagă de noi? Am început să avem copii, dar ce folos?

Doi nou-născuți până acum. Când o să găsim o casă nouă?

— E ca pribegia poporului nostru prin deșert, Rabbi.

Rebecca chiar își aducea aminte bucăți din ea.

112

— Poate că Dumnezeu o să ne ducă în țara unde curg laptele și mierea.

— Și poate că o să dispărem pentru totdeauna.

Rebecca avea prea puțină răbdare pentru văicărelile lui necontenite, pentru felul cum își tot frângea mâinile. Fusese mai ușor să-l tolereze înainte, să-i acorde beneficiul îndoielii și să lase credința s-o sfătuiască. Îl respectase pe Rabin, crezuse tot ce spunea, nu se gândise niciodată să pună

ceva la îndoială. Tânjea să-și recapete acea inocență și încredere, dar le pierduse. Mulțimea de pe Lampadas avusese grijă de asta. Gândurile Rebeccăi erau acum mai limpezi, iar decizia, irevocabilă.

— Surorile mele au cerut voluntare. Au… o nevoie.

— *O nevoie?*

Rabinul ridică sprâncenele stufoase, împinse ochelarii la loc pe nas.

— Voluntarele se vor supune unui anumit proces. Vor deveni cuve axolotl, recipiente care să poarte copiii de care au stabilit că e nevoie pentru supraviețuirea noastră.

Rabinul părea mânios și revoltat.

— E clar lucrarea diavolului.

— E rău dacă ne salvează pe noi toți?

— Da! Indiferent ce motive dau vrăjitoarele!

— Nu sunt de acord, Rabbi. Cred că e lucrarea lui Dumnezeu. Dacă ni se dau unelte pentru supraviețuire, atunci Dumnezeu vrea ca noi să

supraviețuim. Dar înclinația spre rău ne înșală, prin faptul că sădește semințele fricii și ale bănuielii.

Așa cum se așteptase, el se înfurie. Nările îi fremătau și se arătă

indignat.

— Sugerezi că *eu* urmez o înclinație spre rău?

Riposta ei fu destul de puternică să-l doboare.

— Spun că am hotărât să mă ofer voluntară. O să devin una dintre cuvele lor pântece. Trupul meu va furniza recipientul necesar pentru a se putea naște ghola.

Continuă cu o voce mai blajină, cu vorbe mai blânde.

— Nădăjduiesc că o să ai grijă de acești copii pe care o să-i port și o să

le dai tot ajutorul și sfaturile de care vor avea nevoie. Învață-i, dacă poți.

Rabinul era îngrozit.

— Nu… nu poți să faci așa ceva, fata mea. Îți interzic!

— E Paștele, Rabbi. Adu-ți aminte de sângele mielului de pe stâlpul ușii. — Asta a fost îngăduit numai în zilele templului lui Solomon, la Ierusalim! E interzis s-o faci oriunde altundeva și altcândva!

— Cu toate astea, deși sunt departe, foarte departe de a fi neprihănită, asta ar trebui să fie de ajuns.

Ea își păstra calmul, dar Rabinul tremura.

— E nebunie și trufie! Vrăjitoarele te-au momit în capcană! Trebuie să

te rogi alături de mine…

— M-am decis, Rabbi. Am văzut înțelepciunea acestui lucru. Surorile Bene Gesserit își *vor avea* cuvele. Își *vor găsi* voluntarele. Gândește-te la toate celelalte femei de la bord, mai tinere și cu mult mai puternice. Au viitorul înainte, în timp ce eu am trăit nenumărate vieți în minte. E mai mult decât destul pentru orice persoană și sunt mulțumită. Dacă mă ofer eu, salvez pe altcineva.

— O să fii blestemată!

Glasul lui răgușit se frânse înainte să se înalțe până la strigăt. Rebecca se întrebă dacă avea să-și smulgă mâneca și s-o alunge, să refuze orice legătură viitoare cu ea. În clipa asta, Rabinul era prea oripilat de ceea ce-i spusese.

— Așa cum îmi aduci aminte deseori, Rabbi, am milioane în mine deja.

Dintre toate viețile mele trecute, o mare parte au fost evreice credincioase.

Altele și-au urmat propria conștiință. Dar, te asigur, e un preț pe care-l plătesc de bunăvoie. Nu te gândi că mă pierzi, gândește-te în schimb la fata pe care o salvez.

Încercând să se agațe de un pai, el zise:

— Ești prea bătrână. Ai trecut de anii în care puteai să porți copii.

— Trupul meu nu trebuie decât să furnizeze incubatorul, nu ovarele.

Am fost deja testată. Surorile mă asigură că pot servi corespunzător.

Lăsă mâna pe brațul lui, știind că ținea la ea.

— Ai fost cândva doctor Suk. Am încredere în doctorițele Bene Gesserit, dar m-aș simți mai bine dacă aș ști că și tu veghezi asupra mea.

— Eu… eu…

Rebecca se duse către ușa încăperii-templu și-i zâmbi pentru ultima oară.

— Mulțumesc, Rabbi.

Se strecură afară, înainte ca el să-și adune gândurile risipite și să

continue să se certe cu ea.

114

„Pentru ochiul iubitor, chiar și o monstruozitate poate fi un copil frumos.“

MISSONARIA PROTECTIVA, *CARTEA AZHAR*

Luni de-a rândul, sub ochii severi și vigilenți ai Onoratelor Matres, Uxtal munci la monitorizarea cuvei axolotl, în timp ce se ocupa de laboratoarele de durere. Se simțea complet stors în efortul de a-i satisface pe cei care-i dădeau ordine.

Khrone venise să-l viziteze de două ori în ultima jumătate de an (de două ori știa el, deși un Dansator-Față se putea mișca neobservat de câte ori avea chef). În apartamentul lui mizer, cercetătorul Rătăcit Tleilaxu își ținea propriul calendar, unde însemna fiecare zi ca pe o mică victorie, ca și cum supraviețuirea însăși era o problemă care necesita să fie ținut scorul.

Între timp, începuse și să producă destul înlocuitor portocaliu de melanj, ca să le facă pe târfe să creadă că avea, până la urmă, valoare pentru ele. Din nefericire, succesele lui erau mai degrabă rezultatul încercărilor repetate decât al unei priceperi autentice din partea lui. În ciuda nesiguranței și a gafelor acoperite în grabă, Uxtal dăduse din greșeală peste o metodă de producție utilizabilă; deși ineficientă, era destul de bună ca să

le împiedice pe târfe să-l omoare, deocamdată.

Iar în tot acest timp, bebelușul ghola creștea mai departe.

Când fetusul masculin ajunse într-un punct în care se puteau lua suficiente mostre pentru analize, compară ADN-ul cu înregistrările genetice pe care i le pusese la dispoziție Khrone. Încă nu știa ce aveau în minte Dansatorii-Față cu acest copil; de fapt, nici măcar nu era convins că

polimorfii aveau vreun plan, dincolo de propria curiozitate.

La început, Uxtal reuși să izoleze linia generală de sânge, apoi s-o îngusteze până la caracteristici specifice: o planetă de origine, o familie extinsă… și apoi o familie exactă. În sfârșit, trasă ascendența până la o anumită persoană istorică. Rezultatul îl surprinse și aproape că șterse răspunsul, înainte ca altcineva să apuce să-l vadă. Dar era sigur că cineva trebuia să-l observe și, dacă era prins că încearcă să ascundă informații, Onoratele Matres aveau să-l trateze cu foarte multă cruzime.

În schimb, se confrunta cu propriile întrebări amețitoare. De ce păstraseră vechii maeștri Tleilaxu acele celule anume? Ce scop posibil și-ar fi putut imagina? Și ce alte celule remarcabile se aflaseră în interiorul capsulei anentropice distruse? Păcat că Onoratele Matres distruseseră toate corpurile, le arseseră sau hrăniseră limorcii cu ele.

115

Khrone urma să se întoarcă în curând. Apoi poate că Dansatorii-Față

aveau să-și ia de acolo bebelușul ghola, iar Uxtal va fi liber. Sau poate că

aveau doar să-l omoare și să termine cu el…

După perioada de gestație atent monitorizată, decantarea copilului era iminentă. Chiar iminentă. Uxtal își petrecea acum cea mai mare parte a zilelor în camera axolotl, atât temător, cât și fascinat. Se apleca asupra cuvei femelă umflate, testa bătăile inimii copilului nenăscut, mișcările acestuia.

Copilul dădea frecvent lovituri răutăcioase de picior, ca și cum ar fi urât celula cărnoasă care-l ținea prizonier. Deloc surprinzător, dar îngrijorător.

Când sosi ziua, Uxtal își chemă asistenții.

— Dacă bebelușul nu se naște sănătos, o să vă trimit în aripa de tortură…

I se tăie brusc răsuflarea, amintindu-și de alte îndatoriri, și-i lăsă pe asistenții năuciți să stea lângă cuva însărcinată, în timp ce el se repezi către noua aripă alăturată a laboratorului.

Acolo, printre țipete, gemete și un firicel minuscul de chimicale precursoare ale înlocuitorului de mirodenie, Hellica îl aștepta cu nerăbdare.

O vreme, se amuzase urmărind procesul de „recoltare" a mirodeniei, dar acum, la vederea lui Uxtal, se răsuci spre el.

El îi ocoli privirea, se bâlbâi.

— Îmi pare rău, Matre Superioară. Ghola e pe cale să se nască și mi-a distras atenția. Ar fi trebuit să las deoparte toate celelalte responsabilități de îndată ce ai sosit.

Murmură o rugăciune tăcută, frenetică, ca ea să nu-l omoare pe loc.

Dansatorii-Față ar fi extrem de supărați dacă l-ar omorî înainte să apuce să

decanteze noul ghola, nu-i așa?

Când ochii lui Hellica fulgerară primejdios, își dori s-o ia la fugă.

— Nu cred că te-ai convins de-ajuns de locul tău în această nouă

ordine, mititelule. E timpul să fii subjugat, înainte să se nască ghola ăla. Am nevoie să mă bazez pe tine. N-o să mai uiți niciodată care-ți sunt prioritățile.

Uxtal deveni tot mai conștient de rotunjimea sânilor ei și de felul în care se mișca în colantul strâmt. Părea să emane o sexualitate hipnotică.

Ochii li se întâlniră, dar el nu simți nicio excitare.

— Odată ce te fac dependent de plăcerile mele, continuă ea, masându-i ușor fața cu degetele, mă voi bucura de devotamentul tău total față de proiectul meu. Scăpat de bebelușul ghola, n-o să mai ai nicio altă scuză.

Uxtal simți cum îi crește pulsul. Ce o să facă atunci când o să afle ce-i făcuse Khrone?

116

Din laboratorul principal se auzi un strigăt, urmat de țipătul scurt, indignat, al unui bebeluș. Uxtal simți cum inima îi sare în gât.

— Copilul s-a născut! Cum au făcut-o fără mine?

Încercă să se îndepărteze de Hellica. Îngrozit că asistenții dovediseră

că pot face treaba independent, nu îndrăznea să lase pe nimeni să creadă că

s-ar putea ca el să nu fie necesar.

— Te rog, Matre Superioară, dă-mi voie să mă asigur că neghiobii mei de asistenți n-au greșit nimic!

Din fericire, Hellica părea la fel de interesată ca și el. Tleilaxul o luă la fugă din aripa nouă și se grăbi către cuva axolotl acum dezumflată. Cu un zâmbet timid, dar confuz, unul dintre asistenți ținea de un picior nou-născutul ud leoarcă, aparent sănătos. Matre Superioară păși spre el, cu pelerina fluturând în urma ei.

Uxtal smulse bebelușul de la asistent, deși găsea dezgustător tot procesul ăsta al nașterii. Era sigur că Khrone l-ar fi omorât (și încă lent) dacă

ar fi lăsat să i se întâmple ceva copilului.

I-l arătă lui Hellica.

— Iată, Matre Superioară. După cum vezi, treaba asta care-mi distrage atenția o să se încheie de îndată ce Dansatorii-Față iau copilul de-aici. Munca mea pentru ei s-a încheiat. Acum îmi pot dedica mult mai mult timp și energie ca să creez mirodenia portocalie pe care o dorești atât de mult. În afară de cazul… de cazul în care ai fi atât de amabilă să mă lași să plec?

Ridică din sprâncene, implorator.

Ea pufni disprețuitoare și se întoarse în aripa nouă, unde țipetele se răsfrângeau prin coridoare.

Uxtal se uită în jos, către băiatul nou-născut, uluit de propriul noroc.

Printr-o potrivire miraculoasă a numerelor, obținuse succesul. Acum Khrone nu se mai putea plânge și nici nu-l putea pedepsi. Un fior de groază i se scurse de-a lungul spinării. Dacă Dansatorii-Față insistau să-i restabilească amintirile copilului ghola? Atâția ani!

Vederea nou-născutului acum, atât de simplu, de nevinovat și de

„normal" îl nedumerea pe Uxtal. După ce trecuse în revistă consemnările istorice, nu-și putea închipui care avea să fie destinul acestui ghola, ce urma să facă Khrone cu el. Probabil că făcea parte dintr-un plan cosmic pe care el l-ar putea înțelege, dar numai dacă identifica toate numerele care indicau adevărul.

Ținu bebelușul ghola în față, se uită la fața micuță și clătină din cap.

— Bine-ai revenit, baronule Vladimir Harkonnen…

117

ȘASE ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

118

„Avem cu toții o fiară înăuntrul nostru, flămândă și violentă. Unii dintre noi reușesc să hrănească animalul de pradă din interior, dar acesta este imprevizibil când este dezlănțuit."

CUCERNICA MAICĂ SHEEANA, *JURNAL DE PE ITHACA*
Cugetând la îndatoririle și dilemele ei, Sheeana se plimba singură pe culoare liniștite și izolate. Acum, că se luase decizia privind programul de renaștere a copiilor ghola istorici, lunga așteptare începuse. După un an și jumătate de pregătiri, erau gata încă trei cuve axolotl, ceea ce ridica totalul la cinci. Primul dintre prețioșii embrioni gesta acum înăuntrul noilor pântece augmentate. Curând, personalitățile aproape mitice ale istoriei aveau să se întoarcă.

Maestrul Tleilaxu Scytale se ocupa cu mult zel de cuvele axolotl, total dedicat sarcinii de a se asigura că primii ieșeau

perfecți, astfel încât Sheeana să-i dea voie să-și facă un ghola propriu. Din moment ce omulețul avea atât de mult de câștigat din succesul procesului, avea încredere în el, într-o oarecare măsură și numai deocamdată.

Nimeni nu știa ce voia Inamicul sau de ce era atât de interesat de această non-navă anume. „Trebuie să înțelegi un dușman ca să te lupți cu acel dușman“, scrisese cândva prima încarnare a basharului Miles Teg. Iar Sheeana gândea: *Nu știm nimic despre bătrânul și bătrâna pe care numai Idaho îi poate vedea. Pe cine reprezintă? Ce vor?*

Preocupată, continuă să umble pe punțile inferioare. În anii petrecuți pe *Ithaca,* Duncan Idaho menținuse o strajă încordată afară, în căutarea celei mai mici urme a plasei aflate în neobosita lor urmărire. Nava părea să se fi aflat în siguranță după ce scăpaseră ca prin urechile acului, cu mai mult de doi ani în urmă. Poate că ea și ceilalți pasageri nu mai erau în pericol, până la urmă. Poate.

Pe măsură ce treceau lunile de rutină zilnică fără nicio amenințare deschisă, Sheeana trebuia să-și aducă singură aminte să lupte împotriva automulțumirii, împotriva tendinței naturale de a o lăsa mai moale. Prin lecțiile din Celelalte Memorii, în special pe linia de ascendență Atreides, știa cât e de periculos să lase garda jos.

Simțurile Bene Gesserit ar fi trebuit să fie mereu în alertă, în căutarea primejdiilor subtile. Sheeana se opri brusc, pe un coridor izolat. Încremeni când un miros îi ajunse la nări, un iz de animal sălbatic, care nu-și avea locul 119

pe coridoarele sterilizate și cu aer condiționat. Era amestecat cu un alt miros, ca de cupru.

Sânge.

Un simț interior primitiv îi spuse că era privită și poate chiar pândită.

Privirea invizibilă o ardea pe piele ca un tun laser. Simți că i se face pielea de găină la ceafă. Își dădu seama că era un moment riscant și se mișcă încet; întinse palmele și-și desfăcu degetele, în parte într-un gest pacificator, în parte ca pregătire pentru lupta corp la corp.

Coridoarele șerpuite ale non-navei erau destul de late ca să dea voie mașinilor grele, cum ar fi cuvele Navigatorilor Ghildei, să

se miște. Realizat în Dispersie, o mare parte din proiectul vehiculului era dirijat de necesități și presiuni care nu mai însemnau nimic acum. Traversele de sprijin se curbau deasupra capului precum coastele unui uriaș animal preistoric.

Pasajele laterale ieșeau în pantă. Cămările și apartamentele neocupate erau întunecoase și cele mai multe dintre ușile către zona principală pentru pasageri erau închise, dar nu încuiate. Având doar propriii refugiați la bord, evadatele Bene Gesserit simțeau rareori nevoia de încuietori.

Însă ceva se afla aici. Ceva primejdios.

În capul lui Sheeana, glasurile din trecut vociferară la ea să fie atentă.

Apoi se retraseră în tăcerea mintală necesară pentru ca ea să se poată

concentra. Adulmecă aerul, mai făcu doi pași de-a lungul coridorului și se opri când instinctul de avertizare deveni mai puternic. *Aici e pericolul!*

Una dintre ușile camerelor de depozitare era întunecată și aproape închisă, dar nu de tot. Crăpătura minusculă era suficient de lată cât un observator ascuns înăuntru să poată urmări pe oricine trecea pe lângă el.

Acolo! De acolo veneau mirosul de sânge și cel animal, rânced, ca de mosc. Atentă la descoperire, nu-și putu ascunde reacția.

Ușa se deschise brusc și în cadru apăru o creatură puternică, musculoasă, goală, cu carnea palidă presărată cu păr brun-roșcat, gura căscată care adăpostea colți mortali, ascuțiți. Mușchii de sub pielea fermă

erau încordați ca o fibră shiga înfășurată. Unul dintre Fiutari! Ghearele curbate și buzele închise la culoare erau pătate cu stropi aprinși de sânge proaspăt.

Cu toată puterea Glasului pe care reuși s-o pună într-un singur cuvânt, Sheeana se răsti:

— Stop!

Fiutarul încremeni, ca și cum în jurul gâtului i s-ar fi strâns brusc o lesă. În lumina intensă a coridorului, Sheeana rămase

nemișcată, într-o atitudine care să nu pară amenințătoare. Creatura o privi cu furie, iar buzele 120

i se strânseră ca să dezvăluie dinții lungi. Folosi din nou Glasul, deși își dădea seama că aceste făpturi ar fi putut fi crescute să reziste talentelor cunoscute ale Bene Gesseritului. Sheeana se ocărî în sinea ei că nu petrecuse mai mult timp să studieze fiarele, ca să le înțeleagă motivațiile și vulnerabilitățile.

— *Nu-mi face rău…*

Fiutarul rămase în poziție de atac, o bombă gata să explodeze.

— Tu Îngrijitoare?

Pufni prelung.

— Nu Îngrijitoare.

În cămara slab luminată, pe care Fiutarul și-o alesese drept vizuină, Sheeana zări pentru o clipă carne albă și robe sfâșiate, de culoare închisă.

Văzu niște degete palide încovoiate către tavan, depărtate, în nemișcarea morții. Cine fusese?

Până acum, cei patru Fiutari captivi fuseseră posaci și agitați, dar nu ucigași. Chiar și când fuseseră ținuți prizonieri de Onoratele Matres, prada lor naturală, nu omorâseră târfele, pentru că, după câte se părea, nu acționau fără instrucțiuni de la adevărații lor stăpâni. *Îngrijitorii.* Dar, după

tratamentul brutal din partea Onoratelor Matres și după anii în care fuseseră ținuți în închisoarea non-navei, începeau ei oare să cedeze psihic?

Până și cel mai aspru antrenament înnăscut putea să se estompeze și să

permită „accidente“.

Sheeana se concentră asupra adversarului. Își impuse să nu vadă

creatura ca pe ceva instabil sau defect. *Nu-l subestima!* În acest moment nu-și făcea griji pentru cum ieșise creatura din celula lui de înaltă securitate.

Scăpaseră toți patru ca să cutreiere holurile sau acesta era singurul?

Cu un gest atent, ridică bărbia și întoarse capul într-o parte, -

dezvelindu-și gâtul. Un animal natural de pradă ar înțelege semnalul universal de supunere. Nevoia Fiutarului de a domina, de a fi șeful haitei, îi cerea să accepte gestul.

— Tu ești Fiutar, vorbi Sheeana. Eu nu sunt unul dintre vechii tăi Îngrijitori.

Fiara se târî în față, să adulmece adânc.

— Nici Onorată Matre.

El mârâi, un sunet grav, gâlgâit, care demonstra ura față de târfele care-l înrobiseră pe el și pe camarazii lui. Dar surorile Bene Gesserit erau cu totul altceva. Chiar și așa, ucisese una.

— Noi avem grijă de voi acum. Vă dăm mâncare.

— Mâncare.

121

Fiutarul își linse sângele de pe buzele întunecate.

— Voi ne-ați cerut azil pe Gammu. V-am salvat de Onoratele Matres.

— Femei rele.

— Dar noi nu suntem rele.

Sheeana rămase nemișcată, fără să amenințe, înfruntând Fiutarul încordat și primejdios. Când era copil, înfruntase un vierme de nisip gigant și strigase la el, nepăsătoare la pericol. Putea să facă asta. Își făcu vocea cât mai liniștitoare posibil.

— Eu sunt Sheeana.

Vorbea cu un ton cântat, șoptit.

— Tu ai un nume?

Creatura mârâi, cel puțin ea crezu că era un mârâit. Apoi își dădu seama că huruitul înfundat din laringele lui era de fapt un nume.

— *Hrrm.*

— Hrrm. Îți aduci aminte când ați venit pe non-nava asta? Când ați scăpat de Onoratele Matres? Voi ne-ați cerut să vă luăm de acolo.

— Femei rele! repetă Fiutarul.

— Da, și noi v-am salvat.

Sheeana se apropie ușor. Deși nu era absolut sigură de eficacitate, își controlă chimia corpului, astfel încât să-și amplifice mirosul, încercând să

imite unii dintre indicatorii emanați de glandele de mosc ale Fiutarului. Avu grijă ca el să miroasă că era *femelă*, nu o amenințare. Ceva de protejat, nu de atacat. Fu, de asemenea, atentă să nu trădeze niciun iz de frică, pentru a-l împiedica pe acest animal să se gândească la ea ca la o pradă.

— N-ar fi trebuit să evadezi din camera ta.

— Vreau Îngrijitori. Vreau *acasă*.

Cu nostalgie în ochii sălbatici, Hrrm aruncă o privire în urmă, la cămara întunecoasă unde zăcea trupul sfâșiat al nefericitei surori. Sheeana se întrebă de câtă vreme se hrănea Hrrm din cadavru.

— Trebuie să te duc înapoi la ceilalți Fiutari. Trebuie să stați împreună.

Noi vă protejăm. Suntem prietenele voastre. Nu trebuie să ne faceți rău.

Hrrm mormăi. Apoi Sheeana își asumă un mare risc și întinse mâna să

atingă umărul păros. Fiutarul înțepeni, dar ea îl mângâie atentă, căutând centrele de plăcere de-a lungul nervilor. Deși surprins de atențiile ei, Hrrm nu se trase deoparte. Mâinile ei alunecară în sus, cu intensitate blândă.

Sheeana atinse gâtul lui Hrrm, apoi ajunse în spatele urechilor. Mârâitul bănuitor al Fiutarului deveni un sunet mai asemănător unui tors.

— Suntem prietenele tale, insistă ea, cu doar un strop de Glas, pentru a întări afirmația. Nu trebuie să ne rănești.

122

Privi cu înțeles în camera-vizuină, la sora moartă de pe podea.

Hrrm înțepeni din nou.

— Omorâta mea.

— N-ar fi trebuit să omori. Asta nu e o Onorată Matre. A fost una dintre surorile mele. A fost una dintre prietenele tale.

— Fiutarii nu trebuie să omoare prietene.

Sheeana îl mângâie din nou, iar blana aspră se zburli. Începu să-l conducă pe coridor.

— Noi te hrănim. N-ai nevoie să omori.

— Omor Onorate Matres.

— Nu sunt Onorate Matres pe nava asta. Și noi le urâm.

— Nevoie să vânăm. Nevoie de Îngrijitori.

— Nu poți avea chiar acum.

— Într-o zi?

Glasul lui Hrrm era plin de speranță.

— Într-o zi.

Sheeana nu putea promite mai mult de-atât.

Îl luă de lângă sora moartă, sperând că n-o să mai întâlnească pe nimeni pe drumul înapoi spre închisoare, nicio altă potențială victimă.

Controlul ei asupra creaturii era mult prea precar. Dacă îl speria cineva pe Hrrm, ar fi putut ataca.

O luă pe culoare laterale și cu lifturi de serviciu pe care puțini alții le-ar fi folosit, până când ajunseră la nivelul de jos al închisorii. Fiutarul părea nefericit, șovăia să se întoarcă în celulă. Îl compătimea pentru captivitatea nesfârșită. La fel ca viermii de nisip din cală.

Când ajunse la ușă, observă că un circuit minor de securitate se stricase după atâția ani. La început, se temu de o problemă de sistem și se așteptă să-i găsească pe toți Fiutarii evadați. În schimb, se dovedi doar un defect lipsit de importanță, rezultat al procedurilor proaste de întreținere.

Un accident pe o navă veche.

În anul anterior avusese loc o altă avarie, la un rezervor de reciclare a apei, când o țeavă corodată inundase un coridor. Aveau, de asemenea, probleme repetate cu căzile de alge folosite pentru producerea hranei și oxigenului. Întreținerea devenea deficitară. *Automulțumirea.*

Sheeana își controlă mânia, pentru că nu voia ca Hrrm s-o miroasă.

Deși surorile Bene Gesserit trăiau într-un pericol intangibil permanent, primejdia nu mai părea imediată. Trebuia să impună o disciplină mult mai strictă de acum înainte. O avarie ca asta ar fi putut duce la un dezastru!

123

Hrrm părea trist și înfrânt, în timp ce-și târa picioarele în camera de detenție.

— Trebuie să stai aici, îi zise Sheeana, pe un ton care încerca să fie încurajator. Măcar încă o vreme.

— Vreau acasă, spuse Hrrm.

— O să încerc să vă găsesc casa. Dar acum trebuie să vă țin la adăpost.

Hrrm tropăi către peretele opus al camerei de închisoare și se lăsă pe vine. Ceilalți trei Fiutari se apropiară de barierele celulelor lor separate ca să

se uite afară, cu ochi flămânzi și curioși.

Repararea mecanismului scutului de forță al ușii era un lucru simplu.

Acum, cu toții aveau să fie în siguranță, Fiutarii și surorile. Sheeana se temea pentru toți, cu toate acestea. Tot rătăcind fără țintă în non-navă, trecuse prea mult timp fără un țel.

Asta va trebui să se schimbe. Poate că nașterea noilor ghola avea să le dea ceea ce aveau nevoie.

124

„Pentru Comunitatea Surorilor, Celelalte Memorii constituie una dintre cele mai mari binecuvântări și unul dintre cele mai mari mistere. Nu înțelegem decât umbre ale procesului prin care viețile se transferă de la o Cucernică Maică la alta. Acest imens rezervor de voci din trecut reprezintă o lumină strălucitoare, dar misterioasă.“

CUCERNICA MAICĂ DARWI ODRADE

De-a lungul unei perioade de doi ani, Noua Comunitate începuse să

devină un singur organism unificat, iar în tot acest timp planeta Canonicatului continua să moară. Maica Comandant Murbella pășea vioaie prin livezile maronii. Într-o zi, toate acestea aveau să se transforme în deșert. Intenționat.

Ca parte a planului de a crea o alternativă la Rakis, păstrăvii de nisip munceau cu furie să încapsuleze apa. Centura aridă se extindea, iar acum numai merii cei mai viguroși și cu cele mai adânci rădăcini se agățau de viață. Dar livada era unul dintre locurile favorite ale lui Murbella, o bucurie pe care o învățase de la Odrade, cea care o făcuse captivă, profesoara și, până la urmă, mentora ei respectată. Era mijlocul după-amiezii, iar lumina soarelui se strecura printre frunzele rare și crengile fragile. Chiar și așa, era o zi răcoroasă, o adiere tăioasă venea dinspre nord. Se opri și înclină capul în semn de respect pentru femeia care zăcea îngropată sub un măr Macintosh micuț, care se lupta să crească chiar în timp ce mediul se degrada, se transforma în pustiu aspru. Nicio placă de plastalamă nu indica locul de odihnă al Maicii Superioare. Deși Onoratele Matres preferau ostentația și funeraliile dramatice, Odrade ar fi fost oripilată de asemenea extravaganțe.

Murbella își dori ca predecesoarea ei să fi trăit îndeajuns ca să vadă

rezultatele marelui ei plan de sinteză: Onorate Matres și Bene Gesserit care trăiau împreună în Canonicat. Grupurile învățaseră din diferențe și extrăgeau putere unul de la altul.

Dar Onoratele Matres renegate, de pe planetele din afară, erau în continuare un spin în ochi; refuzau să se alăture Noii

Comunități, provocau dezordine, în timp ce Maica Comandant trebuia să înfrunte amenințarea mult mai mare a Inamicului Exterior. Femeile acelea o respingeau în calitate de conducătoare, spunând că le-a alterat și le-a diluat căile. Voiau să le nimicească pe Murbella și pe discipolele ei, până la ultima soră. Iar unele dintre rebelele acelea ar fi putut să mai aibă îngrozitoarele lor Anihilatoare, deși, cu siguranță, nu prea multe, altfel le-ar fi folosit până acum.

125

Când nou-formatul ei grup de luptătoare își va fi terminat antrenamentul, Murbella avea intenția să pună mâna pe renegate și să le aducă în turmă, înainte de a fi prea târziu. Noua Comunitate va trebui, în cele din urmă, să pornească împotriva unor grupuri mari de Onorate Matres recalcitrante pe Buzzell, Gammu, Tleilax și alte lumi.

Trebuie să le frângem voința și să le asimilăm, gândi ea. Dar, mai întâi, trebuie să fim sigure de propria unitate.

Murbella se aplecă și luă în mâna făcută căuș un pumn de pământ de lângă baza pomișorului. Ținu solul uscat în palmă, îl ridică la nas și inhală

aroma înțepătoare de humus. Uneori se întreba dacă ar putea detecta, oricât de slab, parfumul infinitezimal al mentorei și prietenei sale.

— Într-o zi, s-ar putea să vin alături de tine, rosti ea cu voce tare, privind pomul care se zbătea să trăiască, dar nu încă. Mai întâi am treburi importante de terminat.

Moștenirea ta, murmură Odrade-dinăuntru.

— Moștenirea *noastră*. Tu m-ai inspirat să împac facțiunile și să aduc laolaltă femei care erau dușmance de moarte. Nu mă așteptam să fie atât de greu sau să ia atât de mult timp.

În mintea ei, Odrade păstră tăcerea.

Murbella se îndepărtă și mai mult de Citadela asemănătoare unei fortărețe; o lăsă în urmă, la un loc cu toate responsabilitățile. Identifică

șirurile de pomi muribunzi pe lângă care trecea: merii le lăsau loc piersicilor, cireșilor și portocalilor. Se hotărî să ordone un

program activ de plantare de curmali, care ar supraviețui mai mult în climatul în schimbare.

Dar mai aveau la dispoziție niște ani?

Urcă un deal din apropiere și observă cât de dur și de uscat era solul.

În câmpurile de dincolo de livezi, vitele Comunității păşteau încă, dar păşunea era săracă acum și silea animalele să se ducă tot mai departe.

Prinse o clipă imaginea unei şopârle care alerga pe solul cald. Simțind primejdia, micuța reptilă se urcă la iuțeală pe o piatră mare, ca să se uite în urmă, la ea. Pe neaşteptate, un uliu de deşert se năpusti în picaj, înhăță

creatura și o purtă către cer.

Murbella reacționă cu un surâs sever. De câtăva vreme, deşertul se tot apropia, omorând în calea lui tot ce creştea. Praful spulberat de vânt colora cerul, în mod normal albastru, cu o pâclă maronie persistentă. Pe măsură ce viermii de nisip creşteau în centura aridă, creştea și deşertul, ca să aibă loc pentru ei. Un ecosistem în continuă expansiune.

În deşertul ostil din față și în livezile şovăitoare din spate, Murbella vedea două visuri mărețe Bene Gesserit care se ciocneau ca niște valuri 126

antagonice, un început care absorbea un sfârşit. Cu mult înainte ca Sheeana să aducă un singur vierme îmbătrânit aici, Comunitatea plantase livada.

Noul plan avea totuşi o mult mai mare importanță galactică decât oricare simbolism reprezentat de mormintele din livadă. Prin acțiunea lor îndrăzneață, surorile Bene Gesserit salvaseră viermii de nisip și melanjul, înaintea ravagiilor Onoratelor Matres.

Nu merita asta pierderea câtorva pomi fructiferi? Melanjul era atât o binecuvântare, cât și un blestem. Se întoarse și porni înapoi către Citadelă.

127

„Mintea conştientă este doar vârful aisbergului. O masă enormă de gânduri subconştiente și de abilități latente se

întinde sub suprafață.“

Manualul mentatului

Pe vremea când Duncan Idaho era ținut prizonier pe spațioportul Canonicatului, pe non-navă fuseseră plasate suficiente mine cât s-o distrugă

de trei ori. Odrade și Bellonda plantaseră prin toată nava țintuită la sol explozibili pregătiți pentru a fi declanșați dacă Duncan încerca să evadeze.

Ele presupuseseră că minele mortale vor fi suficiente pentru a-l descuraja.

Surorile loiale nici nu visaseră că Sheeana în persoană și aliatele ei conservatoare ar fi putut să dezactiveze minele și să fure nava pentru propriile scopuri.

Pasagerii de la bordul non-navei *Ithaca* erau, teoretic, demni de încredere, dar Duncan, susținut cu tărie de bashar, insista că aceste mine erau pur și simplu prea primejdioase ca să fie lăsate neprotejate. Numai el, Teg, Sheeana și încă patru aveau acces direct la arsenal.

În timpul verificării de rutină, Idaho deschise depozitul și văzu marea varietate de arme. Își găsea liniștea examinându-și opțiunile, trecând în revistă modalitățile în care *Ithaca* putea să contraatace, dacă ar fi fost vreodată necesar. Simți că bătrânul și bătrâna nu se opriseră din căutare, deși se făcuseră trei ani de când nu mai întâlnise plasa licăritoare. Nu putea să lase garda jos.

Inspectă șirurile de lasere modificate, de puști cu impuls, de arme cu schije și lansatoare de proiectile. Aceste arme aveau potențial ridicat pentru a fi folosite în acte de extremă violență și-l făceau să se gândească la Onoratele Matres. Târfele nu voiau paralizatoare de la distanță și impersonale; preferau arme care provocau vătămări extreme de aproape, de unde puteau să vadă masacrul și să zâmbească. Căpătase deja mult prea multe cunoștințe despre gusturile lor când descoperise camera sigilată de tortură. Se întrebă ce altceva ar fi putut ascunde oribilele femei la bordul uriașului vehicul.

Tot timpul cât Duncan fusese prizonier la bordul navei consemnate la sol, aceste arme fuseseră depozitate aici, încuiate cu grijă, dar la îndemână.

Dacă ar fi vrut, cu siguranță ar fi putut pătrunde cu forța în arsenal și le-ar fi putut fura. Era surprins că Odrade îl subestimase… sau avusese încredere în el. Până la urmă, îi oferise ceea ce istoria numea „alegerea Atreides“: îi explicase opțiunile și-i îngăduise să hotărască dacă să stea sau nu pe non-128

navă. Avea încredere în loialitatea lui. Oricine-l cunoștea, fie personal, fie din istorie, înțelegea că Duncan Idaho și loialitatea erau sinonime.

Acum reflectă la minele compacte, etanșe, care fuseseră menite să

doboare non-nava în flăcări. Un mecanism de siguranță.

— Nu sunt singurele bombe cu ceas de la bordul navei.

Vocea îl făcu să tresară și se răsuci, luând din instinct o postură de luptă. Severa Garimi, cea cu părul creț, stătea în cadrul ușii. În ciuda vastei experiențe în ceea ce le privea, Duncan era încă uimit de cât de fără zgomot se puteau mișca afurisitele de vrăjitoare.

Se strădui să-și recapete calmul.

— Mai există vreun arsenal, o ascunzătoare secretă cu arme?

Era posibil, presupunea, având în vedere miile de camere de la bordul giganticei nave, care nu fuseseră niciodată deschise sau cercetate.

— Vorbeam metaforic. Mă refeream la ghola ăștia din trecut.

— Asta s-a discutat și s-a hotărât deja.

În centrul medical, primul ghola din mostrele de celule ale lui Scytale avea să fie decantat curând.

— Simpla luare a unei decizii nu face acea decizie corectă, replică

Garimi.

— Insiști prea mult.

Garimi își dădu ochii peste cap.

— Nici măcar tu n-ai mai văzut niciun semn al hăituitorilor tăi, din ziua în care le-am încredințat spațiului pe cele cinci surori torturate. E vremea să

găsim o lume potrivită și să înființăm un nou nucleu pentru Comunitatea Bene Gesserit.

Duncan se încruntă.

— Și Oracolul Timpului a spus că vânătorii ne caută.

— Altă întâlnire pe care numai tu ai avut-o.

— Sugerezi că mi-am imaginat? Sau că mint? Adu-mi ce Dreptvorbitoare vrei. O să-ți dovedesc.

Ea bombăni:

— Chiar și așa, au trecut ani întregi de când susții că te-a avertizat Oracolul. În tot acest timp am evitat să fim capturați.

Rezemat de unul dintre rastelele cu arme, Duncan o privi cu răceală.

— Și de unde știi că Inamicul nu e răbdător, că nu așteaptă doar să

facem o greșeală? Vor nava sau pe cineva de la bordul ei, probabil pe mine.

Odată ce acești noi ghola își recapătă cunoștințele și experiența, ar putea fi cel mai mare avantaj al nostru.

— Sau o primejdie neînțeleasă.

129

Își dădu seama că n-avea s-o convingă niciodată.

— Îl cunosc pe Paul Atreides. În calitate de Maestru Spadasin Atreides, am ajutat la creșterea și antrenamentul băiatului. O s-o fac din nou.

— A devenit îngrozitorul Muad'Dib. A pornit un jihad care a măcelărit trilioane de oameni și s-a transformat într-un împărat la fel de corupt ca oricare altul înaintea lui în istorie.

— A fost un copil bun și un om bun, insistă Duncan. Și, în timp ce modela harta istoriei, Paul era el însuși modelat de

evenimentele trăite.

Chiar și așa, în final a refuzat să urmeze calea despre care știa că ducea la atâta suferință și ruină.

— Fiul lui, Leto, n-a avut asemenea rezerve.

— Leto al II-lea a fost silit să ia o decizie fără să aibă de-ales. Nu putem judeca acea decizie, până când nu aflăm tot ce a fost în spatele ei. Poate că n-a trecut destul timp, pentru ca cineva să poată afirma că alegerea lui a fost până la urmă corectă sau nu.

Un val de furie străbătu fața lui Garimi.

— Au trecut cinci mii de ani de când Tiranul și-a început lucrarea, o mie cinci sute de la moartea lui.

— Una dintre lecțiile lui de frunte a fost cea că omenirea ar trebui să

învețe să gândească pe o scară a timpului cu adevărat lungă.

Deranjat de ideea de a-i permite femeii Bene Gesserit să se apropie atât de mult de toate acele arme ispititoare, o conduse înapoi pe coridor și încuie ușa arsenalului.

— Eram pe Ix, mă luptam cu tleilaxu pentru Casa Vernius, când Paul Atreides s-a născut în Palatul Imperial de pe Kaitain. M-am trezit amestecat în primele bătălii ale Războiului de Asasini care a mistuit Casa Ecaz și pe ducele Leto atâția ani. Doamna Jessica a fost convocată pe Kaitain în ultimele luni de sarcină, pentru că doamna Anirul bănuia potențialul lui Paul și voia să fie prezentă la naștere. În ciuda trădării și asasinatelor, bebelușul a supraviețuit și a fost adus înapoi pe Caladan.

Garimi se îndepărtă de arsenal, încă vizibil tulburată.

— Potrivit legendelor, Paul Muad’Dib s-a născut pe Caladan, nu pe Kaitain.

— Legendele sunt doar atât, legende, uneori pline de erori, alteori deformate intenționat. Ca nou-născut, Paul Atreides a fost botezat pe Caladan și considera acea planetă ca fiind căminul lui, până la sosirea pe Dune. Voi, Bene Gesseritul, ați scris acea istorie.

— Iar acum plănuiți s-o rescrieți, cu ceea ce ne asigurați că este adevărul, cu prețiosul vostru Paul și cu ceilalți copii ghola din trecut?

130

— Nu s-o rescriem. Avem intenția s-o *recreăm*.

Vizibil nemulțumită, dar văzând că orice alt argument i-ar fi purtat pur și simplu în cerc, Garimi așteptă să vadă în ce direcție avea să plece Duncan.

Apoi se întoarse în direcția opusă și se făcu nevăzută.

131

„Necunoscutul poate fi ceva groaznic și, deseori, imaginația oamenilor îl face și mai monstruos. Adevăratul Inamic poate fi totuși mult mai rău decât orice ne putem noi închipui. Nu lăsați garda jos."

MAICA SUPERIOARĂ DARWI ODRADE

Grasa Cucernică Maică și sălbatica Onorată Matre stăteau țepene alături, departe una de alta, cât credeau că este posibil, fără să fie prea bătător la ochi. Chiar și un observator fără antrenament specializat Bene Gesserit le-ar fi observat antipatia reciprocă.

— Voi două va trebui să lucrați împreună.

Tonul lui Murbella nu lăsa loc de nicio discuție.

— Am hotărât că trebuie să dedicăm mai multe eforturi centurii de deșert. Nu uitați niciodată că melanjul este cheia. O să chemăm cercetători din afară, să instalăm baze de observație în teritoriile cele mai îndepărtate ale viermilor. Poate reușim să găsim câțiva experți bătrâni care chiar au vizitat Rakisul înainte să fie distrus.

— Stocurile noastre de melanj sunt încă semnificative, sublinie Bellonda.

— Iar păstrăvii de nisip par să distrugă tot terenul fertil, adăugă Doria.

Fluxul de mirodenie e asigurat.

— Nimic nu e asigurat vreodată! Automulțumirea poate fi mai rea chiar decât Onoratele Matres rebele sau decât Inamicul Extern, exclamă

Murbella. Pentru a lupta împotriva oricărui adversar trebuie să avem cooperarea absolută a Ghildei Spațiale. Avem nevoie de navele lor imense, complet înarmate, să ne transporte unde vrem și înapoi. Ne putem folosi de Ghildă și de CHOAM pe post de morcov și băț, ca să silim planete, guverne și sisteme militare independente să ne urmeze. Pentru asta, unealta noastră

cea mai eficace este melanjul. Fără altă sursă, vor trebui să vină la noi după

mirodenie.

— Sau pot pilota alte nave din Dispersie, zise Bellonda.

Doria pufni.

— Ghilda nu se va coborî niciodată la un asemenea nivel.

Cu o privire piezișă către rivala și partenera ei, Bellonda adăugă:

— Pentru că lăsăm Ghilda să obțină doar cantități mici de mirodenie de la noi, plătesc prețuri exorbitante pentru melanj de pe piața neagră din alte stocuri. Odată ce îi forțăm să-și epuizeze stocurile, o să punem Ghilda în genunchi și o să facă orice le cerem.

132

Bellonda dădu din cap.

— Ghilda e probabil deja disperată. Când Administratorul Gorus și Navigatorul Edrik au venit aici acum trei ani, erau aproape înnebuniți. I-am ținut de atunci strâns în lesă.

— Ar putea fi în pragul unor acțiuni iraționale, avertiză Doria.

— Mirodenia trebuie să curgă, dar numai în termenii noștri.

Murbella se întoarse spre cele două femei.

— Am o nouă însărcinare pentru voi două. Când o să oferim generoasa noastră iertare în schimbul cooperării Ghildei în

războiul care urmează, o să

trebuiască să fim extravagante cu plata. Doria și Bellonda, vă pun să vă

ocupați de supravegherea zonei aride, a procesului de extracție a mirodeniei și a noilor viermi de nisip.

Bellonda părea în stare de șoc.

— Maică Comandant, nu te-aș putea sluji mai bine aici, ca sfătuitoare…

și protectoare?

— Nu, n-ai putea. Ca mentată, ai dat dovadă de mare talent la mânuirea detaliilor, iar Doria are tăria de a forța acolo unde este nevoie.

Aveți grijă ca viermii noștri de nisip să producă mirodenie în cantitățile de care noi și Ghilda vom avea nevoie. De acum înainte, deșerturile Canonicatului sunt responsabilitatea voastră.

După ce neverosimila pereche plecă în deșert, Murbella se duse s-o vadă pe bătrâna Maică de la arhive, Accadia, căutând încă răspunsuri esențiale.

Într-o aripă mare și aerisită a Citadelei Canonicatului, bibliotecara matusalemică aranjase numeroase mese și separeuri, unde trudeau mii de Cucernice Maici. În împrejurări normale, arhivele Citadelei ar fi fost un loc liniștit pentru studiu și meditație, dar Accadia își asumase o misiune specială, care dădea Noii Comunități un tezaur de speranță neașteptată.

Lumea-bibliotecă Bene Gesserit Lampadas se aflase printre multele planete care căzuseră victimă ravagiilor Onoratelor Matres. Cunoscându-și soarta iminentă, femeile osândite Împărtășiseră între ele, distilaseră

experiența și cunoașterea unei întregi populații în doar câteva reprezentante. Până la urmă, toate acele amintiri, și întreaga bibliotecă de pe Lampadas, fuseseră plasate în mintea unei Cucernice Maici sălbatice, care reușise să Împărtășească din nou cu multe altele, salvând astfel amintirile tuturor acelor oameni.

Noul plan măreț al Accadiei era să recreeze biblioteca pierdută de pe Lampadas. Adunase Cucernicele Maici care obținuseră cunoștințele și experiențele mulțimii de pe Lampadas. Cele care erau mentate fuseseră

133

capabile să-și amintească cuvânt cu cuvânt tot ceea ce acele vieți anterioare citiseră și învățaseră.

Aripa arhivelor era un zumzet permanent de discuții și zgomot de fond, femei așezate în fața aparatelor de înregistrat cu bobine de shiga care dictau din memorie, recitau cu voce tare pagină după pagină din cărți rare pe care și le aduceau aminte din experiență. Alte femei stăteau cu ochii închiși și desenau pe foi de cristal diagramele și proiectele închise în memorie. Murbella urmărea cum era recreat volum după volum sub ochii ei.

Fiecare femeie avea o sarcină specifică pentru ca nimeni să nu lucreze de două ori, inutil.

Accadia părea mulțumită când își salută vizitatoarea.

— Bine-ai venit, Maică Comandant. Cu multe eforturi, reușim să

recuperăm tot mai multe pierderi.

— Nu pot decât să sper că Inamicul nu anihilează Canonicatul și vă

zădărnicește toate eforturile.

— Să păstrezi cunoașterea nu e niciodată un exercițiu fără rost, Maică

Comandant.

Murbella clătină din cap.

— Dar se pare că nu avem anumite cunoștințe vitale. Elemente-cheie lipsesc, informațiile cele mai simple, mai directe. Cine sau ce e Inamicul nostru? De ce ar provoca asemenea distrugeri oribile? La drept vorbind, cine sunt Onoratele Matres? De unde vin și cum au stârnit o asemenea urgie?

— Ai fost chiar tu o Onorată Matre. Celelalte Memorii nu ți-au dat niciun indiciu?

Murbella scrâșni din dinți. Încercase de nenumărate ori, fără succes.

— Pot cerceta cursul genealogiilor Bene Gesserit pe care le-am căpătat, dar nu pe ale Onoratelor Matres. Trecutul lor e un perete negru în fața ochilor mei. De câte ori mă cufund în el, ating o barieră impenetrabilă. Fie Onoratele Matres nu-și cunosc propriile origini, fie e un secret atât de teribil, încât au reușit să-l blocheze complet.

— Am auzit că e la fel pentru toate Onoratele Matres care au trecut prin Agonia Mirodeniei.

— Absolut toate.

Murbella primise același răspuns de fiecare dată. Originile Onoratelor Matres și cele ale Inamicului nu erau altceva decât mituri nebuloase în trecutul lor. Onoratele Matres nu fuseseră niciodată meditative, nu cântăriseră niciodată consecințele, nici nu trasaseră evenimente până la primele elemente. Acum, se părea că aveau să sufere toate din cauza asta.

134

— Va trebui să găsești informațiile în alt fel, Maică Comandant. Dacă

descoperim vreun indiciu în timp ce reproducem biblioteca de pe Lampadas, vă voi informa.

Murbella îi mulțumi, deși simțea că informațiile de care avea nevoie nu se aflau aici.

Cu puțină vreme înainte ca Janess să se hotărască să treacă prin Agonia Mirodeniei, la trei ani după ce sora ei geamănă eșuase, Maica Comandant se duse în camera din căsuțele acolitelor.

— M-am mințit singură cu privire la șansele pe care le avea Rinya în încercare.

Lui Murbella nu-i venea ușor să rostească acele vorbe.

— Nu mi-am imaginat niciodată că o fiică născută din mine și Duncan ar putea să nu reușească. S-a arătat în mine orgoliul de

Onorată Matre.

— Fiica asta n-o să eșueze, Maică Comandant, zise Janess, stând dreaptă. M-am antrenat din greu și sunt atât de pregătită pe cât poate cineva să fie. Sunt speriată, da, dar numai atât cât să-mi păstrez vigilența.

— Onoratele Matres cred că nu există loc pentru frică, reflectă

Murbella. Nu consideră că cineva se poate întări prin recunoașterea slăbiciunii, în loc să încerce s-o ascundă sau să se năpustească cu capul înainte.

— „Dacă nu-ți înfrunți slăbiciunile, de unde știi unde să fii puternic?“

Am găsit citatul ăsta în scrierile de arhivă ale lui Duncan Idaho.

De-a lungul anilor, Janess studiase multele vieți ale lui Duncan Idaho.

Deși nu avea să-și întâlnească niciodată tatăl, învățase multe din tehnicile de luptă ale marelui Maestru Spadasin al Casei Atreides, abilități clasice de luptă consemnate și trecute mai departe altora.

Murbella lăsă deoparte gândurile despre Duncan, care-i distrăgeau atenția, și își coborî privirea spre cea mai mare dintre fiicele ei supraviețuitoare.

— N-ai nevoie de ajutorul meu. O văd în ochii tăi. Mâine înfrunți Agonia Mirodeniei.

Se ridică și se pregăti să plece.

— Am căutat pe cineva în a cărei loialitate și talent să mă pot încrede cu totul. După ziua de mâine, cred că tu vei fi acea persoană.

135

„Niciun pământ ori mare ori planetă nu e pe vecie. Oriunde ne aflăm, suntem doar intendenți.“

MAICA SUPERIOARĂ DARWI ODRADE

Cu două pasagere la bord, ornitopterul zbura pe deasupra deșertului nou-născut și a formațiunilor de roci, îndepărtându-se de Citadela Canonicatului. Bellonda privi în urmă, de pe scaunul lat din compartimentul din spate, la inelele de culturi și livezi muribunde care dispăreau în spatele dunelor. Din cabina mică aflată în fața ei, Doria controla aparatul zburător.

Impetuoasa fostă Onorată Matre o lăsa rareori pe Bellonda să piloteze topterul, deși aceasta era cu siguranță competentă. Cele două vorbeau puțin în orele de zbor.

Mai departe, spre sud, regiunile pustii continuau să se lărgească, în timp ce planeta însăși seca. De-a lungul a aproape șaptesprezece ani, păstrăvii de nisip strângători de apă secaseră marea întinsă și lăsaseră în loc un bazin de praf și o fâșie aridă tot mai lată. Nu peste multă vreme, tot Canonicatul avea să devină o altă Dune.

Dacă vreuna dintre noi supraviețuiește atât de mult cât s-o vadă, cugetă

Bellonda. Inamicul ne va găsi, pe noi și toate lumile noastre, mai devreme sau mai târziu. Nu era superstițioasă, nici alarmistă, dar concluzia era o certitudine de mentată.

Ambele femei purtau salopete simple, negre, proiectate să fie permeabile și răcoroase. De la tentativa de asasinat de la adunare, Murbella făcuse codul uniform de ținută obligatoriu în toată Noua Comunitate și nu le mai permisese femeilor să-și etaleze originile diferite.

— În vremuri de pace și prosperitate, libertatea și diversitatea sunt considerate drepturi absolute, spunea Murbella. Totuși, cu o criză

monumentală în fața noastră, asemenea concepte subminează și dau naștere la autoindulgență.

Fiecare soră din Canonicat purta acum o salopetă neagră, fără niciun indiciu vizibil dacă provenea din Onoratele Matres sau din Bene Gesserit.

Spre deosebire de robele grele, care acopereau totul, țesătura fină a materialului mulat pe corp nu ascundea nimic din masivitatea plină de rotunjimi a lui Bellonda.

Arăt ca baronul Harkonnen, gândi ea. Simțea un soi excentric de plăcere de câte ori Doria, subțire ca o sălbăticiune, se uita la

ea cu dezgust.

136

Fosta Onorată Matre era într-o dispoziție proastă, pentru că nu voia să

meargă în inspecția asta, mai ales, nu cu Bellonda. Ca o reacție îndărătnică, Cucernica Maică făcea un efort să fie excesiv de veselă.

Indiferent cât de mult încerca Bellonda să nege, ele două aveau personalități asemănătoare: ambele erau încăpățânate și loiale cu înverșunare facțiunilor respective, dar recunoscând, în silă, scopul crucial al Noii Comunități. Bellonda, mereu promptă când era vorba să observe lipsuri, nu ezitase niciodată s-o critice pe Maica Superioară Odrade. Doria semăna cu ea, în felul ei, netemătoare să arate greșelile Onoratelor Matres.

Ambele femei încercau să se agațe de căile depășite ale respectivelor organizații. Ca noi directoare ale operațiunilor mirodeniei, ea și Doria împărțeau administrarea deșertului nou-apărut.

Bellonda se șterse pe frunte de transpirație. Aproape ajunseseră în deșert și, cu fiecare clipă care trecea, creștea și arșița de afară. Ridică vocea ca să acopere bâzâitul aripilor topterului.

— Noi două ar trebui să profităm la maximum de drumul ăsta, pentru binele Comunității.

— Profită *tu* de el, strigă Doria cu sarcasm. Pentru binele Comunității.

Bellonda înșfăcă o centură de siguranță când ornitopterul trecu printr-o turbulență.

— Te înșeli dacă socotești că sunt de acord în totalitate cu ceea ce face Maica Comandant. N-am crezut niciodată că alianța ei bastardă o să

supraviețuiască un an, cu atât mai puțin șase.

Încruntată, Doria stabiliză comenzile.

— Asta nu ne face câtuși de puțin la fel.

Dedesubt, vârtejuri răscoleau petice de nisip și praf și ascundeau temporar solul. Dunele năvăleau peste un șir de arbori deja morți. Bellonda compară coordonatele de pe un ecran lateral cu notițele din caiet și estimă

că deșertul avansase cu aproape cincizeci de kilometri în numai câteva luni.

Mai mult nisip însemna mai mult teritoriu pentru viermii în creștere și, în consecință, mai multă mirodenie. Murbella avea să fie mulțumită.

Când curenții de aer se domoliră, Bellonda observă o formațiune interesantă de roci, care mai înainte fusese ascunsă de o pădure deasă, acum la vedere. Pe o latură verticală a stâncii, văzu o magnifică etalare de picturi primitive făcute cu ocru roșu și galben, care supraviețuiseră cumva trecerii timpului. Auzise despre aceste situri străvechi, presupuse indicii ale misteriosului popor dispărut muadru, care ar fi trăit în urmă cu milenii, dar nu mai văzuse niciodată dovezi ale existenței lor. O surprinse că acea rasă

137

dispărută ajunsese până la planeta asta obscură. Ce-i mânase atâta drum până aici?

Deloc surprinzător, Doria nu arătă nici cel mai mic interes pentru ciudățenia arheologică.

În scurtă vreme, aparatul ateriză pe o porțiune netedă a stâncii, lângă

unul dintre primele observatoare pentru viermi pe care le înființase Odrade.

Structura scundă, solidă, se contura deasupra lor când debarcară. Când acoperișul topterului se deschise și cele două ieșiră pe dunele mișcătoare de lângă Stația de Observare a Deșertului, Bellonda simți transpirație la tâmple și la șale, în ciuda proprietăților răcoritoare ale salopetei negre.

Adulmecă îndelung. Peisajul pârjolit avea un iz mort, cu toată vegetația și solul dispărute. Această fâșie de deșert era destul de uscată pentru ca viermii de nisip să crească, deși nu atinsese încă puritatea sterilă, de cremene, a adevăratului deșert de pe pierdutul Rakis.

Bellonda și Doria intrară în observatorul consolidat și luară un liftub până în vârful turnului stației. În depărtare văzură o mică operațiune de recoltare a mirodeniei, unde o echipă mixtă de bărbați și femei lucrau la un filon de nisip ruginiu.

Doria privi peste dune cu o lunetă de mare putere.

— Semn de vierme!

Prin propria ei lunetă, Bellonda urmări o movilă în mișcare, imediat sub suprafața nisipului. Judecând după mărimea valului mișcător, viermele era mic, doar vreo cinci metri. Mai departe, în largul mării de dune, zări un alt mic locuitor al nisipului învolburându-se către exploatarea de mirodenie.

Acești viermi din generația nouă nu aveau încă puterea și ferocitatea de a-și marca teritoriile.

— Viermi mai mari vor crea mai mult melanj, comentă Bellonda. Peste câțiva ani, specimenele noastre s-ar putea să reprezinte o primejdie reală

pentru echipele de exploatare. S-ar putea să fim nevoite să aducem combinele zburătoare, mai scumpe.

În timp ce actualiza planurile pe ecranul manual, Doria observă:

— Curând o să putem exporta cantități destul de mari de mirodenie ca să ne îmbogățim. Putem cumpăra tot ce ne place în materie de utilaje noi.

— Scopul mirodeniei e să mărim puterea Noii Comunități, nu să ne căptușim buzunarele. La ce-i bună bogăția, dacă niciuna dintre noi nu supraviețuiește inamicului? Cu destulă mirodenie, putem alcătui o armată

puternică.

Doria îi aruncă o privire dură.

— Repeți atât de bine, ca un papagal, vorbele Maicii Comandant!

138

Doria se uită prin ferestrele înclinate la umbrele palide ale pădurilor sufocate sub nisip și-și umbri ochii ca să se apere de

lumina orbitoare.

— Atâta devastare… Când Onoratele Matres au făcut același lucru planetelor voastre, cu Anihilatoarele, ați numit asta distrugere fără sens. Și totuși, pe propria planetă, voi, surorile, sunteți mândre de isprava voastră.

— Transformarea e deseori o treabă încurcată și nu toată lumea vede rezultatul final ca pe ceva bun. E o chestiune de perspectivă. Și de inteligență.

139

„Răul poate fi detectat după miros."

PAUL MUAD'DIB, ORIGINALUL

Khrone primea rapoarte regulate despre progresul baronului-copil de la mulții lui Dansatori-Față din Bandalong. La început, ceruse crearea acelui ghola din simplă curiozitate, dar, până să ajungă la vârsta de doi ani, pusese deja la cale planuri de a-l folosi. Planuri de Dansatori-Față.

Baronul Vladimir Harkonnen. Ce alegere interesantă! Nici măcar el nu știa de ce păstraseră vechii maeștri celulele ticălosului sclipitor de viclean din vechime. Dar Khrone născocise propriile planuri pentru ghola.

Mai întâi, copilul trebuia totuși crescut și analizat, în căutare de talente speciale. Avea să treacă încă un deceniu sau mai mult înainte ca amintirile latente ale vieții inițiale a baronului să poată fi declanșate. Asta avea să fie o altă însărcinare pentru Uxtal, dacă omulețul reușea să se salveze de la moarte atât de mult timp.

Multe dintre componentele schemei de ansamblu se întretăiaseră de-a lungul deceniilor, chiar al secolelor. Khrone vedea cum se potriveau între ele acele piese, precum gândurile Miriadei Dansatorilor-Față. Distingea tiparele mai mici și pe cele mai mari și, în timpul fiecărui pas, își juca rolul cuvenit.

Nimeni altcineva de pe marea scenă a universului, nici publicul, nici regizorii, nici colegii lui de distribuție, nu cunoștea gradul în care Dansatorii-Față controlau întreaga operațiune.

Mulțumit că totul era sub control în Bandalong, Khrone plecă pe ascuns pe Ix, pentru următoarea oportunitate importantă de

acolo…

După nașterea prețiosului ghola al lui Vladimir Harkonnen, prima sarcină dificilă a nefericitului Uxtal era încheiată. Cu toate acestea, opresiunea nu se termină.

Fricosul cercetător Rătăcit Tleilaxu nu-i dezamăgise pe Dansatorii-Față. Chiar și mai surprinzător, Uxtal reușise să rămână în viață printre Onoratele Matres vreme de aproape trei ani. Însemnase fiecare zi în calendarul improvizat din apartamentul lui.

Trăia sub teroare și-i era mereu frig. Abia dacă putea să doarmă

noaptea, scuturat de frisoane, alarmat de orice zgomot de pași, înfricoșat de apariția oricărei Onorate Matre care ar fi putut veni să ducă la îndeplinire amenințarea de a-l înrobi sexual. Se uita sub pat după Dansatori-Față care s-ar fi putut ascunde acolo.

140

Era singurul din categoria lui încă în viață. Toți Bătrânii Rătăciților Tleilaxu fuseseră înlocuiți de Dansatori-Față, toți vechii maeștri, asasinați de către Onoratele Matres. Iar el, Uxtal, răsufla încă (ceea ce era mai mult decât putea spune despre oricare dintre ceilalți). Chiar și așa, era complet nefericit.

Uxtal își dorea ca Dansatorii-Față să-l ia cu ei pe micul Vladimir. De ce nu-l eliberau măcar de una dintre sarcinile imposibile? Cât trebuia Uxtal să

fie responsabil pentru țânc? Ce mai voiau? Tot mai mult și mai mult! Într-una din zile, era sigur că avea să facă o greșeală fatală. Nu-i venea să creadă

că avusese succes atâta vreme.

Uxtal ar fi vrut să țipe la Onoratele Matres, la orice persoană pe care o întâlnea, sperând că ar putea fi un Dansator-Față deghizat. Cum putea să-și facă treaba? Dar se mulțumea să-și țină ochii îndreptați în altă parte și încerca să dea impresia că muncea din greu. Era incomparabil mai bine să

fie nefericit decât mort.

Încă viu. Dar cum să rămân astfel?

Știa măcar Matre Superioară câți polimorfi trăiau printre oamenii ei?

Se îndoia. Khrone avea probabil propriile planuri perfide. Poate că dacă

Uxtal îi descoperea și dădea în vileag schemele Dansatorilor-Față, Hellica avea să-i fie îndatorată, avea să-l răsplătească…

Știa totuși că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Uneori, Matre Superioară Hellica aducea vizitatoare în laboratorul de tortură și se lăuda în fața Onoratelor Matres care, după cât se părea, domneau asupra altor lumi care rezistau încă la încercările Noii Comunități de a le asimila. Hellica le vindea drogul portocaliu pe care Uxtal îl producea acum în cantități mari. De-a lungul anilor, perfecționase tehnica de recoltare a neurotransmițătorilor adrenalină și catecolamină, a dopaminei și endorfinelor, un amestec folosit ca precursor pentru înlocuitorul portocaliu de mirodenie.

Pe ton superior, Hellica explica:

— Noi suntem Onorate Matres, nu sclave ale melanjului! Versiunea noastră de mirodenie este o consecință directă a durerii.

Împreună cu observatoarele, se uita la victima care se zbătea.

— E mai potrivită cu nevoile noastre.

Pretendenta la titlul de regină se fălea (așa cum o făcea deseori) cu programele ei de laborator, exagerând cu mult adevărul, la fel cum Uxtal își exagera propriile talente îndoielnice. Când ea își spunea minciunile, el dădea întotdeauna din cap, în semn că era de acord cu ea.

141

Din moment ce munca lui de a produce înlocuitorul de melanj se extinsese, avea acum sub supraveghere doisprezece asistenți de laborator din casta inferioară, alături de o Onorată Matre îmbătrânită și ofilită pe nume Ingva, care, era sigur, servea mai degrabă drept spioană și turnătoare decât ca ajutor. Îi cerea rareori cotoroanței să facă ceva, pentru că

întotdeauna mima ignoranța sau născocea vreo altă scuză. Detesta să

primească instrucțiuni de la orice mascul, iar el se temea să-i ceară ceva.

Ingva sosea și pleca în momente imprevizibile, fără îndoială pentru a-l ține pe Uxtal într-o stare de incertitudine. Nu doar o dată, după o doză mult prea mare din cine știe ce substanță amețitoare, bătuse la ușa lui în toiul nopții. Din moment ce Matre Superioară nu-l revendicase niciodată pentru ea însăși, Ingva amenința să-l înrobească sexual, dar șovăia s-o sfideze pe Hellica în mod deschis. Siluetă amenințătoare în penumbră, bătrâna Onorată

Matre profera amenințări care făceau să-i înghețe sângele în vene.

Odată, când consumase prea multă mirodenie artificială furată din rezervele proaspete ale laboratorului, Ingva chiar ajunsese în pragul morții, cu ochii deliranți complet portocalii și semnele vitale mult slăbite. Uxtal ar fi vrut foarte mult s-o lase să moară în fața lui, dar se temea. Pierderea lui Ingva nu i-ar fi rezolvat problemele; ar fi aruncat bănuieli asupra lui, cu repercusiuni necunoscute și terifiante. Iar următoarea spioană Onorată

Matre ar fi putut fi chiar mai rea.

Gândind prompt, îi dăduse un antidot care o readusese la viață. Ingva nu-i mulțumise niciodată pentru că o salvase, nu recunoscuse niciodată

nicio datorie. Pe de altă parte, nici nu-l omorâse. Nici nu-l înrobise. Asta măcar era ceva.

Încă viu. Sunt încă viu.

În timp ce creștea, copilul ghola Vladimir Harkonnen locuia într-o cameră-creșă păzită din curtea laboratorului. Copilașul avea practic tot ce cerea, inclusiv animale favorite cu care „să se joace“, dintre care multe nu supraviețuiau. Evident, baronul se născuse conform cu originalul.

Tendința de răutate o amuza grozav pe Hellica, chiar și când băiatul își întorcea furia incipientă asupra ei. Uxtal nu înțelegea de ce Matre Superioară îi acorda atenție copilului

ghola sau de ce-i păsa de planurile de neînțeles ale Dansatorului-Față.

Micul cercetător șovăia s-o lase pe Hellica singură cu băiatul, sigur că

avea să-i facă vreun rău și să-l lase astfel pe Uxtal să sufere o pedeapsă

severă. Dar nu avea nicio cale de a o împiedica să facă orice-i plăcea. Dacă

scotea cel mai mic sunet de protest, îl putea reduce la tăcere cu o privire furioasă. Din fericire, chiar părea să-i placă micul monstru. Trata întâlnirile 142

cu băiatul ca pe un joc. Alături, la ferma de limorci din vecini, hrăneau veseli cu bucăți de trupuri umane creaturile imense, lente, care mestecau carnea până se transforma în pastă, pe care o digerau cu multiplele lor stomacuri.

După ce văzuse cum tendința de cruzime se manifesta deja la copilașul Vladimir, Uxtal era bucuros că celelalte celule din capsula anentropică

ascunsă a maestrului mort fuseseră distruse. Ce alte fiare adunase bătrânul eretic tleilaxu din vremuri străvechi?

143

„Originile Ghildei Spațiale sunt învăluite în neguri cosmice, nu foarte diferite de căile întortocheate pe care trebuie să călătorească un Navigator."

Arhivele Vechiului Imperiu

Nici măcar cel mai experimentat Navigator al Ghildei nu putea înțelege vreun pic acest univers deformat, lipsit de sens, unde realitatea își ținea strâns la piept misterele. Dar Oracolul Timpului îi convocase aici pe Edrik și pe mulții săi colegi.

Agitat, Navigatorul înota în cuva lui cu gaz de mirodenie din vârful transspațialului uriaș și se uita neliniștit prin ferestrele cabinei la peisajele spațiului și la cele din propria minte. În jurul lui, atât cât putea să vadă și să-și imagineze, vedea mii de nave enorme ale Ghildei. Un asemenea grup nu mai fusese adunat de milenii.

Ca urmare a convocării la un set de coordonate prin nimic ieșit din comun printre sisteme stelare, Edrik și colegii lui Navigatori așteptaseră ca vocea ca din altă lume să ofere alte instrucțiuni. Apoi, pe neașteptate, țesătura universului se pliase în jurul lor și-i aruncase pe toți în hăul acesta întins și adânc, fără vreo cale vizibilă de întoarcere.

Poate că Oracolul știa despre nevoia lor disperată de mirodenie, întrucât Canonicatul ținea cu mână de fier rezervele, pentru a „pedepsi“

Ghilda pentru cooperarea cu Onoratele Matres. Detestabila Maică

Comandant, făcând mare caz de puterea ei, fără să știe cât rău putea să

provoace cu adevărat, amenințase să distrugă nisipurile cu mirodenie dacă

nu căpăta ceea ce voia! Nebunie! Poate că Oracolul însuși avea să le arate o altă sursă de melanj.

Rezervele Ghildei se micșorau cu fiecare zi ce trecea, pe măsură ce Navigatorii consumau ceea ce aveau nevoie pentru a dirija nave prin spațiul pliat. Edrik nu știa câtă mirodenie mai rămăsese în numeroasele lor buncăre de depozitare ascunse, dar Administratorul Gorus și ai lui erau cu siguranță

nervoși. Gorus solicitase deja o întâlnire pe Ix, iar Edrik avea să-l însoțească

acolo peste câteva zile. Administratorii umani sperau că ixienii ar fi putut crea, sau cel puțin îmbunătăți, mijloacele tehnologice de a ocoli deficitul de melanj. Alte absurdități.

Ca o boare de gaz proaspăt și bogat de mirodenie, Edrik simți cum se înălța ceva din adâncurile minții și îi inunda conștiința. Un sâmbure minuscul de sunet se extinse din interior și se auzi din ce în ce mai tare.

144

Când se ivi, în sfârșit, sub formă de cuvinte în creierul lui mutant, le auzi simultan de mii de ori, suprapuse cu mințile preștiente ale altor Navigatori.

Oracolul. Mintea sa era inimaginabil de avansată, dincolo de orice nivel pe care l-ar fi putut atinge chiar și preștiința unui Navigator. Oracolul era fundația arhaică a Ghildei, o ancoră liniștitoare pentru toți Navigatorii.

— Acest univers deformat este locul unde am văzut ultima oară nava pilotată de Duncan Idaho. I-am ajutat nava să se elibereze, să se întoarcă în spațiul normal. Dar i-am pierdut din nou. Pentru că vânătorii îi caută în continuare cu plasa lor tahionică, noi trebuie să găsim primii nava. Kralizec e cu adevărat aproape, iar supremul Kwisatz Haderach se află la bordul acelei non-nave. Ambele părți din marele război îl vor pentru a obține victoria.

Ecourile gândurilor sale umplură sufletul lui Edrik de o teroare rece, care amenința să-l zdruncine. Auzise legende despre Kralizec, bătălia de la capătul universului, și le respinsese ca fiind simple superstiții umane. Dar dacă Oracolul era preocupat de ele…

Cine era Duncan Idaho? Despre ce non-navă vorbea? Și, lucrul cel mai uimitor dintre toate, cum putea *Oracolul* să fie orbit de toate acestea?

Întotdeauna, în trecut, vocea sa reprezentase o forță liniștitoare și călăuzitoare. Acum, Edrik simțea nesiguranța din mintea celei care era Oracolul.

— Am căutat, dar n-am putut-o găsi. E o încâlceală prin toate liniile preștiente pe care le pot prevedea. Navigatorii mei, trebuie să vă previn. S-ar putea să vă chem în ajutor, dacă această amenințare este ceea ce cred eu că

este. Mintea lui Edrik se clătină. Simți panica Navigatorilor din jurul lui. Unii dintre ei, incapabili să proceseze informația aceasta nouă, care le zguduia fragilele legături cu realitatea, se învârteau nebunește în cuvele lor cu gaz de mirodenie.

— Amenințarea, Oracole, spuse Edrik, e faptul că nu mai avem melanj…

— Amenințarea e Kralizec.

Glasul ei bubui prin mintea fiecărui Navigator.

— Vă voi convoca atunci când voi avea nevoie de Navigatorii mei.

Cu o zguduitură, aruncă miile de transspațiale uriașe din universul straniu și le împrăștie în spațiul normal. Edrik se învârti, încercând să se orienteze, el și nava lui.

Navigatorii erau cu toții năuciți și agitați.

145

În ciuda apelului Oracolului, Edrik se agăță de o preocupare mult mai egoistă: *Cum să ajutăm Oracolul dacă suntem lipsiți de mirodenie?*

146

„Trestia tânără moare atât de ușor… Începuturile sunt vremuri de mare pericol."

DOAMNA JESSICA ATREIDES, ORIGINALUL

Era o naștere regală, dar fără nimic din pompa și ceremoniile obișnuite. Dacă s-ar fi petrecut în alte vremuri, pe îndepărtatul Rakis, fanaticii ar fi alergat pe străzi strigând „Paul Atreides a renăscut! Muad'Dib!

Muad'Dib!"

Duncan Idaho își amintea o asemenea înflăcărare.

Când Jessica originală îl născuse pe Paul cel original, era o vreme a intrigilor, a asasinatelor și a conspirațiilor politice, care avuseseră ca rezultat moartea doamnei Anirul, soția împăratului Shaddam al IV-lea, și aproape că dusese la moartea bebelușului.

Potrivit legendei, toți viermii de nisip de pe Arrakis se înălțaseră

deasupra dunelor să vestească sosirea lui Muad'Dib. Bene Gesseritul nu se abținuse niciodată să manipuleze masele cu trompete, semne și sărbători delirante despre profeții împlinite.

Acum, decantarea primului ghola istoric păru totuși complet lumească, mai mult ca un exercițiu de laborator decât ca o experiență religioasă. Cu toate acestea, nu era un copil oarecare și nu era doar un ghola, ci Paul Atreides! Tânărul domnișor Paul, care a ajuns mai târziu împăratul Muad'Dib și apoi Propovăduitorul orb. Ce avea să devină copilul de data asta? Ce avea să-l *forțeze* Bene Gesseritul să devină?

În timp ce aștepta încheierea procesului de decantare, Duncan se întoarse către Sheeana. Văzu în ochii ei satisfacție, dar și neliniște, deși era exact ceea ce susținuse ea. Era pe deplin conștient de motivul pentru care se temea Bene Gesseritul: Paul avea potențialul în ascendența lui genetică.

Aproape cu certitudine ar putea deveni din nou Kwisatz Haderach, probabil cu puteri mai mari decât înainte. Sperau Sheeana și discipolele ei Bene Gesserit să-l controleze mai bine de data asta sau avea să fie un dezastru de proporții și mai mari?

Pe de altă parte, dacă Paul era cel care îi putea salva de Inamicul Exterior?

Comunitatea își jucase de la început jocurile genetice ca să creeze un Kwisatz Haderach și, în schimb, Paul le înșelase groaznic. De la Muad'Dib și de la lunga și teribila domnie a lui Leto al II-lea (și el un alt Kwisatz Haderach), Bene Gesseritul fusese îngrozit de ideea de a mai crea vreodată

unul.

147

Multe Cucernice Maici temătoare vedeau indicii de Kwisatz Haderach în orice talent remarcabil, chiar și la precocele Duncan Idaho. Unsprezece ghola anteriori ai lui Duncan fuseseră uciși în copilărie, iar unele Instructoare nu făceau niciun secret din faptul că voiau să-l omoare și *pe el*.

Pentru Duncan, simpla idee că ar putea intra în tiparul unui mesia, la fel ca Paul, era absurdă.

Când doctorițele Suk Bene Gesserit ridicară sugarul, Duncan își ținu răsuflarea. După ce spălară fluidele lipicioase de pe pielea proaspătă, doctorițele ursuze supuseră copilul la numeroase teste și analize, apoi îl înfășurară în pânză termală sterilă.

— E intact, nevătămat, raportă una dintre ele. Un experiment reușit.

Duncan se încruntă. Experiment? Așa vedeau ele lucrurile? Nu-și putea lua privirea de la el. Un văl de amintiri despre tânărul Paul aproape că îl orbi: cum el și Gurney îi predaseră băiatului primele lecții de sabie-și-scut, cum, în timpul Războiului de Asasini al ducelui, Duncan îl luase ca să-l

ascundă printre primitivii de pe Caladan, cum se mutase familia din căminul ancestral pe Arrakis și în capcana întinsă de Harkonneni…

Dar simți mai mult de-atât. Privind bebelușul sănătos, încercă să vadă

chipul marelui împărat Muad'Dib. Duncan cunoștea suferința specială și îndoielile pe care acest copil ghola avea să le trăiască. Ghola Paul avea să afle despre viața sa trecută, dar nu-și va aminti nimic din ea, cel puțin nu pentru mulți ani.

Luând copilul Paul în brațe, Sheeana vorbi încetișor:

— Pentru fremeni era mesia care a venit să-i ducă la victorie. Pentru Bene Gesserit era un supraom care apăruse în împrejurări nepotrivite și care scăpase de sub control.

— E un bebeluș, rosti Rabinul. Unul nefiresc.

Rabinul, instruit și el ca doctor Suk, asista la naștere, deși cu reticență.

Avea o aversiune pronunțată pentru cuve, dar arăta oarecum înfrânt. Cu fruntea încrețită și ochii tulburați, mormăise către Duncan:

— Mă simt dator să mă aflu aici. Am promis să am grijă de Rebecca.

Femeia era aproape de nerecunoscut pe masa din centrul medical, conectată la tuburi și pompe. Visa la celelalte vieți ale ei? Era pierdută în marea de amintiri străvechi? Bătrânul părea să vadă ceva din eșecul lui personal în fața ei buhăită. Înainte ca doctorițele Bene Gesserit să extragă

copilul din pântecul perfecționat, se rugase pentru sufletul Rebeccăi.

Duncan se concentră asupra sugarului.

148

— Cu multă vreme în urmă, mi-am dat viața ca să-l salvez pe Paul. Ar fi fost universul mai bun dacă ar fi murit în ziua aceea din cauza cuțitelor sardaukarilor?

— Multe surori ar pleda pentru asta. Omenirea a avut nevoie de milenii pentru a-și reveni după modul în care el și fiul lui au schimbat universul. Dar acum avem o șansă să-l creștem cum se cuvine și să vedem ce poate face împotriva Inamicului.

— Chiar dacă schimbă universul din nou?

— Schimbarea e de preferat dispariției.

A doua șansă a domnișorului Paul, gândi Duncan.

Întinse mâna puternică, mână de Maestru Spadasin, ca să atingă

obrăjorul bebelușului. Dacă un miracol era creat de tehnologie, mai era miracol? Copilul mirosea a medicamente, a dezinfectante și a melanj, care fusese adăugat în bazinul mamei surogat luni de-a rândul, un amestec exact, despre care bătrânul Scytale le spusese că era necesar.

Ochii bebelușului părură să se concentreze o clipă asupra lui Duncan, deși un copil atât de mic nu putea vedea limpede. Dar cine putea spune ce putea și ce nu putea să vadă un Kwisatz Haderach? Paul prevăzuse viitorul omenirii după ce călătorise în propria minte într-un loc unde alții nu se puteau duce.

Ca niște Magi, trei doctorițe Suk Bene Gesserit se înghesuiră mai aproape, murmurând cu venerație despre copilul pe care munciseră atât de mult să-l creeze.

Cu dezgust, Rabinul se întoarse, trecu pe lângă Duncan și se îndreptă

spre ușa centrului medical, bombănind „monstruozitate“ înainte de a se strecura pe coridor.

În urma lui, doctorițele Bene Gesserit reglară mașinăriile de întreținere a vieții și anunțară că acum dezumflata cuvă axolotl era gata să

fie impregnată cu un alt bebeluș ghola din celulele stocate ale Maestrului Tleilaxu.

149

„Când cineva are o nevoie evidentă, acel cineva are o slăbiciune evidentă. Ai grijă

când faci o solicitare, pentru că astfel îți dezvălui vulnerabilitățile."

KHRONE, comunicat către agenții săi Dansatori-Față

Vreme de milenii, ixienii reușiseră să furnizeze miracole, să ofere ceea ce nimeni altcineva nu putea și rareori se întâmpla să nu se ridice la înălțimea așteptărilor. Ghilda spațială n-avea altă variantă decât să se ducă

pe Ix dacă avea nevoie de o soluție neortodoxă pentru deficitul de melanj.

Tehnocrații și fabricanții de pe Ix își continuau cercetările asidue și împingeau tot mai departe limitele tehnologice cu invențiile lor. În timpul haosului Dispersiei, ixienii realizaseră un progres semnificativ în dezvoltarea mașinilor care, mai înainte, fuseseră considerate tabu din cauza restricțiilor arhaice impuse în urma Jihadului Butlerian. Prin cumpărarea de dispozitive suspect de apropiate de „mașinile gânditoare", clienții înșiși deveneau complici la încălcarea legilor vechi de când lumea. În această

atmosferă, era în interesul tuturor să păstreze o discreție totală.

Când delegația disperată a Ghildei ajunse pe Ix, membrii Miriadei Dansatorilor-Față erau peste tot, în secret. Dându-se drept inginer ixian, Khrone participa la întâlnire, încă un pas într-un dans atât de bine coregrafiat, încât participanții nu-și vedeau propriile mișcări. Noua Comunitate și Ghilda aveau să-și sape propriul mormânt, iar Khrone socotea că era un lucru bun.

Reprezentanții Ghildei fură introduși într-una dintre uzinele uriașe din subteran, unde ecranarea de cupru și dispozitivele de bruiaj pentru scanere îi ascundeau vederii. Nimeni n-avea să afle vreodată că acest grup venise aici, cu excepția ixienilor. Și a Dansatorilor-Față. După decenii de infiltrare, Khrone și polimorfii săi perfecționați se integrau cu ușurință. Arătau exact ca savanții, inginerii și birocrații palavragii.

Acum, jucându-și rolul de talentat fabricant adjunct, Khrone purta părul castaniu tuns scurt și sprâncenele groase. Ridurile din jurul gurii indicau că era un funcționar care muncea din greu, cineva în a cărui opinie se putea avea încredere și ale cărui concluzii aveau să reziste la oricât de multe verificări. Alți trei din adunarea, în mare parte tăcută, erau tot Dansatori-

Față, dar purtătorul de cuvânt al ixienilor era (cel puțin deocamdată) un om adevărat. Până acum, fabricantul-șef Shayama Sen nu le dăduse niciun motiv să-l înlocuiască. Sen părea să vrea aceleași lucruri ca și Khrone.

150

Ixienii și Dansatorii-Față împărtășeau un dispreț greu mascat pentru temeri prostești și pentru fanatism. Era vorba cu adevărat de o invazie și de o cucerire, se întreba Khrone, dacă ixienii ar fi acceptat oricum noua ordine?

Înăuntrul halei imense, aerul era plin de șuieratul liniilor de producție, de șuvițe de vapori de la băile reci și de fluidele caustice ale chimicalelor pentru gravură. Altora, amestecul de imagini, sunete și mirosuri le-ar fi distras atenția, dar ixienii îl considerau un zgomot de fond liniștitor.

Cuva blindată a Navigatorului Edrik plutea pe elevatoare, escortată de patru însoțitori îmbrăcați în gri. Khrone știa că Navigatorul avea să fie cea mai mare problemă aici, pentru că facțiunea lui avea cel mai mult de pierdut.

Dar creatura mutantă nu preluă conducerea negocierilor. Această sarcină îi fu lăsată purtătorului de cuvânt cu ochi ageri al Ghildei, Rentel Gorus, care păși înainte pe picioarele zvelte. O coadă albă, împletită ca o funie, îi atârna de scalpul altminteri chel. Vizitatorii se învăluiau într-o spoială de importanță și de privilegii care dezvăluia multe despre amploarea temerilor lor. Adevărata încredere în sine era tăcută și invizibilă.

— Ghilda Spațială are nevoi, vorbi Administratorul Gorus, explorând încăperea cu ochii lăptoși, dar nu orbi. Dacă Ix le poate satisface, suntem dispuși să plătim orice preț rezonabil. Găsiți-ne o cale de scăpare din cătușele pe care ni le-a pus Comunitatea Surorilor.

Shayama Sen încrucișă mâinile și zâmbi.

— Și ce aveți nevoie?

Unghiile de la arătătoare erau metalice și acoperite cu linii caleidoscopice de circuite.

Edrik înotă mai aproape de vorbitor în cuva lui cu pereți groși.

— Ghilda are nevoie de mirodenie pentru ca noi să ne putem călăuzi navele. Pot mașinăriile Ixului să creeze melanj? Nu văd niciun rost în venirea noastră aici.

Gorus îi aruncă Navigatorului o privire plină de iritare.

— Eu nu sunt la fel de sceptic. Ghilda Spațială se întreabă dacă

tehnologia ixiană poate fi folosită cu regularitate și în siguranță pentru navigație, cel puțin în această perioadă dificilă de tranziție. Încă de pe vremea Împăratului-Zeu, Ix a produs anumite mașini de calcul care pot lua locul Navigatorilor.

— Numai parțial. Mașinile au fost întotdeauna inferioare, interveni Edrik. Copii proaste ale unui Navigator adevărat.

— Cu toate acestea, s-au dovedit folositoare în vremuri de mare nevoie, sublinie Shayama Sen. În timpul diferitelor valuri ale Dispersiei, 151

multe nave au folosit dispozitivele primitive de zbor, fără avantajul mirodeniei sau al Navigatorilor.

— Și un număr enorm din aceste nave s-au pierdut, îl întrerupse Edrik.

N-o să știm niciodată câte au nimerit din greșeală în sori sau în nebuloase dense. N-o să știm niciodată câte s-au… pierdut, pur și simplu, pentru că au ajuns în sisteme stelare necunoscute și în lumi neidentificate și n-au mai reușit niciodată să-și găsească drumul înapoi.

— Până de curând, când melanjul se găsea din belșug, grație mirodeniei fabricate în cuvele tleilaxu, Ghilda nu avea nicio problemă să se bazeze numai pe Navigatori, spuse Administratorul Gorus, pe un ton destul de rezonabil. Acum vremurile s-au schimbat totuși. Dacă putem dovedi Noii Comunități că nu ne bazăm numai pe ele, atunci monopolul lor își pierde eficacitatea. Atunci, poate, n-o să mai fie atât de trufașe și de lipsite de maleabilitate și-o să devină mai dispuse să ne vândă mirodenie.

— Asta rămâne de dovedit, bombăni Navigatorul.

— Aparatele de navigație au fost folosite în continuare în anumite grupuri, adăugă Shayama Sen. Când Onoratele Matres au început să revină

dinspre hotarele exterioare, nu aveau Navigatori. Abia când au avut nevoie să cunoască tabloul complet al Vechiului Imperiu au apelat la serviciile Ghildei.

— Iar voi ați cooperat cu ele, zise Khrone, folosind cuvintele ca pe niște săgeți. Nu de aceea e supărată pe voi Comunitatea Surorilor?

— Și vrăjitoarele și-au folosit propriile nave, ocolind Ghilda, pufni Gorus. Până de curând, nici măcar n-au avut încredere în noi să ne dea coordonatele Canonicatului. Se temeau că le-am fi vândut amplasarea Onoratelor Matres.

— Și ați fi făcut-o? păru Sen amuzat. Da, așa cred.

— Asta n-are nimic de-a face cu discuția despre aparatele de navigație, reteză tăios discuția Administratorul Ghildei.

Fabricantul-șef zâmbi și-și împreună degetele, dezlănțuind de-a lungul traseelor de circuite o rafală de scântei ca niște șoareci fosforescenți minusculi, care mișunau printr-un labirint.

— Deși asemenea dispozitive artificiale nu erau nici precise, nici practice, nici necesare, le-am instalat totuși pe câteva nave, chiar și în vremuri mai recente. Deși nici navele Ghildei, nici cele independente nu se bazau pe ele, principalul lor scop era să demonstreze, pentru tleilaxu și pentru preoții Zeului Fracționat, că am putea funcționa chiar și fără

mirodenia lor. Cu toate acestea, planurile au fost suspendate de multe secole.

152

Gorus continuă:

— Poate că, fiind date stimulente monetare suficiente, ați putea relua acea tehnologie veche și ați putea-o dezvolta la un nivel mai înalt?

Khrone avu nevoie de tot controlul mușchilor săi faciali fluizi pentru a-și ascunde surâsul de pe chip. Era exact ce sperase.

Și fabricantul-șef Sen părea extrem de satisfăcut. Examină cuva blindată a lui Edrik, intrigat de construcția ei.

— Poate că Navigatorii ar fi trebuit să-și folosească preștiința ca să

prevadă acest deficit de melanj.

— Nu așa funcționează preștiința.

Gorus accentuă:

— Noua Comunitate este acum singurul furnizor de melanj, iar Maica Comandant Murbella nu va ceda, în ciuda rugăminților noastre.

Edrik adăugă:

— Ne-am întâlnit cu ea. Nu este rațională.

— Mie mi se pare că Murbella e perfect conștientă de puterea și de avantajele ei în materie de negociere, comentă fabricantul-șef pe ton domol.

— Ne-ar plăcea să le luăm vrăjitoarelor avantajul ăsta, dar o putem face numai cu ajutorul vostru, zise Administratorul Ghildei. Dă-ne o altă

opțiune.

Khrone știa că ajutorul său n-ar adăuga mare lucru; cu toate acestea, dacă-și exprima niște îndoieli de formă, ar impulsiona o alianță mai strânsă

între ceilalți.

— Ca să dezvoltăm un aparat de navigație cu un asemenea grad de sofisticare și să-l folosim mai mult decât ca pe un simplu simbol, ar fi nevoie de o tehnologie primejdios de apropiată de mașinile gânditoare. Există

restricții ale Jihadului Butlerian care trebuie luate în considerare.

Sen, Gorus și chiar Navigatorul răspunseră cu dispreț:

— Oamenii o să uite destul de repede poruncile arhaice ale Jihadului, dacă navele Ghildei sunt incapabile să zboare, dacă tot transportul spațial e paralizat, replică Administratorul.

Khrone se întoarse către fabricantul-șef care era, în aparență, șeful lui.

— Aș fi onorat dacă Ix ar accepta această provocare, domnule. Cele mai bune echipe ale mele ar putea începe să lucreze la adaptarea compilatoarelor numerice și la dispozitivele de proiecție matematică.

Shayama Sen chicoti către ghildar.

— Prețul va fi mare. Poate niște procente. Ghilda Spațială și CHOAM

sunt printre clienții noștri cei mai buni… iar legăturile dintre noi ar putea deveni și mai puternice.

153

— CHOAM va contribui cu siguranță la costuri, dacă va vedea că este necesar pentru a ține în funcțiune comerțul interstelar, recunoscu Gorus.

Cum încercau ghildarii ăștia să-și ascundă disperarea! Khrone decise că era mai bine să le ofere o altă țintă.

— Cât timp Bene Gesseritul și Onoratele Matres își scoteau ochii unele altora, Ghilda și CHOAM și-au continuat activitățile comerciale nederanjate.

Acum, Noua Comunitate pretinde că un inamic mult mai rău vine asupra lor, asupra *noastră*, din afară.

Gorus pufni scurt, ca și cum ar fi avut multe de spus despre subiect, dar își înghiți opiniile ca pe niște cocoloașe de flegmă.

Fabricantul-șef privi în jos.

— Există vreo dovadă că inamicul ăsta chiar există? Iar inamicul Comunității Surorilor și al Onoratelor Matres este neapărat inamicul Ixului, al Ghildei, al CHOAM-ului?

— Comerțul e comerț, vorbi Edrik cu glas bolborosit. Toți au nevoie de el. Ghilda are nevoie de Navigatori, iar noi avem nevoie de mirodenie.

— Sau de aparate de navigație, adăugă Gorus.

Khrone dădu din cap calm.

— Și astfel revenim la prețul necesar pentru serviciile ixiene.

— Dacă puteți produce ceea ce cerem, atunci profiturile noastre, ba chiar și schimbarea balanței de putere, vor avea o valoare incalculabilă. Cred că putem face din asta o perspectivă viabilă pentru ambele părți.

În timp ce vorbea Administratorul, Navigatorul părea, în continuare, neliniștit.

Khrone își îngădui un surâs abia vizibil pe chipul fals. De la stăpânii lui îndepărtați care-l priveau mereu prin rețeaua tahionică avea deja acces la orice calculator navigațional de care ar fi putut avea nevoie Ghilda. O

asemenea tehnologie era destul de elementară în comparație cu cea de care dispunea „Inamicul“. Pentru Khrone, avea să fie o simplă problemă de a pretinde că dezvoltă o asemenea tehnologie pe Ix și apoi de a o vinde Ghildei, cu un preț enorm.

În jurul lor, uzina scotea în continuare sunetele și mirosurile industriei viguroase.

— Tot nu-mi plac implicațiile tehnologiei care se substituie adevăraților Navigatori.

Edrik părea captiv în cuva lui.

— Loialitatea ta este față de *Ghilda Spațială*, Edrik, îi aminti Gorus cu bruschețe. Iar noi vom face ceea ce trebuie ca să supraviețuim ca organizație. Nu prea avem de ales.

154

„Tratamentul unei răni poate durea mai rău decât rana însăși. Nu lăsați o plagă să

supureze pentru că nu doriți să îndurați durerea de moment.“

DOCTORIȚA SUK BENE GESSERIT FLORIANA NICUS

Murbella se plimba cu Janess, acum *Cucernica Maică* Janess, printre rămășițele de piatră ale grădinilor muribunde din jurul Citadelei. Stăteau lângă albia pietroasă a unui pârâu secat; toată umiditatea îi fusese furată de climatul în dramatică schimbare al Canonicatului. Bolovanii lustruiți erau un memento dureros al apei repede-curgătoare care alerga prin acest canal.

— Acum îmi ești locotenent, nu mai ești fiica mea.

Știa că vorbele trebuie să fi sunat aspru pentru tânăra femeie, dar Janess nu se clinti. Amândouă înțelegeau că, de acum înainte, trebuia menținută separarea emoțională cuvenită, că Murbella trebuia să fie Maică

Comandant, nu mamă.

— Atât Bene Gesseritul, cât și Onoratele Matres au încercat să interzică

dragostea, dar pot interzice numai exprimarea ei, nu și gândul sau emoția.

Maica Superioară Odrade a fost numită eretică printre surori, deoarece credea în puterea iubirii.

— Înțeleg, Maică… Comandant. Fiecare dintre noi trebuie să renunțe la ceva pentru binele noii ordini.

— O să te învăț să înoți aruncându-te în apele furioase, o metaforă care mă tem că n-o să mai însemne nimic aici peste puțină vreme. Contez pe tine să avansezi mai repede decât oricare dintre facțiunile noastre. A fost nevoie de șase ani de efort, de tras ambele părți către centru, ca femeile să învețe se trăiască unele cu altele. Schimbările fundamentale ar putea lua generații, dar am făcut pași mari.

— Duncan Idaho a numit asta „compromis ca vârful sabiei“, cită Janess.

Murbella ridică din sprâncene.

— Chiar așa?

— Pot să-ți arăt consemnarea istorică, dacă vrei.

— O descriere nimerită. Noua Comunitate nu e încă o mașinărie capabilă să funcționeze perfect, așa cum am sperat, dar le-am convins pe surori să nu se mai ucidă unele pe altele. Măcar pe cele mai multe.

Se gândi o clipă la vechea rivală a lui Janess, Caree Debrak, care dispăruse din căsuțe cu numai câteva zile înainte de a fi programată să

treacă prin Agonie; Caree renunțase la conversie, numind-o spălare pe creier, și dispăruse în noapte. Puține dintre surori aveau să-i simtă lipsa.

— În împrejurări normale, continuă Murbella, aș putea trece cu vederea faptul că unele Onorate Matres nu-mi acceptă autoritatea.

Libertatea cuvântului și dialogul filozofiilor opuse. Dar nu acum.

Janess îndreptă spatele, ca să arate că era gata pentru responsabilitate.

— Onorate Matres renegate controlează încă o mare parte din Gammu și din mai multe alte lumi. Au pus mâna pe exploatarea de gemone de pe Buzzell și și-au adunat cele mai puternice trupe pe Tleilax.

În decursul ultimului an, Maica Comandant adunase o trupă de surori și le antrenase energic în tehnicile combinate de luptă ale Onoratelor Matres și ale Bene Gesseritului. Legătura dintre cele două facțiuni devenea mai apropiată în lupta personală.

— Acum a venit timpul să le dau recrutelor mele o țintă.

— Gata cu instrucția, să trecem la luptă, comentă Janess.

— Alt citat din Duncan?

— Nu unul pe care să-l știu… dar cred că ar fi de acord cu ideea.

Murbella zâmbi pieziș.

— Da, probabil că da. Dacă renegatele nu ni se vor alătura, trebuie eliminate. Nu vreau să ne bage pumnale în spate când ne concentrăm asupra bătăliilor reale.

— Au avut la dispoziție ani întregi să se întărească și nu vor cădea fără

o luptă acerbă.

Murbella încuviință din cap.

— Ceea ce mă îngrijorează mai tare este enclava de disidente chiar de aici, de pe Canonicat. E ca un spin în ochi. În cel mai bun caz, provoacă

durere sâcâitoare; în cel mai rău, supurează și împrăștie infecția. În ambele cazuri, spinul trebuie scos.

Janess miji ochii.

— Da, sunt mult prea aproape de casă. Chiar dacă disidentele Canonicatului nu fac nimic deschis împotriva noastră, demonstrează

slăbiciune pentru observatorii din afară. Situația îmi aduce aminte de o altă

observație din prima viață a lui Duncan Idaho. Într-un raport pe care l-a trimis când locuia printre fremenii de pe Dune, a spus: „O scurgere în qanat este o slăbiciune lentă, dar fatală. Să găsești și să astupi scurgerea e o treabă

dificilă, dar trebuie făcută, pentru supraviețuirea tuturor."

Maica Comandant era atât mândră, cât și amuzată.

— Când citezi atâtea dintre scrierile lui Duncan, nu uita să gândești și singură. Atunci, într-o zi, alții o să înceapă să te citeze pe tine.

Fiica ei cântări ideea, apoi dădu din cap. Murbella continuă:

— O să mă ajuți să astup scurgerea din qanat, Janess.

156

Bashara trupelor principale ale Noii Comunități, Wikki Aztin, își dedica timpul și cele mai bune resurse antrenării lui Janess pentru prima ei însărcinare serioasă. Wikki avea un simț ascuțit al umorului și o poveste pregătită pentru orice ocazie. O femeie aplecată de spate, cu chipul îngust, de o energie neobișnuită, suferea de un defect congenital la inimă, care o împiedica să încerce Agonia Mirodeniei; astfel, Wikki nu ajunsese niciodată

Cucernică Maică. În schimb, fusese repartizată la operațiunile militare ale Comunității, unde avansase în grad.

În exteriorul adăpostului Maicii Comandant de pe îndepărtatul câmp de antrenament, reflectoarele luminau topterele de atac pe care Janess le pregătea pentru atacul viguros din ziua următoare.

Curățenie în casă, îl numea Murbella. Rebelele acestea o trădaseră.

Spre deosebire de străinii care nu auziseră niciodată învățăturile Comunității Surorilor sau de femeile nechibzuite care nu cunoşteau amenințarea Inamicului iminent. Murbella detesta Onoratele Matres rebele de pe Buzzell, Gammu și Tleilax, dar femeile acelea nu știau mai mult.

Disidentele totuși… considera mult mai rea trădarea lor. Era un afront personal.

Când Janess ajunse prea departe ca să audă, ocupată cu treburile ei, Murbella se duse să se așeze lângă bashară. Wikki întrebă:

— Știai că unele dintre surori pun pariu împotriva puiului tău, Maică

Comandant?

— Bănuiam. Ele simt că i-am dat prea multe responsabilități, prea curând după ce a devenit Cucernică Maică, dar asta doar îi îngreunează

munca.

— Am văzut-o cum se apucă de treabă cu mai multă hotărâre, încercând să le arate că n-au dreptate. Are spiritul tău și-l venerează pe Duncan Idaho. Cu toți ochii pe ea, abia așteaptă o ocazie să strălucească, să

le dea altora un exemplu.

Wikki aținti ochii în noapte.

— Ești sigură că nu vrei să vin și eu la atacul de mâine? Lupta asta e aproape de casă, mică, dar importantă. Un exercițiu real ar fi… plin de satisfacții.

— Am nevoie de tine aici, să supraveghezi tot. Cineva ar putea încerca o lovitură cât sunt departe de Citadelă.

— Credeam că le-ai făcut să-și aplaneze conflictele.

— E un echilibru instabil, oftă Murbella. Uneori mi-aş dori ca adevăratul Inamic să ne atace odată şi să le silească pe femeile astea să lupte toate de aceeași parte.

În dimineața următoare, Murbella și detașamentul ei decolară. Janess se afla alături de ea în topterul din frunte, în timp ce zburau peste suprafața planetei. În ciuda instrucției și a încrederii pe care mama ei și-o pusese în ea, Janess era încă un locotenent necopt, nepregătită să-și asume comanda.

După ce închisese ochii, cu reticență, vreme de câțiva ani, Maica Comandant nu mai putea tolera dezertoarele și răzvrătitele. Chiar și în regiuni îndepărtate, așezarea era un punct slab mult prea mare, un magnet pentru potențiali sabotori, ca și un posibil cap de pod pentru o trupă mai mare de Onorate Matres renegate, venite din altă parte.

Murbella n-avea nicio îndoială cu privire la ce avea de făcut și nicio urmă de înțelegere. Pentru că Noua Comunitate avea nevoie de luptătoare competente, avea să le invite pe dezertoare înapoi în turmă, dar n-avea mari speranțe că avea s-o accepte pe vreuna dintre ele. Lașe și mereu plângându-se de ceva, femeile acestea își arătaseră deja adevărata față. Se întrebă ce ar fi făcut Duncan într-o asemenea situație.

Pe măsură ce escadrila se apropia de locul taberei, Janess raportă că

detectase căldură și amprente de transmisiuni. Fără să fie îndemnată, le ordonă tuturor aparatelor aeriene să-și declanșeze scuturile pentru cazul în care rebelele ar fi tras în ele cu arme furate din arsenalele Canonicatului.

Când Janess și ofițerii ei tactici cercetară zona, în trecerea inițială la mare altitudine, nu găsiră totuși niciun aparat zbor concurent și nici echipament militar în vecinătate, doar câteva sute de femei înarmate ușor, care încercau să se ascundă în pădurea deasă de conifere de dedesubt. Deși petice de zăpadă arătau mari variații de temperatură pe harta termală a zonei, trupurile umane ieșeau în evidență ca niște focuri de tabără.

Convertind imaginea într-una optică, Murbella plimbă scanerul pe deasupra dezertoarelor, dintre care recunoscu multe; unele plecaseră cu ani în urmă, chiar înainte s-o execute pe una dintre susținătoarele lor, Annine.

Se adresă rebelelor de dedesubt prin megafonul asurzitor al topterului:

— Aici e Maica Comandant Murbella și am venit să vă întind o ramură

de măslin. Avem toptere de transport la coada formației, gata să vă aducă pe toate înapoi la Citadelă. Dacă predați armele și cooperați, vă voi acorda amnistie și ocazia să reluați antrenamentul.

O văzu pe Caree Debrak la sol. Tânăra și înverșunata femeie îndrepta spre ele o pușcă lanslavă. Punctișoare de foc răbufniră, iar proiectilele topite rapide se izbiră, inofensive, de scuturile topterului.

— Al naibii noroc că nu e laser, comentă Murbella.

Janess păru uluită.

158

— Laserele sunt interzise pe Canonicat.

— Multe sunt interzise, dar nu toată lumea respectă regulile.

Cu bărbia tremurând de furie, Murbella vorbi din nou la megafon, pe un ton mai tăios.

— V-ați abandonat surorile în vreme de criză. Lăsați în urmă această

separare și întorceți-vă cu noi. Sau sunteți niște lașe care se tem să înfrunte adevăratul Inamic?

Caree trase din nou cu pușca lanslavă, împroșcând și mai multe proiectile topite către scutul topterului.

— Măcar n-am tras noi primul foc.

Janess se uită la mama ei.

— După părerea mea, Maică Comandant, negocierea cu ele e o pierdere de vreme. Cu săgeți sedative bine plasate, am putea să le dezarmăm, să le aducem cu forța înapoi la Citadelă, apoi să încercăm să le câștigăm de partea noastră.

Dedesubt, multe dintre celelalte rebele își apucară armele și traseră, fără efect, în trupa de asalt a Comunității.

Murbella clătină din cap.

— N-o să le convingem niciodată să gândească rațional și nu mai putem avea vreodată încredere în ele.

— Ar trebui, atunci, să încercăm o acțiune militară limitată, doar atât cât să băgăm frica-n ele? Ar da ocazia noului detașament să facă puțină

practică pe teren. Să ducem luptătoarele la sol și să le folosim ca să atacăm și să umilim recalcitrantele. Dacă abilitățile noastre de luptă corp la corp nu pot înfrânge ceata asta, n-o să avem nicio șansă împotriva târfelor adevărate, care au avut la dispoziție ani întregi să-și construiască sisteme planetare de apărare.

La vederea răsculatelor care trăgeau în ele cu puști, Murbella se înfurie tot mai tare. Glasul îi sună ca sticla spartă în propriile urechi.

— Nu. În felul ăsta n-am face decât să riscăm pierderea și mai multor dintre surorile noastre loiale. N-o să pierd nicio singură luptătoare aici.

Se cutremură când se gândi cât rău puteau face femeile astea dacă se prefăceau că se predau și apoi își răspândeau otrava din interior.

— Nu, Janess. Au ales deja. Nu mai putem avea încredere în ele.

Niciodată.

În ochii fiicei ei scânteie înțelegerea.

— Nu sunt altceva decât niște insecte. Să le exterminăm?

Dedesubt, și mai multe disidente alergau printre copaci și ieșeau dintre pinii deși, cu arme mai grele după ele.

159

— Coborâți scuturile și deschideți focul! strigă Murbella în sistemul de comunicații care conecta toate vehiculele de atac. Folosiți bombe incendiare ca să luminați pădurea!

Un ofițer dintr-unul dintre celelalte toptere protestă că răspunsul era prea sever, dar Murbella i-o reteză.

— N-o să existe nicio discuție.

Detașamentul ales cu grijă deschise focul, iar baia de sânge dintre flăcări nu lăsă nicio supraviețuitoare. Maicii Comandant nu-i aducea nicio bucurie, dar arătase că avea să atace ca un scorpion dacă era provocată.

Spera că un asemenea exemplu va împiedica pe viitor orice nemulțumiri și opoziție.

— Fie ca acesta să rămână un exemplu pe care să și-l amintească toți multă vreme, zise ea. Un dușman printre noi poate face rău la fel de sigur ca Inamicul din afară.

160

UNSPREZECE ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

161

„Caladan: a treia planetă a stelei Delta Pavonis; lumea natală a lui Paul Muad'Dib.

Planeta a fost redenumită mai târziu Dan."

Terminologia Imperiului (ediție revizuită)

Când ghola baronului Vladimir Harkonnen ajunse la vârsta de șapte ani, Dansatorii-Față îi ordonară lui Uxtal să-l ducă pe lumea oceanică Dan.

— Dan… Caladan. De ce mergem acolo? întrebă Uxtal. Are ceva de-a face cu faptul că a fost cândva lumea de baștină a Casei Atreides, dușmanii Casei Harkonnen?

De bucurie că scăpa de Matre Superioară Hellica, cercetătorul tleilaxu Rătăcit găsea curajul să-l privească pe Dansatorul-Față ca pe un salvator.

— Am găsit ceva acolo. Ceva care ne-ar permite să-l folosim pe baronul reînviat.

Însoțitorul Dansator-Față ridică o mână și întrerupse întrebarea pe care Uxtal era pe cale s-o pună.

— Asta-i tot ce trebuie să știi.

Deși se rugase cu fervoare să vină ziua în care să scape de dificilul copil ghola, Uxtal își făcea griji acum că Khrone ar putea considera că utilitatea lui a ajuns la sfârșit. Poate că Dansatorii-Față aveau să vină prin spatele lui, să-i pună degetele pe ochi și să *apese*, așa cum îi făcuseră Bătrânului Burah…

Se grăbi către naveta care urma să-i ia pe el și pe puști de pe Tleilax.

Murmura în sinea lui, ca pe o mantră personală: *Sunt încă viu. Încă viu!*

Măcar avea să fie departe de Ingva și de Hellica, de duhoarea limorcilor și de țipetele victimelor torturii stoarse de substanțele chimice induse de durere.

În anii care trecuseră, Hellica se bucurase în continuare de prezența tânărului Vladimir Harkonnen. Erau de aceeași teapă. Uxtal se înfiora când îi auzea pe băiatul de șapte ani și pe Matre Superioară cum râdeau împreună

în timp ce discutau despre oameni care nu mai meritau să trăiască și alegeau victime pentru laboratoarele de tortură.

Băiețelul răutăcios îi dădea raportul tot timpul așa-zisei regine; o informa despre pretinse greșeli sau imprudențe comise de asistenții de laborator. Uxtal pierduse multe dintre cele mai bune ajutoare în acest fel, iar micul uneltitor înțelegea pe deplin puterea pe care o deținea. Uxtal abia-și stăpânea propria spaimă în prezența micului ghola. Deși abia un copil, Vladimir era aproape la fel de înalt ca micuțul tleilaxu.

162

Pe neașteptate, Uxtal reușise totuși să stârnească afecțiunea tânărului ghola, într-un mod care avea avantajul de a crea o barieră între băiat și Hellica. Ca tleilaxu, avea multe obiceiuri personale, pe care cei dinafară le considerau revoltătoare, cum ar fi tendința de a emite zgomote corporale grosolane. Văzând încântarea baronului la asemenea vulgaritate, Uxtal începuse să-și etaleze propriile obiceiuri în preajma copilului, ceea ce crease între ei doi o legătură specială.

Enervată de atenția capricioasă a lui Vladimir și nearătând mai multă

maturitate decât copilul ghola, Hellica încetase să se mai intereseze de el.

Reacționă cu indiferență trufașă când nava Ghildei veni să-i ia pe Uxtal și pe ghola și să-i ducă pe Dan. Dar cercetătorul neliniștit știa că avea să-l aștepte când se va întoarce…

După o călătorie prin spațiul pliat, tleilaxul și protejatul său luară o navetă către planeta acoperită de ape. Pe drum, jucară un joc. Se întrecură

între ei ca să vadă care reușea să fie cel mai dezgustător și dacă obțineau o reacție din partea Dansatorilor-Față inexpresivi și împietriți care-i însoțeau.

Vladimir, cu un repertoriu uimitor de talente scatologice, scoase mai multe sunete revoltătoare și mirosuri insalubre decât oricare altă persoană pe care-o întâlnise vreodată Uxtal. După fiecare reprezentație, băiatul cu chip angelic rânjea cu răutate.

Uxtal se recunoscu învins, știind că era mai sigur să piardă decât să

câștige în fața unui Harkonnen, chiar și fără Matre Superioară Hellica, care să-i pândească răutăcioasă.

Unul dintre Dansatorii-Față stătea la fereastra de observație a navetei și arăta afară.

— Ruinele Castelului Caladan, căminul ancestral al Casei Atreides.

Edificiul zăcea în ruine la marginea unei faleze de pe malul mării, cu un teren de aterizare nu departe, la marginea unui sat de pescari alăturat.

Dansatorul-Față avea, evident, intenția de a-l aduce pe Vladimir într-un loc care să-i evoce o reacție viscerală, dar Uxtal nu detectă niciun licăr de recunoaștere în ochii negri ca un păianjen ai băiatului, nici măcar un bun fundament pentru succes.

Poate că asta voia Khrone de la ei. Așa spera Uxtal, dorindu-și să

rămână aici, pe Dan, definitiv. Deși oarecum austeră și umedă, lumea oceanică părea un mare progres față de Bandalong.

De îndată ce pășiră afară din navetă pe terenul pavat, Vladimir își aținti privirea asupra castelului ruinat. Părul zburlit îi flutura în briza mării.

— Dușmanii mei au trăit aici? De-aici era ducele Leo Atreides?

163

Deși Uxtal nu știa răspunsul cu certitudine, știa ce voia s-audă băiatul ghola. — Da, trebuie să fi stat unde stai tu acum și să fi respirat același aer care-ți umple plămânii.

— De ce nu-mi aduc aminte? Vreau să-mi aduc aminte! Vreau să știu mai mult decât mi-ai zis tu, mai mult decât văd în filmocărți!

Izbi solul cu piciorul.

— Și într-o zi o să știi. Într-o zi, totul îți va reveni în minte.

— Vreau acum!

Copilul ridică ochii cu o expresie arțăgoasă și se strâmbă. Asta, după

cum știa Uxtal, însemna un potențial pericol.

Luă băiatul de mână și-l duse repede către o mașină de teren, înainte ca temperamentul copilăresc să apuce să explodeze.

— Vino, hai să vedem ce au găsit Dansatorii-Față.

164

„Cunoașterea deciziilor și a greșelilor făcute de alții poate fi înfricoșătoare. Deseori o găsesc totuși reconfortantă.“

CUCERNICA MAICĂ SHEEANA, *JURNAL DE PE ITHACA*

Pictura de Van Gogh atârna pe un perete de metal din cabina pe care o avea Sheeana. Furase capodopera din apartamentul Maicii Superioare înainte să evadeze din Canonicat. Dintre toate infracțiunile pe care le comisese în timpul fugii, luarea tabloului de Van Gogh fusese singurul act egoist și nejustificat. Ani de-a rândul, găsise alinare în această mare operă de artă și în tot ceea ce reprezenta ea.

Cu licuripanourile reglate pentru iluminare perfectă, Sheeana stătea în fața capodoperei fără să clipească. Deși studiase pictura cu meticulozitate de multe ori, încă găsea noi puncte de vedere în petele de culori aprinse, în urmele groase de pensulă, în vârtejul haotic de energie creatoare. Un om profund tulburat, Van Gogh transformase stropii și mâzgălelile de vopsea într-o operă de geniu. Ar fi putut judecata sănătoasă pură, rece, să facă atât de multe?

Cabana acoperită cu stuf în Cordeville supraviețuise distrugerii atomice a Pământului, în urmă cu o veșnicie, Jihadului Butlerian și epocii întunecate care urmase, apoi Jihadului lui Muad'Dib, celor trei mii cinci sute de ani ai domniei Tiranului, Epocii Foametei și Dispersiei. Fără îndoială, această

operă de artă fragilă era norocoasă.

Dar creatorul ei fusese împins în pragul nebuniei de propriile lui pasiuni. Van Gogh își canalizase viziunea în culoare și formă, o împroșcare figurativă a realității atât de intensă, încât putea fi transmisă numai pe pânză.

Într-o zi, avea să arate pictura copiilor ghola. Paul Atreides, cel mai mare, avea acum cinci ani și dădea toate semnele că era doar un băiețel normal. „Mama" lui, Jessica, era cu un an mai tânără, de aceeași vârstă cu ghola războinicului mentat Thufir Hawat. Iubirea lui Paul, Chani, avea doar trei ani, în timp ce trădătorul menționat de istorie al Casei Atreides, Wellington Yueh, avea doi ani, născut în același timp în care Sheeana îi dăduse, în sfârșit, voie lui Scytale să-și creeze un ghola propriu. Marele planetolog și conducător fremen Liet-Kynes era un bebeluș de numai un an, iar naibul Stilgar abia se născuse.

Vor trece ani buni până când Bene Gesseritul avea să aibă vreo șansă

de a le declanșa amintirile, până când renăscuții istoriei să devină armele și 165

uneltele de care avea Sheeana nevoie. Dacă le arăta pictura lui Van Gogh chiar acum, aveau să reacționeze pe baza vreunui instinct din viețile lor trecute sau aveau să vadă imaginea cu ochi proaspeți?

Un geniu de pe Ix restaurase și perfecționase originalul; un strat invizibil de subțire, dar rezistent, din plaz, izola și proteja capodopera de permanenta învechire. Restauratorul ixian nu numai că redase picturii gloria inițială, ci adăugase și simulări interactive, astfel că un observator care aprecia așa ceva putea să treacă prin procesul aplicării fiecărei trăsături de pensulă și să vadă minunea complexă și primitivă așa cum fusese creată, strat după strat de vopsea. Sheeana trecuse prin simularea educativă de suficient de multe ori ca să simtă că ar fi putut să repicteze chiar ea colibele, cu ochii închiși. Dar, chiar dacă ar fi făcut o copie perfectă, n-ar fi fost același lucru cu originalul.

Păși cu spatele către pat și se așeză, fără să-și ia ochii de la pictură.

Vocile din Celelalte Memorii păreau s-o aprecieze, deși ținea sub control larma neîncetată.

Odrade-dinăuntru vorbi cu ea pe ton dojenitor: Sunt sigură că alte surori consideră furtul picturii lui Vincent mai grav decât pe al non-navei sau pe al viermilor de nisip din centura de deșert. Acelea pot fi înlocuite, o capodoperă, nu. — Poate că nu sunt persoana care ai crezut tu că sunt. Pe de altă parte, eu, mai mult decât oricine altcineva, nu mă ridic la înălțimea mitului construit în jurul meu. Mai are Cultul lui Sheeana discipoli acolo, în Vechiul Imperiu? Religia voastră artificială mă mai venerează ca pe un înger și ca pe o mântuitoare?

Bene Gesseritul cunoștea puterea credinței neclintite în rândul populațiilor mari. Surorile foloseau religiile drept arme, le creau, le călăuzeau și le dezlănțuiau așa cum ar trage cineva o săgeată din arc.

Religiile erau fenomene stranii. Se nășteau odată cu apariția unui conducător carismatic și totuși creșteau în putere după ce acea -

personalitate-cheie murea, în special ca un martir. Nicio armată nu lupta vreodată mai înverșunat fără basharul ei, niciun guvern nu devenea mai puternic fără rege sau președinte, în schimb o religie fără Sheeana se răspândea mai repede după ce adepții credeau că era moartă. Originea ei unică dăduse Missionariei Protectiva mult material cu care să lucreze, destulă materie primă ca să atragă mulțimile de fanatici.

Aici, în camera ei liniștită, pașnică, se bucura să fie departe de toate acestea.

166

La gândul de a fi o presupusă martiră în jurul căreia crescuse o religie puternică, simți cum o altă viață se trezea și se înălța înăuntrul ei, o voce arhaică și îndepărtată: *Atât Muad'Dib, cât și Liet-Kynes au vorbit împotriva primejdiei de a urma un erou carismatic.*

Când viețile din interior îi permiteau, îi plăcea să se cufunde adânc în genealogiile Celorlalte Memorii, să se uite tot mai departe în timp, în volburile clocotitoare și înspumate ale fluviului istoriei.

— De acord. De aceea cei care și-ar irosi viața pentru o asemenea cauză trebuie urmăriți și îndrumați.

Îndrumați? Sau manipulați?

— Diferența e doar o problemă de cuvinte, nu de substanță.

Există vremuri când manipularea maselor e singura cale de a făuri o apărare adecvată. O armată de fanatici poate depăși orice număr de arme inamice.

— Paul Muad'Dib a dovedit-o. Jihadul lui sângeros a zguduit galaxia.

Cealaltă voce chicoti înăuntrul ei. N-a fost nici pe departe primul care să

folosească asemenea tactici. A învățat multe din trecut. A învățat multe de la mine.

Sheeana își proiectă vederea interioară adânc în minte.

— Cine ești?

Sunt cineva care cunoaște subiectul mai bine decât mulți. Mai bine decât aproape oricine altcineva. Glasul făcu o pauză. Sunt Serena Butler. Eu am stârnit cel mai mare dintre toate jihadurile.

Cu avertismentul Serenei Butler proaspăt în minte, Sheeana pășea printr-un coridor de la un nivel inferior. Având în vedere toate facțiunile de la bordul non-navei *Ithaca,* fiecare cu

propriile planuri și denaturări, Sheeana știa de o sursă de informații inocentă, deși impenetrabilă: cei patru Fiutari captivi.

Creaturile nu mai provocaseră niciun necaz în cei cinci ani de când unul dintre ei scăpase din închisoare și omorâse o soră, o Instructoare de rang mai mic. Sheeana îi mai vizitase din când în când, dar, până acum, încercările de a căpăta informații folositoare fuseseră frustrante. Cu toate acestea, Serena Butler îi dăduse o idee nouă: să folosească venerația religioasă drept unealtă.

Încrezătoare că se putea apăra singură dacă ar fi fost nevoie, îl eliberă

pe cel care-și spunea Hrrm din sala mare de detenție unde trăiau acum Fiutarii. Cu ani în urmă, după ce-l găsise pe Hrrm liber în coridoarele de jos, făcuse tot posibilul să le ofere lui și tovarășilor lui un spațiu mai mare. Erau animale de pradă, făpturi sălbatice, și aveau nevoie să alerge și să umble.

167

Așa că Sheeana adăugase sisteme se securitate unei cale de depozitare cu pereți blindați, apoi instruise câteva instructoare și câțiva dintre evreii harnici ai Rabinului să construiască un mediu simulat. Noua incintă nu-i păcălea pe Fiutari, dar îi ajuta să se simtă mai bine. Deși nu era chiar libertate, era preferabilă, de departe, celulelor goale și separate din închisoare.

În timpul construcției parcului special, Sheeana făcuse tot ce-i stătuse în putință să afle cum arăta lumea lor de origine, cu Îngrijitorii, dar Fiutarii îi dăduseră puține detalii. Vocabularul lor era destul de limitat. Când spuneau

„copaci“, nu-i puteai face să descrie mărimea sau specia. În schimb, le arătă

imagini până când se însuflețiră, arătând către un mesteacăn înalt, cu scoarța argintie.

Acum, după ce se asigură că nu existau amenințări sau lucruri care să

le distragă atenția pe coridoarele din preajmă, Sheeana îl luă pe omul-fiară, care arăta încordat, în camera de observație de deasupra calei pline cu nisip.

Hrrm pășea cu precauție alături de ea. Onoratele Matres îl chinuiseră

atât de groaznic, încât era reticent când era vorba să dea dovadă de încredere, dar în anii de când Sheeana începuse să-i viziteze, Hrrm ajunsese s-o accepte.

Pentru a obține informații de la ei, Sheeana hotărî că avea nevoie să

facă o impresie mai puternică. Deși se opunea principiilor ei obișnuite, decise să se înfățișeze așa cum o făcea Missionaria Protectiva, ca un personaj religios care deținea puteri mistice. Fiutarii aveau s-o vadă în altă lumină.

Poate că, dacă-l impresiona pe Hrrm, avea să răspundă la aceleași întrebări, dar într-o manieră mai folositoare. Fiutarii erau prea simpli și prea direcți ca să păstreze secrete, dar, în mod clar, nu înțelegeau pe deplin implicațiile lucrurilor pe care le sesizau.

În camera de observație, Fiutarul păși mai aproape de fereastra de plaz și se uită în jos, către nisipul din cala de mărfuri. Pupilele i se dilatară și nările îi fremătară când zări mișcare acolo, dunele fojgăitoare. Unul dintre viermii mari de nisip se înălță, cu gura ca o peșteră căscată, în timp ce nisipul i se revărsa de pe inele. Capul orb al unui al doilea vierme se ridică, de parcă ar fi putut simți prezența femeii mult deasupra lor.

Hrrm se dădu înapoi, cu buzele strâmbe, parcă gata să mârâie.

Răsuflarea îi suna gutural.

— Monștri.

— Da. Monștrii *mei*.

Fiutarul păru nedumerit și intimidat. Nu-și putea lua ochii de la viermi.

— Monștrii mei, repetă ea. Stai aici și uită-te.

168

Sheeana ieși din cameră și încuie ușa în urma ei cu un cod, înainte de a lua un lift direct până jos, la nivelul calei. Deschise ecluza și ieși pe nisipul cu temperatură controlată,

sub lumina solară galbenă artificială. Viermii de nisip veniră către ea, zguduind cala cu greutatea lor și cu frecarea. Fără

teamă, Sheeana porni să urce dunele ca să-i înfrunte.

Cu o răbufnire de nisip, viermele cel mai mare se ridică, urmat de un al doilea lângă el și un al treilea în spatele ei. Sheeana îndreptă ochii în sus, către ferestruica întunecată de observație prin care spera ca Hrrm s-o privească înfiorat.

Alergă spre cel mai apropiat vierme, iar uriașul se dădu înapoi în grabă

prin nisip. Fugi către altul, care se retrase și el; apoi rămase în mijloc și începu să se învârtă. Flutură mâinile către viermi și începu să se legene înainte și înapoi, într-un dans grațios. Viermii o urmară, șerpuind și balansându-se.

În jurul ei simțea mirosul de mirodenie proaspătă, aroma amăruie, dar stimulantă, care nu avea altă origine naturală. Viermii o înconjurau ca niște adoratori. În cele din urmă, Sheeana se prăbuși pe nisip și-i lăsă să-și continue cercurile până când toate cele șapte creaturi stătură ridicate în jurul ei, iar ea le făcu semn să plece.

Făpturile se întoarseră, se unduiră prin dunele închise în cală și o părăsiră. Sheeana se strădui să se ridice în picioare, se scutură și se duse la ecluză. Până acum, Hrrm ar fi trebuit să fie destul de impresionat.

Când intră din nou în camera de observație, Fiutarul se răsuci spre ea, apoi se dădu înapoi și ridică fața, cu gâtul expus în semn de supunere.

Sheeana simți cum căldura momentului se prelinse prin ea ca un fior.

— Monștrii mei, repetă ea.

— Tu mai puternică decât femei rele, rosti Hrrm.

— Da, mai puternică decât Onoratele Matres.

Omul-fiară păru să silească vorbele să-i iasă din gât.

— Mai bună ca… Îngrijitori.

Sheeana se agăță de ocazie.

— Cine sunt Îngrijitorii?

— Îngrijitori.

— Unde sunt? Cine sunt?

— Îngrijitori… controlează Fiutari.

— Ce sunt Fiutarii?

Avea nevoie să afle mai multe, să-l facă să vorbească mai departe. Avea prea multe întrebări despre ce aduseseră târfele din Dispersie și cum se legau toate de Inamicul Exterior.

169

— Suntem Fiutari, zise Hrrm pe ton indignat. Nu oameni-pești.

Ah, un sâmbure nou de informație care-o punea pe gânduri.

— Oameni-pești?

— Fibieni.

Hrrm mârâi cu dezgust. Gura pronunțase cu greu cuvântul.

Sheeana se încruntă și-și imagină o modificare menită să combine gene de amfibie cu cele umane, în același fel în care ADN-ul de felină fusese folosit ca să creeze Fiutari. Hibrizi.

— Îngrijitorii au creat Fibieni?

Hrrm păru să se înfurie.

— Îngrijitorii au făcut *Fiutari*! Omoară Onorate Matres.

Sheeana tăcu și cântări informația. Procedeul cromozomial care crease Fiutarii ar fi putut fi asemănător cu ceea ce fusese folosit pentru a crește

„Fibienii“ acvatici. În timp ce Îngrijitorii folosiseră aceste tehnici pentru a prăsi creaturi care să țintească Onoratele Matres, altcineva crease Fibieni. În ce scop?

Se întrebă dacă Rătăciții Tleilaxu din Dispersie își vânduseră talentele cui oferea mai mult. Dacă Fiutarii îi urau pe Fibieni, atunci „oamenii-pești“

erau cumva aliați cu Onoratele Matres? Sau, pur și simplu, Sheeana citea prea multe în spusele primitive ale omului-fiară?

— Cine sunt Îngrijitorii? întrebă din nou.

— Tu mai bună, răspunse Hrrm.

Era singurul răspuns pe care-l putea obține. Deși se uita altfel la ea, Sheeana nu obținuse nicio revelație, nicio informație vitală. Doar indicii, fără

contextul necesar.

Îl duse înapoi în sala lui de detenție și-i dădu drumul printre ceilalți Fiutari. Nu știa cât de bine comunicau între ei, dar era sigură că Hrrm avea să împărtășească ceea ce aflase. Avea să le spună semenilor lui despre femeia care controla viermii.

170

„Cea mai bună metodă de atac este să omori pe loc. Fii întotdeauna gata să te repezi la jugulara adversarului. Dacă vrei să dai un spectacol, fă-te dansator."

MAICA COMANDANT MURBELLA, discurs înainte de trimiterea de trupe **C**ând va sosi Inamicul, Noua Comunitate n-avea să ducă fiecare bătălie singură. Murbella refuza să admită așa ceva. Deși nu exista o conducere centrală a civilizațiilor dezmembrate din Vechiul Imperiu, jură că avea să

constrângă aceste civilizații să participe. Nu li se putea îngădui să stea pe margine, în timp ce erau atât de multe în joc pentru omenire.

Luptătoarele cele mai letale ale Comunității Surorilor erau antrenate sub îndrumarea fiicei ei, Janess, și a basharei veterane Wikki Aztin, dar Murbella avea nevoie de acces la arme puternice și în număr mare. Ca urmare, se duse pe Richese, cel mai important concurent al Ixului.

După ce naveta mică pe care o conducea Murbella ateriză în principalul complex comercial richesian, Comisarul Fabricilor sosi s-o întâlnească. Era un bărbat scund, cu fața rotundă, părul tăiat scurt și un zâmbet aparent sincer, pe care-l afișa pe față după dorință. Două femei și trei bărbați îl însoțeau, cu toții îmbrăcați în costume de afaceri identice, cu aspect elegant. Aveau cu ei tablete de proiecție și recapitulară cu ușurință

hârtii, contracte, liste de prețuri.

— Noua Comunitate vrea să facă afaceri cu voi, Comisare. Vă rog să-mi arătați tot ce aveți în materie de arme ofensive și defensive.

Radiind, bărbatul cu fața rotundă se întinse s-o apuce de mână, iar ea îi îngădui, cu reticență, s-o strângă.

— Planeta Richese e încântată să vă fie de folos, Maică Comandant.

Putem produce orice, de la pumnale la o flotă de cuirasate. Sunteți interesată de explozivi, arme de mână, lansatoare de proiectile? Avem mine spațiale defensive care pot fi ascunse de non-câmpuri. Vă rog să-mi spuneți ce nevoi specifice aveți.

Murbella îl fixă cu o privire dură.

— Totul. O să avem nevoie de toată lista.

Vreme de mii de ani, Richese și Ix fuseseră rivale tehnologice și industriale, fiecare cu propriul domeniu de expertiză. Ix își construise renumele cu cercetări inovatoare, cu proiecte originale și cu tehnologii de pionierat. Deși multe dintre proiectele ixienilor eșuau spectaculos, cele de succes generau suficient profit pentru a plăti cu vârf și îndesat pentru greșeli.

171

Richese, pe de altă parte, era mai bună la imitație decât la inovație.

Erau mai conservatori cu privire la riscurile pe care și le asumau, dar din ce în ce mai ambițioși în privința cantității produse și a eficienței. Profitau de economia de scară, reduceau ratele de profit, împingeau liniile automate de producție la limitele permise de restricțiile Jihadului Butlerian și astfel reușeau să producă articole căutate în cantități enorme, la preț redus.

Murbella îi alesese pe ei în loc de Ix pentru că Noua Comunitate avea nevoie de cantități uriașe de arme, cât mai curând posibil.

Complexul de afaceri unde Comisarul Fabricilor își întâlnea întotdeauna potențialii clienți includea peisaje luxuriante cu

parcuri și fântâni; clădirile erau curate, stilizate și primitoare. Orice zonă industrială

dizgrațioasă rămânea ascunsă vederii. În timp ce mergea de-a lungul holurilor spațioase cu vitrine pe margini, care etalau obiectele pe care Richese le putea produce în orice clipă, Murbella se simțea de parcă ar fi umblat printr-o nesfârșită sală de expoziție cu prezentări de marketing.

Ca să-i lase suficient răgaz să examineze marfa, Comisarul trăncănea pe drumul de la o vitrină la alta.

— De la moartea Tiranului și din Epoca Foametei, Richese a fost solicitată să furnizeze armament defensiv pentru tot soiul de războaie mărunte. O să fiți mulțumite cu ceea ce putem produce.

— Dacă supraviețuim conflictului care se apropie, atunci vom fi mulțumite.

Studie armuri corporale și blindaje de nave, arme pseudoatomice, lasere, lansatoare de proiectile, microexplozive, tunuri cu puls electromagnetic, blastere, pulberi otrăvitoare, stilete, pistoale cu săgeți, disruptoare, perturbatoare mentale, sonde X ofensive, unelte de asasinat vânător-căutător, fumigene, energizante, arzătoare, lansatoare de săgeți, grenade paralizante, chiar și arme atomice autentice, „numai în scop de prezentare“. Un model holografic al continentelor sudice de pe Richese arăta șantiere imense, care produceau iahturi spațiale și non-nave militare.

Murbella spuse:

— Vreau toate acele iahturi spațiale convertite în nave de război. De fapt, avem nevoie să vă rechiziționăm toate complexele de fabrici. Trebuie să dedicați absolut toate liniile de producție pentru a realiza armele de care avem nevoie.

Avocaților și agenților comerciali li se tăie răsuflarea, apoi se consultară între ei. Comisarul Fabricilor părea alarmat.

— Asta-i o cerere de-a dreptul uluitoare, Maică Comandant. Avem și alți clienți, știți…

172

— Niciunul mai important decât noi.

Îl fixă cu răceală.

— Vom plăti pentru acest privilegiu, desigur… cu melanj.

Ochii Comisarului se luminară.

— Se spune de multă vreme că războiul e rău pentru oameni, dar bun pentru afaceri. Nu are Ghilda o comandă permanentă pentru toată

mirodenia pe care o produce noua voastră centură deșertică?

— Am restricționat sever achizițiile Ghildei, deși cererea lor rămâne mare, răspunse Murbella.

Richesianul știa deja acest lucru, desigur. Juca pur și simplu un joc.

Avocații și agenții comerciali parcurgeau mintal niște calcule preliminare. După ce erau plătiți în melanj, richesienii puteau să aranjeze lucrurile în așa fel, încât să vândă mirodenia Ghildei disperate pentru de zece ori prețul deja piperat pe care i-l pusese Noua Comunitate. Aveau să

culeagă profituri din ambele părți.

Murbella încrucișă brațele la piept.

— O să avem nevoie de o forță militară cum omenirea n-a mai văzut până acum, pentru că înfruntăm un Inamic ca niciun altul.

— Am auzit zvonuri. Cine e acest dușman și când va ataca? Ce vrea?

Ea clipi când o străbătu o scânteie de neliniște.

— Aș vrea să știu…

Mai întâi totuși, detașamentele ei de luptă urmau să înfrunte Onoratele Matres rebele în enclavele lor împrăștiate, iar pentru asta aveau nevoie de toptere blindate, de nave de atac, de mașini grele de teren, de lansatoare personale de proiectile și puști cu impuls și chiar de cuțite cu o singură lamă, bine ascuțite. Multe dintre bătăliile împotriva disidentelor aveau să implice lupte corp la corp.

— Putem furniza anumite articole imediat, din stocuri, câteva nave, câteva mine spațiale. Un client, dictator militar, a suferit de curând un…

asasinat. Prin urmare, comanda lui completă a rămas nerevendicată și v-o putem oferi pe toată.

— O iau cu mine chiar acum, zise ea.

Maica Comandant a continuat să-și instruiască trupele, să le șlefuiască

pentru a deveni o armă ascuțită brici. Îmbrăcată cu o uniformă neagră tip salopetă, Murbella stătea lângă Janess pe o platformă-elevator care plutea la mică înălțime peste cel mai întins dintre terenurile de antrenament.

Dedesubt, în lumina amiezii, trupele alese cu multă atenție exersau tehnici de luptă personală din ce în ce mai dificile, fără odihnă, fără a fi tolerată nici cea mai mică greșeală.

173

Auzind că detașamentul special al lui Murbella zdrobise tabăra de disidente de pe Canonicat, consilierele ei fuseseră șocate de brutalitatea fără

drept de apel, dar Maica Comandant rezistă cu fermitate împotriva tărăboiului.

— Nu sunt basharul Miles Teg. El și-ar fi folosit reputația pentru a manipula subtil răsculatele și ar fi putut ajunge la un compromis care să

evite violența. Dar basharul nu mai e alături de noi și mă tem că tacticile lui ingenioase n-o să fie eficace împotriva forțelor apocaliptice ale Inamicului.

Violența va deveni din ce în ce mai necesară.

Femeile nu găsiseră niciun contraargument care să aibă vreun efect.

După acea primă bătălie decisivă, trupele de elită ale Maicii Comandant își luară un nume nou: Valkiriile.

Murbella își provocă Valkiriile să stăpânească un tip de luptă, pe care Janess îl redescoperise în arhive: tehnicile Maeștrilor

Spadasini din Ginaz.

Prin faptul că reînvia acea disciplină de antrenament și-și înarma surorile cu talente pe care nimeni dintre cei în viață nu și le mai amintea, Maica Comandant avea intenția să creeze luptătoare mai bine pregătite decât oricare altele înaintea lor pentru a neutraliza Onoratele Matres care se apărau în fortificații pe planetele lor.

Pe moment, detașamentele executau o manevră complexă, în care luptau împotriva unor trupe simulate de la sol, atacându-le în formațiuni de stea rotitoare. Văzut de sus, de pe platforma suspensoare, spectacolul era extrem de impresionant, cu cele cinci vârfuri ale fiecărei stele care se roteau, năvăleau împotriva adversarelor și le puneau pe fugă, în dezordine. Era ceva ce Murbella numea „coregrafia luptei corp la corp“. Abia aștepta s-o testeze în bătălie.

La fel ca mama ei, Janess se arunca în muncă plină de pasiune.

Adoptase chiar și numele de familie al tatălui ei și-și spunea locotenent Idaho. I se părea potrivit și la fel i se părea și lui Murbella. Mama și fiica erau pe cale să devină o forță formidabilă. Unele surori pretindeau, în glumă, că

n-aveau nevoie de armată, cele două fiind îndeajuns de primejdioase și singure.

Cu un surâs satisfăcut, Maica Comandant revăzu formațiunile de trupe.

Janess era și ea vizibil mândră de luptătoarele instruite.

— O să arunc Valkiriile noastre împotriva oricărei armate pe care ar putea-o ridica Onoratele Matres împotriva noastră.

— Da, Janess, așa o să faci, chiar curând. Mai întâi o să cucerim Buzzell.

174

„Muad’Dib putea cu adevărat să vadă viitorul, dar trebuie să înțelegeți limitele acestei puteri. Gândiți-vă la vedere. Aveți ochi, dar nu puteți vedea fără lumină. Dacă vă

aflați pe fundul unei văi, nu puteți vedea dincolo de vale. Exact la fel, Muad’Dib nu putea întotdeauna să aleagă să se uite peste terenul misterios. Ne spune că o singură decizie obscură

în privința profeției, poate alegerea unui cuvânt în loc de altul, ar putea schimba întregul aspect al viitorului. Ne spune: «Viziunea timpului e largă, dar, când treci prin ea, devine o ușă îngustă». Și întotdeauna a luptat împotriva alegerii unui curs clar, sigur, avertizând: «Acea cale duce întotdeauna de-a dreptul la stagnare».“

PRINȚESA IRULAN, Trezirea Arrakisului

Planeta Dan era plină de Dansatori-Față. Numai dacă se uita la localnicii din așezarea de lângă castelul Atreides în ruine, Uxtal îi simțea pretutindeni. I se făcea pielea de găină, dar nu îndrăznea să-și arate frica.

Poate că reușea să se strecoare, să fugă și să se ascundă în ținuturile sălbatice ale promontoriului sau să pretindă c-ar fi un simplu pescar sau fermier de faleză.

Dar, dac-ar încerca oricare dintre variante, Dansatorii-Fețe l-ar hăitui și l-ar captura, l-ar pedepsi. Nu îndrăznea să riște să le provoace mânia. Așa că îi urma cu supunere.

Poate Khrone avea să fie atât de mulțumit să-l vadă pe copilul-baron, încât avea să-l elibereze pur și simplu pe Uxtal, să-l răsplătească pentru servicii și să-l trimită de-acolo. Cercetătorul Rătăcit Tleilaxu se putea agăța de speranțe iluzorii…

El și micul Vladimir fură duși la o locuință temporară, într-un mic hotel de la marginea satului. Băiatul ghola se plângea că voia să arunce cu pietre în apă și în bărci sau să iscodească prin dughenele din piață, unde vânzătorii scoteau mațele peștilor, dar Uxtal inventa scuze ca să-l oprească pe copilul neastâmpărat, în timp ce așteptau în camera răcoroasă, rustică. Vladimir începu să răscolească fiecare dulap și fiecare ascunzătoare pe care o putea găsi. Uxtal se agăța de faptul că măcar Onoratele Matres erau departe.

Un bărbat cu trăsături greu de descris apăru la ușa camerei. Arăta la fel ca oricare alt sătean, dar lui Uxtal i se făcu din nou pielea de găină.

— Am venit să-l iau pe micul ghola al baronului. Trebuie să-l testăm.

Auzi un sunet ciudat, ca de oase care trosneau și se mișcau. Chipul bărbatului se metamorfoză până când fața cadaverică,

inexpresivă, a lui Khrone îl privi cu ochii ca niște puțuri de cerneală.

175

— D… da, răspunse Uxtal. Băiatul progresează chiar frumos. Are șapte ani acum. Cu toate astea, mi-ar fi de mare folos dacă aș ști pentru ce-l vreți.

De foarte mare folos.

Vladimir îl privi pe Dansatorul-Față cu înfiorare și curiozitate. Nu văzuse niciodată un polimorf care revenea la starea netransformată.

— Grozav truc. Mă poți învăța să-mi schimb fața așa?

— Nu.

Khrone se întoarse către tleilaxu.

— Când ți-am cerut la început să crești acest ghola, nu știam cine e.

Când i-am aflat identitatea, încă nu știam dacă baronul Harkonnen avea să

ne folosească la ceva, dar m-am gândit că s-ar putea. Acum am descoperit o posibilitate minunată.

Îl luă pe băiat de mână și-l duse cu el.

— Așteaptă aici, Uxtal.

Așadar micuțul cercetător rămase singur în camera primitivă, -

întrebându-se cât i se va mai permite să trăiască. În altă situație, s-ar fi putut bucura de clipa de liniște, de relaxarea tăcută, dar era prea speriat. Dacă

Dansatorii-Față găseau vreun cusur la ghola? De ce aveau nevoie de el aici, pe Dan? Avea Khrone să-l arunce înapoi în ghearele lui Matre Superioară

Hellica? Dansatorii-Față îl lăsaseră printre Onoratele Matres ani întregi.

Uxtal nu știa cât de mult avea să mai poată suporta. Nu-i venea să creadă că

Hellica îl lăsase în viață sau că bătrâna și ofilita Ingva nu încercase încă să-l înrobească sexual… Închise ochii și-și înăbuși un geamăt. Atâtea lucruri puteau merge prost dacă se întorcea acolo…

Ca să se calmeze, începu un ritual tradițional de purificare. În picioare, lângă o fereastră deschisă, cu fața spre ocean, înmuie pânză albă într-un lighean cu apă și se spălă pe pieptul gol. Trecuse atât de mult timp de când putuse să îndeplinească așa cum se cuvenea abluțiunile trupești personale cerute de religia lui… Alții îl spionau întotdeauna, îl intimidau. După ce termină, Uxtal medită afară, pe un balcon mic de lemn, care dădea spre satul de pescari. Se rugă rearanjând în minte numere și semne, căutând adevărul în tiparele sfinte.

Ușa camerei se deschise cu o bufnitură și copilul ghola intră în fugă, îmbujorat și râzând. Avea în mână un cuțit de pe care picura sânge și se învârti printre mobilele grosolane de parcă ar fi jucat vreun soi de joc. Avea hainele pline de noroi și de sânge.

Khrone îl urmă pe copil în încăpere cu un pas ceva mai calm, ducând în brațe un pachețel. Revenise la deghizarea inofensivă de bărbat cu trăsături șterse. Chicotind, micul Vladimir îi strigă lui Khrone să se grăbească.

176

Uxtal îl prinse repede pe băiat.

— Ce faci cu pumnalul ăla?

Întinse o mână să-i ia arma.

— Mă jucam cu un pui de limorc. Au un țarc mic în sat, dar niciunul nu e mare, ca acasă.

Rânji.

— Am sărit înăuntru la ei și am înjunghiat câțiva.

Șterse lama pe pantaloni și i-o dădu bărbatului tleilaxu, care puse cuțitul pe un șifonier înalt, unde băiatul nu ajungea. Khrone privi meditativ la petele de sânge.

— Nu mă opun violenței, dar trebuie să fie violență dirijată. Violență

constructivă. Acest ghola nu prea are autocontrol. Are nevoie de modificări comportamentale.

Uxtal încercă să abată discuția de la sugestia de critică.

— De ce a luat un pumnal și-a sărit într-un țarc cu limorci?

— Era influențat de conversația pe care o aveam. Discutam despre descoperirea noastră cu ceilalți camarazi, iar băiatul s-a inspirat din acel obiect. Pare să aibă o afecțiune pentru cuțite.

— Matre Superioară Hellica l-a învățat.

Uxtal înghiți în sec, cu greutate.

— I-am citit istoria celulară. Baronul Harkonnen, originalul, era…

— Știu totul despre original. Are un potențial excelent pentru ceea ce am acum în minte. Planurile noastre s-au schimbat din cauza a ceea ce am descoperit aici, pe Dan.

Uxtal ațintí privirea la pachetul misterios din mâinile Dansatorului-Față. — Și ce ați găsit?

Deși gura ca o tăietură nu zâmbea, Khrone părea foarte mulțumit.

Începu să despacheteze obiectul.

— O altă soluție la criza noastră.

— Ce criză?

— Una pe care n-o poți înțelege.

Uxtal se simți mustrat și se abținu de la alte întrebări; se uită cu atenție cum Khrone dezvăluia un alt cuțit – acesta era ornamentat și închis într-un recipient de transplaz. Arma avea un mâner incrustat cu pietre prețioase și cu desene complicate; lama propriu-zisă era gravată cu litere și simboluri într-o limbă arhaică, dar cuvintele erau ascunse de un strat gros stacojiu.

Sânge, abia oxidat. Se aplecă mai mult. Arăta încă umed în ambalajul menit să-l conserve.

— E o armă străveche, de mii de ani, sigilată înăuntrul unui câmp anentropic până astăzi, ascunsă și protejată de-a lungul secolelor de o succesiune de fanatici religioși.

— Ăsta-i sânge? întrebă Uxtal.

— Prefer să-l numesc material genetic.

Cu grijă, Dansatorul-Față puse artefactul pe masă.

— L-am descoperit într-un sanctuar religios închis ermetic multă

vreme, aici pe Dan, păzit de rămășițele Păstrăvăreselor, care acum s-au alăturat Cultului lui Sheeana. Pumnalul e pătat cu sângele lui Paul Atreides.

— Muad'Dib! Tatăl Profetului însuși, Leto al II-lea, Împăratul-Zeu!

— Da, mesia care i-a condus pe războinicii fremeni într-un mare jihad.

Un Kwisatz Haderach. Avem nevoie de el.

— Datorită câmpului anentropic, sângele lui Muad'Dib e încă umed…

proaspăt! exclamă Uxtal, fremătând de emoție. Păstrat perfect!

— Ah, așadar vezi încotro se-ndreaptă povestea asta. Mai există

speranță pentru tine. S-ar putea să fii folositor, până la urmă.

— Da, sunt folositor! Dă-mi voie să-ți arăt! Dar… dar am nevoie să știu mai multe despre ce vrei.

La un gest din mână al conducătorului lor, încă doi Dansatori-Față

intrară în încăpere, aducând cu ei o femeie sfârșită, care purta o rochie albastru-închis; părul castaniu îi atârna în smocuri sârmoase. Când se apropie, Uxtal observă faimoasa stemă Atreides de demult, un șoim roșu brodat pe partea stângă a pieptului rochiei. Când văzu pumnalul conservat, femeia se zbătu să scape de cei care o țineau. Nu părea să-i pese de Dansatorii-Față sau de oricine altcineva, doar de pumnal.

Khrone o îmboldi.

— Vorbește, preoteasă. Spune-i omului ăstuia povestea cuțitului tău sfânt, ca să înțeleagă.

Femeia se uită o clipă la Uxtal, apoi întoarse privirea plină de venerație către pumnal.

— Sunt Ardath, fostă preoteasă a Păstrăvăreselor, acum slujitoare a lui Sheeana. Cu multă vreme în urmă, contele cel rău Hasimir Fenring a încercat să-l asasineze pe binecuvântatul Muad'Dib cu acest pumnal. Arma aparținea împăratului Shaddam al IV-lea, i-a fost dată în dar ducelui Leto Atreides și apoi înapoiată lui Shaddam în timpul procesului în fața Landsraadului. Mai târziu, împăratul Shaddam i-a oferit pumnalul lui Feyd-Rautha pentru duelul cu Muad'Dib.

Preoteasa Ardath părea să recite o scriptură deseori repetată.

178

— Mai târziu, în timpul jihadului lui Muad'Dib, exilatul Hasimir Fenring, el însuși un Kwisatz Haderach eșuat, a achiziționat pumnalul. Într-un complot mârșav, l-a înjunghiat adânc în spate pe Muad'Dib. Unii spun că

a murit în ziua aceea din cauza rănii, dar că cerul l-a trimis înapoi printre vii pentru că lucrarea sa nu era încă terminată. Printr-un miracol, s-a întors la noi. — Iar fanaticii lui Muad'Dib au păstrat pumnalul însângerat ca relicvă

religioasă, încheie Khrone nerăbdător. A fost dus la un sanctuar de aici, de pe Caladan, căminul Casei Atreides, unde a rămas ascuns în toți acești ani.

Poți deja să ghicești ce vrem să faci, tleilaxule. Să dezactivezi câmpul anentropic, să iei mostre de celule…

Ardath se smulse din strânsoarea paznicilor și căzu în genunchi, în rugăciune, aplecată spre relicva străveche.

— Te rog, nu poți să atingi un asemenea obiect sacru!

La un gest al lui Khrone, unul dintre Dansatorii-Față o apucă de cap și-l răsuci brusc, frângându-i gâtul. O lăsă să cadă pe podea ca pe o păpușă din cârpe. În timp ce o trăgeau afară pe preoteasa moartă, Uxtal nu-i acordă

femeii decât un gând în treacăt, din moment ce ea n-avea nicio importanță.

În schimb, îl intrigau posibilitățile frumosului pumnal conservat.

Trăncăneala ei îl distrăgea, oricum.

Se apropie, luă cu mâinile tremurânde pumnalul sigilat și-l înclină

astfel încât lumina să sclipească pe lama udă. Celulele lui Muad'Dib!

Posibilitățile îl uluiau.

Khrone îi zise:

— Acum ai un alt proiect ghola la care să lucrezi, alături de creșterea baronului Harkonnen. Înapoi pe Tleilax cu voi doi, pentru câți ani e nevoie.

În cameră intrară și mai mulți Dansatori-Față.

— La momentul potrivit, o să avem un scop mult mai folositor pentru baron.

179

„Sistemele de apărare ale Onoratelor Matres pe Buzzell sunt minime. Putem intra în tihnă, pur și simplu, și să preluăm controlul. Alt simptom al aroganței lor."

BASHARA WIKKI AZTIN, CONSILIER MILITAR

AL MAICII COMANDANT MURBELLA

Primele vehicule blindate noi sosiră de pe Richese exact așa cum comandase Murbella: șaizeci și șapte de nave militare proiectate pentru lupta spațială și pentru transportarea trupelor, încărcate din plin cu armament. Maica Comandant plătise, de asemenea, mita corespunzătoare în mirodenie, pentru o navă a Ghildei care să le transporte direct și pe neașteptate pe Buzzell. Era prima din ceea ce spera că aveau să fie multe cuceriri împotriva Onoratelor Matres.

Fabricanții de arme de pe Richese, entuziasmați de comanda enormă

de armament, lucrau peste program să creeze echipament militar din toate modelele și nivelurile de eficacitate. Când amenințarea din afară avea să

ajungă în Vechiul Imperiu, n-aveau să găsească rasa umană nepregătită sau lipsită de apărare.

Mai întâi, Comunitatea restructurată trebuia totuși să înăbușe rezistența distrugătoare aici, acasă. *Trebuie să facem curățenie la noi, înainte să sosească adevăratul Inamic.*

După o consultare intensă cu Bellonda, Doria și Janess, Murbella alesese cu grijă prima campanie. Acum, că Valkiriile ei eradicaseră

răzvrătitele de pe Canonicat, femeile bine antrenate erau gata pentru o nouă

țintă. Buzzell era perfectă, atât pentru importanța ei strategică, cât și pentru cea economică. Onoratele Matres erau arogante și prea încrezătoare, ceea ce le făcea apărarea vulnerabilă. Murbella nu intenționa să le arate nicio milă.

Nu cunoștea amplasarea sau distribuția exactă a sistemelor defensive ale Onoratelor Matres pe Buzzell, dar putea ghici. Așezate în navetele lor care pândeau în cala navei uriașe a Ghildei, toate Valkiriile ei erau gata de a fi folosite în luptă.

De îndată ce nava Ghildei ieși din pliurile spațiului, trapele de jos se deschiseră larg. Femeile nu cerură și nici nu primiră alte instrucțiuni, din moment ce știau ce aveau de făcut: să găsească țintele importante și să le distrugă. Șaizeci și șapte de aparate, toate echipate cu tehnologie militară de avangardă, se revărsară și deschiseră focul cu proiectile și explozivi țintiți, care începură să sfâșie cele cincisprezece fregate mari ale Onoratelor Matres staționate pe orbită. Onoratele Matres n-avură timp să riposteze și abia dacă

apucară să-și răcnească indignarea prin sistemele de comunicații. În zece minute, bombardamentul transformă fiecare fregată în fier vechi mort, plutitor. Buzzell era acum lipsită de apărare.

— Maică Comandant! Douăsprezece nave neutre ies din atmosferă. Un model diferit… nu par să fie aparate de luptă.

— Contrabandiști, zise Murbella. Gemonele sunt valoroase, așa că vor exista întotdeauna contrabandiști.

— Să le distrugem, Maică Comandant? Sau să le confiscăm încărcătura?

— Nici una, nici alta.

Urmări cu privirea navele micuțe care fugeau de pe lumea oceanică.

Dacă toți acești contrabandiști s-ar fi dovedit o povară semnificativă pentru belșugul de gemone, Onoratele Matres nu i-ar fi lăsat niciodată să

supraviețuiască.

— Avem o țintă mai importantă acolo jos. O să eliminăm întâi Onoratele Matres și o să negociem după aceea cu contrabandiștii.

Conduse navele militare către cucerirea oficială a celor câtorva petice de pământ locuibil de pe oceanul imens, fertil.

Buzzell fusese folosită multă vreme drept planetă de pedeapsă, unde Comunitatea Surorilor le trimitea pe cele care dezamăgiseră, femei care trădaseră în vreun fel încrederea străvechiului ordin. Lumea oceanică nu era prin nimic ieșită din comun, dar marea adâncă, bogată, adăpostea niște creaturi cu cochilie, numite cholistere, care produceau elegantele pietre prețioase.

Gemonele. Femeile nobile se împăunau cu ele; colecționarii și artizanii plăteau sume exorbitante pentru ele.

La fel ca Rakis, gândi ea. E o ironie că locurile cele mai rele produc lucrurile de cea mai mare valoare.

Inexorabila căutare de bogăție a Onoratelor Matres le atrăsese atenția asupra planetei Buzzell cu ani în urmă. După ce târfele invadaseră insulele de pe oceanele întinse, uciseseră cele mai multe dintre surorile Bene Gesserit în dizgrație și siliseră supraviețuitoarele să recolteze gemone pentru ele.

Acum, ajutată de supravegherea orbitală, Murbella determină cu ușurință care erau principalele mase de uscat locuite, abia răsărite deasupra valurilor. Noua Comunitate avea să

recaptureze centrii nervoși ai operațiunii cu gemone de la Onoratele Matres. Curând, Buzzell urma să aibă

alți conducători.

Aparatele de luptă richesiene aterizară în preajma principalei tabere de prelucrare a gemonelor. Un număr atât de mare de nave depășea cu mult 181

capacitatea terenului minuscul de aterizare și cele mai multe fură silite să se bazeze pe pontoane gonflabile, pe docuri plutitoare și pe simple câmpuri suspensoare deasupra apei. Navele încercuiră insula stâncoasă ca un laț.

După cum se dovedi, în afara fregatelor de pe orbită, o sută și ceva de târfe țineau instalațiile de pe Buzzell în strânsoarea lor de fier. La sosirea Valkiriilor, Onoratele Matres care locuiau pe această insulă, în cele mai frumoase (deși tot spartane) clădiri, se repeziră afară, complet înarmate.

Deși luptau cu încrâncenare, femeile erau cu mult depășite numeric și ca abilități. Luptătoarele lui Murbella uciseră cu ușurință jumătate dintre ele, înainte ca celelalte să capituleze. Pierderile erau de așteptat.

Maica Comandant ieși în aerul mușcător, sărat, ca să înceapă să

supravegheze lumea puțin populată pe care tocmai o cucerise.

Când

luptătoarele

strânseră

laolaltă

Onoratele

Matres

supraviețuitoare, Murbella descoperi nouă femei care era clar că nu făceau parte dintre ele, oprimate, dar mândre în robele lor negre zdrențuite. Bene Gesserit. *Numai nouă!* Buzzell fusese o planetă de pedeapsă pentru mai bine de o sută de surori… și numai nouă le supraviețuiseră târfelor.

Murbella pășea de colo-colo și se uita la femeile adunate. Valkiriile erau aliniate în formație în spatele ei, cu uniformele-salopete negre împodobite cu ghimpi negri ascuțiți, folosiți ca ornament și ca arme.

Onoratele Matres arătau sfidătoare, ucigașe, exact așa cum se așteptase Murbella. Surorile captive își fereau ochii, după ce petrecuseră atâția ani în lanțurile stăpânelor asupritoare.

— Sunt noua voastră comandantă. Care dintre voi are pretenția să

conducă femeile astea?

Roti pe deasupra lor o privire tăioasă.

— Cine va fi sluga mea aici?

— Nu suntem slugi, rânji o Onorată Matre musculoasă, pusă pe harță.

Nu te cunoaștem, nici nu-ți recunoaștem autoritatea. Te porți ca o Onorată

Matre, dar ai miros de vrăjitoare. Cred că nu ești nici una, nici alta.

Așa că Murbella o omorî.

Onorata Matre conducătoare persecutase ani întregi surorile de aici.

Loviturile ei de picior și de pumn erau iuți, dar insuficiente în fața antrenamentului combinat al lui Murbella. Cu gâtul frânt, coastele plesnite și sânge prelins din timpanele sparte, femeia cea trufașă se prăbuși moartă pe pietrele negre ale așezării de pe recif.

Murbella nici măcar nu transpirase. Se întoarse către celelalte.

— Acum, cine vorbește în numele vostru? Cine va fi prima mea slugă?

Una dintre celelalte Onorate Matres făcu un pas în față.

182

— Sunt Matre Skira. Pune-mi mie întrebările.

— Vreau să știu totul despre gemone și despre activitățile voastre aici.

Avem nevoie să știm cum să scoatem profituri de pe Buzzell.

— Gemonele sunt ale noastre, zise Skira. Planeta asta e…

Murbella îi trase atât de rapid un pumn în bărbie, încât o trimise pe femeie clătinându-se în spate, înainte de a apuca să ridice o mână să se apere. Aplecată deasupra ei ca o pasăre de pradă, Murbella se răsti:

— Îți cer din nou: explică-mi operațiunile cu gemone.

Una dintre surorile Bene Gesserit oprimate ieși din rând. O femeie de vârstă mijlocie, cu păr blond-cenușiu, avea chipul ofilit, dar trebuie să fi fost cândva de o frumusețe izbitoare.

— Pot să vă explic eu.

Skira se ridică pe coate ca un crab, încercând să se pună pe picioare.

— N-o asculta pe vaca aia. E prizonieră, bună pentru bătaie și pentru nimic altceva.

— Mă numesc Corysta, spuse blonda, fără s-o bage în seamă pe Skira.

Murbella dădu din cap.

— Sunt Maica Comandant a Noii Comunități a Surorilor. Maica Superioară Odrade în persoană m-a ales drept succesoare, înainte de a fi ucisă în Bătălia de pe Junction. Am unificat Bene Gesseritul și Onoratele Matres pentru a ține piept Inamicului nostru comun de moarte.

O înghionti pe Skira cu piciorul.

— Au mai rămas numai câteva enclave ale Onoratelor Matres, așa ca asta. Fie o să le asimilăm, fie o să le facem praf.

— Onoratele Matres nu-s atât de ușor de înfrânt, insistă Skira.

Murbella se uită cu dispreț la femeia de pe jos.

— Tu ai fost.

Se concentră asupra lui Corysta.

— Ești Cucernică Maică?

— Sunt, dar am fost exilată aici pentru infracțiunea de a iubi.

— Iubire!

Skira cea vânjoasă scuipă cuvântul de parcă s-ar fi așteptat la încuviințarea cuceritoarei ei. Începu să vorbească despre Corysta pe ton batjocoritor, dur, numind-o hoață de copii și criminală atât față de Bene Gesserit, cât și față de Onoratele Matres.

Murbella o măsură iute din ochi pe soră.

— E adevărat? Ești o hoață notorie de copii?

Corysta îi ocoli mai departe privirea.

183

— Nu puteam să fur ceea ce era deja al meu. Nu, eu am fost *victima* furtului. Am îngrijit amândoi copiii din dragoste, când nimeni altcineva n-a vrut. Murbella se hotărî pe loc, știind că trebuia să afle repede.

— În interesul vitezei și eficienței, o să Împărtășesc cu tine.

În acest fel, putea să capete toate informațiile de la Corysta într-o clipă.

Cealaltă femeie șovăi numai o clipă, apoi înclină capul și se aplecă, în așa fel încât Murbella să o poată atinge, frunte la frunte, minte la minte. Într-un șuvoi, Maica Comandant absorbi tot ce avea nevoie să știe despre Buzzell și mult mai mult decât ar fi vrut, despre Corysta.

Toate experiențele celeilalte femei, viața ei cotidiană, cunoștințele, amintirile dureroase și loialitatea intensă față de Comunitate deveniră o parte din Murbella, ca și cum le-ar fi trăit chiar ea.

În viziunea interioară, privi prin ochii lui Corysta cum lucra cot la cot cu alți sclavi la o masă de sortare și curățare, pe un doc de la marginea falezei accidentate. Briza purta către nările ei mirosurile pătrunzătoare ale mării. Cerul dimineții era, ca de obicei, posomorât și înnorat. Pescăruși albi țopăiau de-a lungul docului de pseudolemn, în căutare de fragmente de crustacee și

de bucățele de carne care ar fi putut cădea în timpul operațiunilor de prelucrare.

Un supraveghetor Fibian solzos, intimidant, umbla de la un capăt la altul al liniei de sortare; corpul îi duhnea a pește stricat. Urmărea munca și, din când în când, căuta să se asigure că niciuna dintre sclavele Bene Gesserit nu furase nimic. Corysta se întreba unde-ar fi putut să se ducă dacă ar fi încercat să fure un fragment de gemonă.

Era în exil pe Buzzell de aproape două decenii, mai întâi alungată de Comunitate ca tânără femeie, apoi sclavă a târfelor din Dispersie. Corysta fusese condamnată la exil pe Buzzell pentru ceea ce comunitatea Bene Gesserit numea „crimă de umanitate". I se ordonase să conceapă un copil cu un nobil răsfățat, capricios, care se fudulea în haine noi de fiecare dată când îl vedea. Urmând ordinele Maestrelor Geneticiene, Corysta îl sedusese pe filfizon, pe care nu-și închipuia că l-ar putea iubi, și-și manipulase chimia internă pentru a se asigura că bebelușul rezultat avea să fie o fiică.

Din clipa conceperii ei, fiica fusese destinată ordinului Bene Gesserit.

Corysta știuse asta din punct de vedere intelectual, dar nu și în inima ei. În timp ce copilul îi creștea în pântec, începu să aibă îndoieli, în special după ce copilul începu să se miște și să dea din picioare. De una singură, ajunse să-și cunoască fiica înainte să se nască și să-și imagineze că o crește ca pe copilul ei, că-i este mamă tradițională, o practică interzisă în Comunitate. În ciuda 184

stricteții diferitelor programe genetice, trebuia să existe loc pentru excepții, pentru un pic de iubire. În fiecare zi, Corysta îi vorbea alinător bebelușului din pântec, rostea binecuvântări speciale. Treptat, începu să se gândească să

scape de obligațiile ei apăsătoare.

Într-o noapte, când îi cânta cu tristețe fetiței nenăscute, Corysta luă

decizia nefastă de a o păstra. N-avea s-o dea Maestrelor Geneticiene, așa cum i se poruncise. Corysta fugi într-un loc izolat și născu singură, într-un adăpost neluminat, ca un animal. O Maestră Geneticiană severă pe nume Monaya descoperi unde se află și năvăli peste ea, însoțită de un

detașament disciplinar în robe negre. După ce cunoscuse numai câteva ore de iubire maternă, fiica nou-născută îi fu luată și Corysta n-o mai văzu niciodată.

Abia își mai amintea călătoria ulterioară către Buzzell, unde fusese abandonată împreună cu alte surori alungate, pentru a rămâne tot restul vieții în „programul de penitență". În toți anii pe care Corysta îi petrecuse aici, pe petice de pământ negru nu mai mari decât o curte de închisoare, înconjurată de ocean, nu încetase niciodată să se gândească la fiica ei pierdută.

Apoi Onoratele Matres se năpustiseră ca niște păsări sălbatice necrofage și măcelăriseră mii de exilate Bene Gesserit pe Buzzell. Numai câteva surori fuseseră cruțate, pentru a fi puse să lucreze ca sclave.

De câte ori mirosul putred de iod anunța prezența supraveghetorilor Fibieni, Corysta lucra mai repede la sortarea prețioaselor pietre pe culori și mărimi. În spatele ei, jilavul om-amfibie mergea mai departe, răsuflând greu prin branhiile care absorbeau oxigen din aer în loc de apă de mare. De teama pedepsei, Corysta nu se uita niciodată la Fibian.

În primul an de captivitate, clocotea și-și dorea să găsească vreo cale de a-și lua copilul înapoi. Cu trecerea timpului, își pierduse orice speranță și începuse să-și accepte situația. Ani în șir, trăise de la o clipă la alta și se oprise la greșelile trecutului doar rareori, ca cineva care-și făcea griji pentru un dinte care se clatină. Apele adânci de pe Buzzell deveniseră limitele universului ei.

Ea și celelalte supraviețuitoare nu se scufundau de fapt după pietrele din apa adâncă; Fibienii făceau asta. Hibrizi modificați genetic, creați în Dispersie, creaturile uman-amfibie aveau capul în formă de glonț, trupuri zvelte, hidrodinamice, și piele verde, alunecoasă, care strălucea cu o iridescență uleioasă. Corysta era fascinată și se temea de ei.

Apoi, cu zece ani în urmă, Corysta salvase din mare un bebeluș Fibian abandonat, îl ascunsese și-l îngrijise în coliba ei simplă câteva luni. Se 185

ocupase de „copilul mării" până se însănătoșise, dar apoi, într-un ecou crud al experienței dinainte, Onoratele Matres îi smulseseră copilul hibrid.

Pentru că auziseră de ce i se întâmplase mai înainte, târfele o tachinau, zicându-i „femeia care a pierdut doi copii". Își băteau joc de ea pe față, în timp ce colegele ei exilate o admirau în tăcere…

Zguduită, Murbella se retrase din contactul cu sora căzută în dizgrație și descoperi că trecuse doar o clipă. În fața ei, Corysta clipea la rândul ei, uluită de potopul de vești și de informații. Împărtășirea mergea în ambele sensuri, iar acum femeia Bene Gesserit pedepsită știa tot ce știa Maica Comandant. Era un risc pe care Murbella fusese dispusă să și-l asume.

Având în vedere cât de repede reușiseră Valkiriile să ocupe toate punctele vulnerabile, Murbella era sigură că Noua Comunitate putea conduce cu ușurință operațiunile de aici. Avea să lase o forță defensivă pe orbită, să convertească sau să omoare Onoratele Matres rămase și să treacă

din nou la treabă. Se uită în jur după paznicii Fibieni, dar dispăruseră cu toții în apă la sosirea Valkiriilor. Aveau să se întoarcă. Împărtășirea cu Corysta îi spusese tot ce avea nevoie să știe.

— Cucernică Maică Corysta, te numesc supraveghetoare a operațiunilor cu gemone ale Comunității Surorilor. Știu că ești la curent cu multe cusururi, dar și cu căile prin care s-ar putea îmbunătăți procesul de lucru. Femeia încuviință din cap, cu ochii strălucind de mândrie că Murbella avea încredere să-i încredințeze aceste noi responsabilități. Roșie la față de furie, Matre Skira abia reușea să se controleze.

— Dacă oricare altă Onorată Matre se dovedește a fi o problemă, ai permisiunea mea să o execuți.

Două zile mai târziu, satisfăcută de schimbările în curs și gata să se întoarcă în Canonicat, Murbella se întoarse prin așezarea bătută de vânturi la amurg. Trecu printre magaziile încuiate pline cu gemone și o amestecătură de locuințe și clădiri administrative. În clădiri se aprindeau pe rând licurigloburi, pe măsură ce noaptea se lăsa repede sub pătura arămie a apusului.

Patru Onorate Matres ieșiră din umbra deasă a unui șopron cu utilaje și pe ușa unei clădiri întunecoase. Deși se furișau, cu intenția limpede de a rămâne neobservate, Murbella le zări imediat. Intenții violente emanau dinspre ele ca niște aburi otrăvitori.

Străbătută de fiori de nerăbdare și gata de luptă, le privi cu dispreț.

Cele patru femei înaintau la pândă, încrezătoare în numărul lor, deși 186

Onoratele Matres reușeau rareori să lupte eficient în echipă. Lupta cu câteva dintre ele avea să fie o simplă încăierare.

Onoratele Matres se năpustiră asupra ei. Într-un vârtej de mișcări, Murbella izbi cu piciorul și se roti de mai multe ori, croindu-și drum către toate patru. O sinteză coregrafică de metode de luptă Bene Gesserit și trucuri ale Onoratelor Matres, peste care se suprapunea un tipar de tehnici de Maestru Spadasin învățate de la Duncan; oricare dintre Valkiriile ei ar fi putut face la fel.

În mai puțin de un minut, atacatoarele zăceau moarte. Mai multe Onorate Matres furioase se revărsară din șoproanele cu utilaje. Murbella se pregăti pentru o luptă mai amplă și râse în hohote. Își simțea trupul cântând chemarea luptei.

— O să mă faceți să vă omor pe toate? Sau ar trebui să las una în viață, ca martoră, ca să descurajez alte absurdități? Cine mai încearcă?

Încercară încă două și încă două muriră. Năucite, celelalte Onorate Matres bătură în retragere. Ca să fie sigură că mesajul ei se întipărise bine, Murbella le tachină:

— Cine mă mai înfruntă?

Arătă către corpurile prăbușite.

— Acestea șase au învățat lecția.

Niciuna nu acceptă provocarea.

187

TREISPREZECE ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

188

„În orice clipă, un prieten poate deveni competitor sau dușman primejdios. Este esențial să analizați probabilitățile tot timpul

pentru a evita să fiți luați prin surprindere.“

DUNCAN IDAHO, observație de mentat

Rabinul se grăbea pe coridor, cu un sul sub braț, murmurând: „Câți o să mai creați?“ Își construise argumentele prin compilarea de dovezi din scrierile talmudice, dar surorile Bene Gesserit nu erau impresionate. Puteau să-i răspundă cu citate din la fel de multe profeții obscure și să-l încurce cu un misticism care mergea cu mult dincolo de al lui.

Când Duncan Idaho trecu pe lângă bărbatul vioi cu ochelari, acesta era prea preocupat ca să-l observe. Imaginea lui pe coridoarele din jurul centrului medical și al creșei pentru ghola devenise ceva obișnuit de-a lungul anilor. De câteva ori pe săptămână, Rabinul trecea pe la cuvele axolotl, se ruga lângă femeia pe care o cunoscuse drept Rebecca și arunca o privire la grupul de copii stranii, incubați în cuve. Deși complet inofensiv, bietul om părea rupt de lume, agățându-se de o realitate care se manifesta numai în mintea și în sentimentul lui de vinovăție. Chiar și așa, Duncan și ceilalți încercau să-i arate respectul pe care-l merita.

După plecarea Rabinului, Duncan îi urmări și el pe copiii ghola, în timp ce interacționau ca niște copii normali, cu toții extrem de deștepți, însă

neștiutori în privința personalităților lor anterioare. Maestrul Tleilaxu Scytale își ținea propriul ghola separat de ceilalți copii, dar cei opt ghola istorici, cu vârsta între un an și șapte, erau crescuți împreună. Cu toții erau replici celulare fără cusur.

Duncan era singurul care și-i aducea aminte așa cum fuseseră. Paul Atreides, doamna Jessica, Thufir Hawat, Chani, Stilgar, Liet-Kynes, doctorul Yueh și sugarul Leto al II-lea. Acum erau doar copii, nevinovați și drăgălași, un grup neortodox de vârste nepotrivite. Chiar acum, într-una dintre camerele luminoase, Paul și mama lui, în mod ciudat mai mică decât el, se jucau împreună, aranjând veseli soldați și arme de jucărie în jurul machetei unui castel.

Cel mai mare dintre copiii ghola, Paul, era calm, debordând de inteligență și de curiozitate. Arăta exact ca imaginile păstrate în arhivele Bene Gesserit cu băiatul care-și petrecuse primii ani la Castelul Caladan.

Duncan și-l amintea bine.

Decizia de a crea următorul ghola, Jessica, stârnise multe discuții pe non-navă. În prima ei viață, doamna Jessica aruncase planurile genetice 189

atente ale Comunității Surorilor într-un haos total. Luase decizii pripite pe baza conștiinței și a inimii, silind Comunitatea să revizuiască scheme vechi de secole. Unele dintre discipolele lui Sheeana simțeau că sfaturile și informațiile lui Jessica s-ar putea dovedi neprețuite; altele le contraziceau vehement.

În continuare, Teg și Duncan insistaseră cu putere pentru întoarcerea lui Thufir Hawat, știind că războinicul mentat îi putea ajuta într-o situație critică de luptă. Îl voiau și pe ducele Leto Atreides, un alt mare conducător, deși inițial existaseră dificultăți cu materialul celular.

Iubita lui Muad'Dib, Chani, fusese de asemenea una dintre priorități, fie și doar ca mecanism de a controla potențialul Kwisatz Haderach, dacă ar da semne că se transformă în ceea ce le era teamă. Dar știau foarte puține despre fata originală. Ca fiică a fremenilor, prima parte a vieții lui Chani nu lăsase nicio urmă în consemnările Bene Gesserit și, astfel, o mare parte din trecutul ei rămânea un mister. Informațiile abia schițate veneau din asocierea mai târzie cu Paul și din faptul că era fiica lui Liet-Kynes, planetologul vizionar care unise poporul de pe Dune pentru a transforma lumea-deșert într-o grădină.

Da, Liet-Kynes era și el acolo, cu doi ani mai tânăr decât propria fiică…

Trebuie să renunțăm la ideile preconcepute despre familie, gândi Duncan.

Amănuntele legate de vârstă și de descendența încâlcită nu erau mai stranii decât faptul că acești copii pur și simplu existau.

Comitetul Bene Gesserit alesese să-l readucă pe Kynes pentru capacitatea sa de gândire pe termen lung și de planificare la scară mare.

Pentru motive asemănătoare, îl readuseseră pe marele conducător fremen Stilgar, un an mai târziu.

Mai era un ghola al lui Wellington Yueh, marele trădător care provocase căderea Casei Atreides și moartea ducelui Leto.

Istoria îl denigra pe Yueh, așa că Duncan nu înțelegea raționamentul Comunității din spatele reînvierii lui. De ce Yueh și nu încă, de exemplu, Gurney Halleck? Poate că

surorile Bene Gesserit îl considerau pur și simplu un experiment interesant, un studiu de caz.

Atâtea figuri istorice aici, gândi Duncan. Inclusiv eu.

Aruncă o privire la un panou pentru camerele de supraveghere din partea de sus a pereților. Camera-creșă, centrul medical, sălile de bibliotecă

și camera de joacă erau monitorizate atent cu un astfel de echipament. În timp ce Duncan privea în tăcere, văzu că, unul câte unul, copiii ghola începeau să-l observe. Se uitară la el cu ochi maturi în trupuri de copii, apoi 190

se întoarseră la joacă; se luau la trântă, inventau jocuri, experimentau cu jucării.

Deși activitățile păreau absolut obișnuite, mai multe Instructoare înregistrau cu sârguință fiecare interacțiune și alegere de jucărie, fiecare ciondăneală copilărească. Notau preferințele în materie de culori, prieteniile care înmugureau și analizau fiecare rezultat pentru posibile semnificații.

Basharul Miles Teg, o altă legendă reîncarnată, intră în cameră. Cu jumătate de cap mai înalt decât Duncan, purta pantaloni de culoare închisă

și o cămașă albă cu un însemn cu stele aurii pe guler, simbolul gradului său de bashar din trecut.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată cât de ciudat e să-i văd așa, Miles.

Mă face să mă gândesc că ne jucăm de-a Dumnezeu când votăm pe care să-l înviem și pe care să-l ținem sub blocaj celular.

— Unele decizii erau evidente. Deși celulele erau acolo, am ales să nu aducem înapoi un alt baron Harkonnen, un conte Fenring sau un Piter de Vries. Se încruntă a dezaprobare când sugarul cu păr negru Leto al II-lea țipă

după ce pierdu un vierme de nisip de jucărie luat de Liet-Kynes cel de trei ani. — I-am iubit pe micul Leto și pe sora lui

Ghanima când erau gemeni orfani. Iar ca Împărat-Zeu, Leto m-a omorât de nenumărate ori. Uneori, când bebelușul ăla ghola se uită la mine, cred că are deja amintirile de Tiran.

Clătină din cap.

Teg adăugă:

— Unele dintre surorile cele mai conservatoare spun deja că am creat un monstru.

Leto al II-lea, deși mai mic decât Kynes, se lupta cu îndârjire pentru jucărie.

— Moartea lui a dus la Dispersie, la Epoca Foametei… iar acum, din cauza acelei uriașe și nesăbuite răspândiri a oamenilor, am provocat un Inamic să pornească pe urmele noastre. Este acesta un final acceptabil al Potecii lui de Aur?

Duncan înălță sprâncenele și îi zise meditativ lui Teg, ca de la mentat la mentat:

— Cine spune că Poteca de Aur a ajuns la capăt? Chiar și după tot acest timp, s-ar putea să *facă parte* din planul lui Leto. Nu i-aș subestima preștiința.

În calitate de ghola, el și Teg își asumaseră multe dintre responsabilitățile programului. Adevăratele dificultăți n-aveau să apară

191

vreme îndelungată, când copii ajungeau la un nivel de maturitate suficient pentru a-i pregăti în vederea retrezirii amintirilor. În loc să ascundă de ei informațiile, Duncan insistă să li se acorde acces complet la datele despre viețile lor anterioare, în speranța de a-i transforma mai repede în arme eficace.

Acești copii erau cu toții săbii cu două tăișuri. Puteau deține cheia salvării non-navei din crize viitoare sau puteau stârni alte primejdii. Noii ghola erau mai mult decât carne și oase, mai mult decât personalități individuale. Reprezentau o mulțime copleșitoare de potențiale talente.

Ca și cum ar fi luat o decizie de comandă, Teg intră în cameră, îi despărți pe cei doi copii care se certau și găsi alte jucării care să-i mulțumească. În timp ce privea, Duncan își aminti de câte

ori încercase să-l asasineze pe Împăratul-Zeu însuși și de câte ori Leto al II-lea îl adusese înapoi sub formă de ghola. Cu privirea ațintită la copilul de un an, Duncan gândi: *Dacă putea cineva să găsească o cale de a trăi veșnic, el era acela.*

192

„Fiecare judecată se leagănă la marginea erorii. A pretinde cunoașterea absolută

înseamnă a deveni monstruos. Cunoașterea este o aventură nesfârșită, la marginea nesiguranței."

LETO ATREIDES AL II-LEA, ÎMPĂRATUL-ZEU

De la ocean la deșert, de la o lume albastră la nisipul cafeniu. Murbella plecă de pe nou-cuceritul Buzzell și se întoarse în Canonicat ca să inspecteze pustiul tot mai mare.

De la Citadela Canonicatului luă un ornitopter pe care-l pilotă singură.

Perfect independentă, zbură cu topterul pe deasupra dunelor care se măreau rapid, unde se întindea domeniul viermilor. Se uită în jos, la ramurile fragile și fără frunze ale unei foste păduri dese. Arborii se întindeau în sus ca niște oameni care se înecau și încercau să respingă un val mareic lent, de nisip nimicitor. Curând, noul deșert, frumos în felul lui, avea să înghită toată planeta, la fel ca pe Rakis.

Am ales să fac ecosistemul să moară cât mai repede posibil, rosti glasul lui Odrade-dinăuntru. Era lucrul cel mai omenos pe care puteam să-l fac.

— E mai ușor să creezi un pustiu decât o grădină.

N-a fost nimic ușor în asta. N-a fost ușor pentru Canonicat și nici pentru conștiința mea.

— Nici pentru a mea.

Murbella se uită în jos, la pustietatea sterilă. Acolo se întindea scheletul unui ecosistem care se deshidrata în soarele fierbinte al după-amiezii. Totul, parte din planul amănunțit al comunității Bene Gesserit.

— Este ceea ce trebuie să facem pentru mirodenie. Pentru putere.

Pentru control. Ca să facem Ghilda Spațială, CHOAM, Richese și toate guvernele planetare să facă ce le ordonăm noi.

Asta este tot ce contează în materie de supraviețuire, copilă.

Cu doar câteva luni în urmă, această zonă fusese acoperită de pădure.

Atente să nu irosească resursele tot mai puține, surorile începuseră să

defrișeze terenul după ce muriseră copacii, dar deșertul se răspândise prea repede ca să apuce să termine. Acum, cu eficiența Bene Gesserit, echipele de lucru tăiau drumuri temporare prin nisip și trăgeau camioane mari cu remorcă în pădurea moartă. Dezgropau trunchiurile, tăiau crengile uscate și luau lemnul pentru a servi drept material de construcție și combustibil.

Arborii morți nu mai făceau parte dintr-un ecosistem, astfel încât Comunitatea folosea cheresteaua. Murbella detesta risipa.

193

Viră către regiunea mai largă a dunelor, care se întindeau în succesiune aparent nesfârșită, ca niște valuri imense ale unui ocean încremenit în timp. Dunele de nisip erau totuși mereu în mișcare, învolburând nenumărate particule de siliciu într-un tsunami chinuitor de lent. Nisipul și terenul fertil se angajaseră dintotdeauna într-un mare dans cosmic, fiecare încercând să conducă. Așa cum făceau acum Onoratele Matres și surorile Bene Gesserit.

Gândurile Maicii Comandant se întoarseră spre Bellonda și Doria, ambele silite să coopereze pentru binele Comunității. Cele două

supravegheaseră împreună, ani întregi, operațiunile cu mirodenie, deși ea știa că încă detestau să lucreze împreună. Acum, pe neanunțate, Murbella zbura pe deasupra nisipului, în topterul ei fără însemne.

Dedesubt zări muncitorii Canonicatului, ca și personalul auxiliar din afara planetei, care instalau o tabără provizorie de recoltare a mirodeniei pe un petic de nisip portocaliu. Filonul de mirodenie proaspătă era mare pentru Canonicat, minuscul pentru standardele din trecut ale Rakisului și numai un firicel în comparație cu ce produseseră cândva tleilaxu în cuvele lor

axolotl. Dar peticele creșteau, la fel și viermii care le produceau.

Maica Comandant își alese un loc de aterizare, înclină aparatul aerian și încetini bătaia aripilor. Le văzu pe cele două directoare ale operațiunilor cu mirodenie cum stăteau împreună pe nisip și luau mostre de siliciu sau probe bacteriologice pentru analizele de laborator. Câteva stațiuni izolate de cercetare fuseseră deja înființate în largul centurii deșertice, permițând echipelor științifice să analizeze posibilele erupții de mirodenie. Utilajele de recoltare așteptau să fie utilizate – mici raclete și culegătoare, nu monstruoasele aerotransportoare și combine care fuseseră folosite cândva pe Rakis.

După ce așeză ornitopterul pe sol, Murbella rămase în cabină, nepregătită încă să iasă. Bellonda își târî picioarele până la ea, în timp ce își scutura praful granulat de pe hainele de lucru. Cu o expresie de iritare pe chipul ars de soare, Doria o urmă, mijindu-și ochii în lumina soarelui reflectată de carlingă.

Ieșind, în sfârșit, Murbella trase în piept aerul cald și uscat, care mirosea mai mult a praf amar decât a melanj.

— Aici, în deșert, am un sentiment de seninătate, de calm etern.

— Aș vrea să-l am și eu.

Doria lăsă jos ranița și trusa.

— Când ai să numești pe altcineva să lucreze la operațiunile cu mirodenie?

194

— Sunt foarte mulțumită cu responsabilitățile mele, zise Bellonda, mai ales ca s-o enerveze pe Doria.

Murbella oftă când le văzu competitivitatea și zeflemeaua capricioasă.

— Avem nevoie de mirodenie și de gemone și avem nevoie de cooperare. Arată-mi că meriți, Doria, și poate că am să te trimit pe Buzzell, unde să te poți plânge de frig și de umezeală în loc de arșița aridă.

Deocamdată, ordinul meu este să lucrezi aici. Cu Bellonda. Și, Bell, sarcina ta este să-ți amintești cine ești și să o transformi pe Doria într-o soră mai bună.

Vântul le sufla nisip înțepător în față, dar Murbella se strădui să nu clipească. Bellonda și Doria stăteau în picioare, una lângă alta, luptându-se cu neplăcerea. Fosta Onorată Matre fu prima care a dat scurt din cap.

— Tu ești Maica Comandant.

Întoarsă la Citadelă în seara aceea, Murbella se duse în camera de lucru ca să studieze proiecțiile meticuloase făcute de Bellonda, cu privire la câtă mirodenie se puteau aștepta să recolteze în anii următori din deșertul incipient și cât de repede avea să crească productivitatea. Noua Comunitate cheltuise mirodenie din stocuri cu destulă larghețe, astfel încât cei din afară

să creadă că aveau o sursă inepuizabilă. Cu timpul, rezervele secrete se puteau totuși micșora până nu mai rămânea decât un iz rezidual de scorțișoară. Compară cantitatea cu profiturile care începeau să sosească de pe Buzzell și apoi cu plățile cerute de atelierele richesiene de arme.

Afară, pe ferestrele Citadelei, zări fulgere tăcute, îndepărtate, ca și cum zeii amuțiseră sunetele vremii în schimbare. Apoi, parcă drept răspuns la gândurile ei, vântul uscat începu să biciuiască Citadela, acompaniat de bubuituri de tunet. Se duse la fereastră, privi afară la fuioarele rotitoare de praf și la câteva frunze moarte bătute de vânt de-a lungul unei poteci dintre clădiri.

Furtuna se înteți și un răpăit de picături mari de ploaie o făcu să

tresară când izbi plazul prăfuit, lăsând dâre în pulberea spulberată. Vremea Canonicatului era în schimbare de ani întregi, dar nu-și amintea să fi plănuit Controlul Meteorologic o furtună cu ploaie deasupra Citadelei. Murbella nici nu mai știa când fusese ultima oară o asemenea ploaie. O furtună

neașteptată.

Erau multe furtuni primejdioase în afară, nu doar Inamicul iminent.

Cele mai puternice fortărețe ale Onoratelor Matres rămâneau încă pe lumi diferite, ca niște răni supurând. Și încă nu știa nimeni de unde veniseră sau ce făcuseră ca să provoace Inamicul neînduplecat.

Omenirea evoluase prea multă vreme în direcția greșită, rătăcind pe o potecă oarbă, Poteca de Aur, iar răul ar putea fi ireversibil. Cu sosirea 195

Inamicului Exterior, Murbella se temea că s-ar afla în pragul celei mai mari furtuni dintre toate: Kralizec, Arafel, Armageddon, Ragnarok, oricare i-ar fi numele, bezna de la capătul universului.

Ploaia de afară dură numai câteva clipe, dar vântul urlător continuă

până târziu în noapte.

196

„Dușmanii noștri apar în mod natural sau îi creăm prin propriile acțiuni?"

MAICA SUPERIOARĂ ALMA MAVIS TARAZA,

Arhivele Bene Gesserit, însemnări accesibile acolitelor **S**impla existență a copilului ghola Leto al II-lea era o insultă pentru Garimi. Micul Tiran! Un bebeluș care avea în gene distrugerea rasei umane!

Câte amintiri ale rușinii și erorilor umane al comunității Bene Gesserit mai trebuiau să înfrunte? Cum puteau refuza surorile ei să învețe din greșeli?

Trufie oarbă și nesăbuință!

Chiar de la început, Garimi și aliatele ei ferm conservatoare pledaseră

împotriva creării acestor ghola istorici, din motive evidente. Aceste personaje își trăiseră deja viața. Multe provocaseră mari distrugeri și răsturnaseră universul cu susul în jos. Leto al II-lea, Împăratul-Zeu care devenise cunoscut drept Tiranul, era de departe cel mai rău.

Garimi se cutremură la gândul riscurilor incredibil de mari pe care și le asuma Sheeana cu ei toți. Nici măcar Paul Atreides,

mult-căutatul și totuși necontrolatul Kwisatz Haderach, nu făcuse atât de mult rău ca Leto al II-lea.

Paul menținuse măcar un strop de prudență, păstrându-și o parte din umanitate și refuzând să facă lucrurile îngrozitoare pe care le îmbrățișase mai târziu propriul fiu. Muad'Dib avusese cel puțin buna-cuviință să se simtă

vinovat.

Dar nu Leto al II-lea.

Tiranul își sacrificase umanitatea încă de la început. Fără remușcări, acceptase consecințele oribile ale contopirii cu un vierme de nisip și mersese mai departe, răscolind istoria ca o trombă, azvârlind vieți nevinovate în jur ca pe pleavă. Chiar și el știuse cât de urât avea să fie, când zisese: „Sunt necesar, astfel încât niciodată, în întreaga istorie, să nu mai aveți nevoie de cineva ca mine."

Iar acum Sheeana adusese înapoi micul monstru, în ciuda riscului ca el să facă și mai mult rău! Dar Duncan, Teg, Sheeana și ceilalți simțeau că Leto al II-lea ar putea fi cel mai puternic dintre toți ghola. Cel mai puternic? Cel mai periculos, mai degrabă! În acest moment, Leto era doar un copilaș de un an în creșă, neajutorat și slab.

N-avea să mai fie niciodată atât de vulnerabil.

Garimi și surorile loiale ei hotărâră să acționeze fără întârziere. Din punct de vedere moral, nu aveau de ales altceva decât să-l distrugă.

197

Ea și însoțitoarea ei cu umeri lați, Stuka, se strecurau de-a lungul coridoarelor slab luminate de pe *Ithaca*. Din considerație pentru ciclurile biologice umane arhaice, Duncan, „căpitanul", impusese o alternare zilnică

regulată între lumini puternice și semiîntuneric, pentru a simula zile și nopți. Deși nu era necesară aderarea la un asemenea orar, cei mai mulți de la bord găseau că era convenabil din punct de vedere social să o facă.

Împreună, cele două femei se furișau pe coridoare și coborau prin tuburi și platforme ascensoare de la o punte la alta. Acum, când cei mai mulți dintre pasageri se pregăteau de somn, ea și

Stuka intrară în creşa tăcută de lângă încăperile medicale largi. Stilgar, de doi ani, şi Liet-Kynes, de trei, se aflau în camera lor, în timp ce ceilalţi cinci mici ghola erau cu Instructoarele. Leto al II-lea era singurul sugar din creşă, deşi cu siguranţă

cuvele axolotl aveau să creeze mai mulţi, până la urmă.

Folosindu-şi cunoştinţele despre comenzile navei, Garimi lucră de la staţia de pe hol ca să evite camerele de supraveghere. Nu voia nicio înregistrare a presupusei crime pe care avea s-o comită împreună cu Stuka, deşi ştia că nu putea păstra secretul prea multă vreme. Multe dintre Cucernicele Maici de la bord erau Dreptvorbitoare. Puteau scoate la iveală

ucigaşii cu metode verificate de interogare, chiar dacă trebuiau să ia la întrebări toţi refugiaţii de la bord.

Garimi făcuse alegerea. Stuka jurase şi ea că-şi va sacrifica viaţa ca să

facă ce era drept. Iar dacă ele două n-aveau să reuşească, Garimi cunoştea mai mult de zece alte surori care-ar fi făcut cu bucurie acelaşi lucru, dacă ar fi avut ocazia.

Se uită la prietena şi partenera ei.

— Eşti gata?

Faţa lată a lui Stuka, deşi tânără şi netedă, părea să poarte o vârstă şi o tristeţe infinite.

— Mi-am găsit pacea.

Inspiră adânc.

— „Nu trebuie să mă tem. Frica ucide mintea."

Cele două surori intonară împreună restul Litaniei împotriva Fricii; Garimi descoperi că nu încetase niciodată să fie folositoare.

Camerele de supraveghere fiind dezactivate, cele două intrară în creşă, folosind tot talentul Bene Gesserit de a se furişa fără zgomot. Copilul Leto se afla într-unul dintre micile leagăne monitorizate, după toate aparenţele, un copilaş nevinovat, care arăta atât de uman. *Nevinovat!* Garimi surâse batjocoritor. Cât de înşelătoare puteau fi aparenţele!

Cu siguranță n-avea nevoie de ajutorul lui Stuka. Ar trebui să fie destul de simplu să sufoce micul monstru. Cu toate acestea, cele două surori Bene Gesserit se încurajară reciproc.

Stuka privi în jos către Leto și-i șopti însoțitoarei sale.

— În prima lui viață, mama Tiranului a murit la naștere, iar un Dansator-Față a încercat să ucidă gemenii când aveau doar câteva ore. Tatăl lor a plecat orb în deșert și a lăsat copiii să fie crescuți de alții. Nici Leto, nici sora lui geamănă n-au fot ținuți vreodată cu căldură în brațele părinților lor.

Garimi îi aruncă o privire acră.

— Nu începe să te-nmoi, rosti ea răgușită. Nu-i doar un bebeluș. În leagănul ăsta e o fiară, nu un simplu copil.

— Dar nu știm unde sau când au obținut tleilaxu celulele din care s-a făcut acest ghola. Cum ar fi putut fi furate fărâme din uriașul Împărat-Zeu?

Dacă celulele au venit cu adevărat de la el, de ce nu s-a născut ca jumătate om, jumătate vierme de nisip? Mai probabil, au păstrat mostre secrete ale celulelor băiatului Leto dinainte să fi trecut prin transformare. Asta înseamnă că, tehnic vorbind, e încă nevinovat. Celulele lui sunt luate de la un corp inocent. Chiar și după ce o să-și recapete amintirile, n-o să fie detestatul Împărat-Zeu.

Garimi se uită la ea cu mânie.

— Îndrăznim să ne asumăm riscul? Chiar și în copilărie, Leto al II-lea și sora lui geamănă, Ghanima, aveau puteri preștiente speciale și teribile.

Indiferent ce altceva mai este, e totuși un Atreides. Are încă toți marcatorii genetici care au dus la apariția a doi Kwisatz Haderach periculoși. Asta nu poate fi negat!

Vocea începu să i se audă prea tare. Când aruncă o scurtă privire spre copilul care se foia, Garimi observă ochii sclipitori ai acestuia cum se uitau la ea cu o sensibilitate șocantă, cu gura ușor deschisă. Leto părea să știe de ce se află acolo. O recunoștea… și totuși nici nu se clinti.

— Dacă e preştient, spuse Stuka cu șovăială, atunci poate că ştie ce o să-i facem.

— Mă gândeam exact la același lucru.

Parcă în semn de răspuns, una dintre alarmele de monitorizare sună, iar Garimi se repezi la comenzi ca să le oprească. Nu putea îngădui un semnal care să alerteze doctorițele Suk.

— Repede! Nu mai avem timp! Fă-o acum sau o fac eu!

Cealaltă femeie apucă o pernă groasă și o ridică deasupra feței bebelușului. Garimi lucra frenetic la panoul de alarmă, în timp ce Stuka apăsă perna ca să-l înăbușe.

199

Apoi Stuka țipă, iar Garimi se răsuci și văzu imaginea fulgerătoare a unor segmente ca de bronz, o formă șerpuitoare care se înălță din leagănul monitorizat. Stuka se retrase, cuprinsă de panică. Perna din mâinile ei era sfâșiată, cu țesătura împrăștiată în zdrențe.

Lui Garimi nu-i venea să creadă. Vederea părea să-i fie dublată, ca și cum două lucruri diferite se petreceau în același loc și în același timp. O gură

larg deschisă, cu mai multe rânduri de mici dinți din cristal se înălță din pătuț, lovind-o în lateral pe femeia cu umerii lați. Țâșni sânge. Răsuflând întretăiat, cuprinsă de panică, Stuka încleștă mâinile pe tăietura care-i sfâșiase roba și-i despicase pielea până la coaste.

Garimi înaintă poticnindu-se, dar, până când ajunse la pătuț, nu mai văzu decât copilul Leto care se odihnea liniștit. Băiatul era întins pe spate și se uita la ea calm, cu ochii lui strălucitori.

Stuka își opri țipetele de durere și-și folosi talentele Bene Gesserit pentru a opri curgerea sângelui din tăietura zimțată de pe coaste. Făcu un efort să-și recapete echilibrul, în timp ce se îndepărta nesigură de leagăn, cu ochii căscați. Garimi se uită, din spatele ei, la copilul din pătuț. Îl văzuse cu adevărat pe Leto cum se transformase într-un vierme de nisip?

Nu existau imagini de supraveghere. Garimi n-ar fi putut dovedi niciodată ceea ce credea că văzuse. Dar cum altfel se explica rana lui Stuka?

— Ce ești tu, micule Tiran?

Nu vedea nicio urmă de sânge pe degețele sau pe gură. Leto clipi către ea. Ușa creșei se deschise bufnind, iar Duncan Idaho năvăli înăuntru, urmat de două Instructoare și de Sheeana. Duncan rămase pe loc, cu chipul negru de furie, văzu sângele, perna sfâșiată, bebelușul în leagăn.

— Pe cele șapte ceruri, ce faceți aici?

Garimi se dădu înapoi de lângă leagăn, păstrând distanța, înfricoșată că

micul Leto ar putea să se transforme iar în viermele din viziune și să atace.

Văzând fulgerele din ochii lui Duncan, aproape că născoci o minciună cum că

Stuka venise să omoare copilul și ea, Garimi, ajunsese la timp să-l apere. Dar minciuna asta nu ar fi făcut față unei cercetări mai amănunțite.

În schimb, se îndreptă de spate. O doctoriță Suk sosi, ca răspuns la alarma declanșată de Duncan. După ce examină bebelușul, se duse la locul unde Stuka se prăbușise, istovită. Sheeana dădu la o parte roba ruptă și descoperi tăietura adâncă din care cursese mult sânge înainte ca Stuka, într-o revărsare de energie, să reușească să întrerupă curgerea. Duncan și Instructoarele o priveau uluiți.

200

Garimi își smulse privirea de la ea, acum mai speriată ca oricând de Leto al II-lea. Gesticulă mânioasă în direcția leagănului.

— Am bănuit dinainte că acest copil e un monstru. Acum nu mai am niciun fel de îndoială.

201

„În ciuda vorbelor egalitariștilor, nu toți oamenii sunt la fel. Fiecare dintre noi conține un amestec unic de potențe ascunse. În vremuri de criză, trebuie să descoperim aceste capacități înainte de a fi prea târziu.“

BASHARUL MILES TEG

În timpul tumultului care urmă atentatului la viața tânărului Leto, Miles Teg urmări predictibilele jocuri de putere din comunitatea Bene Gesserit.

Evadarea inițială din Canonicat le făcuse să lase pentru o vreme dezacordurile deoparte, dar de-a lungul anilor se formaseră facțiuni, care musteau ca niște răni nevindecate. Schisma creștea odată cu trecerea timpului, iar copiii ghola furnizau o pârghie puternică pentru lărgirea ei. În ultimii ani, Teg observase cum mocneau în facțiunea lui Garimi neliniștea și rezistența, concentrate în jurul noilor ghola. Criza legată de Leto al II-lea semănase cu apropierea unui aprinzător de niște surcele îmbibate cu un catalizator.

Mama lui Teg îl crescuse pe Lernaeus și-l îndrumase pe căile Bene Gesserit. Janet Roxbrough-Teg era loială Comunității Surorilor, deși nu în mod necugetat. Își învățase fiul niște abilități folositoare, îi arătase cum să se protejeze de trucurile Bene Gesserit și îi atrăsese atenția asupra felului în care complotau ambițioasele femei. O adevărată Bene Gesserit avea să

recurgă la orice acțiune necesară pentru a atinge un țel dorit.

Dar să încerci să omori un copil? Teg era îngrijorat că până și Sheeana calculase greșit riscurile.

Garimi și Stuka stăteau sfidătoare în boxa acuzaților, fără să se ostenească să-și ascundă vinovăția. Ușile grele ale sălii mari de audiențe erau încuiate, ca și cum cineva s-ar fi temut că cele două femei ar fi putut încerca să fugă din non-navă. Aerul greu din încăperea închisă avea mirosul acru, înțepător, de melanj emanat de transpirație. Celelalte femei erau extrem de agitate și chiar cele mai multe din facțiunea conservatoare se întorseseră, deocamdată, împotriva lui Garimi.

— Ai acționat împotriva Comunității!

Sheeana apucă strâns marginea podiumului. Vocea i se auzi tare și clar când înălță bărbia, iar ochii albastru-în-albastru aruncau fulgere. Își legase la spate părul des, cu șuvițe arămii, dezvăluind pielea nisipie a feței. Sheeana nu era cu mult mai în vârstă decât Garimi, dar, în calitate de conducătoare 202

temporară a surorilor Bene Gesserit de la bordul navei, emana autoritatea unei vârste mult mai mari.

— Ne-ai înșelat încrederea. Nu avem deja destui dușmani?

— Se pare că nu-i vezi pe toți, Sheeana, zise Garimi. Creezi unii noi chiar în cuvele noastre axolotl.

— Am salutat dezacordul și discuțiile și am luat decizia, ca surori *Bene Gesserit*! Ești chiar tu o tirană, Garimi, ale cărei dorințe calcă în picioare voința majorității?

Chiar și conservatoarele înverșunate bombăniră când auziră asta. Lui Garimi i se albiră încheieturile degetelor încleștate.

Din rândul din față, alături de Duncan, Teg observa, cu abilitățile de mentat. Banca de plazmetal de sub el era tare, dar abia o simțea. Micul Leto al II-lea fusese adus în sala de adunare. Un copil straniu de tăcut, urmărea cu ochi strălucitori toate activitățile din jurul lui.

Sheeana continuă:

— Acești ghola istorici ar putea fi șansa noastră de supraviețuire, iar tu ai încercat să-l omori pe cel care ne-ar fi de cel mai mare ajutor.

Garimi se încruntă.

— Dezacordul meu e un fapt consemnat, Sheeana.

— Dezacordul e una, rosti Teg cu voce tare, pe ton autoritar. Tentativa de asasinat e cu totul altceva.

Garimi se uită cu mânie spre bashar, pentru că o întrerupsese. Stuka vorbi la rândul ei:

— E asasinat când omori un monstru, și nu o ființă umană?

— Ai grijă, interveni Duncan. Basharul și cu mine suntem tot ghola.

— Nu-l numesc monstru pentru că e *ghola*, replică Garimi, arătând către copilaș. L-am văzut! Poartă Viermele în el! Copilul nevinovat s-a transformat într-o creatură care a atacat-o pe Stuka! I-ați văzut cu toții rănile!

— Da, și am auzit explicația plină de imaginație.

În glasul lui Sheeana răsuna scepticismul.

Garimi și Stuka păreau profund jignite și se întoarseră către surorile de pe băncile înălțate, cerând sprijin cu mâinile

întinse.

— Suntem încă Bene Gesserit! Suntem bine antrenate să observăm și să manipulăm credințe și superstiții. Nu suntem copii înfricoșați! Această…

monstruozitate s-a transformat în vierme ca să se apere de Stuka! Cereți-ne să ne repetăm poveștile în fața unei Dreptvorbitoare!

— Nu mă îndoiesc că voi credeți ceea ce spuneți c-ați văzut, comentă

Sheeana.

203

Vorbind cu un calm absolut, Duncan interveni:

— Bebelușul ghola a fost testat, la fel cum au fost toți noii ghola.

Structura lui celulară e perfect normală, exact cum ne-am așteptat. Am verificat și răsverificat celulele originale din capsula anentropică a lui Scytale. Acesta este Leto al II-lea și nimic mai mult.

— Nimic mai mult?

Garimi lăsă să-i scape un hohot de râs sarcastic.

— Ca și cum a fi Tiran nu e de-ajuns? Tleilaxu ar fi putut interveni în gene. Am găsit celule de Dansatori-Față alături de restul materialului. Știi că

nu trebuie să ai încredere în ei!

Maestrul Tleilaxu nu era de față ca să se apere de acuzații.

Cu ochii la Duncan, Sheeana recunoscu:

— Asemenea intervenții s-au mai făcut și înainte. Un ghola poate avea în el abilități neașteptate sau poate fi o bombă cu ceas neașteptată.

Teg observă cum atenția se întorcea către el. Era adult acum, dar își aminteau încă originea lui, în primele cuve axolotl Bene Gesserit. Nu exista nicio îndoială în privința genelor. Teg

fusese creat sub controlul direct al Comunității; niciun tleilaxu nu avusese vreodată ocazia de a se amesteca.

Niciunul dintre refugiații de aici, nici măcar Duncan Idaho, nu știa că

Teg se putea mișca la viteze imposibile și că uneori avea capacitatea de a vedea non-câmpuri, invizibile chiar și pentru cele mai sofisticate scanere. În ciuda loialității dovedite a basharului, Comunitatea Surorilor avea prea multe suspiciuni. Vedeau peste tot indicii ale coșmarului unui alt Kwisatz Haderach.

Bene Gesseritul nu e singurul care știe să păstreze secrete.

Ridică vocea:

— Da, avem cu toții un potențial ascuns în noi. Numai neghiobii refuză

să-și folosească potențialul.

Sheeana se uită cu asprime la severa, bruneta Garimi, care fusese cândva prietena și protejata ei apropiată. Garimi încrucișă brațele, încercând să-și controleze indignarea vizibilă.

— În alte împrejurări, aș fi impus probabil alungarea și exilul. Cu toate acestea, nu ne putem permite să ne împuținăm. Unde să te trimitem? La execuție? Nu cred. Ne-am despărțit deja de Canonicat și-am avut destul de puțini copii în cei treisprezece ani trecuți de atunci. Îndrăznesc să te elimin pe tine, Garimi, și pe susținătoarele tale? Zdrobirea facțiunilor este ceea ce s-ar aștepta de la un cult slab și nebun după putere. Noi suntem *Bene Gesserit*!

Suntem mai bune de-atât!

— Atunci ce sugerezi, Sheeana?

204

Garimi ieși din boxa acuzaților și păși către podiumul unde stătea Sheeana.

— Nu pot să-mi trec cu vederea convingerile, iar tu nu poți să treci cu vederea așa-zisa noastră crimă.

— Toți copiii ghola vor fi testați din nou. Dacă se dovedește că ai dreptate și că acest copil e o amenințare, atunci nu s-a comis nicio crimă. De fapt, ne-ați salvat pe toți. Pe de altă parte, dacă vă înșelați, atunci vă veți retrage oficial obiecțiile.

Încrucișă și ea brațele, imitând-o pe Garimi.

— Comunitatea Surorilor a luat decizia, iar voi ați sfidat-o. Sunt pe deplin pregătită să cresc un alt ghola al lui Leto al II-lea, sau alți zece ghola, ca să mă asigur că cel puțin unul supraviețuiește. Unsprezece ghola ai lui Duncan au fost omorâți înainte să-l însărcinăm pe bashar să-l protejeze.

Asta vrei să facem, Garimi?

Privirea îngrozită din ochii celeilalte femei fu singurul răspuns de care avea nevoie Sheeana.

— Între timp, te numesc *pe tine* să ai grijă de Leto al II-lea, în calitate de paznic. De fapt, ești responsabilă acum pentru toți ghola, ca Instructoare Superioară oficială.

Garimi și discipolele ei erau năucite. Sheeana zâmbi văzând că nu le venea să creadă. Toți cei din încăpere știau că responsabilitatea pentru viața băiețelului în vârstă de un an îi aparținea acum numai lui Garimi. Teg nu reuși să-și controleze surâsul discret. Sheeana născocise o pedeapsă Bene Gesserit perfectă. Garimi nu îndrăznea să lase să i se întâmple nimic copilului.

Recunoscând că era prinsă în capcană, Garimi dădu scurt din cap.

— O să-l păzesc și o să descopăr ce primejdii pândesc înăuntrul lui.

Când o s-o fac, mă aștept să luați măsurile necesare.

— Numai măsuri *necesare*.

Leto al II-lea stătea nevinovat în scaunul lui capitonat, un bebeluș cu înfățișare nevinovată, cu treizeci și cinci de secole de amintiri de tiran zăvorâte în interiorul lui.

După ce fixă din nou cu privirea *Cabana acoperită cu stuf în Cordeville*, Sheeana se întinse la ea în cameră, plutind între somn și trezie, cu gândurile zbuciumate și hiperactive. Nici Serena Butler, nici Odrade nu se întorseseră

în ultima vreme să-i șoptească, dar simțea cum o perturbare mai adâncă se învolbura în Celelalte Memorii, o neliniște. În timp ce oboseala îi încețoșa gândurile, simți cum o învăluia un soi ciudat de capcană, o viziune care o 205

trăgea dedesubt, mai mult decât un vis. Încercă să se trezească simțind schimbarea alarmantă, dar nu reuși.

Nuanțe de cafeniu și gri se învârtejeau în jurul ei și văzu o strălucire dincolo, care o aducea tot mai aproape, îi trăgea corpul printre culori, către lumină. Se amestecară și sunete, ca un urlet de vânt, și o uscăciune prăfoasă

îi invadă plămânii, o făcu să tușească.

Brusc, tumultul și zgomotul se stinseră și ea se trezi în picioare pe nisip, cu dune uriașe care se întindeau din prim-plan până la cele mai îndepărtate orizonturi. Era Rakisul copilăriei ei? Sau poate o planetă încă și mai veche? Ciudat, deși stătea desculță în hainele de dormit, nu simțea suprafața de sub ea, nici arșița soarelui orbitor de deasupra capului. Avea totuși gâtul uscat.

Înconjurată de dune pustii, părea fără rost să meargă sau să alerge în orice direcție, așa că așteptă. Se aplecă și luă un pumn de nisip. Ridică mâna sus și risipi nisipul, îl lăsă să cadă, dar în aer se formă o clepsidră stranie, particulele se strecurau printr-o deschizătură imaginară îngustă. Urmări cum se umplea compartimentul invizibil de dedesubt. Asta înseamnă că

timpul se apropie de sfârșit? Pentru cine?

Convinsă că nu era doar un vis, se întrebă dacă nu cumva trăia o călătorie în Celelalte Memorii care nu însemnau doar voci, ci și experiențe efective. Viziuni tactile îi cuprindeau toate simțurile, la fel ca realitatea.

Luase o cale către altundeva… la fel cum non-nava alunecase odată într-un univers alternativ?

În timp ce stătea în mijlocul pustietății, nisipul continuă să se prelingă

prin clepsidra eterică. Avea să vină un vierme de nisip, dacă acest peisaj era menit să reproducă planeta Dune?

Văzu o siluetă îndepărtată pe culmea uneia dintre dune, o femeie care se deplasa pe nisip cu un mers exersat și

intenționat inegal, ca și cum își petrecuse întreaga viață făcând acest lucru. Străina alunecă în jos pe dună

spre Sheeana, apoi dispăru în valea dintre dunele unduitoare. După câteva clipe reapăru în vârful unei movile mai apropiate de nisip. Femeia coborî o dună și urcă alta, se apropie tot mai mult și deveni tot mai mare. În prim-plan, nisipul continua să susure prin gâtul strâmt al clepsidrei invizibile din aer. Într-un final, femeia ajunse pe creasta ultimei dune și se grăbi să

coboare fața vizibilă direct către Sheeana. Ciudat, nu lăsa nicio urmă de pas și nu făcu să alunece niciun fir de nisip.

Sheeana văzu acum că purta un distrai de modă veche, cu glugă

neagră. Chiar și așa, câteva șuvițe de păr sur pluteau în jurul unei fețe atât 206

de uscate și de tăbăcite, încât arăta ca lemnul plutitor. Ochii urduroși erau de cel mai închis albastru-în-albastru pe care-l văzuse vreodată Sheeana.

Trebuie să fi consumat extrem de multă mirodenie vreme de mulți ani; părea incredibil de bătrână.

— Vorbesc cu glasul mulțimii, rosti bătrâna cu o voce spectrală, care se auzea cu ecou.

Avea dinți galbeni și strâmbi.

— Știi ce vreau să spun?

— Mulțimea Celorlalte Memorii? Vorbești în numele surorilor moarte?

— Vorbesc pentru veșnicie, în numele tuturor celor care au trăit și al tuturor celor nenăscuți încă. Sunt Sayyadina Ramallo. Cu multă vreme în urmă, eu și Chani i-am administrat Apa Vieții lui lady Jessica, mama lui Muad’Dib.

Arătă cu degetul noduros către o formațiune îndepărtată de stânci.

— S-a întâmplat acolo. Iar acum i-ai adus pe toți înapoi.

Ramallo. Sheeana știa despre bătrână, un personaj-cheie în epopeea istoriei consemnate. Când o trimisese pe Jessica să

treacă prin Agonie într-un sietch fremen fără să aibă cunoștință că era însărcinată, Ramallo schimbase fără să știe fetusul dinăuntru. Fiica, Alia, fusese numită

Monstruozitatea.

Sayyadina părea distantă, o simplă purtătoare de cuvânt a tumultului din Celelalte Memorii.

— Ascultă cuvintele mele, Sheeana, și ține seamă de ele cu strictețe. Fii atentă ce creezi. Aduci înapoi prea mult, prea repede. Un lucru simplu poate avea consecințe enorme.

— Vrei să opresc de tot proiectul ghola?

Pe non-navă, celulele Aliei se aflau și ele printre cele păstrate în capsula anentropică a Maestrului Tleilaxu. Ramallo din Celelalte Memorii trebuie să fi văzut Monstruozitatea mult-blamată ca pe greșeala ei cea mai mare, cea mai tragică, deși bătrâna Sayyadina nu trăise destul ca să apuce s-o cunoască pe Alia.

— Vrei s-o las deoparte pe Alia? Pe unul dintre ceilalți ghola?

Alia urma să fie următorul copil ghola creat, prima dintr-o nouă serie care-i includea pe Serena Butler, Xavier Harkonnen, ducele Leto Atreides și mulți alții.

— Prudență, copilă. Ascultă-mi vorbele. Așteaptă. Pornește cu grijă pe terenul primejdios.

Sheeana se apropie și mai mult de personaj.

— Dar ce înseamnă asta? Ar trebui să așteptăm un an? Cinci ani?

207

Chiar atunci, nisipul din clepsidra imaginară se scurse și bătrâna Ramallo se dizolvă într-o imagine fantomatică, zăbovi ca un vârtej de praf înainte să dispară de tot. Odată cu ea, peisajul străvechii Dune se dizolvă la rândul lui, iar Sheeana se trezi la loc în dormitor, cu privirea pierdută în umbre, cu un sentiment de neliniște și fără răspunsuri limpezi.

208

„Minţile asemănătoare nu se armonizează întotdeauna. Pot forma un amestec exploziv.“

MAICA COMANDANT MURBELLA

De mai bine de treisprezece ani, din vremea când venise cu Onoratele ei Matres cuceritoare, cu intenţia să domnească asupra Canonicatului, Doria jucase jocul de a se înţelege cu vrăjitoarele. Până acum fusese destul de bună

la asta. Încercase să le tolereze metodele şi să înveţe de la ele, pentru a întoarce informaţiile împotriva Bene Gesseritului. Treptat, acceptase unele compromisuri în tiparele ei de gândire, dar nu-şi putea schimba nucleul fundamental.

Din respectul destul de rezervat pentru Maica Comandant, se străduia să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru operaţiunile cu mirodenie, aşa cum i se ordonase. Din punct de vedere intelectual, înţelegea planul de ansamblu: să mărească averea în mirodenie care, alături de fluxul de gemone de pe Buzzell, să finanţeze construirea unei forţe militare uriaşe, menite să

înfrunte toate Onoratele Matres şi apoi Inamicul.

Cu toate acestea, Onoratele Matres acţionau deseori din impuls, nu pe bază de logică. Iar ea fusese crescută, instruită, chiar *programată* să fie Onorată Matre. Cooperarea cu ea nu era întotdeauna uşoară, în special în preajma acelei vrăjitoare corpolente şi încrezute, Bellonda. Murbella făcuse o greşeală gravă crezând că, dacă le silea pe Doria şi pe Bellonda să lucreze împreună, avea să le facă să evolueze şi să se adapteze, ca un fizician atomist din vechime, care ciocnea nuclee unele de altele, sperând să forţeze o reacţie de fuziune.

În schimb, în anii în care ea şi Bellonda lucraseră la extinderea zonei aride, ura lor reciprocă crescuse. Doria o găsea intolerabilă. Împreună într-un topter cercetaş, cele două femei încheiau încă o inspecţie a deşertului.

Tovărăşia strânsă n-o făcea pe Doria decât s-o deteste şi mai mult pe partenera ei bovină, cu gâfâitul, transpiraţia şi tendinţa ei de a o enerva.

Alături de ea, evident conştientă de disconfortul partenerei ei, Bellonda stătea cu un zâmbet trufaş. Simpla ei masivitate părea să dezechilibreze topterul! În salopeta neagră strâmtă, arăta ca un dirijabil plin de umflături.

Toată după-amiaza schimbaseră vorbe încordate, zâmbete răutăcioase și priviri tăioase. Cel mai important dintre defectele pe care le avea Bellonda, antrenamentul ei de mentată, o făcea să acționeze ca și cum ar fi 209

știut totul despre orice subiect imaginabil. Dar nu știa totul despre Onoratele Matres. Departe de asta!

Viața lui Doria nu se aflase niciodată sub propriul control. De la naștere, stătuse la cheremul unui șir de stăpâne crude. După obiceiul Onoratelor Matres, fusese crescută la comun pe Prix, în teritoriul vast colonizat în Dispersie. Onoratelor Matres nu le păsa de știința geneticii; lăsau reproducerea să-și urmeze cursul, în funcție de ce mascul seducea și înrobea o anumită Matre.

Fiicele Onoratelor Matres erau separate după capacitatea de luptă și după talentele sexuale. De la o vârstă fragedă, fetele înfruntau teste repetate, conflicte pe viață și pe moarte care „fluidizau“ rezervorul de candidate.

Doria ar fi vrut cu disperare s-o *fluidizeze* pe bătrâna și umflata Cucernică

Maică de lângă ea.

Zâmbi când o imagine nouă îi apăru în minte. *Arată ca o cuvă axolotl umblătoare.*

În fața lor, Citadela se profila pe pata portocalie a soarelui care apunea.

Praful veșnic prezent crea culori spectaculoase pe cer. Dar Doria nu vedea nicio frumusețe în apus și era în continuare obsedată de grămada asudată

de carne de lângă ea.

Nu-i suport mirosul. Probabil că se gândește la metode de a mă omorî înainte s-o înjunghii ca pe un porc ce e!

Când topterul ajunse în poziție de aterizare, Doria luă o pastilă de melanj și o dizolvă în gură, deși nu îi aduse decât un pic din efectul de obicei calmant al drogului. Pierduse socoteala pastilelor luate în ultimele câteva ore. Văzând-o aplecată deasupra comenzilor, Bellonda vorbi, cu vocea ei baritonală:

— Micile tale gânduri au fost întotdeauna transparente pentru mine.

Știu că vrei să mă înlături și nu aștepți decât ocazia potrivită.

— Mentaților le place să calculeze probabilitățile. Care-i probabilitatea să aterizăm și să ne îndepărtăm cu calm una de alta?

Bellonda cântări serios întrebarea.

— Foarte scăzută, din cauza paranoiei tale.

— Ah, psihanaliză! Beneficiile companiei tale sunt nesfârșite!

Bătaia aripilor ornitopterului încetini, iar aparatul se așeză pe pavajul neted cu o hurducătură brutală. Doria așteptă ca cealaltă femeie s-o critice pentru aterizarea dură; în schimb, Bellonda întoarse spatele cu dispreț și bâjbâi la încuietoarea de la ușa compartimentului pentru pasageri. Clipa de 210

vulnerabilitate aprinse un fitil în Doria, declanșând o reacție viscerală de animal de pradă.

Deși înghesuită în cabina aparatului, se lansă într-o lovitură

neașteptată cu picioarele. Bellonda o zări și izbi la rândul ei, folosindu-și greutatea mai mare ca s-o trântească pe Doria de ușa pilotului, chiar în momentul când se deschidea. Onorata Matre căzu prin ea și se rostogoli, jenant, pe platforma de aterizare. Umilită și furioasă, Doria ridică privirea.

— Nu subestima niciodată o Cucernică Maică, indiferent cum arată, strigă Bellonda cu veselie din ușa cabinei ornitopterului.

Își făcu loc să iasă din ornitopter, ca o balenă care tocmai se năștea.

La capătul din spate al terenului de aterizare, Maica Comandant aștepta să le întâlnească și să le primească raportul. Văzând însă altercația care era pe cale să izbucnească, Murbella se năpusti spre ele ca o furtună.

Lui Doria nu-i păsa. Incapabilă să-și controleze furia, se săltă în picioare, știind că orice aparență de politețe dintre ele se sfârșise pentru totdeauna. Când femeia masivă se lăsă pe platformă, Doria se întoarse, fără

să țină seama de strigătul lui Murbella. Avea să fie o luptă până la moarte.

După obiceiul Onoratelor Matres.

Salopeta neagră a lui Doria era ruptă, iar genunchiul julit până la sânge de la tumba stângace pe pavajul aspru. Șchiopăta, exagerându-și rana. Și ea surdă la vocea Maicii Comandant, Bellonda se mișcă surprinzător de rapid și de grațios. Văzându-și adversara aparent schilodită, se apropie pentru lovitura de grație.

Dar, în timp ce Bellonda făcu un salt înainte într-o combinație de atac pumn-și-cot, Doria se lăsă să cadă întinsă pe jos ca să-și facă adversara să

năvălească pe lângă ea, o fentă, apoi se puse pe picioare și sări, folosindu-și tot trupul ca pe un kindjal aruncat. Impulsul lucră acum împotriva surorii greoaie. Înainte să apuce să se întoarcă, Doria se izbi de spatele ei și o lovi cu putere cu pumnii în rinichi.

Cu un răcnet, Bellonda se răsuci și încercă să-și înfrunte atacatoarea, dar Doria rămase, ca o umbră, în spatele ei și continuă să-i tragă pumni, cu duritate. Auzi coaste care se frângeau și izbi și mai tare, sperând ca așchiile ascuțite de os să-i înțepe ficatul și plămânii prin toate acele cute de carne.

Urmărea fiecare mișcare pe care o făcea Bellonda, dar rămânea mereu de neatins.

În cele din urmă, când sânge întunecat bolborosi din gura femeii masive, Doria o lăsă să ajungă în fața ei. Bellonda atacă frontal, ca un taur furios. Deși suferea deja de hemoragie internă masivă, Bellonda simulă un 211

atac, apoi făcu un pas lateral și îi dădu un șut violent într-o parte. Femeia mai subțire alunecă într-o parte, aruncată la pământ.

Murbella și câteva alte surori se apropiară de ele din toate părțile.

Cu privirea plină de mânie, Bellonda se învârti către stânga lui Doria și căută următoarea ocazie de a lovi. Onorata Matre se baza pe forța adversarei, o tactică plănuită pentru a o năuci pe Cucernica Maică.

Doria avu la dispoziție doar o fracțiune de secundă. Văzând că mușchii adversarei sale se destinseră doar puțin, sări ca un șarpe încolăcit și-și înfipse degetele în gâtul lui Bellonda, săpând cu unghiile prin cutele căptușite de piele, până când atinse jugulara. Smulse și sfâșie vasul de sânge, din care țâșni fluid stacojiu, împroșcând cu forța inimii care bătea.

Doria păși înapoi, încremenită în oroare amestecată cu plăcere, când jetul o izbi peste față și pe salopeta neagră. Pe chipul femeii greoaie se citi surpriza când ridică o mână la rana de la gât, din care curgea șuvoiul de sânge. Nu reuși să oprească revărsarea sau să-și ajusteze chimia internă

împotriva unei răni atât de grave.

Cu dezgust, Doria o împinse deoparte, iar Bellonda se prăbuși la pământ. Doria își șterse sângele adversarei de pe ochi și rămase deasupra ei, triumfătoare, urmărind cum i se scurgea viața. Un duel tradițional, după

obiceiul în care fusese crescută. Avea pielea roșie de emoție. Această

adversară n-avea să-și revină.

Bellonda se ținea de gâtul sângerând cu degetele care zvâcneau slab și se uita în sus, fără să-i vină să creadă. Degetele îi alunecară pe nesimțite.

Maica Comandant Murbella îi dădu lui Doria o lovitură rotită de picior și-i însângeră gura.

— Ai omorât-o!

Un alt șut o doborî la pământ.

Fosta Onorată Matre se cățără cu greu în patru labe.

— A fost o provocare corectă!

— Era folositoare! Nu hotărăști tu la care dintre resursele noastre renunțăm! Bellonda era sora ta și aveam nevoie de ea!

Făcu un efort să articuleze cuvintele, din cauza mâniei. Doria era sigură că Maica Comandant ar fi vrut s-o ucidă.

— *Aveam nevoie de ea, la naiba!*

Murbella o înșfăcă pe Doria de materialul salopetei negre, o trase mai aproape de Bellonda și de băltoaca roșie care se întindea în jurul trupului de pe jos. — Fă-o! E singurul mod prin care poți să compensezi ce ai făcut, e singurul mod în care o să te las să trăiești!

212

— Ce?

Ochii femeii moarte începeau deja să devină sticloși.

— *Împărtășește!* Fă-o acum sau te omor cu mâna mea și Împărtășesc cu amândouă!

Doria se aplecă deasupra corpului cald și-și lipi, cu reticență, fruntea de cea a adversarei ei. Își stăpâni cu greu scârba și repulsia. În câteva secunde, viața lui Bellonda începu să se verse într-a ei, o umplu cu tot vitriolul secret pe care această femeie detestabilă îl nutrise pentru ea, împreună cu gândurile și experiențele și toate Celelalte Memorii cuibărite adânc în conștiința ei. Curând, Doria se găsi în posesia tuturor datelor dezgustătoare care o alcătuiseră pe rivala ei.

Nu se putu mișca până când nu se încheie procesul. În sfârșit, se rostogoli pe spate pe pavajul dur. Tăcută și din ce în ce mai rece, Bellonda purta pe buzele groase, moarte, un surâs înnebunitor, bizar de victorios.

— O s-o porți mereu cu tine, zise Murbella. Onoratele Matres au o lungă tradiție a promovării prin asasinat. Propriile acțiuni ți-au dat slujba asta, așa că accept-o… o pedeapsă Bene Gesserit corespunzătoare.

În timp ce se ridica în genunchi, Doria se uita chinuită la Maica Comandant. Se simțea murdară și siluită, ar fi vrut să vomite și să deșerte prezența nepoftită, dar era imposibil.

— De aici înainte, ești singura Directoare a Operațiunilor cu Mirodenie.

Toate funcțiunile legate de viermii de nisip sunt responsabilitatea ta, așa că

va trebui să muncești de două ori mai mult. Nu mă dezamăgi încă o dată, așa cum ai făcut-o azi.

Vocea groasă a unei femei ieși la suprafață în capul lui Doria, enervantă

și zeflemitoare. Știu că nu vrei fosta mea slujbă, zise Bellonda-dinăuntru, și că

nu ești calificată s-o faci. Vei avea nevoie să te consulți cu mine în permanență

pentru sfaturi și s-ar putea să nu-ți vorbesc întotdeauna cu amabilitate. Râsul baritonal îi umplu craniul.

— Taci din gură!

Doria se uită cu sete de răzbunare la cadavrul care zăcea la picioarele topterului.

Murbella rămase rece față de ea.

— Ar fi trebuit să te străduiești mai mult înainte. Ți-ar fi fost mult mai ușor.

Se încruntă dezgustată la scena din fața ei.

— Acum curăță mizeria asta și pregătește-o pentru înmormântare.

Ascult-o pe Bellonda. O să-ți spună ce dorințe are.

213

Maica Comandant plecă de lângă ea și-o lăsă singură cu noua ei parteneră interioară, de care nu mai putea scăpa.

214

„Trebuie să ții întotdeauna uneltele guvernării ascuțite și pregătite. Putere și teamă – ascuțite și pregătite."

BARONUL VLADIMIR HARKONNEN, ORIGINALUL, 10191 D.G.

Întors în laboratoarele din Bandalong și suportând frecușul exasperant de fiecare zi, Uxtal stătea în fața cuvei axolotl umflate de sarcină. Copilul de nouă ani de lângă el privea fix, cu o fascinație intensă, neliniștitoare.

— Așa m-am născut?

— Nu chiar. Așa ai fost *crescut*.

— Dezgustător.

— Crezi că asta-i dezgustător? Ar trebui să vezi cum procreează

ființele umane naturale.

Uxtal abia-și stăpânea repulsia din voce.

Aerul mirosea a chimicale, a dezinfectanți și a scorțișoară. Pielea cuvei pulsa ușor. Uxtal găsea acest lucru atât hipnotic, cât și respingător. Să

lucreze din nou la cuvele axolotl, să crească încă un ghola pentru Dansatorii-Față… cel puțin se simțea ca un tleilaxu, adevărat, care vorbea Graiul lui Dumnezeu, cineva important! Era mai împlinit decât dacă ar fi creat doar droguri proaspete pentru târfele care-i tot cereau. După doi ani de pregătire și efort și mai mult de o greșeală care-i irosise timpul, era gata pentru ca următorul ghola esențial să fie decantat în cel mult o lună.

Atunci, poate aveau să-l lase în pace. Dar se îndoia. Khrone părea să-și piardă răbdarea, ca și cum ar fi ghicit că întârzierile ar fi putut fi provocate de bâjbâielile și de nepriceperea lui.

Matre Superioară Hellica era, evident, nemulțumită că cercetătorul Rătăcit Tleilaxu își abătea atenția de la producția de înlocuitor portocaliu de mirodenie, dar îi acordase încă o cuvă axolotl, fără să se plângă prea mult.

Uxtal se întrebă cu ce o aveau la mână Dansatorii-Față.

Uxtal cercetă cuva însărcinată pentru a zecea oară în ultima oră și analiză rezultatele. Nu mai era nimic de făcut decât să aștepte. Fetusul creștea perfect și trebuia să-și mărturisească propria curiozitate în legătură

cu acesta. Un ghola al lui Paul Atreides… Muad'Dib… primul om care a devenit Kwisatz Haderach. Îi adusese înapoi pe baronul Harkonnen, apoi pe Muad'Dib.

Ce ar putea Dansatorii-Față să vrea de la cei doi?

După ce se întorsese de pe Dan cu pumnalul însângerat conservat, procesul de creștere a noului ghola cerut durase mai

mult decât se așteptase 215

Uxtal. De îndată ce oprise câmpul anentropic, nu fusese greu să găsească

celule viabile pe lamă, dar prima încercare de a implanta un ghola într-o cuvă axolotl veche eșuase. Avusese intenția să crească un nou Paul Atreides în același pântec care-i dăduse naștere lui Vladimir Harkonnen, avea o anumită ironie istorică savuroasă, dar cuva axolotl folosită nu fusese îngrijită cum se cuvenea de-a lungul anilor și respinsese primul fetus. Apoi pântecul murise de-a binelea. O risipă de carne feminină.

Ingva privise acuzatoare, din ce în ce mai îndrăzneață în resentimentul ei față de omuleț. Părea să creadă că era la fel de importantă ca Matre Superioară, datorită muncii ei din laboratoarele de tortură. Amăgită în mod bizar de abilitatea ei sexuală, Ingva se credea și atrăgătoare. Parcă oglinda ei n-ar fi reflectat adevărul! În ochii lui Uxtal arăta ca o șopârlă îmbrăcată în femeie.

După ce prima cuvă axolotl murise, Uxtal fusese îngrozit, deși făcuse ce putuse el mai bine să-și acopere orice greșeală, cu dovezi că asistenții provocaseră problema. La urma urmei, puteau fi înlocuiți, în timp ce el, nu.

Dar consecințele nu veniseră niciodată.

Matre Superioară Hellica îi dăduse cu ușurință o femeie deteriorată

pentru a înlocui cuva. Craniul și creierul erau rănite, dar trupul rămăsese în viață. Era o Onorată Matre… aproape ucisă, poate într-o tentativă de asasinat care mersese prost? Cu toate acestea, sistemele de reproducere, singurele părți importante ale anatomiei femeiești, din punctul lui de vedere, funcționau perfect. Așa că Uxtal o luase de la capăt: mai întâi convertise corpul în cuvă axolotl, făcuse teste meticuloase și redundante și apoi alesese alt material genetic din sângele păstrat pe pumnal. De data asta n-avea să mai fie nicio greșeală.

Ochii băiatului de nouă ani licăreau.

— O să fie colegul meu de joacă? Ca pisoiul meu cel nou? O să facă ce-i ordon eu?

— O să vedem. Dansatorii-Față au planuri mari pentru el.

Vladimir părea furios.

— Au planuri și pentru mine! Sunt important!

— S-ar putea să fie așa. Khrone nu-mi spune nimic.

— Nu vreau încă un ghola aici. Vreau un pisoi nou. Când o să capăt un pisoi nou? se bosumflă Vladimir. Celălalt s-a stricat.

Uxtal oftă exasperat.

— Ai mai omorât unul?

— Se strică prea ușor. Dă-mi unul nou.

— Nu acum. Am treabă. Ți-am spus, ghola ăsta nou e foarte important.

216

Examină tuburile și pompele și se asigură că indicațiile aparatelor erau toate în parametri acceptabili. Temându-se dintr-odată că Ingva s-ar putea să-l urmărească, adăugă tare:

— Dar nu mai important decât munca mea pentru Onoratele Matres.

Chiar și cu liniile de producție care se mișcau lin, Hellica avea nevoie de cantități tot mai mari de mirodenie pe bază de adrenalină și insista că

femeile ei trebuiau să fie mai puternice și mai vigilente acum, că Noua Comunitate se apucase să le stârpească atât de înverșunat. Vrăjitoarele din Canonicat puseseră deja mâna pe Buzzell și pe câteva fortărețe mai mici ale Onoratelor Matres.

Între timp, pentru că aveau nevoie de o sursă de venituri după ce-și pierduseră afacerile cu gemone, Hellica insista ca el să redescopere vechea tehnică tleilaxu de a produce melanj adevărat. Se îngrozise când auzise provocarea, imposibil de dificilă, mult mai grea decât să facă niște simpli ghola, și până acum eșuase la fiecare încercare. Sarcina era pur și simplu mai presus de capacitatea lui. În fiecare lună în care Uxtal trebuia să livreze același raport patetic, aceeași lipsă de rezultate, era sigur că cineva avea să-l execute pe loc.

Zece ani – cum am supraviețuit coșmarului ăstuia vreme de zece ani?

Băiatul Vladimir împunse cu degetul carnea umflată a cuvei, iar Uxtal îl plesni peste mână. În mod special cu acest copil, era necesar să stabilească

limite clare. Dacă exista vreo cale să facă rău copilului Atreides nenăscut dinăuntru, puștiul avea s-o găsească.

Vladimir se retrase și se uită încruntat, întâi la mâna care ustura, apoi la Uxtal. Evident, mica lui minte cocea ceva când se întoarse cu spatele, arțăgos.

— Mă duc afară să mă distrez. Poate-o să omor ceva.

Uxtal plecă de lângă cuva axolotl și, socotind timpul rămas până când bebelușul putea fi decantat, se duse la „camerele pentru încurajarea durerii".

Acolo, monitorizați îndeaproape de Onorate Matres, asistenții lui extrăgeau substanțe chimice din victimele torturii, care se zvârcoleau. De-a lungul anilor, Uxtal învățase că anumite tipuri de durere duceau la diferențe în puritatea și tăria substanței rezultate. Hellica îl răsplătea pentru soiul ăsta de cercetare și de analiză.

Neliniștit de izbucnirea lui Vladimir, aproape o criză, se cufundă în muncă; lătră ordine către asistenți și urmări frica din ochii fără vlagă ai victimelor legate care erau stoarse de chimicalele premirodenie. Măcar *ei* cooperau. N-avea să-i dea reptilienei Ingva nimic de raportat către Matre Superioară.

217

După multe ore, istovit și nerăbdător să se bucure de câteva clipe de intimitate în apartamentul său, unde-și putea încheia abluțiunile și rugăciunile rituale, Uxtal părăsi laboratoarele durerii. Până acum, Vladimir fie intrase în vreun bucluc, fie o găsise pe Matre Superioară, ca să facă

schimb de cruzimi cu ea. Lui Uxtal nu-i păsa.

Deși obosit, se îndreptă către secțiunea mai mică a laboratorului, ca să

verifice pentru o ultimă dată cuva axolotl însărcinată, dar micul baron îi blocă drumul, cu mâinile în șolduri.

— Vreau alt pisoi. Chiar acum.

— Am spus deja nu.

Uxtal încercă să-l ocolească, dar băiatul de nouă ani se mută ca să-i închidă iar drumul.

— Sau altceva. Un miel! Dă-mi un mielușel. Limorcii sunt plictisitori.

— Încetează, se răsti Uxtal.

Atrasă de zarva glasurilor, Ingva se strecură afară din aripa torturii și-i urmări cu lăcomie. El întoarse privirea de la ea, înghițind în sec cu greutate.

Când băiatul o văzu pe bătrâna spioană Onorată Matre, atenția i se îndreptă în altă direcție, ca un proiectil care ricoșează dintr-o o armură

groasă.

— Ingva i-a zis Matrei Superioare că sexualitatea mea e foarte puternică pentru vârsta pe care o am și e destul de perversă.

Părea să știe că replica avea să fie provocatoare.

— Ce a vrut să spună cu asta? Crezi că vrea să mă lege de ea?

Uxtal se uită peste umăr.

— De ce n-o întrebi chiar tu? De fapt, ce ar fi să te duci să-ntrebi chiar acum?

Când încercă să-l ocolească din nou pe băiat, își dădu seama că din laborator venea un sunet neobișnuit. De undeva dinspre cuva axolotl se auzea un clipocit.

Tresărind, Uxtal îl împinse cu brutalitate deoparte pe Vladimir și se repezi la cuvă.

— Stai! strigă băiatul, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

Dar Uxtal ajunsese deja la silueta feminină umflată.

— Ce-ai făcut?

Alergă la conexiunile din flextuburi pentru substanțe nutritive. Smulse de la locul lor, împroșcau fluide roșii și galbene peste tot pe podea. Sistemul nervos simpatic din corpul-pântec făcea

carnea gelatinoasă să tremure. Un sunet slab de scâncet și de supt venea dinspre rămășițele moi ale gurii, un 218

vaiet aproape conștient de disperare. Un cuțit chirurgical din încăperile de încurajare a durerii zăcea pe podea. Se declanșă o sirenă de alarmă.

Panicat, Uxtal se strădui să reconecteze cablurile. Se roti, îl apucă de cămașă pe copilul plin de ifose și-l scutură.

— Tu ai făcut asta?

— Sigur. Nu fi prost.

Vladimir dădu cu piciorul către vintrele lui Uxtal, dar nu reuși să

lovească decât coapsa, ceea ce fu totuși de-ajuns ca să-l facă pe tleilaxu să-i dea drumul. Băiatul o luă la fugă strigând:

— Am să-i spun lui Hellica!

Sfâșiat între frica de Matre Superioară și cea de Dansatorii-Față, Uxtal privi disperat la sistemele ciopârțite de susținere a vieții. Nu putea lăsa pântecul și copilul de importanță critică dinăuntru să moară. Bietul bebeluș… și bietul Uxtal!

Atrași de sunetul alarmei, doi asistenți de laborator se repeziră

înăuntru, unii competenți, din fericire, în loc de Ingva. Poate că dacă lucrau destul de repede…

Sub îndrumarea lui Uxtal, instalară noi tuburi flexibile, reumplură

rezervoarele, pompară stimulente și medicamente stabilizatoare și reconectară monitoarele. Se șterse de sudoare pe fruntea cenușie.

Până la urmă, Uxtal salvă cuva. Și copilul ghola nenăscut.

Vladimir credea că fusese isteț. Dimpotrivă, pedeapsa îi fu promptă, severă și, pentru el, complet neașteptată.

Se duse direct la Hellica să-l pârască pe Uxtal pentru că-l bruscase, dar Matre Superioară era deja roșie de furie. Ingva fusese mai iute și alergase la palat să-și facă raportul acuzator.

Înainte ca băiatul să apuce să-și spună versiunea mincinoasă a poveștii, Hellica îl apucă de pieptul cămășii cu degete la fel de feroce și de puternice ca ghearele unui tigru.

— De dragul tău, ticălos mic, ar fi bine ca noul ghola să nu fi pățit nimic. Ai vrut să-l omori, nu-i așa?

— N… nu. Am vrut să mă joc cu el. Chiar acum.

Îngrozit, Vladimir făcu un pas înapoi. Încercă să arate ca și cum era gata să plângă.

— Nu încercam să-i fac rău. Încercam să-l fac să iasă. M-am săturat să-l aștept pe noul meu coleg de joacă. Am vrut să-l eliberez. De-aia am luat cuțitul.

— Uxtal l-a întrerupt înainte să reușească.

Ingva ieși tiptil din spatele unei perdele de unde trăgea cu urechea.

219

Cu fulgere portocalii în ochi, Matre Superioară îi ținu o prelegere severă.

— Nu mai fi atât de prost, băiete! De ce să distrugi când poți *controla*?

N-ar fi asta o răzbunare mai bună împotriva Casei Atreides?

Vladimir clipi; asta nu-i trecuse prin cap.

Hellica îl dădu deoparte ca pe o insectă sâcâitoare.

— Știi ce-nseamnă exilul? Înseamnă că te duci înapoi pe Dan sau oriunde vrea Khrone să te pună la păstrare. Îndată ce capăt o navă a Ghildei, o să fii în mâinile lui.

— Nu poți! Sunt prea important!

Chiar și la o vârstă fragedă, mintea lui sucită începea să înțeleagă

planuri și scheme, dar nu pricepea încă intrigile profunde ale politicii care domneau peste tot în jurul lui.

Hellica se încruntă amenințătoare și îl făcu să tacă.

— Din nefericire pentru tine, bebelușul ghola e mult mai important decât ești tu.

220

PAISPREZECE ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

221

„Corpul uman poate săvârși multe lucruri, dar poate că cel mai important rol al său este de a funcționa ca mecanism de depozitare a informației genetice a speciei."

MAESTRUL TLEILAXU WAFF,

la o întâlnire *kehl* despre proiectul de creare a unui ghola DUNCAN IDAHO

Fiul său ghola era el însuși… sau urma să fie, odată ce amintirile dinăuntru aveau să fie aduse la suprafață. Dar asta nu se putea întâmpla înainte de câțiva ani. Scytale spera că trupul pe cale să îmbătrânească avea să dureze de-ajuns.

Tot ce trăise și învățase Maestrul Tleilaxu în nenumăratele vieți secvențiale era depozitat în propria memorie genetică și reflectat în același ADN care fusese folosit pentru a crea duplicatul Scytale în vârstă de cinci ani, care stătea în fața lui. De fapt, era o clonă, nu un adevărat ghola, pentru că celulele fuseseră luate de la un donator viu. Predecesorul copilului nu era mort. Încă.

Dar bătrânul Scytale simțea degenerarea fizică tot mai avansată. Un Maestru Tleilaxu n-ar fi trebuit să se teamă de moarte, pentru că nu mai fusese o posibilitate reală de milenii, de când rasa lui descoperise mijloacele de a atinge nemurirea cu ajutorul reîncarnării prin ghola. Deși acest copil ghola înflorea, era încă mult prea tânăr.

An după an, marșul inevitabil al morții defila prin organele sale și le făcea să funcționeze mai puțin eficient decât o făcuseră cândva. *Uzură*

planificată. Vreme de milenii, elita Mașeicilor a rasei sale se întâlnise în consilii secrete, dar Mașeicii nu-și imaginaseră niciodată un holocaust ca acela pe care-l înfruntau acum – așa cum înfrunta acum Scytale, ca ultim maestru în viață.

Realist vorbind, nu știa ce ar fi putut realiza singur. Cu acces nelimitat la niște cuve axolotl, Scytale ar fi putut readuce alți maeștri, la fel ca el, adevărate genii ale rasei sale. Celule ale ultimului Consiliu tleilaxu fuseseră

depozitate în capsula lui anentropică, dar Bene Gesseritul refuzase să ia în considerație crearea de ghola ai acestor oameni. De fapt, după zarva din jurul bebelușului Leto al II-lea, ca și după o viziune amenințătoare pe care Sheeana pretindea s-o fi primit din Celelalte Memorii, vrăjitoarele opriseră

întregul program ghola. „Temporar“, spuseseră.

Măcar femeile *powindah* îi acordaseră în sfârșit fiul, copia. Scytale ar putea, până la urmă, să-și obțină continuitatea.

222

Băiatul era cu el acum, în porțiunea de navă care fusese cândva închisoarea lui Scytale. De când își dezvăluise și ultimele secrete, restricțiile lui Scytale fuseseră reduse și se putea deplasa oriunde dorea. Putea observa ceilalți opt copii ghola, cum treceau prin instrucția pe care Bene Gesseritul o considera necesară. Devenită responsabilă, cu reticență, de tinerii ghola, Instructoarea Superioară Garimi se oferise să-l educe și pe fiul lui, dar el refuzase, nevrând să fie contaminat.

Maestrul Tleilaxu îl instruia personal pe fiul lui, ca să-l pregătească

pentru marea responsabilitate care îl aștepta. Înainte ca încarnarea mai în vârstă să moară, o cantitate enormă de informații trebuia transmisă, mare parte din ea secretă.

Și-ar fi dorit să aibă capacitatea vrăjitoarelor de a Împărtăși amintirile.

Descărcare umană, o numea. Măcar dacă l-ar fi putut trezi pe fiul lui în acest fel, dar Comunitatea păstra numai pentru ea acest secret anume. Niciun tleilaxu nu reușise să determine metoda, iar o asemenea informație nu era de vânzare. Vrăjitoarele pretindeau că era o putere pe care o dețineau ca femei, că niciun bărbat n-o putea obține vreodată. Ridicol! Tleilaxu știau, și dovediseră, că femeile erau la fel de lipsite de importanță ca vopseaua de pe un perete. Erau doar recipiente biologice pentru a produce descendenți și un creier conștient nu era necesar pentru acest proces.

Singur, înfrunta provocarea de a-l învăța pe băiat cele mai sacre ritualuri și purificări. Deși vorbea în șuierături și șoapte, folosind o limbă

codificată pe care nimeni în afară de maeștri n-ar fi trebuit să fie capabil s-o vorbească, tot se temea că vrăjitoarele l-ar putea înțelege. Cu ani în urmă, Odrade încercase să-l prindă în capcană vorbind acea limbă arhaică, pentru a dovedi că-i merita încrederea. Lui Scytale îi dovedise doar că nu trebuia să

le subestimeze niciodată vicleniile. Bănuia că vrăjitoarele instalaseră

dispozitive de ascultare în apartamentul lui și niciunui *powindah* nu trebuia să i se îngăduie să audă misterele profunde.

Disperarea îi lăsase din ce în ce mai puțin de ales. Trupul îi murea, iar acest copil era singura opțiune. Dacă nu-și asuma riscul ca unele dintre cuvintele sale să fie auzite, atunci acele secrete sacre ar fi putut muri odată

cu el. Cunoștințe extraordinare, dispărute pentru totdeauna. Ce era mai rău, dezvăluirea sau extincția?

Scytale se aplecă.

— Porți o povară mare. Puțini în istoria noastră glorioasă au avut o asemenea responsabilitate. Ești speranța rasei tleilaxu și a mea personală.

Băiatul familiar păru atât intimidat, cât și dornic să afle mai multe.

— Cum o să fac, tată?

223

— O să-ți arăt, răspunse Scytale în galach, înainte de a reveni la limba veche. Băiatul arătase o aptitudine excepțională pentru ea.

— O să-ți explic multe lucruri, dar e numai o pregătire, o temelie pentru înțelegere. Odată ce-ți restabilesc amintirile, o să știi totul din intuiție.

— Dar cum o să-mi restabilești amintirile? O să doară?

— Nu există agonie mai mare și nici satisfacție mai mare. Nu poate fi descris.

Băiatul reacționă îndată:

— Esența lui *s'tori* este să înțelegem imposibilitatea noastră de a cunoaște.

— Da. Trebuie să accepți atât incapacitatea ta de a înțelege, cât și importanța pe care o ai pentru păstrarea cheilor unei asemenea cunoașteri.

Bătrânul Scytale se rezemă de pernă. Băiatul era deja aproape la fel de înalt ca el.

— Ascultă când îți povestesc despre pierdutul Bandalong, orașul nostru cel frumos și sacru de pe sfântul Tleilax, unde a fost fondată Marea Credință.

Descrise splendidele turnuri și minarete și camerele secrete unde erau ținute femelele fertile pentru a produce descendenții doriți, în timp ce altele erau convertite în cuve axolotl, pentru nevoile laboratoarelor tleilaxu. Vorbi despre cum păstrase Consiliul Maeștrilor, în tăcere, Marea Credință de-a lungul atâtor milenii. Explică faptul că viclenii tleilaxu duseseră de nas străinii răi prefăcându-se că erau atât de slabi și de lacomi, încât toți tleilaxu să fie serios subestimați, o stratagemă pentru a semăna semințele victoriei finale.

Fiul său ghola îi sorbea spusele, un public fascinat pentru un povestitor talentat.

Bătrânul Scytale trebuia să declanșeze amintirile interioare ale duplicatului său cât de repede putea. Era o cursă contra timpului. Pielea maestrului avea deja pete, în timp ce mâinile și picioarele căpătaseră un tremurat vizibil. Măcar dacă ar fi avut mai multă vreme!

Băiatul se foia neastâmpărat.

— Mi-e foame. O să mâncăm curând?

— Nu ne putem îngădui să facem pauză! Trebuie să absorbi tot ce se poate!

Băiatul trase adânc aer în piept, își sprijini bărbia mică și ascuțită în mâini și-i acordă maestrului întreaga sa atenție. Scytale vorbi din nou, de data asta mai repede.

225

„Știu cine am fost. Consemnările istorice sunt destul de clare în privința faptelor. O

întrebare mai potrivită la care totuși trebuie răspuns este cine *sunt*."

PAUL ATREIDES, sesiuni de instruire pe non-navă

Din afara camerei de instrucție, cu ochii ațintiți printr-o fereastră de spionplaz, Duncan se trezi că privea trecutul. Cei opt elevi de diferite vârste și semnificații istorice erau cu toții serioși și-și continuau educația de zi cu zi cu diferite grade de neastâmpăr, de intimidare și de fascinație.

Paul Atreides era cu un an mai mare decât „mama" lui, fiul Leto al II-lea era un copilaș precoce, iar tatăl lui, ducele Leto, nu se născuse încă. *Un lucru e sigur: niciodată în istorie n-a existat o familie ca asta.* Duncan se întrebă

cum aveau să trateze situația neobișnuită când amintirile aveau să le fie redate.

În cele mai multe dintre zile, Instructoarea Superioară Garimi îl trecea pe fiecare dintre micii ghola printr-o schemă bine structurată de antrenament prana-bindu, exerciții fizice și provocări pentru acuitatea mentală. Bene Gesseritul își modelase acolitele vreme de milenii, iar Garimi știa exact ce făcea. Nu-și iubea câtuși de puțin îndatoririle față de copiii ghola, dar își acceptase rolul, știind că avea să înfrunte o pedeapsă și mai aspră dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău oricăruia dintre ei. Cu asemenea metode intense de antrenament fizic și de instruire mentală, dezvoltarea acestor copii fusese accelerată, ceea ce-i făcuse mai maturi și mai inteligenți decât alți băieți și fete de aceeași vârstă.

Astăzi, Garimi pusese micul grup într-un solar simulat și le dăduse materiale și o temă. Deși Duncan îi observa pe furiș, grupul părea să fie singur. Încăperea era scăldată în lumină caldă, galbenă, un spectru presupus asemănător cu soarele de pe Arrakis; tavanul neted proiecta un cer albastru artificial și un strat de nisip moale din cală fusese presărat pe podea.

Camera era menită să sugereze o amintire a Dunei, fără realitățile aspre.

Locul perfect pentru tema lor.

Folosind blocuri de sensiplaz neutru, unelte de modelat și grile cu planuri istorice, copiii ghola trebuiau să execute un proiect captivant și ambițios. Lucrând împreună, aveau să asambleze un model corect al Marelui Palat din Arrakeen, care fusese construit de împăratul Muad'Dib în timpul domniei sale violente.

Arhivele de pe *Ithaca* includeau o varietate de imagini, relatări, broșuri turistice și proiecte de construcție deseori contradictorii. Din cea de-a doua 226

lui viață, Duncan își amintea că adevăratul Mare Palat avea multe pasaje secrete și camere ascunse, fiind nevoie de diagrame falsificate.

Paul se aplecă să ia o mănușă modelatoare și se uită cu scepticism la ea. Testându-și îndemânarea, începu să întindă materialul maleabil în straturi subțiri ca firul de păr, dar solide: fundațiile palatului. Ceilalți copii împărțeau blocuri de sensiplaz care serveau drept materie primă; magaziile non-navei puteau oricând să mai furnizeze altele.

În sesiunile de instruire anterioare, copiii ghola studiaseră rezumate biografice ale predecesorilor lor istorici. Citiseră și răscitiseră propriile istorii, se familiarizaseră cu amănuntele disponibile, în timp ce își examinau propria minte și inimă pentru a înțelege motivațiile și influențele care-i formaseră și care nu apăreau în documente.

Pornind din nou de la zero, avea vreunul dintre aceste vlăstare celulare să devină la fel cum fusese în trecut? Cu siguranță erau crescuți diferit.

Copiii îi aminteau de niște actori care-și învățau rolurile într-o piesă cu o distribuție enormă. Încheiau prietenii și alianțe. Stilgar și Liet-Kynes arătau deja semne de prietenie. Paul stătea lângă Chani, în timp ce Jessica stătea singură fără ducele ei; fiul lui Paul, Leto al II-lea, lipsit de sora lui geamănă, dădea și el semne vizibile că ar fi un singuratic.

Micul Leto al II-lea ar fi trebuit să-și aibă sora. Băiatul nu era destinat să devină un monstru, dar, de data asta fără Ghani, putea fi și mai vulnerabil.

Într-o zi, după ce-l urmărise pe băiatul tăcut, Duncan se dusese la Sheeana și ceruse răspunsuri. Da, celulele Ghanimei erau în rezervorul lui Scytale, dar, pentru un motiv oarecare, surorile Bene Gesserit n-o aduseseră la viață prin noile cuve axolotl.

— Nu în acest moment, spuseseră.

Desigur că puteau face asta oricând mai târziu, dar Leto al II-lea avea să rămână despărțit prin ani întregi de o persoană care ar fi trebuit să-i fie soră geamănă, cealaltă jumătate.

Atrași împreună de trecutul lor comun, ca și de propriile instincte, Paul și Chani cea de șase ani stăteau unul lângă altul. El stătea ghemuit pe podea și studia planul. O schiță holografică licărea în aer și-i dădea mult mai multe amănunte decât avea nevoie. Se concentră pe pereții de rezistență, părțile principale ale complexului care era cea mai mare structură construită

vreodată de mâna omului.

Duncan știa că tema lui Garimi pentru copii avea multe niveluri ale scopului, unele artistice, altele practice. Prin faptul că făceau o replică în miniatură a Marelui Palat al lui Muad'Dib, acești ghola puteau atinge istoria.

227

— Senzațiile tactile și stimulii vizuali evocă o înțelegere diferită față de simplele cuvinte și înregistrările de arhivă, explicase ea.

Cei mai mulți dintre cei opt ghola fuseseră înăuntrul structurii în viețile anterioare; poate asta avea să le hrănească amintirile interioare.

Deși prea mic ca să ajute, Leto al II-lea umbla prin preajmă cu stângăcie și observa fascinat. Numai cu un an înainte, Garimi și Stuka încercaseră să-l asasineze în creșă. Pașnic și interesat, Leto al II-lea vorbea puțin, dar arăta un nivel de inteligență înfricoșător și părea să absoarbă

totul în jurul lui.

Băiețelul se așezase pe podeaua nisipoasă și se legăna înainte și înapoi în fața intrării principale proiectate a palatului, ținându-se de genunchi.

Copilul de doi ani părea să înțeleagă anumite lucruri la fel ca ceilalți copii, poate chiar mai bine.

Thufir Hawat, Stilgar și Liet-Kynes lucrau împreună să înalțe zidurile fortăreței exterioare. Râdeau și se jucau, văzând sarcina ca pe un joc în loc de lecție. De când citise despre viața lui inițială eroică, Thufir își dezvoltase o personalitate îndrăzneață.

— Aș vrea să găsim odată Inamicul și să terminăm cu asta. Sunt sigur că basharul și Duncan pot lupta cu ei.

— Și acum ne au pe noi să-i ajutăm, replică Stilgar în grabă și-și înghionti prietenul, Liet, dărâmând din greșeală câteva blocuri.

Cu ochii pe ei, Duncan murmură:

— Nu prea vă avem, nu pe *voi* cei pe care-i vrem.

Jessica crea mai multe blocuri din sensiplaz, iar Yueh o ajuta îndatoritor. Chani pășea pe margini și însemna conturul general proiectat pe plan. Apoi ea și cu Paul pregătiră o reprezentare la scară a Anexei uriașe care adăpostise toți slujitorii Casei Atreides și familiile lor, treizeci și cinci de milioane în același timp! Consemnările nu fuseseră exagerate, dar amploarea era dificil de sesizat pentru oricine.

— Nu-mi pot închipui cum am trăi noi într-o casă ca asta, comentă

Chani, în timp ce înconjura limitele nou-marcate.

— Potrivit Arhivelor, am fost fericiți acolo mulți ani.

Ea zâmbi jucăuș, înțelegând mult mai mult decât ar fi trebuit să

înțeleagă o fetiță.

— De data asta putem să eliminăm pur și simplu apartamentul lui Irulan?

Când auzi asta, chiar și Duncan chicoti în secret.

Celulele lui Irulan, fiica lui Shaddam al IV-lea, erau printre cele din tezaurul lui Scytale, dar cuvele axolotl din centrul medical n-aveau s-o 228

producă prea curând. Niciun alt ghola nu era programat, deși Duncan avea sentimente contradictorii la gândul că Alia ar fi fost următoarea. Garimi și conservatoarele ei cu siguranță nu se plânseseră că proiectul ghola fusese oprit cu prudență.

Înăuntrul modelului palatului, copiii schițară o structură

independentă, Templul Sfintei Alia a Cuțitului. Templul susținuse o religie abia apărută în jurul Aliei când era în viață, iar preoțimea și birocrații ei doborâseră moștenirea lui Muad'Dib. Duncan văzu fereastra mare cu jaluzele prin care Alia, posedată și împinsă la nebunie, se aruncase către moarte.

După ce studiară din nou planurile, copiii ghola, fiecare cu mănuși modelatoare, transformară sensiplazul într-o aproximare rapidă a scheletului palatului. Scoaseră în afară reprezentări ale imenselor coloane de la intrare și arcada aripii guvernamentale, dar lăsară numeroasele statui și scări pentru mai târziu, la ultimele retușuri. A include cu exactitate toate ornamentele, darurile și podoabele oferite de pelerini din sute de lumi cucerite în jihadul lui Muad'Dib ar fi fost o sarcină imposibilă. Dar asta era o altă parte a instruirii: pune-le sub nas o sarcină imposibilă, ca să vezi cât de departe o vor duce.

Obosit să se simtă ca un voyeur, Duncan se întoarse cu spatele la spionplaz și intră în camera de instrucție. Copiii ghola îi aruncară o privire, îi constatară prezența, apoi se întoarseră înapoi la treabă. Paul Atreides se îndreptă însă direct spre el.

— Scuză-mă, Duncan. Am o întrebare.

— Numai una?

— Poți să-mi spui cum ne vor fi restabilite amintirile? Ce tehnici va folosi Bene Gesseritul și ce vârstă vom avea când se va întâmpla? Am deja opt ani. Miles Teg avea doar zece când l-au redeșteptat.

Duncan se încordă.

— Au fost nevoite s-o facă. Un moment extrem de dificil.

Sheeana o făcuse personal, folosind o variațiune modificată a tehnicilor de impregnare sexuală. Miles se aflase în trupul unui băiat de zece ani, în care era îngropată mintea unui bărbat foarte, foarte bătrân. Surorile Bene Gesserit fuseseră dispuse să riște să-i afecteze psihicul pentru că

avuseseră nevoie de geniul lui militar pentru a le înfrânge pe Onoratele Matres. Tânărul bashar nu avusese niciun cuvânt de spus în această privință.

— Nu suntem chiar acum într-un moment extrem de dificil?

Duncan examină fațada modelului de palat.

229

— Trebuie să știi doar că restabilirea amintirilor va fi un proces traumatic. Nu cunoaștem nicio altă cale de a o face. Pentru că fiecare dintre voi are o personalitate diferită, roti scurt privirea de la un copil la altul, trezirea va fi diferită pentru fiecare. Cea mai bună apărare este să înțelegeți cine sunteți, astfel încât, când amintirile se revarsă înapoi, să fiți pregătiți pentru ele.

Tânărul Wellington Yueh, de cinci ani, vorbi cu voce copilărească

tremurândă:

— Dar eu nu *vreau* să fiu cine am fost.

Duncan simți greutatea din piept.

— Îmi pare rău, dar niciunul dintre noi nu are acest lux.

Chani stătea mereu lângă Paul. Avea vocea mică, dar cuvintele erau mari. — Trebuie să ne ridicăm la înălțimea așteptărilor Comunității Surorilor?

Duncan ridică din umeri și se sili să zâmbească.

— De ce să nu le depășiți?

Împreună, continuară se construiască zidurile Marelui Palat.

230

„Rătăcirea noastră fără țel este o metaforă pentru toată istoria umană.

Participanții la marile evenimente nu-și văd locul în tabloul de ansamblu. Eșecul nostru de a vedea tiparul mai larg nu dovedește totuși că nu există unul.“

CUCERNICA MAICĂ SHEEANA, *JURNAL DE PE ITHACA*

Sheeana călca din nou pe nisip. Degetele goale de la picioare se cufundau în pulberea moale, grunjoasă. Aerul închis avea izul înțepător de cremene și parfumul fertil de scorțișoară, al melanjului proaspăt.

Încă nu uitase viziunea stranie din Celelalte Memorii în care vorbise cu Sayyadina Ramallo și primise avertismentul criptic despre ghola. *Fii atentă*

ce creezi. Sheeana luase în serios dojana; în calitate de Cucernică Maică, nu putea face nimic altceva.

Dar prudența nu era același lucru cu oprirea totală. Ce voise Ramallo să spună? În ciuda căutării prin minte, nu reușise s-o regăsească pe străvechea Sayyadină fremenă. Larma era prea mare. Întâlnise totuși din nou vocea și mai veche a Serenei Butler. Legendara conducătoare a Jihadului îi oferise multe sfaturi înțelepte.

În interiorul calei lungi de un kilometru a non-navei, Sheeana își târa picioarele prin nisipul răscolit, fără să se ostenească să folosească pasul atent, poticnit, al fremenilor de pe Dune. Viermii captivi știau din instinct că

intrase pe domeniul lor, iar Sheeana îi simțea venind.

În timp ce aștepta ca viermii să se năpustească spumegând printre dune, Sheeana se întinse pe nisip. Nu purta distrai, ca atunci când era fetiță.

Avea picioarele și brațele goale. Libere. Simțea cum grăunțele nisipoase îi apasă pielea brațelor și a picioarelor. Praful se lipea de stropii de transpirație. Cu pulberea moale peste tot în jur, își imagină cum ar fi să fie unul dintre viermii de nisip din sălbăticie, plonjând sub suprafață ca un pește uriaș într-o mare imensă și aridă.

Sheeana se ridică în picioare la sosirea primilor trei viermi. Luă în mână coșul gol pentru adunat mirodenie de unde îl lăsase și așteptă cu fața la creaturile șerpuitoare. Ei întinseră capetele rotunde, gurile în care sclipeau dinții de cristal și mici scântei de flacără alimentate de furnalul intern de fricțiune.

Viermii originari de pe Arrakis fuseseră agresiv de teritoriali. După ce Împăratul-Zeu se dusese „înapoi în nisip“, fiecare dintre viermii cei noi cărora le dăduse naștere conținea o perlă din conștiința lui, așa că puteau lucra împreună când doreau.

Înclină capul și înălță coșul închis ca să-l arate.

— Am venit să adun mirodenie, Shaitan.

Cu multă vreme în urmă, preoții de pe Rakis fuseseră îngroziți s-o audă

vorbindu-i astfel Zeului lor Fracționat.

Fără teamă, Sheeana păși printre corpurile inelate de parcă ar fi fost doar niște arbori impunători. Ea și viermii de nisip avuseseră întotdeauna o înțelegere. Puțini alții de la bordul non-navei îndrăzneau să intre în cală

acum, când creaturile crescuseră atât de mari. Sheeana era singura care putea aduna mirodenie naturală din nisip, din care, o parte o adăuga la rezerva mult mai mare de melanj proaspăt creat în cuvele axolotl ale navei.

Adulmecă și urmă mirosul către locul unde se putea vedea o pată

arămie proaspătă, cu iz de scorțișoară. Copiii din satul ei făcuseră același lucru pe vremuri. Fragmentele de melanj suflat de vânt pe care le culegeau de pe dune ajutau la achiziționarea proviziilor și uneltelor. Acum, tot acel mod de viață dispăruse, la fel ca Rakisul însuși…

În capul ei, vocea străveche și fascinantă a Serenei Butler ieși încă o dată la suprafață din adâncul Celorlalte Memorii. Sheeana purtă conversația cu voce tare.

— Spune-mi un lucru: cum poate fi Serena Butler printre strămoașele mele? *Dacă sapi destul de adânc, sunt acolo. Strămoașă după strămoașă, generație după generație…*

Sheeana nu era atât de ușor de convins.

— Dar singurul copil al Serenei Butler a fost ucis de mașinile gânditoare. Așa s-a declanșat Jihadul. N-ai avut moștenitori, nici un alt descendent. Cum poți fi în Celelalte Memorii ale mele, indiferent de cât de departe mă întorc?

Se uită în sus, la formele stranii ale viermilor de nisip, ca și cum chipul femeii martire s-ar fi putut afla acolo.

Pentru că, răspunse Serena, *sunt.* Glasul străvechi nu mai spuse altceva, iar Sheeana știa că n-avea să primească un răspuns mai bun.

Trecu pe lângă cel mai apropiat vierme și mângâie unul dintre inelele tari, aspre. Simțea că acești viermi visau și ei la libertate, tânjeau să găsească

un spațiu deschis prin care să se poată îngropa, unde să-și poată revendica propriul teritoriu, să ducă bătălii pentru supremație și să se înmulțească.

Zi după zi, Sheeana îi urmărea de la galeria de observație de deasupra.

Vedea cum viermii înconjurau cala, îi testau limitele, știind că trebuie să

aștepte… *să aștepte!* La fel ca Fiutarii, care umblau prin parcul lor cu arbori, sau refugiatele Bene Gesserit și evreii sau Duncan Idaho, Miles Teg și copiii 232

ghola. Toți erau captivi aici, prinși în odisee. Trebuia să existe vreun loc sigur unde să se poată duce.

Găsi o pată ruginie pe nisip și se opri să adune melanj proaspăt în coșul impermeabil. Viermii produceau doar cantități mici de melanj, dar, pentru că era proaspăt și autentic, Sheeana păstra o mare parte din el pentru uzul propriu. Deși mirodenia produsă în cuvele axolotl era identică din punct de vedere chimic, prefera legătura strânsă cu viermii de nisip, chiar dacă totul era numai în închipuirea ei. Ca Serena Butler? Sau ca Sayyadina Ramallo?

Viermii trecură pe lângă ea și începură să sape cu trupurile uriașe în nisip. Sheeana se aplecă să mai culeagă niște mirodenie.

Înăuntrul centrului medical – cameră de tortură, mai degrabă! –, Rabinul îngenunche lângă silueta feminină deformată și se rugă, așa cum făcea atât de des.

— Fie ca Dumnezeul nostru antic să te binecuvânteze și să te ierte, Rebecca…

Deși era în moarte cerebrală și trupul nu mai semăna cu femeia pe care o cunoscuse, insista să-i folosească numele de botez. Spusese că avea să

viseze, să trăiască printre nenumăratele vieți dinăuntrul ei. Era adevărat? În ciuda a ceea ce vedea și mirosea în această cameră a ororilor, avea să-și amintească cine fusese și s-o cinstească.

Zece ani pe post de cuvă!

— Maică de monștri! De ce le-ai dat voie să facă asta, fiică?

Iar acum, cu proiectul ghola întrerupt, trupul ei nici măcar nu mai servea scopului pentru care și-l sacrificase. Ce îngrozitor!

Abdomenul dezvelit, înțesat de tuburi și monitoare, nu mai era umflat, dar o văzuse de câteva ori ca pe o movilă care purta o sarcină atât de nefirească, încât până și Dumnezeu trebuie să-și fi întors privirea de la ea.

Rebecca și celelalte două femei Bene Gesserit care se oferiseră voluntare să

devină asemenea orori zăceau pe paturi sterile. Cuve axolotl! Chiar și numele suna nefiresc, golit de orice umanitate!

Ani de-a rândul, aceste „cuve“ produseseră ghola; acum secretau doar substanțe chimice precursoare, care erau prelucrate în melanj. Trupurile lor deveniseră nimic mai mult decât niște fabrici odioase. Femeile erau întreținute cu un flux constant de fluide, substanțe nutritive și catalizatori.

— Există vreun țel care să merite un asemenea preț? șopti Rabinul, nesigur dacă îl implora pe Atotputernic în rugăciune sau dacă o întreba direct pe Rebecca.

În niciunul dintre cazuri nu primi vreun răspuns.

233

Cu un tremur, își lăsă degetele să atingă pântecul Rebeccăi. Doctorițele Bene Gesserit îl mustraseră deseori și-i spuseseră să nu atingă „cuva“. Dar, deși detesta ce-și făcuse Rebecca, nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Se resemnase cu faptul că nu mai putea nici s-o salveze.

Rabinul trecuse pe la copiii ghola. Păreau destul de nevinovați, dar nu se lăsa înșelat. Știa de ce se născuseră acești copii arhaici din punct de vedere genetic și nu voia să aibă nimic de-a face cu un asemenea plan perfid.

Auzi că venea cineva în liniștea zumzăitoare a sălii medicale și ridică

ochii. Văzu un bărbat cu barbă. Tăcut, inteligent și competent, Jacob își asumase sarcina de a avea grijă de Rabin, așa cum avusese cândva Rebecca.

— Știam c-o să te găsesc aici, Rabbi.

Avea o expresie severă și dojenitoare, una pe care și bătrânul se putea s-o fi folosit când dezaproba comportamentul altcuiva.

— Te așteptăm. E timpul.

Rabinul aruncă o privire la cronometru și-și dădu seama cât era de târziu. Potrivit calculelor și obiceiurilor pe care le urmau, era apusul zilei de vineri, momentul să înceapă cele douăzeci și patru de ore de sabat. Avea să

spună rugăciunile în sinagoga improvizată; avea să citească Psalmul 29 după

textul original (nu versiunea îngrozitor de degenerată din Biblia Catolică

Portocalie) și apoi micul lui grup avea să cânte.

Preocupat cu rugăciunile și în luptă cu propria conștiință, bătrânul pierduse noțiunea timpului.

— Da, Jacob. Vin. Îmi pare rău.

Celălalt bărbat îl luă pe Rabin de braț și-l ajută să meargă, deși nu avea nevoie de sprijin. Jacob se aplecă și întinse mâna să șteargă dârele neașteptate de lacrimi de pe obrajii bătrânului.

— Plângi, Rabbi.

Bătrânul aruncă o privire în urmă, la ceea ce fusese cândva o femeie plină de viață, Rebecca. Se opri pentru o clipă, nesigur, apoi îi îngădui însoțitorului său să-l conducă afară din încăperea medicală.

234

„Gemone: pietre prețioase foarte apreciate, produse de carapacea erodată a unei creaturi marine monopede,

cholisterul, care se găsește numai pe Buzzell. Gemonele absorb curcubeie de culoare în funcție de atingerea cărnii sau de felul în care cade lumina pe ele. Din cauza valorii lor mari și a ușurinței de a fi transportate, micile pietre perfect rotunde sunt folosite, la fel ca melanjul, drept monedă, în special în vremuri de frământări economice și de răsturnări sociale.“

Terminologia Imperiului (ediție revizuită)

Înconjurată de mirosul de aer sărat, atât de diferit de deșertul Canonicatului, Maica Comandant Murbella inspecta operațiunile continue de pe Buzzell. În anul care trecuse, Cucernica Maică Corysta trimisese Noii Comunități multe încărcături de gemone, care acopereau alte cheltuieli, în timp ce producția de mirodenie era dedicată plății armamentului pe care Richese începuse să-l producă. Murbella își răspândise spionii peste tot, aduna informații despre fortărețele rebele ale Onoratelor Matres care mai rămăseseră și-și pregătea planul pe termen lung. Curând, avea să fie gata să

pornească serios împotriva enclavelor principale.

Recapturarea Buzzellului și a întregii producții de gemone lăsase restul Onoratelor Matres fără o sursă importantă de bogăție. Provocase și slăbise, în aceeași măsură, cele mai puternice bastioane supraviețuitoare ale femeilor rebele.

Până acum, Noua Comunitate cucerise cinci fortărețe rebele, pe lângă

Buzzell. Pentru fiecare sută de mii pe care soldații ei femei le omorau, capturau numai o mie. Pentru fiecare o mie capturate, poate o sută erau convertite cu succes la Noua Comunitate. Murbella le declarase consilierelor ei: — Reabilitarea nu e garantată niciodată, dar moartea e sigură. Nu trebuie să ne reamintească cineva cum gândesc Onoratele Matres. Ne vor respecta pledoariile pentru unificare? Nu! Trebuie mai întâi zdrobite!

Ultimele fortărețe ale violentelor femei aveau să fie greu de doborât, dar Murbella se convinsese că Valkiriile erau la înălțimea sarcinii. Nu fiecare cucerire putea fi la fel de curată și de simplă ca recapturarea Buzzellului.

În ultimele câteva luni, Corysta făcuse multe schimbări în operațiunile de pe planeta oceanică, iar Maica Comandant fusese de acord. Chiar dinainte de a Împărtăși cu Murbella,

părea să-și aducă aminte multe despre ce însemna să fie Bene Gesserit.

Așezările de pe Buzzell constau din numai câteva clădiri și turnuri defensive pe stâncile golașe neregulate și pe insulele sărace, alături de 235

ambarcațiuni mari, barje de prelucrare și plute ancorate. Sub supravegherea lui Corysta, multe dintre surorile Bene Gesserit pline de resentimente ceruseră inițial să fie transferate de la munca grea cu gemonele. Unele fuseseră arțăgoase și doriseră să se răzbune pe târfele depravate. Corysta, care gândea foarte asemănător cu Murbella, le lăsase intenționat pe cele mai gălăgioase dintre exilate la vechile lor sarcini și promovase altele să fie consiliere locale speciale.

Rechiziționase apartamentele relativ confortabile pe care Matre Skira și târfele ei le luaseră de la exilatele Bene Gesserit și ordonase celor câteva Onorate Matres rămase să-și ridice propriile corturi subțiri pe solul pietros.

Murbella înțelegea că acesta era un mijloc de control, mai degrabă decât de răzbunare. Skira și grupul ei, ca și exilatele Bene Gesserit, fuseseră multă

vreme izolate de politica din afară. Era limpede că unirea acestor femei anume era o altă sarcină dificilă și o provocare semnificativă pentru abilitățile de conducător ale maicii Corysta, dar, treptat, femeile învățau avantajele lucratului împreună. Era ca o oglindire în mic a ceea ce se întâmplase în Canonicat.

Acum, în după-amiaza celei de-a doua zile a inspecției sale de după

cucerire, Maica Comandant făcea turul activităților reorganizate de producție a gemonelor, însoțită de Corysta și de Onorata Matre Skira. În apropiere, vreo douăsprezece muncitoare, toate Onorate Matres supraviețuitoare, continuau să spele și să sorteze pietrele după mărime și culoare, treabă pe care cândva le forțau pe exilatele Bene Gesserit s-o facă.

Gardienii Fibieni nu mai vegheau asupra muncitoarelor; Murbella se întrebă

dacă oamenii acvatici observaseră, sau dacă le păsa, că stăpânele lor se schimbaseră.

Sub suprafața apei, scufundătorii Fibieni prindeau și împrejmuiau moluștele mari și lente. Cholisterele aveau un corp cărnos, cu un peudopod proiectat în afară, și acoperit cu o carapace groasă și zgrunțuroasă; frecarea persistentă a acestei cochilii producea cicatrice dure, lăptoase, care puteau fi desprinse ca niște pietre prețioase încastrate în rocă. Creșterea lentă a nodulilor, numărul mic al creaturilor marine și dificultatea recoltării, adânc în apă, contribuiau toate la raritatea și valoarea pietrelor prețioase.

Când Onoratele Matres aduseseră Fibienii hibrizi, producția crescuse spectaculos. Oamenii amfibii trăiau în mare, înotau la adâncime fără niciun echipament special și ajungeau departe de stâncile insulei când vânau cholisterele lente.

Stând pe doc alături de noile ei consiliere, Murbella se întoarse spre un mascul Fibian masiv, care aștepta la marginea recifului; părea că fusese 236

gardian, pentru că purta încă biciul ghimpat. Patru alți scufundători de adâncime Fibieni se ghemuiseră pe plaja pietroasă, unde tocmai aduseseră o încărcătură de gemone.

Onoratele Matres nu știau exact de unde veniseră Fibienii, doar că erau

„de undeva din Dispersie, cu multă vreme în urmă“. Skira afirma că amfibiile corcituri erau o specie insulară cu vocabular limitat, dar instinctele Bene Gesserit pe care le avea Murbella îi spuneau altceva. Amintirile pe care le Împărtășise cu Corysta aduseseră dovezi în plus; Fibienii erau mai mult decât păreau.

Ordonând celor două gărzi de corp s-o însoțească, Murbella coborî scara de piatră alunecoasă din cauza stropilor, până pe plaja acoperită cu pietriș.

— E periculos!

Skira alergă s-o prindă din urmă pe Maica Comandant.

— Fibienii pot fi violenți. Săptămâna trecută, unul dintre ei a înecat o Onorată Matre. A prins-o și a tras-o sub apă.

— Probabil că merita. Te îndoiești că noi trei ne putem apăra singure?

În apropiere, un detașament de Valkirii ale lui Murbella vegheau și ele asupra comandantei lor, cu armele pregătite.

Corysta arătă către grup.

— Cel mai înalt e producătorul nostru cel mai bun. Vezi cicatricea de pe frunte? Se scufundă cel mai adânc și aduce cele mai multe gemone.

Dintr-o străfulgerare din memoria Împărtășită de Corysta, Murbella își aminti de copilul Fibian pe care-l salvase dintr-un ochi de apă rămas după

reflux. Avea o cicatrice pe frunte, o urmă de gheară. Era oare același din urmă cu atâția ani? Cel pe care ea-l numise „copilul mării“? Își aminti alte împrejurări, alte întâlniri. Da, acest mascul acvatic știa cu siguranță cine era Corysta.

Fibianul cu cicatrice fu primul care observă apropierea femeilor. Toate creaturile se întoarseră cu precauție, clipind din ochii ca niște crăpături. Trei Fibieni mai mici se retraseră în apa înspumată, unde zăboviră, fără să poată

fi atinși. Cel cu cicatrice rămase însă pe poziție.

Murbella îl privi cu atenție și încercă să citească limbajul trupului străin, în căutarea vreunui indiciu cu privire la ce gândea. Deși mai scundă

decât creatura, adoptă o postură încrezătoare de luptă.

Timp de o clipă nesfârșită, Fibianul o privi cu ochii membranoși. Apoi vorbi cu voce guturală, care sună ca o cârpă udă leoarcă trasă printr-o țeavă.

— Șef șef.

— Ce vrei să spui?

237

— Tu. Șef șef.

Corysta interpretă.

— Știe că ești șefa tuturor șefelor.

— Da. Sunt șefa ta acum.

El înclină capul cu deferență.

— Cred că ești mult mai deștept decât lași să se vadă. Ești un Fibian bun? — Nu bun. *Cel mai bun*.

Cu îndrăzneală, Murbella făcu un pas mai aproape. În afară de ceea ce știa de la Corysta, n-avea nici cea mai mică idee despre înclinațiile sociale sau tabuurile Fibienilor.

— Tu și cu mine suntem amândoi conducători, în felul nostru. Și, ca de la un conducător la altul, promit că n-o să vă mai tratăm așa cum vă tratau Onoratele Matres. Ați văzut deja schimbările. N-o să folosim biciul pe voi, nici n-o să vă lăsăm să-l folosiți pe nimeni altcineva. Muncă pentru toți.

Câștig pentru toți.

— Fără bici.

Ridică bărbia, mândru și grav.

— Fără gemone pentru contrabandiști.

Murbella încercă să analizeze ce insinua el. Era o promisiune sau o amenințare? Cu siguranță, după un an, Fibienii trebuie să fi observat o diferență semnificativă în viața lor.

— Contrabandiștii sunt mereu o problemă, îi explică Corysta. Nu-i putem opri să ia gemone din largul mării.

Skirei îi fremătară nările nasului ca un cioc.

— Bănuiam de mult că Fibienii vindeau și contrabandiștilor, că furau recolta noastră de gemone și se îngrijeau de ei înșiși.

— Nu gemonele voastre, replică Fibianul cu un huruit prelung și gâlgâit.

Murbella simțea că se află în pragul unei descoperiri interesante.

— Promiți să nu mai faci afaceri cu contrabandiștii dacă vă tratăm corect? Asta vrei să spui?

Skira vorbi pe un ton ofensat de moarte:

— Fibienii sunt sclavi! Creaturi subumane! Fac ce sunt creați să facă…

Murbella îi aruncă o privire ucigașă.

— Provoacă-mă, dacă îndrăznești. Sunt perfect dispusă să mai omor o târfă arogantă ca să-mi impun punctul de vedere.

Skira o privi așa cum un șoarece privește un șarpe cu clopoței. În cele din urmă, se înclină și apoi făcu un mic pas în spate.

238

— Da, Preaonorată Matre. N-am vrut să jignesc…

Fibianul părea amuzat.

— Fără contrabandiști.

Corysta explică:

— Contrabandiștii au fost întotdeauna destul de deștepți să ne lase cea mai mare parte a capturii. Erau o sâcâială pentru Onoratele Matres, poate, dar nu un ghimpe destul de mare încât să ceară o ripostă masivă.

Skira bombăni:

— I-am fi zdrobit mai devreme sau mai târziu.

— Ce ar fi putut să vă dea în schimb contrabandiștii? întrebă Murbella creatura, fără s-o ia în seamă pe Skira. Ce vor Fibienii?

— Contrabandiștii aduc mirodenie. Noi dăm gemone.

Deci asta era! Deși Ghilda era disperată după melanj, iar Murbella încă

refuza să le ofere mai mult decât un strop, strictul necesar, grupurile de contrabandă și negustorii de pe piața neagră începuseră să-și împrăștie propriile rezerve de mirodenie.

Din buzunarul salopetei scoase o tabletă de culoarea scorțișoarei și i-o întinse Fibianului.

— Avem mai mult melanj decât v-ar putea aduce vreodată

contrabandiștii.

Cu o expresie perplexă, creatura o ținu în mână, apoi o adulmecă

precaut. Zâmbetul cu buzele strânse reveni.

— Mirodenie. Bun.

Cu o expresie foarte serioasă, fixă cu privirea tableta de melanj din palmă, dar nu încercă s-o înghită.

— O să vă înțelegeți foarte bine cu Comunitatea Surorilor. Gândim la fel.

Murbella arătă tableta de melanj.

— Păstrează.

— Schimb?

Ea clătină din cap.

— Nu. Un dar, pentru tine.

— Nu înțelege conceptul de dar. Nu face parte din cultura lor, zise Skira. Sclavii nu sunt obișnuiți să aibă nimic în posesie.

Murbella se întrebă dacă toate Onoratele Matres erau la fel de oarbe, de simpliste și de pline de prejudecăți.

Conducătorul Fibian spuse:

— Contrabandiștii ne-au învățat.

239

Fie pentru că nu înțelegea, fie pentru că refuza darul, îi înapoie tableta, respectuos, mai curând decât cu dispreț, și intră în apă alături de însoțitorii săi. Curând, capul îi dispăru, iar ceilalți trei scufundători de adâncime îl urmară.

Skira pufni.

— Dacă aveți atât de mult melanj, putem plăti Fibienii cu ea să se țină

departe de contrabandiști și să ne dea nouă toate gemonele.

— Îndată ce mă întorc în Canonicat, o să dau noi ordine. O să furnizăm melanj Fibienilor dacă au nevoie.

Murbella se uită la Corysta și se întrebă cât trecuse de când sora exilată primise chiar ea o doză. Cu siguranță, în timpul

dominației Onoratelor Matres, surorile exilate fuseseră lăsate fără mirodenie. Trecuseră

probabil printr-un sevraj îngrozitor. Apoi, în amintirile Împărtășite cu Corysta își aminti ocazii când Fibianul cu cicatrice, copilul mării, îi lăsase câte ceva din melanjul obținut de la contrabandiști, ascuns printre pietre, unde Corysta îl putea găsi.

— Și-o să dăm mirodenie și oricui altcuiva de aici care ar avea nevoie.

240

„Superstițiile și absurditățile din trecut n-ar trebui să ne împiedice să progresăm.

Dacă ne ținem singuri pe loc, recunoaștem că spaimele ne sunt mai puternice decât abilitățile."

FABRICANȚII DE PE IX

Când fabricantul-șef ixian își trimise către Ghildă mesajul prin care anunța succesul cu noile aparate de navigație, o mică delegație se repezi până pe Ix. Viteza cu care sosiră îi spuse lui Khrone tot ce avea nevoie să

știe. Administratorii Ghildei erau mult mai disperați decât lăsau să se vadă.

El și Dansatorii săi Față întinseseră „faza de invenție" pe opt ani, cel mai scurt timp pe care-l putea justifica pentru reintroducerea unei noi tehnologii atât de sofisticate. Nu-și putea permite să stârnească prea multe întrebări din partea Ghildei sau chiar a ixienilor. Extraordinarul dispozitiv nou putea dirija orice navă în siguranță și cu eficiență. Nu era necesar niciun Navigator și, prin urmare, nici mirodenie.

Khrone i-ar fi făcut să-i mănânce din palmă.

Îmbrăcat într-un costum protocolar gri dintr-o plazmătase cu luciu uleios, Khrone stătea tăcut lângă fabricantul-șef Shayama Sen. Deși băiețelul ghola al baronului Harkonnen și cel de un an al lui Paul Atreides aveau nevoie de îngrijire constantă în izolarea lor de pe Caladan, Khrone hotărâse să vină pe Ix să observe această interacțiune cu propriii ochi.

Administratorul Gorus intră în încăpere însoțit de alți șase oameni. Pe lângă funcționarii Ghildei, Khrone observă un reprezentant al băncii Independente a Ghildei și un maestru comerciant al CHOAM. Se părea că

Administratorii Ghildei nu aduseseră intenționat un Navigator la aceste discuții. În schimb, delegația îl lăsase în camera lui plină cu mirodenie de sus, izolat în nava de pe orbită. Oh, cât de însetați trebuie că erau după noua tehnologie!

De data asta se întâlneau într-o cameră mică și intimă, nu în hala mare de fabricație, cu larma zgomotelor industriale care dominaseră în mare măsură prima întâlnire. Sen ceru o gustare, ca să amâne momentul. Părea să

savureze nerăbdarea.

— Domnilor, comerțul în galaxie este pe cale să se schimbe pentru totdeauna. Ceea ce doriți se află în mâinile voastre, datorită spiritului ixian de inovație.

Gorus încercă să-și ascundă încordarea cu o expresie sceptică.

241

— Afirmațiile tale sunt atât impresionante, cât și extravagante, fabricantule-șef!

— Sunt și adevărate.

Khrone își jucă rolul umil, servindu-se cu dulciuri și o băutură tare în care (ironic, având în vedere natura întâlnirii) se adăugase melanj din greu.

În timp ce Administratorul Gorus consuma politicos tratația oferită, examină

rapoartele tehnice și rezultatele testelor, care-i fuseseră date de echipa lui Khrone.

— Aceste noi dispozitive de navigație ixiene par să fie de o mie de ori mai precise decât cele mai vechi pe care le-am încorporat în navele Ghildei.

Mult mai bune decât orice este folosit în Dispersie.

Fabricantul-șef sorbi îndelung din băutura lui fierbinte cu melanj.

— Nu subestima niciodată ixienii, ghildarule. Observăm că n-ai inclus un Navigator în aceste discuții.

Gorus își luă un aer trufaș.

— Nu era necesar.

Khrone își înăbuși un surâs. Afirmația era adevărată la mai multe niveluri.

— Omenirea a căutat un sistem precis de navigație vreme de… de milenii! Gândiți-vă câte nave s-au pierdut în Epoca Foametei! comentă

bancherul Ghildei, dintr-odată roșu la față. Ne așteptam să vă ia decenii să

realizați o asemenea răsturnare spectaculoasă de la zero.

Se uită radios la Khrone. Până și fabricantul-șef credea că recentele breșe se bazaseră pe ingeniozitate și pe cunoștințe ixiene reale și nu fuseseră aduse de Inamicul Exterior.

Maestrul Comerciant al CHOAM se încruntă la bancherul Ghildei.

— Nu-i nimic nou, evident, ixienii trebuie să fi lucrat în secret la tehnologia asta interzisă dintotdeauna.

— Și spre marele nostru folos, aș adăuga, îl întrerupse Gorus, retezând orice posibilă discuție.

— Noi, ixienii, nu ne culcăm pe lauri.

Shayama Sen cită apoi unui dintre principiile Ixului:

— „Cei care nu urmăresc în mod activ progresul și inovația se vor trezi curând la coada istoriei".

Khrone interveni înainte să apară întrebări nesăbuite.

— Preferăm să numim aceste noi dispozitive „compilatoare matematice", ca să evităm confuziile accidentale cu mașinile gânditoare de orice fel. Aceste compilatoare automatizează pur și simplu procesele pe care 242

le poate face orice Navigator sau chiar mentat. Nu vrem să stârnim spectrul hidos care a dus la Jihadul Butlerian.

Își ascultă propriile eufemisme și raționamente, știind că acești oameni vor face oricum exact ce voiau să facă, indiferent de legi și de restricții morale. Aveau doar destulă imaginație și lăcomie, ca să ofere toate justificările necesare dacă ar fi apărut întrebări.

Shayama Sen adăugă, cu asprime în glas:

— Dacă voi, domnilor, ați avea vreo îndoială, n-ați fi aici. Vă prefaceți neliniștiți și citați interdicții antice împotriva mașinilor gânditoare ca să ne intimidați și să micșorăm prețul? Asta n-o să meargă.

Puse paharul jos, dar continuă să zâmbească.

— De fapt, ar avea sens din punct de vedere comercial să oferim această tehnologie pe o piață mai largă. Credem că Noua Comunitate ar fi deosebit de dornică să obțină dispozitive de navigație proprii, ca să

construiască o flotă autonomă. Fac afaceri acum cu Ghilda Spațială pentru că

nu prea au de ales. Cât ar plăti pentru independență, mă întreb?

Auzind asta, Administratorul Gorus, bancherul Ghildei și reprezentantul CHOAM începură să strige toți că nu era corect, o litanie de proteste unul peste altul. Ei sugeraseră mai întâi linia asta de dezvoltare; li se promisese exclusivitate; fuseseră deja de acord să plătească un preț

exorbitant.

Khrone întrerupse comentariile înainte să apuce să se transforme în ceartă de-a binelea. Nu voia să-și lase planurile atent trasate să fie deviate.

— Fabricantul-șef dă pur și simplu un exemplu, ca să se asigure că

înțelegeți valoarea tehnologiei noastre. Deși dumneavoastră, domnilor, credeți că aveți unele pretenții legate de inițierea acestui proiect, trebuie de asemenea să fiți conștienți că putem primi oferte de altundeva. Nu va fi nicio creștere sau scădere a prețului convenit.

Sen dădu energic din cap.

— În ordine, hai să nu pierdem vremea cu asemenea stratageme.

Prețul nostru s-ar putea să fie mare, dar o să-l plătiți. Gata cu consumul scandalos de melanj, gata cu dependența de niște Navigatori capricioși.

Sunteți oameni de afaceri vizionari și chiar și un copil ar vedea profiturile imense care vor curge către Ghildă, odată ce navele voastre vor fi echipate cu, făcu o pauză ca să-și amintească termenul sugerat de Khrone, compilatoarele noastre matematice.

Apoi se întoarse spre omul CHOAM-ului, care mâncase toate dulciurile și-și terminase băutura fierbinte cu mirodenie.

— Sunt convins că nu trebuie să explic asta unui Maestru Comerciant.

243

— CHOAM a trebuit să mențină comerțul chiar și pe timp de război.

Richese culege profituri uriașe construind o forță militară enormă pentru Noua Comunitate.

Fabricantul-șef scoase un mormăit iritat când i se aduse aminte despre asta.

Administratorul Gorus părea foarte însuflețit.

— Mai înainte, când am instalat dispozitive primitive de navigație pe navele Ghildei, tot am avut un Navigator la bordul fiecărui vehicul.

Se uită la fabricantul-șef cu un aer de scuză.

— Nu aveam încredere pe deplin în mașinile voastre mai vechi, vezi tu, dar pe atunci nici nu era nevoie. Existau probleme de siguranță, un pic prea multe nave dispărute… Acum totuși, cu sugrumarea livrărilor de către Noua Comunitate și cu precizia dovedită a… compilatoarelor, nu văd niciun motiv să nu ne bazăm pe dispozitivele voastre de navigație.

— Atâta vreme cât funcționează așa cum ați promis, sublinie bancherul Ghildei.

Când fu evident că toată lumea credea în noile compilatoare matematice, Khrone își plantă sământa discordiei.

— Știți, desigur, că această schimbare va face ca Navigatorii să fie depășiți. E greu de crezut că vor fi încântați.

Administratorul Gorus se foi stânjenit și-și mută privirea de la bancher la colegii lui ghildari.

— Da, știm. Este extrem de regretabil.

244

„Motivațiile noastre sunt la fel de importante ca scopurile. Folosiți acest lucru ca să

vă înțelegeți inamicul. Cu asemenea cunoștințe, puteți fie să-l înfrângeți, fie, chiar mai bine, să-l manipulați astfel încât să vă devină aliat.“

BASHARUL MILES TEG, Memoriile unui comandant militar **C**riza printre Navigatori era atât de gravă, încât Edrik solicită o audiență chiar la Oracolul Timpului.

Navigatorii foloseau preștiința pentru a călăuzi navele prin spațiul pliat, nu să observe evenimente umane. Facțiunea Administratorului îi dusese de nas, trecuse peste ei. Navigatorii ezoterici nu consideraseră

niciodată că activitățile și dorințele oamenilor din afara Ghildei ar fi importante. Ce nesăbuință! Ghilda Spațială fusese prinsă complet pe picior greșit de pierderea mirodeniei și de lipsa de maleabilitate a singurilor furnizori rămași. Un sfert de secol trecuse de la distrugerea Rakisului; pentru a face lucrurile și mai rele, Onoratele Matres exterminaseră

necugetat toți Maeștrii Tleilaxu care știau cum să producă melanj din cuve axolotl.

Acum, cu atâtea grupuri disperate după mirodenie, Navigatorii fuseseră împinși pe muchia unei stânci primejdioase. Poate că Oracolul avea să ofere o soluție pe care Edrik n-o vedea. La întâlnirea lor dinainte, lăsase să se înțeleagă că ar putea exista o soluție la dilema lor. Era sigur totuși că

aceasta nu includea mașini de navigație.

Pus în fața unei situații atât de dificile, Edrik ordonă să fie dus, în cuva sa, în uriașa incintă veche de-o veșnicie care conținea Oracolul Timpului, de fiecare dată când alegea să se manifeste în acest univers fizic. Intimidat în prezența ei, Edrik petrecuse multă vreme ca să-și pregătească pledoaria și să-și stăpânească gândurile, știind în tot acest timp că ar fi putut fi un exercițiu fără rost. Cu o preștiință mult superioară și mai extinsă decât a oricărui Navigator, Oracolul trebuie să fi prevăzut această întâlnire și să-și fi imaginat fiecare cuvânt pe care avea să-l rostească Edrik.

Modest, se uită prin cuva lui curbată la structura translucidă a Oracolului. Cu multă vreme în urmă, fuseseră gravate în pereți simboluri tainice, coordonate, desene hipnotice, rune arhaice, semne misterioase, pe care numai Oracolul le înțelegea. Incinta sa îi amintea de o catedrală în miniatură, iar Edrik se simțea precum cel care înalță o rugăciune.

245

— Oracol al Timpului, înfruntăm cea mai mare criză din vremurile Tiranului. Navigatorii tăi duc lipsă de mirodenie, iar Administratorii noștri complotează împotriva noastră.

Se cutremură de tăria furiei pe care o simțea. Neghiobii de ghildari mai puțin importanți credeau că pot rezolva problema creând mașini ixiene de navigație mai bune! Copii inferioare! Ghilda avea nevoie de *mirodenie*, nu de compilatoare matematice artificiale.

— Te implor, arată-ne calea către supraviețuire!

Simți o furtună enormă de gânduri, preocuparea incredibil de complexă a minții învolburate ascunse în vârtejul de neguri. Când răspunse Oracolul, Edrik simți că îi acorda numai o fracțiune minusculă din atenția ei, în timp ce creierul era concentrat în altă parte, la probleme mult mai ample.

— Există întotdeauna o foame nepotolită de mirodenie. E o problemă

măruntă.

— O problemă măruntă? întrebă Edrik, nevenindu-i să creadă.

Toate argumentele lui se risipiseră.

— Rezervele noastre sunt aproape epuizate, iar Noua Comunitate distribuie numai o părticică infimă din ceea ce avem nevoie. Navigatorii ar putea dispărea. Ce altceva ar putea fi mai important?

— Kralizec. O să-mi chem Navigatorii din nou când o să am nevoie de ei. — Dar cum te putem ajuta dacă nu avem melanj? Cum o să

supraviețuim?

— O să găsiți altă cale de a obține mirodenie, asta am prevăzut. O cale uitată. Dar trebuie s-o descoperiți singuri.

Tăcerea bruscă din minte îl anunță pe Edrik că Oracolul terminase discuția și se întorsese să mediteze la problemele ei mai mari. Se agăță de declarația ei uluitoare: *altă sursă de mirodenie!*

Rakisul era distrus, Noua Comunitate refuza să-și deschidă rezervele, iar Maeștrii Tleilaxu erau morți cu toții. Unde altundeva puteau căuta Navigatorii? Din moment ce chiar Oracolul o spusese, era încrezător că

exista o soluție. În timp ce plutea, Edrik își lăsă gândurile să rătăcească.

Poate mai exista o planetă cu viermi de nisip? O altă sursă naturală de mirodenie?

Ori un nou sau redescoperit mijloc de a produce melanj? Ce fusese uitat? Numai tleilaxu știuseră să producă artificial mirodenie. Exista vreo cale să redescopere acele cunoștințe? Mai cunoștea cineva acea tehnică?

Acea informație fusese îngropată de mult de neîndemânaticele Onorate Matres. Cum ar putea fi scoase din nou la iveală?

246

Maeștrii își duseseră secretele în mormânt, dar nici măcar moartea nu ștergea întotdeauna cunoașterea. Bătrânii Rătăciților Tleilaxu, frați din umbră ai cândva măreților maeștri, nu știau cum să creeze melanj, dar știau cum să crească un ghola. Iar unui ghola i se puteau redeclanșa amintirile!

Dintr-odată, Edrik știu răspunsul, sau crezu că-l știe. Dacă reînvia unul dintre vechii maeștri, atunci putea smulge gratis acea informație. Iar afurisita de Comunitate a Surorilor avea să-și piardă încă o dată avantajul.

247

„Întinderea neexplorată în care au fugit ființele umane în Dispersie era o pustietate ostilă, plină de capcane neașteptate și de fiare primejdioase. Cei care supraviețuiau erau oțeliți și transformați în feluri pe care nu le putem înțelege cu totul."

CUCERNICA MAICĂ TAMALANE,

Arhivele Canonicatului, proiecții și analize ale Dispersiei **S**heeana stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua tare a parcului, în timp ce cei patru Fiutari se furișau în jurul ei, de parcă erau în căutare de pradă. Folosea talente Bene Gesserit pentru a-și încetini bătăile inimii și ritmul respirației. După ce acela numit Hrrm o privise dansând cu viermii de nisip, era în siguranță printre cei patru oameni-fiare, datorită venerației împărtășite de toți. Deși își controla mirosurile emanate de corp, nu le evita privirile.

Cea mai mare parte a timpului, Fiutarii mergeau pe două picioare. Dar, din când în când, reveneau la umblatul în patru labe. Agitați, mereu agitați.

Sheeana nu se mișcase de câteva minute. Fiutarii tresăreau de fiecare dată când clipea, apoi se întorceau la umbletul lor fără odihnă. Hrrm se apropie de ea și-o adulmecă. Ea ridică bărbia și-l adulmecă la rândul ei.

În ciuda violenței potențiale din aceste creaturi, știa că era important pentru ea să intre alături de ei în această încăpere mare. După studii continue, Sheeana era convinsă că Fiutarii puteau dezvălui mult mai multe, numai dacă ar fi putut să extragă informațiile de la ei.

În adâncurile neștiute ale Dispersiei, fuseseră creați de „Îngrijitori"

anume pentru a vâna Onorate Matres. Cine erau, oare, „Îngrijitorii"? Știau de Inamic? Poate că reușea să deslușească vreo cheie esențială care să indice originea târfelor și natura bătrânilor despre care Duncan spunea că îi urmăresc.

— Mai multă mâncare, zise Hrrm, învârtindu-se pe lângă ea.

Părul sârmos de pe corp mirosea a rânced, iar în răsuflare se simțea un iz de carne parțial digerată.

— Ați mâncat deja bine astăzi. Dacă mâncați prea mult, o să vă

îngrășați. Atunci o să fiți mai înceți la vânătoare.

— Foame, rosti unul dintre ceilalți Fiutari.

— Vă e mereu foame. Mâncarea vine mai târziu.

Pentru ei era un impuls biologic să vrea să mănânce continuu, iar Onoratele Matres care-i făcuseră prizonieri îi ținuseră aproape morți de foame. Bene Gesseritul, în schimb, menținea un program regulat, sănătos de hrănire.

248

— Spune-mi despre Îngrijitori.

Pusese întrebarea de sute de ori, încercând să capete câteva cuvinte în plus de la Hrrm, încă un grăunte de informație.

— Unde Îngrijitori? întrebă Fiutarul, cu interesul trezit brusc.

— Nu sunt aici și nu pot să-i găsesc decât dacă mă ajuți.

— Fiutari și Îngrijitori. Parteneri.

Hrrm își întinse mușchii și sforăi pe nas. Celelalte creaturi se zbârliră

și-și încordară mușchii ca niște cabluri, mândri parcă de înfățișarea lor.

După câte se părea, când Fiutarii se concentrau pe ceva, era greu să-i faci să ia în considerare alte probleme. În orice caz, Sheeana îl convinsese pe Hrrm (și, în mai mică măsură, pe ceilalți trei) că surorile Bene Gesserit erau diferite de Onoratele Matres. Hrrm uitase cu totul că omorâse o Instructoare cu ani în urmă. Deși surorile nu erau mult-așteptații Îngrijitori, Fiutarii acceptaseră, în sfârșit, că aceste femei nu trebuiau omorâte și mâncate, cum făceau cu Onoratele Matres. Cel puțin așa spera Sheeana. Încet, se ridică în picioare.

— Foame, repetă Hrrm. Vreau mâncare acum.

— O să capeți mâncare. Nu uităm niciodată să vă hrănim, nu-i așa?

— Niciodată uitat, confirmă Hrrm.

— Unde Îngrijitori? întrebă alt Fiutar.

— Nu aici. Departe.

— Vreau Îngrijitori.

— Curând. Îndată ce ne ajutați să-i găsim.

Părăsi incinta parcului împădurit, în timp ce Fiutarii porniră în salturi printre copacii artificiali, în căutarea a ceva ce n-aveau să găsească niciodată

pe *Ithaca*. Avu grijă, în mod special, să încuie bine încăperea în urma ei.

249

„Deseori e mai ușor să ne distrugem unii pe alții decât să ne rezolvăm disputele.

Asta e gluma cosmică despre natura umană!“

MAICA COMANDANT MURBELLA, note de ședință din Canonicat **P**entru a-și primi rațiile mici de melanj, dar de care aveau nevoie cu disperare, Ghilda trimitea cu regularitate transspațiale pe Canonicat. Navele transportau provizii, recrute pentru Noua Comunitate și informații de supraveghere culese de cercetași ajunși la mari distanțe. Murbella urmărea cu atenție fortărețele Onoratelor Matres rebele, în timp ce se pregătea pentru următoarea ofensivă majoră cu Valkiriile.

Cu șase ore înainte de momentul când era programată să ajungă nava obișnuită, un vehicul mai mic intră în sistem. Imediat după ieșirea din spațiul pliat, nava începu să transmită o alarmă de urgență.

Micul aparat din Dispersie avea un model oval neobișnuit, motoare Holtzman și propriul său non-câmp, care pâlpâia, din când în când, defazat.

Gazele evacuate emanau niveluri ridicate de radiații; probabil fusese avariat pe drumul lui precipitat până la Canonicat. În timp ce se apropia, făcea manevre dezordonate.

Când fu anunțată, Murbella alergă către centrul de comunicații al Citadelei; se temea că ar putea fi o altă navă sosită din bătălie a Onoratelor Matres, mult din afara Vechiului Imperiu. Pe ecran, imaginea pârâitoare avea atâția paraziți, că abia putea distinge conturul vag al unui pilot. Numai după ce nava arse tot combustibilul rămas pentru a ajunge pe o orbită cât de cât stabilă, transmisia se clarifică suficient ca Murbella să deslușească fața unei preotese a Cultului lui Sheeana, care fusese trimisă de Missionaria Protectiva să răspândească noua religie sălbatică.

— Maică Comandant, aduc vești cumplite! Un avertisment urgent!

Murbella vedea siluete alături de ea în cabina de comandă a navei ovale aglomerate, dar sora nu folosise niciun cuvânt codificat care să indice că era constrânsă sau prizonieră. Știa că alții ascultau, dar nu și cine erau, așa că își alese cuvintele cu grijă, după ce o identifică pe tânăra femeie.

— Da… Iriel. De unde vii?

— Gammu.

Cu fiecare clipă, imaginile transmise deveneau mai clare. Murbella văzu cinci oameni în cabina de pilotaj a navei. Mai toți purtau hainele tradiționale de pe Gammu. Pasagerii neliniștiți păreau plini de răni și 250

lovituri; pe obraji și pe haine aveau cheaguri de sânge. Cel puțin doi dintre cei de la bord păreau morți sau fără cunoștință,

— N-aveam de-ales… nicio șansă… A trebuit să ne asumăm riscul.

Murbella se răsti la cea mai apropiată femeie din centrul de comunicații.

— Trimite o navă de recuperare! Adu oamenii ăștia jos nevătămați –

acum! — N-avem mult timp, transmise preoteasa; tot trupul îi tremura din cauza epuizări totale. Trebuie să vă previn. Am evadat de pe Gammu înainte să plece transspațialul, dar târfele aproape că ne-au omorât. Știu ce-am descoperit. Când vine nava Ghildei?

— Mai avem câteva ore, răspunse Murbella, încercând să vorbească pe ton liniștitor.

— S-ar putea să fie mai curând, Maică Comandant. Ele *știu*.

— Ce știu? Ce ai descoperit?

— Anihilatoare. Onoratele Matres de pe Gammu mai au patru Anihilatoare. Au primit ordine de la Matre Superioară a lor de pe Tleilax. Vin încoace la bordul navei Ghildei. Vor să distrugă Canonicatul.

Deși nu era grav rănită, preoteasa Iriel era istovită și aproape moartă

de foame. Își folosise toate resursele corpului ca să ajute la evadarea micii nave. Trei dintre cei șase însoțitori ai ei muriseră înainte să apuce să

primească îngrijire medicală; ceilalți fură duși la infirmeria Citadelei.

Înainte să se odihnească, Iriel insistă să-și termine raportul către Maica ei Comandant, deși abia reușea să stea în capul oaselor. Murbella ceru băuturi tari cu melanj, iar stimulentul o învioră temporar pe tânăra stoarsă

de puteri.

Iriel povesti despre chinurile ei de pe Gammu. Fusese repartizată pe acea planetă în urmă cu câțiva ani și primise ordin să pregătească populația pentru conflictul iminent. Predicând mesajul lui Sheeana și nevoia de a rezista în fața Inamicului Exterior, Iriel cultivase discipoli fanatici sinceri. Cu cât deveneau mai îngrijorați oamenii de pe Gammu cu privire la pericolul din afară, cu atât mai mult voiau să audă mesajul de speranță și plin de importanță al lui Iriel.

Dar Onoratele Matres rebele aveau acolo una dintre cele mai puternice enclave. Pe măsură ce cultul se răspândea, târfele din fortificație atacaseră, pornind să-i hăituiască pe discipolii lui Sheeana. Contrar așteptărilor lor, persecuția îi făcu pe cultiști mai dârji și mai hotărâți. Când Iriel le ceruse ajutorul pentru a fura această informație vitală și a scăpa de pe Gammu, n-avusese nicio problemă să găsească voluntari. Cincisprezece dintre discipolii 251

ei curajoși muriseră înainte ca nava care trebuia să dea alarma să poată

decola.

— Ai făcut ce se cerea de la tine, Iriel. Ai transmis avertismentul la timp. Acum du-te să te refaci.

Murbella ținea în mână foile de cristal ridulian pe care preoteasa le furase de la Onoratele Matres.

Chiar atunci sosi transspațialul; cu două ore înainte de momentul programat.

Iriel îi aruncă o privire plină de înțeles Maicii Comandant.

— Munca noastră abia începe.

Murbella sperase să aibă mai mult timp, dar nu contase pe asta. Cu doar o oră mai devreme, lansatoare propulsate de elevatoare plasaseră sute de mine spațiale de model nou, richesian, pe orbită. Ascunse de non-câmpuri individuale, pluteau în zonele orbitale unde parcau de obicei transspațialele.

Ordinele de luptă fuseseră deja date și, de îndată ce apăru uriașa navă

a Ghildei, membrele Noii Comunități trecură la treabă. Fiica ei Janess avea să

conducă una dintre primele echipe de atac, dar Maica Comandant avea intenția să intre în luptă alături de ea. N-avea să-și îngăduie niciodată să

devină o simplă birocrată.

Potrivit preotesei, Onoratele Matres mituiseră echipajul acestui transspațial pentru a le transporta pe Canonicat, ceea ce încălca direct interdicțiile Ghildei Spațiale. Un alt exemplu pentru felul în care Ghilda se uita în altă parte de câte ori era convenabil pentru ea. Navigatorul era măcar la curent cu Anihilatoarele de la bordul fregatei Onoratelor Matres? Chiar dacă Ghilda voia să pedepsească Noua Comunitate pentru că nu oferea destul melanj, Murbella nu credea că erau atât de nesăbuiți încât să permită

Canonicatului să devină o minge carbonizată. Acesta era singura lor sursă de mirodenie, ultima lor șansă.

Murbella decise că o mită merită o alta, fie și numai ca să arate Ghildei că Onoratele Matres n-ar fi putut spera niciodată să concureze financiar împotriva Comunității Surorilor. Cu gemonele, rezervele de mirodenie și viermii de nisip din centura deșertică, Murbella putea oferi mai mult decât oricine și putea adăuga la ofertă o amenințare semnificativă.

Înainte ca trapele de marfă ale navei uriașe să apuce să se deschidă

pentru a revărsa vehicule ale CHOAM sau nave ascunse ale Onoratelor Matres, Murbella transmise un apel insistent. Își luase o expresie implacabilă.

252

— Atenție, transspațial al Ghildei. Senzorii voștri o să vă arate că

tocmai am plasat un roi de mine richesiene în jurul navei voastre.

Dădu un semnal și non-câmpurile din jurul minelor se stinseră. Sute de explozivi mobili scânteietori deveniră brusc vizibili, ca niște așchii de diamant în spațiu.

— Dacă deschideți trapele sau dați drumul oricărei nave, voi dirija aceste mine să vă lovească carcasa și să vă transforme în praf spațial.

Navigatorul încercă să protesteze. Administratorii Ghildei intrară pe comunicator și protestară că nu era corect. Dar Murbella nu răspunse.

Transmise calm copii ale foilor de cristal ridulian pe care le adusese Iriel și le acordă două minute de tăcere ca să absoarbă informația.

Apoi spuse.

— După cum vedeți, avem o justificare perfectă pentru a vă distruge transspațialul, atât pentru a împiedica lansarea Anihilatoarelor, cât și pentru a impune Ghildei o pedeapsă adecvată. Explozivii noștri richesieni pot face treaba fără ca eu să trebuiască să risc viața unei singure surori.

— Te asigurăm, Maică Comandant, nu știm nimic de asemenea arme atroce la bord…

— Chiar și o Dreptvorbitoare diletantă ți-ar putea detecta minciunile, ghildarule.

Îi reteză protestele, îi dădu o clipă să se adune și să redevină rațional, apoi continuă pe un ton mai rezonabil.

— O alternativă, una pe care o prefer, pentru că n-ar nimici toți acei pasageri nevinovați pe care îi transporți, ar fi să ne primești la bord și să ne lași să capturăm Onoratele Matres și Anihilatoarele lor. De fapt, își plimbă

un deget de-a lungul buzelor, o să fiu chiar generoasă. Presupunând că o să

cooperezi fără altă întârziere și că nu ne insulți inteligența strigându-ți nevinovăția, vă vom acorda două măsuri complete de mirodenie, după ce misiunea noastră se va încheia cu succes.

Navigatorul șovăi câteva clipe, apoi acceptă.

— Vom identifica ce fregate mici din cală vin de pe Gammu. Probabil transportă Onorate Matres și Anihilatoare. Va trebui să vă ocupați singure de femeile acelea.

Murbella surâse cu un aer de animal de pradă.

— Nici nu m-aș gândi să fac altfel.

Obosită și cu dureri, dar euforică, Maica Comandant stătea mândră

alături de fiica ei în cala stropită de sânge a uneia dintre navele fără însemne ale Onoratelor Matres. Unsprezece dintre târfe zăceau pe punte, cu salopetele colante sfâșiate și trupurile frânte. Murbella nu se așteptase ca 253

vreuna dintre Onoratele Matres să se lase capturată de vie. Șase dintre propriile surori muriseră și ele în lupta corp la corp.

Una dintre surorile Bene Gesserit ucise era, din nefericire, curajoasa preoteasă Iriel, care implorase să intre în luptă, în ciuda oboselii. Mânată de focul răzbunării, omorâse singură două târfe, înainte ca un cuțit aruncat s-o nimerească între

omoplați. Când Iriel murise, Murbella Împărtășise cu ea, pentru a afla tot ce știuse aceasta despre Gammu și despre invazia târfelor de-acolo.

Amenințarea era mai mare decât își închipuise Murbella. Trebuia să se ocupe de asta imediat.

Echipe de muncitori bărbați foloseau platforme-elevatoare ca să scoată

Anihilatoarele țepoase, amenințătoare, câte două, pe trapele de dedesubtul fiecăreia dintre fregatele Onoratelor Matres. Rebelele furioase nu aveau niciun scrupul să distrugă o planetă întreagă și locuitorii ei, numai ca să

decapiteze Noua Comunitate. Trebuiau pedepsite.

— Avem nevoie să studiem navele astea, zise Murbella, entuziasmată

de perspectiva de a le duplica. Trebuie să reproducem tehnologia. O să avem nevoie de mii de asemenea arme când sosește Inamicul.

Janess se uită încruntată la cadavrul preotesei de pe podea și la târfele măcelărite și împrăștiate ca niște păpuși pe coridoarele navei. O mânie clocotitoare îi colora obrajii.

— Poate că ar trebui să folosim unul dintre Anihilatoare pe Gammu și să nimicim femeile astea o dată pentru totdeauna.

Murbella zâmbi la gândul a ce avea să urmeze.

— O să pornim într-adevăr spre Gammu în continuare, dar va fi un atac mult mai personal.

254

„Nu vedem niciodată cum se închid în jurul nostru fălcile vânătorului, până când colții nu fac să curgă sânge.“

DUNCAN IDAHO, O mie de vieți

Duncan atingea comenzile tactile ale consolei de instrumente pentru a modifica ușor cursul, în timp ce *Ithaca* se deplasa prin spațiul pustiu. Fără

hărți sau înregistrări, n-avea nicio modalitate de a ști dacă vreun om ajunsese atât de departe în Dispersie. Nu conta câtuși de puțin. Vreme de paisprezece ani, zburaseră în orb, fără să meargă nicăieri. Pentru a reduce riscul unui dezastru de navigație, Duncan nu pornea decât rareori motoarele Holtzman.

Măcar îi ținea la adăpost. Deocamdată. Unii dintre pasageri, în special Garimi și facțiunea ei, ca și oamenii Rabinului, deveneau din ce în ce mai agitați. Până acum, se născuseră zeci de copii, și erau crescuți de Instructoarele Bene Gesserit în secțiuni izolate de pe *Ithaca.* Voiau cu toții o casă. — Nu putem fugi veșnic! zisese Garimi în timpul uneia dintre întâlnirile cu tot echipajul.

Ba da, putem. S-ar putea să fim nevoiți. Uriașa navă de sine stătătoare avea nevoie să fie realimentată numai o dată sau de două ori pe secol, din moment ce era capabilă să adune o mare parte din ceea ce avea nevoie din marea rarefiată de molecule împrăștiate în spațiu.

Non-nava navigase ani întregi fără să mai facă un salt prin spațiul pliat.

Duncan îi dusese mai departe decât era în stare imaginația celor care cartografiau spațiul. Nu numai că ocolise Inamicul, ci se ferise și de Oracolul Timpului, neștiind în cine să aibă încredere.

În tot acest timp, nu văzuse niciun semn al plasei licăritoare, dar îl neliniștea faptul că rămânea prea mult într-o singură zonă. *De ce ne vor atât de mult bătrânul și bătrâna? Pe mine mă vor? Nava? Sau pe altcineva de la bord?* În timp ce aștepta și-și lăsa gândurile să rătăcească alături de navă, simți cum se suprapuneau propriile vieți, *atât de multe vieți*… unirile dintre carne și conștiință, torentul de experiență și imaginație, marile învățături și evenimentele eroice pe care le trăise. Trecu prin nenumărate vieți, tocmai până la copilăria lui originară de pe Giedi Prime sub tirania Harkonnenilor și, mai târziu, pe Caladan, ca maestru de arme loial al Casei Atreides. Își dăduse prima viață ca să-i salveze pe Paul Atreides și pe doamna Jessica.

255

Apoi tleilaxu îl reînviaseră ca ghola, sub numele de Hayt, iar după aceea multe încarnări Duncan Idaho îl serviseră pe

capriciosul Împărat-Zeu. Atâta suferință, atâta euforie!

El, Duncan Idaho, fusese prezent la multe momente critice din istoria omenirii de la căderea Vechiului Imperiu și ascensiunea lui Muad’Dib, prin lunga domnie și moartea Împăratului-Zeu… și dincolo. Prin toate acestea, istoria distilase evenimente, le prelucrase și le cernuse prin Duncani și-i reînnoise.

Cu multă vreme în urmă, o iubise pe frumoasa, bruneta Alia, cu toată

stranietatea ei. Secole mai târziu, o iubise profund pe Siona, deși era evident că Împăratul-Zeu îi pusese împreună intenționat. În toate viețile lui de ghola iubise multe femei frumoase, exotice.

De ce era, atunci, atât de greu s-o lase în urmă pe Murbella? Nu reușea să rupă legătura istovitoare pe care aceasta o avea cu el.

Duncan dormise puțin în ultima săptămână, pentru că, de câte ori se ducea în pat și-și strângea perna în brațe, nu se putea gândi decât la ea.

Simțea spațiul gol în care trupul lui Murbella *nu era*. Atâția ani… de ce nu se stingeau durerea și dependența plină de dor?

Agitat și dornic să pună o distanță și mai mare între el și chemarea ei de sirenă, șterse coordonatele de navigație curente, își folosi intuiția îndrăzneață, sau nesăbuită, și făcu un salt la întâmplare prin pliurile spațiului.

Când ajunseră într-o porțiune de spațiu nouă și necartografiată, Duncan își lăsă mintea într-o stare de fugă, mai profundă decât transa de mentat. Deși nu recunoștea față de el însuși, căuta orice indiciu al prezenței lui Murbella, cu toate că nu era cu putință să se afle aici.

Obsesie.

Duncan nu reușea să se concentreze, iar reveria îl lăsă vulnerabil la plasa fină, dar mortală, care începea să se înfiripe neobservată în jurul non-navei.

Teg ajunse pe puntea de navigație, îl văzu pe Duncan la comenzi și observă că părea cufundat în gânduri, așa cum era deseori, în special în ultima vreme.

Privirea i se îndreptă spre modulele de control, spre ecran, spre calea pe care non-nava o luase de-a lungul cursului proiectat. Teg analiză

diagramele pe consolă, apoi tiparele din vid. Chiar și fără senzorii și ecranele non-navei, percepea simplul volum al spațiului pustiu din jurul lor. Un vid nou, o altă regiune fără stele decât cea în care fuseseră.

256

Duncan făcuse un salt nesăbuit prin pliurile spațiului. Dar întâmplarea este de așa natură încât orice loc nou avea șanse egale de a se afla mai aproape de Inamic sau mai departe.

Ceva îl tulbura, ceva ce nu putea să nesocotească. Talentele sale de origine Atreides îi îngăduiau să se concentreze asupra acelor anomalii și să

discearnă ce nu se găsea acolo. Duncan nu era singurul care vedea lucruri stranii.

— Unde suntem?

Duncan răspunse cu o replică distantă:

— Cine știe unde suntem?

Se smulse brusc din transa lui gânditoare, apoi strigă.

— Miles! Plasa! Se apropie, se strânge ca un laț!

Duncan aruncase nava nu într-un pustiu sigur, ci direct în vecinătatea Inamicului. Ca niște păienjeni flămânzi, care reacționau la vibrații neașteptate în pânza lor, bătrânul și bătrâna veneau spre ei.

Deja în alertă din cauza premoniției, Teg reacționă cu o explozie de viteză, fără să se gândească. Corpul îi intră în superstimulare, reflexele i se intensificară, acțiunile accelerară la viteze nedefinite. Mișcându-se cu un metabolism căruia niciun trup uman nu era menit să-i reziste, preluă

controlul comenzilor de navigație. Mâinile îi lucrau ca un vârtej. Mintea se muta ca fulgerul de la un sistem la altul, repornind motoarele Holtzman în plină reîncărcare. Incredibil de iute și de ager, Teg deveni o parte a navei și o ghidă într-un salt brusc și alarmant prin spațiul pliat.

Simți firele subțiri, *conștiente*, cum făceau o ultimă încercare zadarnică

să-i prindă, dar eliberă nava. Avarie plasa când strecură nava uriașă de-a lungul unei cute a spațiului, sări către alt loc și apoi către încă unul și o smulse din capcana celor care o căutau. În urmă, simți durere, o vătămare gravă a plasei și a celor care o aruncaseră și apoi mânie, pentru că

pierduseră din nou prada.

Teg țâșnea de la un capăt la altul al punții, făcea reglaje, trimitea comenzi, se mișca atât de repede, încât nimeni, nici măcar Duncan, nu știa că

repara greșeala altcuiva. În sfârșit, încetini la loc în timpul real, istovit, stors și flămând.

Uluit de ceea ce făcuse Teg în mai puțin de o secundă, Duncan clătină

din cap ca să alunge amintirile ca de smoală despre Murbella.

— Ce ai făcut, Miles?

Prăbușit la o consolă secundară, basharul îi surâse misterios lui Duncan.

— Numai ceea ce era necesar. Am scăpat de pericol.

257

„Un simplu jucător n-ar trebui să presupună că poate influența regulile unui joc."

BASHARUL MILES TEG, Prelegeri de strategie

Țac!

Lamele foarfecii de grădină pocniră între ele, retezând ramuri la întâmplare pentru a modifica forma frunzișului.

— Vezi cum viața stăruie să iasă din granițele ei bine definite?

Enervat, bătrânul se mișcă metodic de-a lungul tufișului înalt de la marginea peluzei și tunse tulpinile și frunzele ieșite în afară, tot ce se abătea de la perfecțiunea geometrică.

— Gardurile vii sunt atât de sâcâitoare…

Cu un clinchet insistent de lame, atacă arbuștii înalți. În final, suprafețele rămaseră perfect plane și netede, potrivit specificațiilor.

Cu o expresie amuzată, bătrâna se rezemă de spătarul șezlongului de pânză. Ridică un pahar cu limonadă proaspătă.

— Ceea ce văd este o persoană care stăruie să impună ordinea, în loc să accepte realitatea. Întâmplarea are și ea o valoare.

Luă încă o înghițitură și se gândi să activeze mental un șir de aspersoare ca să-l ude leoarcă pe bătrân, numai ca demonstrație a imprevizibilului. Dar soiul ăsta de farsă, deși amuzantă, n-ar fi provocat decât neplăcere. În schimb, se distră urmărind munca inutilă a companionului ei.

— Decât să te scoți singur din minți prin adeziunea la un set de reguli, de ce nu schimbi regulile? Ai puterea s-o faci.

Bărbatul se încruntă la ea.

— Sugerezi că mi-am ieșit din minți?

— Doar o figură de stil. Ți-ai revenit de mult din orice fel de vătămare.

— Mă provoci, Marty.

Un licăr scurt de primejdie se zări când bătrânul, cu forțe noi, își îndreptă iar atenția către foarfeca de grădină. Atacă din nou gardul viu, dădu formă și modelă și nu se declară mulțumit până când fiecare frunză nu se află în locul dorit.

Bătrâna lăsă paharul jos și se duse la straturile de flori, unde o revărsare de lalele și de stânjenei adăuga pete de culoare.

— Prefer să fiu surprinsă, să savurez neașteptatul. Face viața mai interesantă.

258

Se încruntă, se aplecă să cerceteze o buruiană zburlită care prospera printre plantele ei.

— Există limite totuși.

Cu o smucitură brutală, dezrădăcină planta nedorită.

— Pari destul de iertătoare, având în vedere că tot nu avem non-nava sub control. Mă înfurie tot mai mult de fiecare dată când scapă! Kralizec vine peste noi!

— Ultima oară a fost foarte aproape.

Zâmbind, bătrâna păși prin grădina de flori. În spatele ei, florile ofilite se înviorară brusc, infuzate de culori proaspete. Cerul era de un albastru perfect.

— Nu ești prea îngrijorată de pagubele pe care tocmai ni le-au provocat. Am depus mult efort ca să creez și să întind ultima plasă tahionică.

Lujeri minunați, care se întind până departe…

Buzele i se strâmbară, cu mânie.

— Iar acum totul e rupt, încâlcit și destrămat!

— O, poți s-o refaci cu un gând.

Femeia flutură mâna bronzată.

— Ești doar enervat pentru că ceva nu s-a întâmplat cum te așteptai.

Te-ai gândit că recenta evadare a non-navei furnizează dovezi ale proiecției profetice? Trebuie să însemne că acela pe care-l aștepți și pe care ființele umane îl numesc Kwisatz Haderach este cu adevărat la bord. Cum altfel ar fi putut să scape? Poate că asta e dovada proiecției?

— Am știut întotdeauna că e la bord. De aceea trebuie să avem non-nava. Bătrâna râse.

— Am *prezis* că e la bord, Daniel. E o diferență. Nenumărate secole de proiecții matematice ne-au convins că cel necesar va fi acolo.

Bătrânul înfipse foarfeca ascuțită în iarbă, cu vârful înainte, străpungând peluza de parcă ar fi fost un dușman.

Proiecția matematică fusese atât de sofisticată și de complexă, încât era echivalentul unei profeții. Cei doi știau prea bine că aveau nevoie de Kwisatz Haderach ca să învingă în iminenta bătălie-taifun. Mai înainte, ar fi considerat o asemenea profeție ca nefiind altceva decât o legendă plină de superstiții,

inventată de oameni speriați de întuneric. Dar, după proiecțiile analitice imposibil de amănunțite, alături de milenii de profeții umane straniu de inteligente, bătrânul cuplu știa că victoria lor cerea posesia unui atu – arma umană slăbită.

259

— Cu mult timp în urmă, alții au învățat că e o nesăbuință să încerci să

controlezi un Kwisatz Haderach.

Bătrâna se ridică de la plivitul ei. Duse mâna la spate ca și cum ar fi durut-o un mușchi, deși era doar o prefăcătorie.

— Aproape că i-a distrus, iar ei au petrecut o mie cinci sute de ani să

deplângă ce s-a-ntâmplat.

— Au fost slabi.

Bătrânul luă un pahar pe jumătate plin cu limonadă de unde-l lăsase, pe o masă ornamentată de grădină, și-l dădu pe gât dintr-o singură

înghițitură.

Femeia se duse lângă el și se uită printr-o deschizătură cu muchii ascuțite din gardul viu către turnurile complexe și extravagante și către clădirile conectate între ele, din orașul care înconjura sanctuarul lor perfect.

Îi atinse cotul.

— Dacă promiți să nu te bosumfli, te ajut să repari plasa. Chiar trebuie să accepți că planurile pot fi stricate foarte ușor.

— În cazul ăsta, trebuie să facem planuri mai bune.

Cu toate acestea, i se alătură în meditație și începură să țească încă o dată firele subțiri prin pânza universului; reconstruiră plasa tahionică și o trimiseră cu mare viteză, acoperind distanțe imposibile, cât ai clipi din ochi.

— O să încercăm mai departe să prindem nava aia, zise bătrâna, dar ar fi mai bine să ne concentrăm eforturile asupra

planului alternativ pe care-l are Khrone în minte. Datorită a ceea ce s-a găsit pe Caladan avem o altă

opțiune, o a doua șansă care să ne asigure victoria. Știm că Paul Atreides a fost un Kwisatz Haderach și un ghola al băiatului s-a născut deja, mulțumită

precauției lui Khrone…

— Precauție accidentală, sunt sigur.

— Cu toate acestea, îl are și pe baronul Harkonnen, care va fi o pârghie perfectă cu care să-l transformăm pe noul Paul potrivit scopurilor noastre.

Prin urmare, chiar dacă nu capturăm non-nava, avem garantat un Kwisatz Haderach în posesie. Câștigăm oricum. O să mă asigur că Khrone nu ne dezamăgește. Am trimis paznici speciali.

Bătrânul era puternic și rigid, dar uneori naiv. Nu suspecta îndeajuns trădarea. Bătrâna știa că avea nevoie să-și urmărească mai atent creaturile răspândite prin tot Vechiul Imperiu. Uneori, Dansatorii-Față erau prea plini de ei. Era bucuroasă să lase fiecare participant să-și joace rolul, indiferent dacă era vorba de bătrân, de Dansatorii-Față, de pasagerii de pe non-navă

260

sau de mulțimile uriașe de victime care le stăteau în drum în Vechiul Imperiu.

Deocamdată o amuza, dar totul se putea schimba. Aceasta era calea universului.

261

„Planuri în alte planuri înăuntrul altor planuri, ca un șir infinit de reflexii, una în alta, proiectate de oglinzi paralele. E nevoie de o minte superioară ca să vadă toate cauzele și efectele."

KHRONE, mesaj către Miriada Dansatorilor-Față

Pe Caladan, strania delegație din afară, de foarte, foarte departe, sosi să-l vadă pe Khrone. Nu avură nevoie să spună cine sunt când solicitară să

afle despre progresul pe care îl făcuse cu băiețelul-baron și „Paolo“, așa cum îl numeau pe micul ghola Atreides. Khrone avea deja ceea ce voiau bătrânii, un băiețel cu tot potențialul necesar în markerii săi genetici. Un Kwisatz Haderach.

În loc să-l răsplătească pe Dansatorul-Față totuși, păpușarii de departe îi suflau în ceafă, urmărind tot ce făcea. Voiau controlul absolut, iar Khrone detesta asta. De-a lungul mileniilor de existență, Miriada Dansatorilor-Față

suferise din cauza prea marii dominații exercitate de către neghiobi.

Cu toate acestea, aștepta momentul potrivit. Putea să trateze cu spionii ăștia nelalocul lor.

Potrivit declarației vamale a Ghildei și însemnelor de identificare falsificate cu dibăcie pe care le purtau, ființele umane bizar augmentate pretindeau să vină de pe Ix. Era o acoperire acceptabilă, care explica oricărui om care s-ar fi întâmplat să-i vadă felul ciudat în care arătau. Dar Khrone știa că tehnologia provenea dintr-o sămânță cu totul diferită și că acești ambasadori veneau de la o mult mai mare depărtare, unde valurile de la hotarul Dispersiei umane se izbiseră de bastioanele Inamicului.

În trecut, stăpânii băgăcioși îl sâcâiseră prin intermediul rețelei lor interconectate, dar, după câte se părea, de când rețeaua suferise niște pagube, cei doi supraveghetori de departe preferau o metodă de comunicații mai puțin vulnerabilă. Bătrânul și bătrâna trimiseseră aceste…

monstruozități. Se întrebă dacă presupușii stăpâni nu voiau, de fapt, să-l intimideze pe el – *pe el!* Conducătorul Dansator-Față zâmbi la această idee, în timp ce se ducea să întâmpine delegația.

În holul cu tavan înalt al Castelului Caladan, acum restaurat, Khrone alese o deghizare care arăta ca o veche pictură de arhivă a ducelui Leto Atreides. Se îmbrăcă în haine gri apretate, în stil antic, își verifică înfățișarea într-o oglindă înaltă cu ramă de aurplaz, apoi coborî cu mâinile la spate cascada impunătoare a scărilor, către sala plină de ecouri. Se opri pe treapta 262

cea mai de jos, arboră un surâs amabil și așteptă calm să-i primească pe cei trei bărbați.

Reprezentanții palizi, cu cicatrici, erau clar încinși din cauza efortului fizic de a-și târî picioarele pe poteca abruptă dinspre spațioport. Cu toate acestea, Khrone nu avea niciun motiv să le facă drumul mai ușor. Nu le ceruse prezența și nu intenționa să-i facă să se simtă bineveniți. Dacă

rețeaua tahionică era avariată, poate că bătrânul și bătrâna n-aveau să-și mai transmită valurile de agonie ca să-l îmboldească. Iar apoi, Dansatorii-Față puteau, în sfârșit, să acționeze fără să fie pedepsiți.

Sau poate că nu. Nesigur, Khrone hotărî să mai mențină șarada docilă

încă puțin.

După ce ambasadorii cu înfățișare stranie se aranjară într-un grup compact, Khrone se uită de sus la ei, de pe treptele pe care stătea.

— Informați-vă superiorii că ați ajuns cu bine.

Desprinse mâinile de la spate, le aduse în față și-și trosni degetele.

— Și, vă rog, informați-i că vătămările corpului vostru nu sunt din vina mea. Bărbații arătau nedumeriți.

— Vătămări?

Bărbații fără păr aveau pielea palidă, cu aspect uleios. Diverse dispozitive le erau implantate în craniu și în piept; aparate electronice primitive, tuburi, cipuri de memorie augmentată, lumini indicatoare. Urme roșii, jupuite, de răni nevindecate înconjurau implanturile. Totul avea un aer atât de înfiorător și de retrograd, încât Khrone fu nevoit să se întrebe dacă

aceasta era o glumă subtilă și de neînțeles a bătrânei. *Ea* avea un simț al umorului mult mai capricios decât companionul ei vârstnic.

— Vătămări? Am fost proiectați în acest fel.

— Hmm… Interesant. Aveți simpatia mea.

Adaosurile mecanice erau atât de primitive, încât arătau ca un experiment ratat făcut de un copil. *Da*, gândi Khrone, *asta*

trebuie să fie o glumă. Bătrâna trebuie să se plictisească de-a binelea.

— Am venit să observăm și să consemnăm.

Bărbatul din față se desprinse de grup. Lichid închis la culoare circula prin tuburi care ieșeau din gâtul creaturii și se prelungeau până la o pompă

de la spate, între umeri. Ochii erau de un albastru-închis, metalic, fără niciun fel de alb. Altă glumă, care să sugereze că era dependent de melanj?

— Trebuie să fie frustrați că au pierdut non-nava. Din nou.

Khrone le făcu semn reprezentanților să intre în sala mare a castelului.

263

— Cu siguranță, sper ca stăpânii noștri să nu-și verse supărarea pe mine. Noi, Dansatorii-Față, facem o treabă excepțională, așa cum am primit instrucțiuni.

— Dansatorii-Față ar trebui să aibă un simț mai acut al umilinței, comentă altul dintre delegații augmentați.

Khrone ridică sprâncenele. Se întrebă dacă expresia lui semăna cu cea pe care anticul duce Leto ar fi putut s-o aibă.

— Sunt o gazdă neglijentă? Haideți, ați dori niște gustări? Un ospăț?

Își stăpâni zâmbetul.

— Sau poate niște lucrări de întreținere foarte necesare?

— Am prefera să ne petrecem timpul colectând și analizând date, astfel încât să ne putem întoarce cu un raport complet.

— Bineînțeles! Dați-mi voie să vă înlesnesc plecarea, cât mai curând posibil.

Khrone îi conduse pe ambasadori la nivelurile castelului unde se aflau laboratoarele.

— Din fericire, în ciuda non-navei scăpate și a rețelei avariate, tot restul merge extrem de bine. Aici, în Vechiul Imperiu,

subminează temeliile întregii civilizații umane. Ne-am infiltrat în fiecare grup major de putere și am început să le asmuțim unul împotriva celuilalt.

— Cerem dovezi ale acestui lucru.

Un miros bizar se simți dinspre corpul primului reprezentant, chimicale caustice, halitoză și un iz de putreziciune.

— Atunci deschide-ți ochii!

Khrone se opri din mers, își calmă glasul și continuă pe un ton mai relaxat:

— Vă invit să călătoriți printre lumile Vechiului Imperiu. Felul în care arătați s-ar putea să fie alarmant pentru cei mai mulți dintre oameni, dar din Dispersie au ieșit destule anomalii, astfel încât nimeni n-o să vă ia la întrebări prea îndeaproape. Vă pot furniza o listă a planetelor-cheie și să

scot în evidență după ce-ar trebui să vă uitați. Vor fi cu toții gata să cadă ca un castel de cărți de joc, îndată ce sosesc forțele militare din afară. Au lansat stăpânii noștri flota de luptă sau o să aștepte până când îl vor avea în mână

pe Kwisatz Haderach?

— Asta nu suntem noi în măsură să spunem, răspunseră trei reprezentanți la unison; mințile augmentate le erau legate între ele, iar vocile li se suprapuneau într-un ecou fantomatic.

— Atunci o să-mi fie greu să-mi închei activitățile. De ce-mi ascund stăpânii noștri informații vitale?

264

— Poate că n-au încredere în tine, observă un alt reprezentant făcut din bucăți. Progresul tău n-a fost impresionant până acum.

— N-a fost impresionant? pufni Khrone. Am un ghola al baronului Harkonnen și unul al lui Paul Atreides. E garantat.

La intrarea în sălile cu ziduri groase ale laboratoarelor, Khrone descuie și trase de ușa grea s-o deschidă. Înăuntru, un băiat de zece ani, oarecum durduliu, sări în picioare și se uită precaut în

jur cu ochii ca de purcel, de parcă ar fi fost prins făcând ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Își reveni repede și chicoti, captivat de observatorii oribil mutilați.

Khrone nu-i spuse niciun cuvânt băiatului ghola, dar se întoarse spre cei șase reprezentanți.

— Vedeți, faza următoare a planului nostru este iminentă. Mă aștept să

restabilesc curând amintirile baronului.

— Poți să-ncerci, scuipă tânărul vorbele către el, dar încă nu m-ai convins că e în avantajul *meu*. De ce nu mă lași să mă joc cu micul Paolo? Știu că-l ții aici, pe Caladan.

— De ce anume avem nevoie de baronul Harkonnen? întrebă unul dintre observatorii hidoși, fără să-l bage în seamă pe băiat. Stăpânii noștri sunt interesați numai de Kwisatz Haderach.

— Baronul o să ne ajute să înlesnim asta. O să fie ca o pârghie pentru Paolo. După ce redevine el însuși, baronul nostru o să fie o unealtă prețioasă

ca să deblocăm puterile supraomului. Din punct de vedere istoric, problema cu un Kwisatz Haderach este una de control. Odată ce mă ajută să-l cresc pe Paolo cum se cuvine, sunt convins că baronul ne poate asigura puterea asupra lui.

Băiatul rânji la nou-veniți.

— Chiar că sunteți urâți. Ce se-ntâmplă dacă scoateți tuburile alea?

— Nu pare cooperant, observă unul dintre spioni.

— O să învețe să fie. Trezirea amintirilor unui ghola e un proces foarte dureros, spuse Khrone, tot fără să-i acorde atenție tânărului Harkonnen.

Aștept cu multă nerăbdare sarcina.

Baronul ghola dădu drumul unui râset energic, care suna ca un scrâșnet metalic.

— Abia aștept să *încerci*.

Khrone se opri la ușă, amintindu-și să pună la loc toate sistemele de securitate, pentru a-l ține sub control pe istețul baron, care era înclinat spre răutăți. Conduse apoi delegația formată din oameni de coșmar în altă

cameră și încuie cu grijă încăperea din urma lui. Nu voia ca Vladimir Harkonnen să plece brambura.

265

— Ghola Atreides evoluează frumos.

Înainte să intre în sala principală a castelului, Khrone întoarse cu răceală privirea spre hidoșii oameni peticiți.

— Victoria noastră este predestinată. Curând, am să mă duc pe Ix să

finalizez încă un pas al planului.

Khrone se referea la victoria *Dansatorilor-Față*, dar ambasadorii aveau s-o interpreteze cum doreau.

— Restul e doar o formalitate.

266

„Reputația poate fi o armă minunată. Deseori, varsă mai puțin sânge.“

BASHARUL MILES TEG, PRIMA ÎNCARNARE

Pe primul loc între armele Maicii Comandant erau luptătoarele ei în carne și oase. Onoratele Matres rebele de pe Gammu n-aveau nicio șansă

împotriva Valkiriilor. Făcuseră o greșeală gravă încercând să atace Canonicatul cu Anihilatoarele.

După eșecul atacului, disidentele de pe Gammu se așteptaseră ca Murbella să reacționeze și să riposteze imediat. Însă ea acționase cu grija meticuloasă și răbdarea pe care le căpătase în instruirea Bene Gesserit.

Acum, când trecea la represalii după o lună de întârziere, știa că fiecare aspect al planului era perfect aranjat.

Înainte să pornească spre Gammu, Murbella trecu în revistă și revizui opțiunile, pe baza celor mai noi rapoarte de informații și a datelor pe care le culesese din Împărtășirea cu preoteasa Iriel înainte de moartea acesteia. Era încă neclar dacă târfele renegate aveau să opună sau nu o rezistență

sinucigașă pe Gammu, declanșând ultimele Anihilatoare pe care le posedau, mai curând decât să lase lumea să cadă în mâinile Noii Comunități. Avea să

fie bătălia cea mai importantă de până acum a lui Murbella, cu cea mai dură -

enclavă a rebelelor.

Singură cu responsabilitățile de comandant suprem, stătea în vârful meterezelor dinspre vest ale Citadelei Canonicatului. Atacul propriu-zis și victoria aveau să se petreacă rapid. Mai mult decât să extirpe tumoarea purulentă a Onoratelor Matres rebele, Noua Comunitate avea nevoie de complexul militar-industrial de pe Gammu pentru apărarea viitoare împotriva Inamicului iminent.

Murbella trimisese deja pe planetă agente care să atenueze rezistența: asasine tainice, surori pricepute să răspândească propaganda și membre ale Missionariei Protectiva, pentru a uni grupurile religioase tot mai mari, împotriva „târfelor care au ucis-o pe binecuvântata Sheeana pe Rakis“. Era exact ce ar fi făcut Duncan Idaho.

Onoratele Matres de pe Gammu erau conduse de o femeie carismatică

și înverșunată pe nume Niyela, care pretindea cu îndrăzneală că descindea din Casa Harkonnen, o minciună evidentă, din moment ce Onoratele Matres nu puteau traversa rețelele de Alte Memorii și nu-și puteau aminti predecesorii. Niyela făcuse afirmația numai după ce petrecuse o vreme săpând prin înregistrări vechi, din zilele când Gammu era o planetă

267

industrială plină de funingine, numită Giedi Prime. Chiar și după atâta vreme, populația locală păstra o ură viscerală pentru Harkonneni. Se pare că

Niyela folosea asta în avantajul ei.

Onoratele Matres instalaseră pe Gammu sisteme de apărare extinse, inclusiv scanere sofisticate, pentru a detecta și a distruge aparatele aeriene și rachetele, concepute special încât să zădărnicească modul de atac tradițional al Noii Comunități. Deocamdată, rămăseseră mici lacune în acoperire, în special în regiunile cel mai puțin populate de pe planetă.

Janess o asigură pe Maica Comandant că putea să-și aducă trupele printr-unul dintre spațiile neapărate și să pornească un atac-surpriză

copleșitor. Pentru prima oară, luptătoarele ei aveau să se bazeze în principal pe talentele de Maeștri Spadasini.

După ce-și adunară toate navele și chemară un transportor al Ghildei, Valkiriile se puseră în mișcare.

De pe partea în care era noapte de pe Gammu, zeci de transportoare de trupe debarcară dintr-o non-navă de pe orbită și coborâră către o regiune cu câmpii largi, friguroase. La numai câțiva metri deasupra solului înghețat, nava lui Murbella gonea pe deasupra uscatului către capitala Ysai. În urma lor, o formație de mici navete cu trupe zbura în aceeași direcție, ca un banc de pești piranha. Sub conducerea ei, navetele nedetectabile se opriră numai atât cât să-și debarce roiurile de trupe feminine de comando în oraș și apoi plecară imediat, fără să tragă niciun foc și fără să declanșeze nicio alarmă.

Chiar înainte de zori, Murbella și miile ei de surori în uniforme negre se strecurară în Ysai să atace apărătoarele din interior, lovind unde se așteptau mai puțin. Deși târfele întărite în fortificații anticipaseră un asalt fulgerător pe scară mare, cu toptere de atac și armament greu de deasupra, trupele de comando ale Comunității luptau ca niște scorpioni din umbră: țâșneau, înțepau, ucideau. Lupta corp la corp făcută celebră de anticii Maeștri Spadasini de pe Ginaz nu cerea nicio tehnologie mai sofisticată decât o lamă ascuțită.

Maica Comandant își alese propria țintă, după ce revăzu obiceiurile personale ale Onoratei Matre Niyela. Însoțită de o mică gardă de luptătoare, Murbella alergă direct la apartamentul ostentativ al lui Niyela din apropierea clădirilor centrale ale Băncii Ghildei din Ysai. Valkiriile, în salopetele lor de luptă, păreau învăluite în ulei negru. Jumătate dintre asasinate se încheiară înainte ca târfele să reușească să sune primele alarme.

Onorate Matres îmbrăcate țipător păzeau intrarea locuinței lui Niyela, dar Murbella și însoțitoarele ei atacară în forță, trăgând proiectile tăcute, 268

care-și atinseră țintele. Murbella urcă o scară interioară, urmată de Janess și de luptătoarele cele mai de încredere. La al doilea nivel, o femeie înaltă și atletică ieși din întunericul holului. Îmbrăcată în salopetă violet și o pelerină

împodobită cu lanțuri și așchii ascuțite de cristal, avea mișcări de felină de pradă.

Murbella o recunoscu pe Niyela din amintirile vii ale preotesei Iriel.

— Ciudat, nu arăți deloc ca baronul Harkonnen, comentă ea. Probabil că unele dintre trăsăturile lui cele mai proeminente nu s-au transmis corect.

S-ar putea să fie un lucru bun.

Declanșând parcă o ambuscadă, cincizeci de Onorate Matres apărură

pe uși pentru a lua poziții de apărare în jurul lui Niyela. Presupuneau, cu aroganță, că detașamentul mai mic de asalt avea să cedeze și să se retragă la vederea lor. Ca într-un dans mortal, valkiriile bine antrenate se împărțiră în perechi, cu lamele lucitoare în mâini și țepi ascuțiți în costumele de luptă.

Murbella avea ochi doar pentru Niyela. Cele două conducătoare ajunseră față în față, descriind cercuri. Celelalte femei se așteptau ca Maica Comandant, „înmuiată“, să se sperie de perspectiva luptei.

Conducătoarea Onoratelor Matres izbi brusc și mortal cu piciorul, dar Murbella se mișcă mai iute și evită contactul. Într-un vârtej de mișcări, contraatacă dintr-o parte cu pumnii și coatele și-și făcu adversara să dea înapoi. Apoi râse, ceea ce o enervă pe Niyela.

Într-o reacție nestăpânită, Onorata Matre se aruncă asupra lui Murbella, cu degetele întinse ca niște cuțite, dar Murbella înălță cotul stâng și o prinse pe Niyela cu spinul întărit proiectat în costum. Mișcarea de retezare vărsă sânge din brațul lui Niyela. Murbella dădu un șut puternic în plexul solar al celeilalte femei și o trânti cu spatele de perete.

Când se izbi de bariera de piatră, Niyela se prăbuși, ca bătută. Săltă

într-o parte și țâșni înapoi, dar Murbella era pregătită pentru ea, parând fiecare mișcare, și o împinse pe Niyela înapoi până când nu mai avu unde să

se ducă. Nici discipolele ei nu putură rezista tehnicilor de luptă amețitor de rapide cu care Maica Comandant își instruise luptătoarele. Toate cele cincizeci de gardiene erau moarte, lăsându-și conducătoarea singură și înfrântă.

— Omoară-mă, scuipă Niyela cuvintele.

— O să fac ceva mult mai rău.

Murbella zâmbi.

— O să te duc în Canonicat, ca prizonieră.

În ziua următoare, Maica Comandant victorioasă mărșălui pe străzile din Ysai și se amestecă în mulțimea curioasă. Cultul lui Sheeana prinsese 269

rădăcini solide aici, iar localnicii de pe Gammu considerau eliberarea un miracol, iar armata surorilor – trupe care luptau pentru iubita lor martiră.

Murbella observă diverse indicii comportamentale clare și suspectă că

unele femei din mulțime erau de fapt Onorate Matres care-și schimbaseră

hainele distinctive. Erau lașe sau semințele unei coloane a cincea care aveau să continue rezistența pe Gammu? Chiar și cu toate semnele de victorie în jurul ei, Murbella știa că lupta și consolidarea aveau să continue o vreme, dacă nu în Ysai, atunci în orașele mai îndepărtate. Avea să fie nevoită să

repartizeze echipe care să dezrădăcineze toate cuiburile de rebele rămase.

Nu era singura care observa Onoratele Matres la pândă. Agentele ei năvăliră, făcură arestări și răriră mulțimea. Oricărei prizoniere avea să i se ofere ocazia de a se converti. Chiar și Niyela urma să înceapă antrenamentul forțat în

Canonicat. Cele care n-aveau să coopereze urmau să fie executate.

Trupele triumfătoare ale lui Murbella luară peste opt mii de Onorate Matres în Canonicat; încă și mai multe aveau să urmeze după ce operațiunile de curățare se vor fi încheiat, sub conducerea lui Janess. Procesul de conversie va fi dificil, monitorizat atent de trupe de Dreptvorbitoare și de Onorate Matres acum loiale, dar nu mai greu decât unificarea forțată inițială.

Maica Comandant nu-și putea permite să renunțe la atât de multe potențiale luptătoare, în ciuda riscului.

Astfel, Noua Comunitate a Surorilor devenea și mai puternică, cu tot mai multe luptătoare adăugate forțelor sale.

270

ȘAISPREZECE ANI DUPĂ

EVADAREA DIN CANONICAT

271

„Dragostea înnăscută în noi este o parte la fel de naturală a umanității noastre ca respirația și somnul? Sau Dragostea este ceva ce trebuie să creăm înăuntrul nostru?“

MAICA SUPERIOARĂ DARWI ODRADE,

consemnări private Bene Gesserit (cenzurate)

Încă doi ani trecură la bordul non-navei. Paul Atreides, cu trupul în vârstă de zece ani și mintea plină până la refuz cu toate amintirile exterioare pe care arhivele bibliotecii i le puteau oferi și cu toate istorisirile despre ceea ce ar trebui să fie, se plimba cu fetița Chani.

Ea era slabă ca o scobitoare și micuță, cu doi ani mai tânără decât el.

Deși crescuse departe de pustiurile aride ale Arrakisului, metabolismul corpului, adaptat genetic datorită moștenirii fremene, tot nu risipea apa.

Chani purta părul roșcat-închis strâns la spate într-o coadă. Pielea cafenie era netedă, iar gura, gata oricând să zâmbească,

în special când era cu Paul.

Ochii aveau culoarea naturală, căprui-deschis, nu albastrul-în-albastru al dependenței de mirodenie pe care Paul îl văzuse în toate imaginile istorice ale vechii Chani, iubita concubină a lui Muad'Dib și mama copiilor lui gemeni.

În timp ce coborau de pe o punte pe alta, în drum spre secțiunea motoarelor de la pupa uriașei non-nave, Paul își lăsă mâna să se strecoare într-a ei. Deși erau încă doar copii, părea reconfortant, iar ea nu se retrase.

Toată viața se jucaseră împreună, exploraseră împreună și nu puseseră

niciodată la îndoială faptul că trebuiau să fie parteneri, exact ca în poveștile vechi.

— De ce găsești motoarele atât de fascinante, Usul? întrebă ea, dându-i numele fremen pe care-l aflase din propriile jurnale și din consemnările din arhiva navei.

În poeziile păstrate din antichitate, primul Paul Muad'Dib descrisese vocea lui Chani ca pe „tonurile de o frumusețe perfectă ale apei care clipocește pe pietre". Când o asculta acum, noul Paul înțelegea cum de ajunsese cândva la această concluzie.

— Motoarele Holtzman sunt atât de stranii și de puternice, capabile să

ne ducă oriunde ne putem imagina…

Întinse mâna și îi atinse bărbia mică și ascuțită cu vârful degetului, apoi șopti cu un aer conspirativ:

— Sau poate că motivul adevărat este că nu se uită nimeni la noi în sala mașinilor.

272

Fruntea lui Chani se încreți.

— Pe o navă de mărimea asta există destule locuri în care să fim singuri.

Paul ridică din umeri și zâmbi.

— N-am zis că e un motiv foarte bun. Voiam doar să merg acolo.

Intrară în uriașa sală a motoarelor, unde, în vremuri normale, nu puteau intra decât ghildari autorizați. În împrejurările actuale, Duncan Idaho, Miles Teg și unele Cucernice Maici știau destul despre aceste motoare care pliau spațiul ca să le mențină în funcțiune. Din fericire, non-navele erau atât de splendid și solid construite, încât puține lucruri mergeau realmente prost, chiar și după atâția ani fără întreținere standard. Sistemele majore de manevrare și mecanismele de autoreparație ale non-navei *Ithaca* erau suficiente pentru a realiza întreținerea obișnuită. Cu cât era mai importantă

o componentă, cu atât mai multă redundanță era proiectată pentru ea.

Cu toate acestea, atât Teg, cât și Duncan, cu ajutorul calităților lor de mentați, se apucaseră să studieze și să memoreze toate specificațiile cunoscute ale enormului vehicul, ca să se pregătească pentru orice criză

care ar fi putut apărea.

Paul presupunea că Thufir Hawat avea să contribuie și el, cu înțelepciunea lui, odată ce avea să crească și să redevină mentat.

Acum, băiatul și fata erau înconjurați de mașinăriile care pulsau. Deși proiectoarele de non-câmp erau amplasate în alte părți ale navei, cu relee și cu stații de amplificare montate peste tot pe carcasă, aceste motoare gigantice erau asemănătoare cu proiectele de pliere a spațiului folosite pe vremea lui Muad'Dib și mult mai devreme, în Jihadul Butlerian. Motoarele de pliere a spațiului ale lui Tio Holtzman, pe atunci primejdioase, fuseseră

cheia victoriei definitive asupra mașinilor gânditoare.

Paul fixă cu privirea mașinile masive, încercând să le simtă forța motrice matematică, deși nu înțelegea chiar tot. Chani, mai scundă cu câtiva centimetri, îl surprinse când se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. El se răsuci cu fața spre ea, râzând.

Ea îi remarcă surpriza de pe chip.

— Nu asta ar trebui să fac? Am citit toate fișierele. Suntem sortiți unul celuilalt, nu-i așa?

Devenind serios, Paul o ținu de umerii mici și o privi în ochi. Apoi întinse mâna să-i mângâie sprânceana dreaptă și-i plimbă mâna pe obraz. Se simți stânjenit.

— E ciudat, Chani. Dar simt un tremur…

— Sau un gâdilat! Simt și eu. O amintire, chiar sub suprafață.

273

El o sărută pe frunte, experimentând senzația.

— Instructoarea Superioară Garimi ne-a pus să ne citim istoria în arhive, dar nu-s decât cuvinte. N-o știm aici.

Își atinse pieptul deasupra inimii.

— Nu știm exact cum ne-am îndrăgostit înainte. Trebuie să ne fi spus o mulțime de lucruri intime.

Buzele lui Chani se încrețiră, nu chiar ca bosumflarea unei fetițe, ci mai curând ca expresie a îngrijorării. Educația accelerată și maturitatea o făceau să pară mult mai în vârstă decât anii pe care-i avea.

— Nimeni nu știe cum să se îndrăgostească, Usul. Îți amintești povestea? Paul Atreides și mama lui erau într-un pericol îngrozitor când s-au alăturat fremenilor. Toți cei pe care-i cunoșteai erau morți. Erai atât de disperat…

Inspiră scurt.

— Poate ăsta-i singurul motiv pentru care ne-am îndrăgostit.

Băiatul stătea lângă ea, jenat, neștiind ce ar fi trebuit să facă.

— Cum poți să crezi așa ceva, Chani? O iubire ca a noastră a intrat în legendă! Asta nu se întâmplă printr-un accident. Spun doar că, dacă e să ne îndrăgostim din nou când mai creștem, va trebui s-o facem singuri.

— Crezi că o s-avem a doua șansă?

— Noi toți o s-o avem.

Fetița plecă fruntea.

— Dintre toate lucrurile pe care le-am citit, cea mai tristă a fost povestea primului nostru copil, fiul nostru inițial, Leto.

Paul fu surprins de nodul care i se puse imediat în gât. Citise vechile jurnale despre băiețelul lor. Fusese atât de mândru de copilașul lor, dar, din cauza afurisitei de preștiințe, știuse că primul mic Leto avea să fie ucis într-un raid al Harkonnenilor. Bietul băiețel n-avusese nicio șansă, nici măcar nu trăise de-ajuns ca să fie numit Leto al II-lea, după tatăl lui Paul.

Potrivit consemnărilor, al doilea fiu al său, cel de proastă reputație, fusese dispus s-o ia pe calea întunecată și cumplită pe care Paul însuși refuzase să meargă. Făcuse Leto al II-lea alegerea corectă? Împăratul-Zeu al Dunei schimbase cu siguranță rasa umană și cursul istoriei, pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, te-am întristat, Usul.

Băiatul făcu un pas mai departe de ea. În jurul lor, sala motoarelor părea să vibreze de nerăbdare.

— Cu toții îl urăsc pe Leto al II-lea al nostru din cauza a ceea ce a devenit. A făcut lucruri foarte rele, potrivit istoriei.

274

Prima Chani murise la naștere, abia dacă trăise de-ajuns ca să vadă

gemenii.

— Poate că și el o să capete o a doua șansă, zise ea.

Acel ghola avea patru ani acum și deja dovedea o mare agerime și mult talent.

Paul o luă de mână și o sărută impulsiv pe obraz. Apoi ieșiră amândoi din sala motoarelor.

— De data asta, fiul nostru poate face lucrurile așa cum trebuie.

275

„Ziua murmură plăcut când ai destule albine care să lucreze pentru tine."

BARONUL VLADIMIR HARKONNEN, ORIGINALUL

Într-o stare de extremă agitație, băiatul de doisprezece ani se uita afară, la o pajiște perfectă presărată cu flori colorate. O

cascadă cădea peste o râpă stâncoasă și împroșca stropi într-un iaz de un albastru glacial. Prea multă din această așa-zisă frumusețe era dureroasă și neliniștitoare. Aerul nu purta niciun fel de chimicale industriale; detesta până și să tragă chestia asta în plămâni.

Ca să scape de plictiseală și să mai cheltuiască din energie, plecase într-o plimbare lungă, la kilometri distanță de complexul unde fusese condamnat să trăiască pe planeta Dan. *Caladan*, își aminti sieși. Numele prescurtat îl jignea. Își citise istoria și văzuse imagini cu el de pe vremea când era baronul bătrân și gras.

Exilat aici de trei ani, tânărul Vladimir Harkonnen descoperi că-i era dor de laboratoarele de pe Tleilax, de Matre Superioară Hellica și chiar de mirosul de excremente de limorc. Prizonier aici, dăscălit, antrenat și *pregătit* de către Dansatorii-Față fără pic de umor, băiatul era nerăbdător să se remarce. Era, la urma urmei, important pentru plan (oricare ar fi fost acesta).

La scurtă vreme după ce fusese trimis pe Caladan pentru infracțiunea banală de a fi sabotat cuva axolotl care-l conținea pe tânărul ghola al lui Paul Atreides, noul bebeluș se născuse la Bandalong, sănătos, în ciuda eforturilor lui Vladimir. Khrone îl luase repede pe sugarul Atreides de lângă Uxtal și-l adusese pe Caladan pentru instruire și observare. În aparență, Dansatorii-Față aveau ceva important de făcut cu Atreides și aveau nevoie de un Harkonnen care să-i ajute să reușească.

Copilul, numit Paolo pentru a-l deosebi de echivalentul său istoric, avea acum trei ani. Dansatorii-Față aveau mare grijă să-l țină într-un complex separat, „la adăpost“ de Vladimir, care abia aștepta ca ei doi să se poată… juca împreună.

În vremurile care trecuseră, Caladan fusese o lume de pescari simpli, de negustori de vinuri și de fermieri. Cu oceanul său imens, Caladan avea prea multă apă și prea puțin uscat ca să susțină industrii comerciale mari. În prezent, cele mai multe dintre sate dispăruseră, iar populația scăzuse la un procent mic din ceea ce fusese. Dispersia rupsese multe dintre firele care legau la un loc o civilizație multigalactică și, din moment ce Caladan 276

producea prea puține lucruri cu valoare comercială, nimeni nu voia să

readucă planeta în tapiseria de ansamblu.

Vladimir făcuse cercetări ample în castelul reconstruit. Potrivit istoriei scrise, Casa Atreides cârmuise acest loc „cu mână fermă, dar binevoitoare“, dar băiatul avea destulă minte ca să nu creadă propaganda. Istoria avea obiceiul de a îndulci adevărul, iar timpul deforma chiar și cele mai dramatice evenimente. Fișierele locale fuseseră, evident, umflate cu comentarii laudative despre ducele Leto.

Din moment ce Atreizii și Harkonnenii erau dușmani de moarte, știa că

propria casă trebuie să fi fost cea cu adevărat eroică dintre cele două. Când tânărul Vladimir avea să-și recapete amintirile, avea să-și poată reaminti astfel de lucruri la prima mână. Voia să retrăiască evenimentele cu adevărul lor interior. Voia să cunoască trădarea Atreizilor și bravura Harkonnenilor.

Voia să simtă valul de adrenalină al victoriei reale și să guste pe degete sângele dușmanilor căzuți. Își voia amintirile restabilite *acum*! Îl rodea faptul că trebuia să aștepte atâta vreme înainte să-i fie declanșată viața trecută.

Singur pe pajiște, se distra cu un pistol infernal pe care-l găsise la castel. Mediul ăsta natural luxuriant al promontoriilor de la țărmul mării îl dezgusta. Voia mașini care să îngroape plantele cu plugul și să paveze deasupra lor. Faceți loc pentru civilizația adevărată! Singurele pe care voia să le vadă răsărind erau clădirile de fabrici. Ura apa curată care se vărsa peste tot, voia să vadă chimicale industriale care s-o întunece și să-i dea miros de sulf.

Cu un rânjet răutăcios, Vladimir declanșă pistolul și-i văzu gura lucind portocalie în mâinile lui. Atinse butonul galben pentru prima etapă a arzătorului și urmări ceața fină de particule incendiare concentrate cum se răspândea peste pajiște, semințele distrugerii. Se mută la adăpost într-o porțiune de piatră, atinse butonul roșu pentru etapa a doua și o torță imensă

vomită flăcări din țeava armei. Particulele inflamabile luară foc și transformară întreaga pajiște într-un incendiu.

Minunat!

Plin de voioșie răuvoitoare, fugi până la un punct de observație mai înalt și privi flăcările care ardeau și trosneau, trimițând

fum și scântei la sute de metri în aer. Pe partea cealaltă a pajiștii, focul lingea fața stâncii de parcă

și-ar fi căutat o pradă. Ardea cu o asemenea intensitate, încât fierbințeala făcu piatra să crape și bucăți mari căzură în iazul paşnic de la picioarele cascadei asurzitoare.

— Mult mai bine!

277

Ambițiosul tânăr văzuse holoimagini de pe Gammu și le comparase cu imagini ale încarnării sale mai vechi, Giedi Prime sub Harkonneni. De-a lungul secolelor, căminul său ancestral se ruinase și căzuse într-o stare de primitivism agricol. Semnele de civilizație pentru care se luptase din greu se risipiseră într-o mizerie moale.

Acum, cu nările pline de mirosurile purificatoare de flăcări și fum, își dori să fi avut pistoale infernale mai mari și utilaje enorme: mijloacele de a remodela toată planeta asta. Cu timp, unelte și o forță de muncă adecvată, putea transforma înapoiatul Caladan într-un loc civilizat.

În cursul procesului putea arde suprafețe mari ale peisajului verde, ca să facă loc pentru fabrici, terenuri de aterizare, mine de suprafață și uzine de prelucrare a metalelor. Munții din depărtare erau și ei urâți, cu vârfurile lor albe. I-ar plăcea să netezească tot lanțul muntos cu explozivi puternici, să-l acopere cu fabrici, ca să producă bunuri pentru export. Și profit! Ei, *asta* ar pune cu adevărat Caladanul pe harta galaxiei.

N-ar distruge complet ecosistemul, desigur, nu în felul în care făceau Onoratele Matres cu arzătoarele lor de planete. În zone îndepărtate, nepotrivite pentru industrie, ar lăsa destule plante ca să mențină nivelul de oxigen. Mările trebuiau să ofere destul pește și ierburi de mare pentru mâncare, pentru că era prohibitiv de scump să importi provizii din afara planetei.

Caladan era o mare risipă în acest moment! Cât de neînfrumusețată era lumea asta… dar cât de frumoasă putea ajunge cu un pic de muncă. Foarte multă muncă, de fapt. Dar ar fi meritat efortul de a sculpta lumea de baștină

a dușmanilor lui de moarte, Casa Atreides, potrivit propriei viziuni. O

viziune Harkonnen.

Aceste senzații și fantezii îl ajutau să se simtă mult, mult mai bine.

Vladimir se întrebă dacă amintirile sale ar putea fi gata să revină, puțin câte puțin. Spera că da.

Auzind un zornăit de pietre în spate, se întoarse.

— Te-am urmărit la joacă, zise Khrone. Sunt încântat să văd că

gândești în direcția corectă, exact ca vechiul baron Harkonnen. O să ai nevoie de unele dintre aceste tehnici când o să-l punem pe Paolo în grija ta.

— Când o s-ajung să mă joc cu el?

— Supraviețuirea ta depinde de anumite lucruri. Înțelege asta: să ne ajuți cu Paul Atreides este cel mai important obiectiv al întregii tale vieți.

Este cheia multelor noastre planuri, iar supraviețuirea ta depinde de cât de bine se poartă el.

Vladimir afișă un surâs sălbatic.

278

— E destinul meu să fiu alături de Paolo și să reușesc cu el.

Îl sărută cu pasiune pe gură pe Dansatorul-Față, iar Khrone îl împinse la o parte.

Vladimir nu zâmbea deloc. Chiar și în această bizară reconstituire a vieții lui, tot simțea nevoia de a-l strânge de gât pe băiatul ghola Atreides.

279

„Sfiosul vede amenințări potențiale peste tot. Îndrăznețul vede profituri potențiale."

Raport oficial al CHOAM

Și mai multă durere, și mai multă tortură, și mai mult înlocuitor de mirodenie. Și tot niciun succes, nici măcar ceva care să poată fi văzut drept progres minor, la fabricarea melanjului în cuve axolotl. Cu alte cuvinte, treaba obișnuită.

Uxtal lucra în laboratoarele sale din Bandalong, slujind nevoile Onoratelor Matres. Cel puțin, cei doi puști erau plecați de câțiva ani, două

lucruri mai puțin pentru care să fie îngrozit. În apartamentul său, bifase și mai multe zile și căutase căi de a-și schimba situația, de a scăpa, de a se ascunde. Dar niciuna dintre soluții nu părea nici pe departe viabilă.

În afară de Dumnezeu, ura pe oricine deținea autoritate asupra lui.

Dincolo de lucrurile pe care superiorii le voiau de la el, dincolo de scuzele și minciunile pe care le spunea în legătură cu munca, Uxtal căuta semne și prevestiri, tipare matematice, orice ar fi putut să-i dezvăluie semnificația propriei misiuni sacre. Supraviețuise atât de mult în coșmarul ăsta, încât trebuia să existe un scop!

De când îl luaseră pe nou-născutul ghola Paul Atreides, Dansatorii-Față

nu-i mai comandaseră să facă nimic pentru ei, dar micul cercetător nu simțea nicio ușurare. Nu era liber. Era sigur că aveau să se întoarcă și să

ceară ceva și mai greu de realizat. Onoratele Matres încă făceau presiuni asupra lui să producă melanj adevărat în cuvele axolotl, așa că el executase experimente false extravagante pentru a demonstra cât de mult muncea, deși complet fără succes.

Acum, că Dansatorilor-Față nu părea să le mai pese de el, era complet la cheremul lui Matre Superioară Hellica. Închise ochii strâns și cugetă la cât de grea îi fusese viața vreme de atâția ani.

De când Noua Comunitate cucerise cele mai multe dintre celelalte fortărețe ale lor, Onoratele Matres aveau din ce în ce mai puțină nevoie de drogul pe bază de adrenalină. Asta nu-i făcea totuși viața mai ușoară. Dacă

groaznicelor femei le intra în cap că nu mai au nevoie de el? Nu obținuse nimic nou de multă vreme și era sigur că se convinseseră că n-avea să facă

niciodată melanj (el era convins de asta de câțiva ani).

Concentrați asupra afacerilor mai presus de orice altceva, navele Ghildei și negustorii CHOAM-ului intrau și ieșeau din zonele devastate de pe 280

Tleilax. Neutri de nevoie în conflict, făceau comerț fără jocuri politice.

Onoratele Matres cereau anumite provizii și obiecte din afara planetei, în special având în vedere gusturile lor extravagante la îmbrăcăminte, bijuterii sau mâncăruri rare.

Cândva, târfele fuseseră fabulos de bogate, controlând Banca Ghildei și ducând cu ele mijloace valoroase de plată, în timp ce năvăleau printre sisteme stelare și planete și lăsau pământul pârjolit în urma lor. Uxtal nu le înțelegea, nu putea să priceapă ce crease asemenea monștri sau ce le alungase din Dispersie. Ca de obicei, nimeni nu-i spunea nimic.

Când Navigatorii Ghildei o abordară pe Hellica și pe rebelele fortificate pe Tleilax cu o propunere, Uxtal știu pur și simplu: coșmarul lui era pe cale să devină și mai rău.

Un mesager sosi în Bandalong de pe un transspațial aflat pe orbita înaltă. Hellica în persoană veni să-l escorteze pe Uxtal pe lângă Ingva cea bănuitoare și pe lângă muncitorii terorizați din laborator.

— Uxtal, noi doi o să mergem să ne întâlnim cu Navigatorul Edrik. Ne așteaptă la bordul transspațialului.

Deși nedumerit și intimidat, Uxtal nu putea protesta. Un Navigator? Se înecă. Nu văzuse niciodată unul până acum. Nu știa de ce era ales pentru o asemenea atenție, dar nu puteau fi vești bune. Cum aflase Navigatorul de existența lui? Prin preștiință? Se întrebă dacă putea fi o ocazie să scape, să

mai obțină o amânare… sau să fie înhămat la încă o sarcină imposibilă.

La bordul navei Ghildei, deși nimeni nu-i putea auzi înăuntrul camerei ecranate, Uxtal tot nu se simțea în siguranță. Rămase tăcut, tremurând, în timp ce Hellica pășea trufașă prin fața cuvei mari. În spatele pereților curbați de plaz, silueta învăluită în ceață a lui Edrik era atât de neobișnuită, încât cercetătorul nu-și dădea seama dacă vocea filtrată purta o amenințare implicită.

Navigatorul îi vorbi direct lui, în loc de Matre Superioară, ceea ce cu siguranță avea s-o scoată din sărite.

— Vechii Maeștri Tleilaxu știau cum să creeze melanj în cuve axolotl.

Tu vei descoperi acest proces pentru noi.

Fața deformată, inumană, a Navigatorului plutea în spatele geamului.

Uxtal gemu în sinea lui. Se dovedise deja incapabil de asta.

— I-am dat ordinul ăsta, pufni Hellica. De mulți ani tot eșuează.

— Atunci trebuie să înceteze să eșueze.

Uxtal își frângea mâinile.

— Nu e o sarcină banală. Lumi pline de Maeștri Tleilaxu au lucrat de-a lungul întregii Epoci a Foametei să perfecționeze procesul complex. Eu sunt 281

un singur om, iar vechii maeștri nu și-au împărtășit secretele Rătăciților Tleilaxu.

Se înecă din nou. Cu siguranță, Ghilda știa deja toate astea?

— Dacă ai tăi sunt atât de ignoranți, cum de au creat Dansatori-Față cu atât de mult superiori oricărora dinainte? întrebă Navigatorul.

Uxtal se cutremură, știind acum că ai lui nu-i creaseră, la urma urmei, pe Khrone și rasa lui superioară de polimorfi. În aparență, fuseseră doar descoperiți în Dispersie.

— Nu mă interesează Dansatorii-Față! se răsti Hellica.

Întotdeauna păruse să fie la cuțite cu Khrone.

— Mă interesează profiturile din melanj.

Uxtal înghiți în sec.

— Când maeștrii au murit cu toții, cunoștințele lor au murit cu ultimul dintre ei. Am muncit cu sârguință să redescopăr tehnica.

Nu le reaminti că tocmai Onoratele Matres erau responsabile pentru pierderea acestor secrete; Hellica nu primea bine nici cea mai mică aluzie de critică.

— Atunci folosește abordarea indirectă.

Edrik își rosti cuvintele ca pe o explozie.

— Adu înapoi unul dintre ei.

Ideea îl luă prin surpriză pe Uxtal. Avea, cu siguranță, capacitatea de a folosi o cuvă axolotl pentru a învia unul dintre maeștri, cu condiția să aibă

celule viabile.

— Dar… sunt morți cu toții. Chiar și în Bandalong, maeștrii au fost uciși cu mulți ani în urmă.

Și-l aminti pe băiatul-baron și pe Hellica hrănind veseli limorcii cu bucăți de trupuri.

— De unde să iau celule pentru un asemenea ghola?

Matre Superioară se opri din mersul ca de tigru și se roti spre el ca pentru a-i da o lovitură mortală.

— *Asta*-i tot ce îți trebuie? Câteva celule? Treisprezece ani și nu mi-ai spus că ai nevoie doar de câteva celule ca să rezolvi problema?

Portocaliul din ochi îi lucea ca un tăciune.

El începu să tremure. Ideea nu-i trecuse niciodată prin cap.

— N-am crezut că e posibil! Maeștrii s-au dus…

Femeia mârâi la el.

— Cât de proaste crezi că suntem? N-am arunca ceva atât de valoros.

Dacă planul Navigatorului o să meargă, dacă putem să creăm melanj și să-l vindem Ghildei, o să-ți dau celulele care-ți trebuie!

282

Capul enorm al lui Edrik se clătină în spatele pereților de plaz, iar ochii bulbucați priviră feroce la cercetătorul scuturat de frisoane.

— Accepți proiectul?

— Îl acceptăm. Acest Rătăcit Tleilaxu lucrează pentru noi și supraviețuiește numai la bunul nostru plac.

Uxtal încă se clătina după revelație.

— Atunci… atunci unii dintre vechii maeștri sunt încă vii?

Surâsul ei capricios era înspăimântător.

— Vii? Într-un fel. Destul de vii ca să furnizeze celulele de care ai nevoie.

Se înclină de formă în fața Navigatorului și îl înșfăcă de braț pe Uxtal.

— O să te duc la ei. Trebuie să începi imediat.

În timp ce Matre Superioară îl ducea la un nivel de jos al palatului confiscat Bandalong, duhoarea creștea la fiecare pas. Se poticni, dar femeia îl trase după ea ca pe o păpușă de cârpă. Deși Onoratele Matres se împodobeau cu țesături colorate și zorzoane țipătoare, nu erau deosebit de curate sau de mofturoase. Pe Hellica n-o deranja putoarea care emana din încăperile obscure din față; pentru ea era mirosul suferinței.

— Trăiesc încă, dar n-ai să capeți nimic din mintea lor, mărunțelule.

Hellica îi făcu semn lui Uxtal s-o ia înainte.

— Nu de asta i-am păstrat.

Cu pași nesiguri, intră în camera învăluită în penumbră. Auzea bolboroseli, șuieratul ritmic al aparatelor de respirat, pompe gâlgâitoare. Îi amintea de bârlogul fetid al unei fiare respingătoare. O lumină roșcată se prelingea de la licuripanourile de lângă podea și tavan. Inspira superficial, ca să nu vomite, în timp ce ochii i se adaptau.

Înăuntru, văzu douăzeci și patru de bărbați scunzi sau ce mai rămăsese din ei. Numără repede, înainte să absoarbă celelalte

detalii, căutând semnificația numerică. *Douăzeci și patru – trei grupuri de opt.*

Bărbații cu pielea cenușie aveau trăsăturile caracteristice ale vechilor maeștri, conducătorii din castele superioare ai Tleilaxului. De-a lungul multor secole, deriva genetică și consangvinizarea le dăduse Rătăciților Tleilaxu o înfățișare oarecum distinctă; pentru cei din afară, bărbații cu înfățișare de gnomi arătau toți la fel, dar Uxtal observă cu ușurință

diferențele.

Cu toții zăceau legați de mese plane tari, ca și cum ar fi fost puși pe etajere. Deși erau goi, atâtea tuburi și senzori se conectau la ei, încât nu se vedea prea mult din siluetele sfrijite.

283

— Maeștrii Tleilaxu au urâtul obicei de a-și crește permanent ghola proprii ca înlocuitori. Ca și cum ar regurgita mâncarea la nesfârșit.

Hellica se duse până la una dintre mese și se uită de sus la bărbatul cu fața destinsă de acolo.

— Ăștia erau ghola ai unuia dintre ultimii Maeștri Tleilaxu, corpuri de rezervă cu care să se schimbe când îmbătrânea prea mult.

Arătă cu degetul.

— Pe ăsta îl chema Waff și avea relații cu Onoratele Matres. A fost omorât pe Rakis, cred, și n-a avut ocazia să-și retrezească propriul ghola.

Uxtal șovăia să se apropie. Încremenit, se uită la toți bărbații tăcuți, identici, din cameră.

— De unde vin?

— I-am găsit depozitați și conservați după ce am eliminat toți ceilalți maeștri.

Zâmbi.

— Așa că le-am distrus creierul prin mijloace chimice și i-am folosit mai bine aici.

Cele douăzeci și patru de seturi de aparate bâzâiau și șuierau.

Tentacule și tuburi ca niște viermi, montate la vintrele corpurilor fără minte începură să pompeze; trupurile legate erau scuturate de spasme în timp ce mașina scotea sunete puternice de supt.

— Acum, singurul lucru la care sunt buni e să furnizeze spermă, dacă

ne-am hotărî vreodată s-o folosim. Nu că am prețui prea mult materialul genetic dezamăgitor al rasei voastre, dar bărbații decenți par să fie neîndestulători aici, pe Tleilax.

Încruntată, se întoarse cu spatele, în timp ce Uxtal continua să se uite îngrozit. Părea să ascundă ceva; el simțea că nu-i spusese toate motivele.

— Parcă-s cuvele voastre axolotl, într-un fel. O bună utilizare pentru masculii rasei voastre. Nu asta ați făcut voi, tleilaxu, femeilor vreme de atâtea milenii? Bărbații ăștia nu merită altceva mai bun.

Îl privi cu dispreț.

— Sunt sigură că ești de acord.

Uxtal se luptă să-și ascundă repulsia. *Cât trebuie să ne disprețuiască!* Să

facă așa ceva *masculilor*, chiar și unui Maestru Tleilaxu, dușmanul lui, era monstruos! Cuvintele Marii Credințe spuneau limpede că Dumnezeu crease femelele pentru singurul scop al reproducerii. O femelă nu-l putea sluji pe Dumnezeu mai bine decât devenind cuvă axolotl; creierul ei era doar un țesut neesențial. Dar să gândești despre masculi în termeni asemănători era 284

de neconceput. Dacă n-ar fi fost atât de terorizat de ea, i-ar fi spus el vreo două! Sacrilegiul avea să stârnească, fără îndoială, mânia lui Dumnezeu. Uxtal le urâse și înainte pe aceste Onorate Matres. Acum abia se putea stăpâni să

nu leșine. Mașinile continuau să mulgă masculii fără minte de pe mese.

— Grăbește-te și răzuiește-ți celulele, se răsti Hellica. N-am toată ziua la dispoziție, și nici tu. Cu Navigatorii Ghildei nu-i

la fel de plăcut să lucrezi cum e cu mine.

285

„Cuvele axolotl au adus cu ele ghola și melanj, ca și Dansatori-Față și mentați

«pervertiți». Dincolo, în Dispersie, munca în materie de genetică a Rătăciților Tleilaxu a fost cel mai probabil responsabilă pentru crearea Fiutarilor și Fibienilor. Ce alte creaturi crescute din axolotl au născocit în acele pântece fecunde? Ce mai este acolo și ne este încă

necunoscut?“

Simpozion Bene Gesserit, comentarii inaugurale ale

MAICII COMANDANT MURBELLA

În cei doi ani care trecură de la momentul Gammu, fortărețele Onoratelor Matres căzuseră una după alta, un total de douăsprezece enclave rebele mai mici, eradicate prin manevre care l-ar fi făcut mândru chiar și pe cel mai bun Maestru Spadasin din Ginaz.

Curând, ultima rană purulentă urma să fie cauterizată. Apoi omenirea avea să fie gata să înfrunte o provocare mult mai rea.

De curând, Canonicatul făcuse încă o plată substanțială în mirodenie către fabricanții de arme de pe Richese. De ani întregi, industria richesiană

era dedicată construcției de armament pentru Noua Comunitate; își reutilaseră centrele de fabricație și își măriseră producția la maximum. Deși livrau cu regularitate nave militare și arme, uzinele lor încă se adaptau pentru majoritatea articolelor pe care le comandaseră surorile. În câțiva ani, Maica Comandant urma să aibă o flotă copleșitoare de nave, care să se adune și să le apere împotriva Inamicului Exterior. Spera că avea să fie destul de repede.

În apartamentul ei privat, în timp ce parcurgea teancuri de chestiuni administrative, Murbella fu ușurată să fie întreruptă de un raport de pe Gammu. De la prima victorie acolo, Janess, promovată la gradul de comandant de regiment, fusese însărcinată cu consolidarea.

Dar fiica ei nu se afla printre cele trei Valkirii care intrară în biroul ei.

Toate trei, observă ea, fuseseră inițial Onorate Matres. Una era Kiria, cercetașa impulsivă care investigase îndepărtata planetă devastată de Inamic, de unde venise cuirasatul Onoratelor Matres care ajunsese în Canonicat cu ani în urmă. Când i se dăduse ocazia, Kiria fusese dornică să

ajute la reprimarea insurgentelor de pe Gammu.

Murbella își îndreptă spatele.

— Raportul vostru? Ați dezrădăcinat, ucis sau convertit târfele rebele rămase?

286

Fostele Onorate Matres tresăriră la auzul termenului, în special folosit de către cineva care fusese mai înainte una de-a lor. Kiria făcu un pas în față

și începu să vorbească:

— Comandanta de regiment nu e mult în urma noastră, Maică

Comandant, dar a vrut să-ți raportăm imediat. Am făcut o descoperire alarmantă.

Celelalte două femei dădură din cap, ca și cum ar fi recunoscut autoritatea lui Kiria. Murbella observă că una dintre ele avea o vânătaie neagră pe gât.

Kiria se întoarse către hol și lătră niște ordine către doi muncitori bărbați care așteptau afară. Aceștia intrară cărând o siluetă grea, fără viață, înfășurată rudimentar în pânze conservante. Kiria sfâșie învelitoarea de pe cap. Fața era întoarsă, dar corpul avea forma și îmbrăcămintea unui om.

Intrigată, Murbella se ridică în picioare.

— Ce-i asta? E mort?

— Cât se poate de mort, dar nu e bărbat. Nici femeie.

Maica Comandant se apropie, ocolind biroul aglomerat.

— Ce vrei să spui? Nu-i ființă umană?

— E orice alege să fie, bărbat sau femeie, băiat sau fată, hidos sau plăcut la înfățișare.

Întoarse capul creaturii către Murbella. Trăsăturile feței erau șterse și umanoide, cu ochi sticloși ca niște nasturi negri, nas cârn și piele palidă

precum ceara.

Murbella făcu ochii mici.

— N-am văzut niciodată un Dansator-Față de atât de aproape. Nici unul mort. Presupun că asta e starea lor naturală?

— Cine poate spune, Maică Comandant? Când am scos la lumină și am ucis multe dintre… târfele rebele, am găsit câțiva polimorfi printre moarte.

Alarmate, am adus Dreptvorbitoare să interogheze Onoratele Matres supraviețuitoare, dar n-am mai găsit Dansatori-Față.

Kiria arătă cadavrul.

— Asta a fost una dintre supraviețuitoare. Când a încercat să scape, am ucis-o și atunci a ieșit la iveală adevărata ei identitate.

— Nedetectabilă de către Dreptvorbitoare? Ești sigură?

— Absolut.

Murbella se strădui să analizeze implicațiile complexe.

— Uluitor!

Dansatorii-Față erau creaturi făcute de tleilaxu, iar cei noi, care se întorseseră cu Rătăciții Tleilaxu, erau cu mult superiori oricăror altora pe 287

care-i întâlnise până atunci Bene Gesseritul. În aparență, cei noi lucrau cu –

sau pentru – Onoratele Matres. Iar acum știa că pot păcăli Dreptvorbitoarele!

Întrebările apăreau mai repede decât răspunsurile. De ce distruseseră

Onoratele Matres lumile tleilaxu și încercaseră să extermine toți maeștrii originari? Murbella fusese chiar ea Onorată Matre și tot nu înțelegea.

Pusă pe gânduri, atinse pielea cadavrului, părul alb aspru de pe cap; fiecare șuviță se simțea țepoasă pe degete. Inhală adânc, cernu și sortă cu simțul olfactiv, dar nu găsi niciun miros distinctiv. Arhivele Bene Gesserit susțineau că un Dansator-Față putea fi detectat după un miros foarte subtil.

Dar nu era sigură.

După o lungă tăcere, Kiria spuse:

— Tragem concluzia că mai multe dintre Onoratele Matres ar putea, într-adevăr, să fie Dansatori-Față, dar n-am găsit niciun indiciu care să-i trădeze. Nici cel mai mic mijloc de a-i detecta.

— În afară de a-i ucide, interveni una dintre celelalte două surori. E

singurul mod de a fi sigure.

Murbella se încruntă.

— Eficace, poate, dar nu prea folositor. Nu putem executa pur și simplu pe toată lumea.

Kiria se încruntă la rândul ei.

— Asta duce la o altfel de criză, Maică Comandant. Deși am omorât sute de Dansatori-Față pe Gammu, n-am reușit să capturăm nici măcar unul singur viu, nu unul de care să știm. Sunt imitatori perfecți. Absolut perfecți.

Profund tulburată, Murbella pășea de colo-colo prin birou.

— Ați omorât sute de Dansatori-Față? Asta înseamnă că ați măcelărit mii de rebele? Ce procent din ele sunt acești… infiltrați?

Kiria ridică din umeri.

— Sub formă de Onorate Matres au format un detașament de asalt și au încercat să reia Gammu prin forță. Aveau un plan foarte complex și amănunțit, să atace punctele vulnerabile, și apoi au adunat foarte multe dintre femeile rebele în jurul cauzei lor. Din fericire, am găsit cuibul de vipere și am lovit.

Valkiriile le-ar fi omorât oricum, fie Dansatori-Față, fie târfe. Una dintre celelalte femei adăugă:

— Ironic, Onoratele Matres care le-au urmat au fost la fel de surprinse ca și noi când conducătoarele lor s-au transformat în… asta.

Făcu semn către cadavrul inuman.

— Nici ele nu știau că se infiltrase cineva printre ele.

288

A treia soră continuă:

— Comandanta de regiment Idaho a pus întreaga planetă în carantină, în așteptarea următoarelor ordine de la tine.

Murbella se abținu să dea glas coșmarului evident de securitate: *Dacă*

atâția Dansatori-Față s-au infiltrat printre târfele rebele de pe Gammu, avem vreunii printre noi aici, în Canonicat? Aduseseră atât de multe candidate pentru reinstruire! Politica ei fusese aceea de a absorbi atâtea foste Onorate Matres câte erau dispuse să treacă prin antrenamentul Bene Gesserit, iar loialitatea lor era monitorizată de Dreptvorbitoare stricte. După capturarea ei pe Gammu, conducătoarea lor, Niyela, se sinucisese, mai degrabă decât să

fie convertită. Dar cum rămânea cu celelalte, care pretindeau să coopereze?

Neliniștită, Murbella le examină pe cele trei femei, încercând să

detecteze dacă nu erau și ele polimorfi. Dar, dacă ar fi fost așa, de ce ar fi stârnit din start bănuielile?

Simțind îndoielile Maicii Comandant, Kiria se uită la însoțitoarele ei.

— Ele nu sunt Dansatori-Față. Nici eu.

— Nu-i exact ceea ce ar spune un Dansator-Față? Nu găsesc asigurările tale grozav de convingătoare.

— Ne vom supune interogării unei Dreptvorbitoare, spuse una dintre celelalte două, dar știi deja că nu te mai poți baza pe asta.

Kiria sublinie:

— În toiul bătăliei, am observat ceva ciudat. În timp ce unii Dansatori-Față mureau repede din cauza rănilor, alții nu mureau atât de repede. De fapt, când doi dintre ei erau în pragul morții, trăsăturile au început să se schimbe înainte de vreme.

— Așadar, dacă aducem un subiect în *pragul* morții, un Dansator-Față

are să se dea de gol? întrebă Murbella pe ton sceptic.

— Exact.

Cu o mișcare bruscă, Murbella se aruncă asupra Kiriei și-i dădu o lovitură dură de picior în tâmplă. Maica Comandant plasă precis lovitura, trimițând piciorul la o fracțiune de centimetru de locul în care ar fi fost fatală. Kiria căzu pe podea ca o piatră. Însoțitoarele ei nu se clintiră.

Pe spate, Kiria icnea, încercând să respire, cu ochii sticloși. Într-un vârtej de mișcări, Murbella le doborî pe celelalte două în același fel și le lăsă

neajutorate.

Se aplecă deasupra celor trei, gata să dea loviturile letale. Dar, în afară

de spasmele de durere, trăsăturile nu li se schimbară. În contrast, fața 289

spectrală a polimorfului mort era inconfundabilă în învelitoarea lui de conservare.

Maica Comandant o îngriji întâi pe Kiria, folosind metode Bene Gesserit de susținere vindecătoare pentru a calma respirația victimei. Apoi masă tâmpla rănită a femeii, cu degetele care găseau punctele precise de presiune. Fosta Onorată Matre reacționă rapid și reuși în cele din urmă să se ridice singură în capul oaselor.

Faptul că niciuna dintre cele trei femei nu se transformase însemna fie că nu erau Dansatori-Față, fie că testul nu funcționase. Neliniștea lui Murbella creștea, în timp ce întrebările continuau să se adune. Se găsea pe teren necunoscut. Dansatorii-Față puteau fi oriunde.

290

„Simplul fapt că nu se vede ceva nu înseamnă că nu-i acolo. Chiar și cei mai buni observatori pot face greșeala asta. Trebuie să fii tot timpul vigilent.“

BASHARUL MILES TEG, discuții despre strategie

Miles Teg ajunse pe puntea de navigație cu un anumit scop în minte. Se așeză pe un scaun la consolă, alături de Duncan, care nu-și luă ochii de la comenzi decât cu reticență. De când propria neatenție și preocuparea pentru Murbella aproape că făcuseră să fie prinși în plasa sclipitoare, Duncan fusese conștiincios cu îndatoririle sale până în punctul de a se izola.

Refuza să mai lase garda jos.

Teg spuse:

— Când am murit prima oară, Duncan, aveam aproape trei sute de ani standard. Existau căi prin care mi-aș fi putut încetini îmbătrânirea, prin consum masiv de melanj, prin anumite tratamente Suk sau prin secrete biologice Bene Gesserit. Dar am ales să n-o fac. Acum mă simt iar bătrân.

Se uită cu atenție la bărbatul cu păr negru.

— În toate viețile tale de ghola, Duncan, ai fost vreodată cu adevărat bătrân?

— Sunt mai străvechi decât îți poți închipui. Îmi aduc aminte fiecare dintre viețile mele și nenumărate morți… atâta violență împotriva mea!

Duncan își îngădui un surâs melancolic.

— Dar au existat câteva dăți când am avut o viață lungă și fericită, cu o soție și copii, și am murit pașnic în somn. Au fost totuși excepții, nu o regulă.

Teg își privi propriile mâini.

— Corpul ăsta nu era decât al unui copil când am plecat. Șaisprezece ani! S-au născut copii și oameni au murit, dar totul la bordul lui *Ithaca* pare să stagneze. Există și altceva în destinul nostru decât zborul continuu? Se va încheia vreodată? Vom găsi vreodată o planetă nouă?

Duncan scană din nou spațiul în jurul navei în derivă.

— Unde-i sigur, Miles? Vânătorii nu vor renunța niciodată și fiecare drum prin pliurile spațiului e primejdios! Ar trebui să găsesc Oracolul Timpului și să-i cer ajutorul? Putem avea încredere în Ghildă? Ar trebui să

ne duc iar în universul acela straniu, pustiu? Avem mai multe opțiuni decât recunoaștem, dar nimic care să fie un plan bun în mod garantat.

— Ar trebui să căutăm un loc necunoscut și imprevizibil. Putem călători pe trasee pe care nicio minte nu le poate urma. Noi doi o putem face.

Duncan se ridică din scaunul de pilot și arătă comenzile.

291

— Preștiința ta e la fel de bună ca a mea, Miles. Probabil mai bună, datorită ascendenței tale Atreides. Nu mi-ai dat niciodată vreun motiv să mă

îndoiesc de competența ta. Dă-i drumul și condu-ne acolo.

Oferta era sinceră.

Expresia lui Teg deveni nesigură, dar acceptă consola. Simțea încrederea și acceptarea lui Duncan, ceea ce-i amintea de campaniile militare din trecut. Ca bătrân bashar, condusese mulțimi de oameni la moarte. Îi acceptaseră tacticile. De cele mai multe ori găsise o cale de a face ca violența să nu fie necesară, iar oamenii lui ajunseseră să creadă că

abilitățile lui sunt aproape supranaturale. Chiar și când eșua, oamenii lui mureau știind că, dacă nici măcar marele bashar nu reușise, atunci problema însăși trebuie să fi fost complet nerezolvabilă.

Analizând proiecțiile din jurul lui, Teg încercă să simtă spațiul în care rătăceau. Când plănuise asta, înainte de a veni pe

puntea de navigație, consumase rația de mirodenie pe patru zile. Din nou, trebuia să facă

imposibilul.

În timp ce mirodenia lucra în interiorul lui, făcu apel la coordonate și lăsă viziunea dedublată a preștiinței sale înnăscute să-l călăuzească. Avea să

ducă vehiculul acolo unde avea nevoie să fie. Fără să se îndoiască de sine sau să facă vreun calcul suplimentar de navigație, zdruncină *Ithaca* în vidul spațiului. Motoarele Holtzman pliară spațiul, îi culeseră dintr-o parte a galaxiei și-i depozită altundeva…

Teg duse non-nava într-un sistem solar care nu era remarcabil prin nimic, cu un soare galben, două planete gigante gazoase și trei lumi mai mici, pietroase, mai aproape de stea, dar nimic în zona locuibilă. Indicațiile aparatelor erau complet goale.

Și totuși preștiința îl dusese în acest loc. *Pentru un motiv…* Aproape o oră continuă să studieze orbitele goale, să sondeze cu simțurile lui intense, sigur că talentul lui nu-i dusese pe căi greșite.

După pornirea motoarelor Holtzman, Sheeana venise pe puntea de navigație, speriată că rețeaua îi găsise din nou. Acum aștepta neliniștită să

vadă ce găsiseră. Nu subaprecia certitudinea basharului.

— Nu-i nimic aici, Miles.

Duncan se aplecă peste umărul lui să examineze aceleași ecrane.

Deși incapabil să dovedească falsitatea afirmației, Teg nu fu de acord cu ea. — Nu… stai puțin!

Privirea i se încețoșă și dintr-odată o reperă, nu cu vederea reală, ci cu un colț întunecos și izolat al minții. Potențialul fusese depozitat adânc în 292

complexa lui structură genetică, trezit prin devastatoarea tortură cu sonda T

care-i deblocase și capacitatea de a se mișca la viteză incredibilă.

Capacitatea instinctivă de a *vedea* non-nave era un alt talent pe care Teg îl păzise cu grijă față de surorile Bene Gesserit, temându-se de ce-ar putea să-i facă.

Non-câmpul pe care-l vedea acum era totuși mai mare decât cele mai multe nave-mamut pe care le văzuse vreodată. *Mult mai mare.*

— E ceva acolo.

În timp ce dirija nava mai aproape, nu simțea pericol, ci numai un mister profund. Zona orbitală nu era atât de goală pe cât crezuse la început.

Pata tăcută era doar o iluzie, un văl cețos destul de mare să acopere o planetă întreagă. O planetă întreagă!

— Nu văd nimic.

Sheeana se uită la Duncan, care clătină din cap.

— Nu, crede-mă!

Din fericire, adăpostul non-câmpului nu era perfect și, când Teg se străduia să se gândească la o explicație plauzibilă, câmpul pâlpâi și un petic de cer apăru o clipă, înainte de a fi acoperit din nou.

Duncan îl văzu și el.

— Are dreptate.

Îi aruncă lui Teg o privire uimită și întrebătoare.

— De unde ai știut?

— Basharul are gene Atreides, Duncan. Ar fi trebuit să știi până acum să nu-l subestimezi, zise Sheeana.

În timp ce nava se apropia, non-câmpul planetar pâlpâi încă o dată și le dădu o imagine ispititoare a unei întregi lumi ascunse, o pată de cer, continente verzi-maronii. Teg nu-și lua ochii de la ecran.

— O rețea de sateliți care generează non-câmpuri ar explica totul. Dar câmpul fie că are defecte, fie degenerează.

Non-nava se apropie de lumea care nu era acolo. Duncan se lăsă la loc în scaunul de comandă.

— E… aproape de neconceput. Necesarul de energie ar fi enorm.

Oamenii ăștia trebuie să fi avut acces la tehnologii mai presus de ale noastre.

Ani de-a rândul, chiar și Canonicatul fusese camuflat de o barieră de non-nave, destul ca să ascundă planeta de o căutare superficială, de la distanță, dar scutul acela fusese incomplet, imperfect, silindu-l pe Duncan să

rămână la bordul non-navei puse pe sol. Lumea aceasta era totuși complet înconjurată de un non-câmp atotcuprinzător.

293

În timp ce Teg dirija vehiculul tot înainte, traversară inelul nemarcat de sateliți care generau non-câmpurile întrepătrunse. Senzorii orbitali fură

orbiți pentru o clipă, dar tehnologia similară de camuflare a non-navei *Ithaca* îi permise să treacă.

Dedesubt, ca și cum trecerea lor ar fi întrerupt un echilibru delicat, non-câmpul pâlpâi din nou, apăru și dispăru, apoi se refăcu singur.

— O asemenea cheltuială de energie ar fi dus la faliment imperii întregi, comentă Sheeana. Nimeni n-ar face-o din capriciu. Cineva a vrut, cu siguranță, să rămână ascuns acolo jos. Trebuie să fim prudenți.

294

„Putem învăța mult de la cei care au venit înaintea noastră. Cea mai prețioasă

moștenire pe care predecesorii noștri ne-o pot lăsa este cunoașterea felului în care să

evităm aceleași greșeli mortale.“

CUCERNICA MAICĂ SHEEANA, *JURNAL DE PE ITHACA*

Puternica civilizație care înflorise cândva pe non-planetă era moartă

acum. Totul era mort.

În timp ce *Ithaca* înconjura pe o orbită strânsă planeta ascunsă, antenele zburlite ale scanerelor detectau orașe tăcute, rămășițe distincte ale industriei, așezări agricole abandonate, ansambluri de locuințe goale. Toate lungimile de undă exterioare de transmisie erau complet mute, nu se auzeau nici măcar paraziții slabi ai sateliților meteorologici sau ai balizelor de alarmă.

— Locuitorii au făcut mari eforturi să se ascundă, comentă Teg. Dar se pare că au fost găsiți până la urmă.

Sheeana examină afișajele instrumentelor. În lumina misterului, chemase câteva surori ca s-o ajute să studieze datele și să ajungă la concluzii.

— Ecosistemul pare a fi nevătămat. Nivelurile minime de poluanți și reziduuri din aer sugerează că locul ăsta nu a mai fost locuit de un secol sau mai mult, în funcție de nivelul anterior de industrializare. Câmpiile și pădurile sunt neatinse. Totul arată perfect normal, aproape virgin.

Garimi se încruntă; șanțuri adânci îi apărură în jurul buzelor și pe frunte.

— Cu alte cuvinte, asta n-a fost provocată în același fel în care târfele au transformat Rakisul într-o sferă carbonizată.

— Nu. Numai oamenii au dispărut.

Duncan clătină din cap și studie informațiile, pe măsură ce curgeau pe ecrane, inclusiv hărți ale orașelor și detalii atmosferice.

— Ori au plecat, ori au pierit. Crezi că se ascundeau de Inamicul Exterior, atât de disperați să rămână nevăzuți încât și-au acoperit toată

lumea cu un non-câmp?

— E o lume a Onoratelor Matres? întrebă Garimi.

Sheeana ajunse la o concluzie.

— Locul ăsta poate deține o cheie pentru a afla de ce fugim. Trebuie să

aflăm ce putem. Dacă Onoratele Matres au trăit aici, ce le-a alungat sau ce le-a omorât?

295

Garimi înălță un deget.

— Târfele au venit la Bene Gesserit și au cerut să știe cum ne controlăm corpul. Erau disperate să înțeleagă cum pot manipula Cucernicele Maici funcțiile imunitare, celulă cu celulă. Desigur!

— Vorbește limpede, Garimi! Ce vrei să spui?

Vocea lui Teg suna tăios, vocea comandantului călit în luptă.

Ea îi aruncă o privire acră.

— Ești mentat. Fă o proiecție primară!

Teg nu se zburli din cauza dojenii. În schimb, ochii îi deveniră sticloși o clipă, apoi expresia îi reveni.

— Aah! Dacă târfele voiau să afle cum să controleze răspunsurile imunitare, atunci poate că Inamicul le-a atacat folosind un agent biologic.

Târfele nu aveau talentele sau știința medicală necesare pentru a se face invulnerabile, prin urmare voiau să afle secretele imunității Bene Gesseritului, chiar dacă erau nevoite să nimicească planete pentru asta. Erau disperate.

— Erau îngrozite de molimele Inamicului, zise Sheeana.

Duncan se aplecă în față ca să privească imaginea pașnică, dar amenințătoare a lumii-mormânt de dedesubtul lor.

— Sugerezi că Inamicul a descoperit planeta asta chiar și în spatele non-câmpului și a însămânțat-o cu o boală care i-a omorât pe toți?

Sheeana dădu din cap către ecranul mare.

— Trebuie să coborâm acolo și să vedem singuri.

— Nu-i prea înțelept, îi atrase atenția Duncan. Dacă o molimă a omorât fiecare persoană…

— Așa cum a subliniat Miles, noi, Cucernicele Maici, ne putem păzi trupurile împotriva contaminării. Garimi poate merge cu mine.

— E o nesăbuință, exclamă Teg.

— Să fim precauți și atenți nu ne-a dus prea departe în ultimii șaisprezece ani, replică Garimi. Dacă întoarcem spatele ocaziei de a afla ceva despre adevăratul Inamic și despre Onoratele Matres, atunci ne merităm soarta când o să se întoarcă să ne bântuie.

Garimi pilota mica navetă prin atmosfera purificată de timp și pe deasupra metropolei fantomatice. Orașul pustiu era ostentativ și impresionant, alcătuit mai ales din turnuri înalte și clădiri masive, cu un surplus de colțuri. Fiecare structură era excesiv de solidă și exprima o anumită *stridență*, ca și cum constructorii cereau grandoare și respect. Dar clădirile se năruiau.

296

— Extravaganță țipătoare, comentă Sheeana. Trădează lipsă de subtilitate, poate chiar de încredere în propria putere.

În capul ei se trezi vocea antică a Serenei Butler. În Epoca Titanilor, marii tirani cymeci au construit monumente uriașe în onoarea lor înșiși. Așa și-au întărit credința în propria importanță.

Lucruri asemănătoare se întâmplaseră cu mult înainte de asta, presupuse Sheeana.

— Ca oameni, învățăm aceleași lecții de nenumărate ori. Suntem condamnați să ne repetăm greșelile.

Când o surprinse pe Instructoarea Superioară că se uita curioasă la ea, își dădu seama că vorbise cu voce tare.

— Locul ăsta are amprenta incontestabilă a Onoratelor Matres. Risipă

spectaculoasă, dar inutilă. Dominație și intimidare. Târfele îi terorizau pe cei pe care-i cucereau, dar, în final, n-a fost de-ajuns. Chiar și cheltuiala incredibilă pentru a genera un non-

câmp autoîntreținut s-a dovedit inadecvată împotriva Inamicului.

Buzele lui Garimi afișară un zâmbet aspru.

— Cât trebuie să le fi iritat faptul că erau silite să se-ascundă! Să se înghesuie în spatele invizibilității și tot să nu reușească!

Așezară naveta pe sol în mijlocul unei străzi pustii. Se uitară una la alta pentru încurajare și hotărâre interioară, apoi deschiseră ecluza și pășiră în lumea-cimitir. Inspirară amândouă cu precauție. Nori subțiri, cenușii, alergau pe cer ca niște amintiri ale fumului industrial.

Cu ajutorul controlului perfect al sistemului imunitar, surorile își puteau păzi fiecare celulă a corpului și să respingă orice vestigii ale unei molime. Onoratele Matres, cu toate acestea, uitaseră, sau nu avuseseră

niciodată, asemenea talente.

Străzile și terenul de aterizare erau năpădite de ierburi înalte și de buruieni viguroase, care crăpaseră pavajul armat. Tufișuri sălbatice creșteau în forme contorsionate, alcătuite în cea mai mare parte din ghimpi în care o victimă aruncată întâmplător putea fi trasă în țeapă. Arborii pitici semănau cu niște rastele pentru săbii și vârfuri de săgeți. Cândva, presupuse Sheeana, Onoratele Matres trebuie să fi considerat aceste plante ca fiind ornamentale.

Alte excrescențe cioturoase, alcătuite din butuci împletiți, se înălțau ca niște ciuperci leproase.

Orașul nu era tăcut totuși. Bătea un vânt slab, murmurând un cântec mohorât prin ferestrele sparte și ușile pe jumătate dărâmate. Stoluri de păsări cu pene lungi își făcuseră cuib în turnuri și pe acoperișuri. Grădinile, probabil îngrijite pe vremuri de sclavi, se transformaseră într-un haos 297

sălbatic de vegetație. Copacii crescuți necontrolat dislocaseră dalele; din crăpăturile clădirilor ieșeau flori ca niște șuvițe de păr în culori vii. O

sălbăticie brută, răbufnind dintre hotarele sale, cucerise orașul. Planeta se revendicase pe sine cu vioiciune, dansând parcă pe mormintele a milioane de Onorate Matres.

Sheeana înaintă atentă. Metropola asta goală îi dădea o senzație amenințătoare și misterioasă, deși se convinsese că nu mai rămăsese nimeni în viață. Avea încredere în simțurile și reflexele ei Bene Gesserit, că aveau s-o anunțe în caz de pericol, dar poate că ar fi trebuit să-l aducă pe Hrrm cu ea, sau pe unul dintre ceilalți Fiutari, pe post de paznic.

Cele două femei rămaseră în contemplare melancolică, evaluând împrejurimile. Sheeana îi făcu semn însoțitoarei ei.

— Trebuie să găsim un centru de informații, o bibliotecă sau un nucleu de date.

Examină arhitectura din jurul ei. Profilul orașului pe cer arăta descompus și năruit. După un secol sau mai mult fără întreținere, unele dintre turnurile înalte se prăbușiseră. Stâlpi care trebuie să fi avut steaguri colorate în vârf erau acum goi, țesătura fragilă se dezintegrase cu timpul.

— Folosește-ți ochii și ceea ce ai fost învățată, spuse Sheeana. Chiar dacă târfele au provenit din Cucernice Maici fără școală, poate s-au amestecat cu Păstrăvărese refugiate. Sau poate că au cu totul altă origine, dar poartă ceva din istoria noastră în subconștient.

Garimi pufni cu scepticism.

— Cucernicele Maici n-ar fi uitat niciodată atâtea talente de bază, știm de la Murbella că târfele n-au acces la Celelalte Memorii. Nimic în istoria noastră nu explică violența lor absolută și furia nedomolită.

Sheeana nu era convinsă.

— Dacă au venit din Dispersie, târfele au ceva în comun cu istoria umană, cu condiția să ne întoarcem destul în timp. În general, arhitectura se bazează pe premise standard. O bibliotecă sau un centru de informații are o înfățișare diferită de un complex administrativ sau de o locuință privată.

Într-un oraș ca ăsta, o să fie clădiri de afaceri, centre de primire și un soi de sursă centrală de informații.

Cele două merseră pe lângă arborii sterpi cu țepi, examinând structurile pe care le vedeau. Clădirile erau solide ca niște fortărețe, ca și cum populația se temuse că în orice clipă putea fi nevoită să fugă înăuntru și să se protejeze de un atac violent din exterior.

— Orașul ăsta trebuie să fi fost construit înainte de instalarea non-câmpului planetar.

298

— Dar nici măcar cele mai puternice arme și fortificații nu te pot apăra de o epidemie.

Până la căderea nopții, după ce căutaseră în zeci de clădiri întunecate care miroseau a vizuini de animale, Sheeana și Garimi descoperiră un centru de înregistrări care părea să fie mai degrabă centru de detenție decât bibliotecă publică. Aici, înconjurate de ecrane de protecție puternice, o parte dintre arhive rămăseseră intacte. Cele două porniră să sape în cunoștințele din acest loc; puseră în funcțiune bobine de shiga neobișnuite, dar ciudat de familiare, și foi gravate de cristal ridulian.

Garimi se întoarse la navetă să transmită noutăți pe non-navă, să-i informeze pe ceilalți despre ceea ce găsiseră. Când însoțitoarea ei se întoarse, Sheeana stătea serioasă lângă un licuriglob portabil. Ridică foile de cristal.

— Molima care a lovit aici e mai virulentă și mai groaznică decât orice boală consemnată vreodată. S-a răspândit cu o eficiență imposibilă și a avut practic o rată de mortalitate de sută la sută.

— Asta nu s-a mai auzit! Nicio boală nu poate fi atât de…

— Asta a fost. Dovada e-aici.

Sheeana clătină din cap.

— Nici măcar epidemiile înfiorătoare din Jihadul Butlerian nu erau atât de eficiente, iar *acea* epidemie s-a răspândit peste tot și aproape că a pus capăt civilizației umane.

— Dar cum au oprit Onoratele Matres boala odată ce a prins rădăcini aici? De ce n-a infectat pe toată lumea și nu i-a omorât pe toți?

— Încapsulare și carantină. Cruzime totală. Știm că târfele acționează

în celule izolate. Au fugit din teritoriul lor central, mereu înainte, niciodată

înapoi. Nu exista o rețea comercială cooperativă.

Garimi dădu din cap cu răceală.

— Iar violența lor strictă probabil că le-a fost de mare folos. N-ar fi permis nicio greșeală.

Sheeana alese o bobină de shiga și rulă înregistrarea. Imaginea unei Onorate Matre severe își arătă ochii portocalii în aparat. Părea sfidătoare, ținea sus bărbia moale și-și dezvelea dinții. Femeia părea să fie judecată în fața unui tribunal lugubru și a unui public care mârâia. Voci de femei care răcneau de furie se strecurau în înregistrare de pe margini.

— Sunt Onorata Matre Rikka, adeptă de nivelul al șaptelea. Am asasinat zece ca să ajung la acest rang și cer respect!

Strigătele din public nu arătau niciun fel de respect.

— De ce m-ați pus aici, în boxa asta? Știți că am dreptate!

299

— Murim toate! se auzi un alt strigăt.

— E numai vina voastră, ripostă Rikka. Ne-am atras singure soarta asta asupra noastră! L-am provocat pe Inamicul cu Multe Fețe!

— Suntem Onorate Matres! Suntem stăpâne pe situație! Luăm ce vrem!

Armele furate ne vor face invincibile!

— Serios? Uite cu ce ne-am ales din asta!

Rikka ridică brațele goale să arate leziunile închise la culoare care-i acopereau pielea.

— Uitați-vă bine, pentru că o veți căpăta și voi, toate!

— Executați-o! țipă cineva. Moartea Lungă!

Rikka își dezveli dinții într-un rânjet sălbatic.

— În ce scop? Știți că o să mor oricum în curând.

Își arătă iar leziunile de pe brațe.

— La fel și voi toate.

În loc să răspundă la întrebare, o femeie judecător foarte bătrână ceru să se supună la vot, iar Rikka chiar fu condamnată la Moartea Lungă.

Sheeana nu putea decât să-și închipuie ce însemna asta. Onoratele Matres erau destul de odioase; ce ar fi putut concepe drept cea mai rea moarte posibilă?

— De ce n-au crezut-o? întrebă Garimi. Dacă molima se răspândea în jurul lor, târfele trebuie să fi știut că Rikka avea dreptate.

Sheeana clătină cu tristețe din cap.

— Onoratele Matres n-ar admite niciodată slăbiciunea sau mortalitatea. Mai bine să se repeadă la cineva socotit dușman decât să

accepte că vor muri oricum.

— Nu le înțeleg pe femeile astea, comentă Instructoarea Superioară.

Mă bucur că n-am rămas în Canonicat.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată de unde au venit inițial târfele, spuse Sheeana. Dar nu doresc câtuși de puțin să locuiesc în mormântul lor.

Din câte putea spune, molima părea să se fi stins de la sine; devorase fiecare victimă disponibilă și apoi nu mai lăsase nimic de infectat.

— Și eu vreau să plecăm din locul ăsta.

Garimi își stăpâni un fior, apoi păru jenată de asta.

— Nici măcar eu n-aș lua în considerare locul ăsta ca pe o casă nouă

pentru noi. Rămășițele morții vor rămâne în atmosferă vreme de secole de-acum încolo.

Sheeana fu de acord. Ca să-i întărească părerea, Teg raportă din non-navă că sateliții care generau câmpul planetar de

invizibilitate cedau. În câțiva ani, ecranul avea să se stingă de tot. Și, din moment ce Inamicul găsise 300

și distrusese deja această lume, ea și cei care o urmau n-aveau să fie aici la adăpost și invizibile pentru vânători.

Sheeana și Garimi adunară documentația găsită, părăsiră centrul de detenție și depozitul de înregistrări și se întoarseră în grabă la navetă, în bezna tot mai deasă.

301

„Informațiile sunt întotdeauna disponibile, dacă cineva este dornic să meargă până

la capăt pentru a le obține.“

Manualul Mentatului

Onoratele Matres voiau totul, iar Uxtal se temea că cele opt cuve axolotl noi din Bandalong n-aveau să fie destule. Curând, așa cum îi ordonaseră Hellica și Navigatorul Edrik, avea să decanteze opt ghola al Maestrului Tleilaxu Waff, Mașeicul, Maestrul Maeștrilor, care fusese depozitat în camera ororilor pe care o avea Hellica. Opt șanse de a recupera cunoașterea pierdută a producției de melanj.

Dacă asta nu funcționa, putea să mai facă încă opt, un flux constant de posibile reîncarnări, toate pentru a obține un set de amintiri, o cheie pentru cunoștințele pe care Uxtal nu le putea descifra singur.

Matre Superioară îi dăduse Rătăcitului Tleilaxu tot ce avea nevoie, iar Navigatorul o plătise bine pentru eforturi. Dar problema nu era atât de simplă. După ce scotea copiile identice ale lui Waff din aceste pântece, Uxtal trebuia să le aducă la maturitate și apoi să le declanșeze amintirile și cunoștințele din viețile trecute. Ca un om cu o rangă, care voia să spargă o ladă încuiată.

Dar nici acesta nu era un proces ușor. Nici măcar baronul Harkonnen care avea doisprezece ani nu se trezise încă. Din fericire, asta nu mai era problema lui, din moment ce Khrone hotărâse să îndeplinească singur sarcina pe Dan.

Acum, în plimbarea sa obișnuită de inspecție printre palidele cuve axolotl, Uxtal se simțea satisfăcut în timp ce examina pântecele cărnoase rotunjite, membrele atrofiate, fețele atât de

înmuiate, încât arătau ca niște saci de piele. Trupurile de femei puteau fi *lucruri* atât de folositoare…

Uxtal impusese deja o viteză nesăbuită creației noilor ghola ai Maestrului Tleilaxu. Conștient de curgerea necontenită a timpului și de disperarea crescândă a Navigatorilor Ghildei și a Matrei Superioare Hellica, hotărâse că viteza era mai importantă decât perfecțiunea. Folosise un proces interzis, instabil, de accelerare, derivat din trăsături genetice asociate cu o boală a îmbătrânirii cândva incurabilă. Ca rezultat, cei opt Waff aveau să se nască după numai cinci luni în uter și, odată decantați, aveau să trăiască cel mult două decenii. Urmau să crească repede și dureros, apoi să se stingă.

302

Uxtal considera soluția lui destul de inovatoare. Nu-i păsa de acești ghola sau de câți avea să consume înainte de a obține informațiile necesare.

Nu avea nevoie decât ca unul să supraviețuiască și să se trezească.

Oricând altcândva, s-ar fi simțit important, un bun vital, dar nici Onoratele Matres, nici Navigatorul nu păreau să-l respecte. Poate că ar fi trebuit să ceară respect și să insiste să fie mai bine tratat. Putea refuza să

mai lucreze. Putea să ceară ce i se cuvenea…

— Încetează să mai visezi cu ochii deschiși, omulețule, se răsti Ingva.

Aproape că leșină de frică și-și mută iute privirea în altă parte.

— Da, Ingva. Mă concentrez. E o muncă foarte delicată.

Nu mă poate omorî! Știe și ea!

— Fără greșeli, îl avertiză bătrâna vânjoasă.

— Fără greșeli. O treabă perfectă.

Era mult prea speriat ca să facă o greșeală.

Avu un frison la gândul vechilor copii ale lui Waff în moarte cerebrală

și legate de mesele înclinate. *Fabrici de spermă.* Și situația lui, deși infernală, ar fi putut fi mult mai rea. Da, ar fi putut fi mai rea. Încercă să-și aducă un zâmbet optimist pe buze, dar nu găsi în el puterea necesară.

Ingva alunecă în spatele lui și se uită la cuva axolotl care fusese cândva o Onorată Matre rănită.

— Respiri prea mult peste ele. Le-ai putea contamina. Sperii fetușii.

— Cuvele cer monitorizare atentă.

În ciuda eforturilor de a-și stăpâni teama, glasul i se auzi ca un scheunat.

Femeia își lipi de el trupul sfrijit, încercând tehnici de seducție de Onorată Matre, deși trupul îi arăta ca o epavă răsucită.

— Ce risipă că Matre Superioară a refuzat să te înrobească! Dacă

Hellica nu te vrea, e timpul să te fac propria mea jucărie.

— Ei… nu i-ar plăcea asta, Ingva. Te asigur.

I se făcuse greață.

— Hellica n-o să fie o veșnicie Matre Superioară. Cineva s-ar putea s-o asasineze foarte curând. Între timp, te-aș face să muncești mai mult, omulețule. Asta mi-ar câștiga mai mult respect, mi-ar îmbunătăți poziția de putere, indiferent ce se întâmplă.

Din fericire, printre mirosurile chimice din laboratoarele axolotl pătrunseră zgomote și un iz pătrunzător, care o distraseră pe Ingva. Un bărbat murdar, îmbrăcat în haine murdare, împingea cu ochii plecați un cărucior murdar de-a lungul sălii sterile.

303

— Livrarea comenzii de carne de limorc, strigă fermierul obidit.

Proaspăt tăiat, încă sângerează!

Ingva îi dădu drumul lui Uxtal, se îndreptă trufașă către bărbat și-și vărsă mânia asupra lui.

— Te așteptam în urmă cu o oră! Sclavii au nevoie de timp să ne pregătească ospățul pentru diseară.

Pierzându-și interesul pentru Uxtal, femeia se duse să se ocupe de carne. Pe el îl trecu un frison și încercă să împiedice să i se vadă pe față

repulsia și ușurarea.

304

„Mintea umană nu este o ghicitoare care trebuie rezolvată, ci un cufăr cu comori pe care să îl deschidem. Dacă nu putem sparge lacătul, atunci trebuie să-l sfărâmăm cu totul.

În ambele cazuri, bogățiile dinăuntru vor fi ale noastre."

KHRONE, comunicat către Dansatorii-Față

O furtună rece mătura oceanele de pe Caladan. Valurile se spărgeau de pietrele negre colțuroase, mult mai jos de castelul restaurat. Pescarii locali aduseseră bărcile la mal și le legaseră la docuri, apoi se cuibăriseră acasă, cu familiile. În umbrele încețoșate ale memoriei culturale, strămoșii lor caladanieni își iubiseră ducele, dar nu păstrau același respect pentru străinii care reconstruiseră străvechiul edificiu și se mutaseră în el.

Ferestrele de plaz ale castelului erau sigilate împotriva violenței furtunii.

Dezumidificatoare curățau umezeala lipicioasă mereu prezentă din aer, generatoare termice funcționau în spatele unor focuri holografice orbitoare, ridicând temperatura la un nivel confortabil.

Într-o cameră cu pereți de piatră în care domnea o lumină artificială

crudă, Khrone așeză instrumentele de tortură și-l chemă pe baronul ghola.

Micul Paolo era la adăpost, în propriul apartament din alt sat, departe de locurile unde l-ar fi putut găsi oricine. Astăzi era totuși ziua baronului Vladimir Harkonnen.

Trimișii oribil augmentați de stăpânii din afară stăteau în picioare lângă unul dintre zidurile de piatră, de unde observau și înregistrau. Aveau chipurile palide, cu excepția peticelor stacojii de carne vie și de răni nevindecate pe unde treceau tuburi și implanturi. Aparatura scotea bolboroseli și șuierături care distrăgeau atenția. Observatorii fuseseră aici, mereu cu ochii pe Khrone și pe proiectul lui favorit, de ani întregi. În fiecare zi, se aștepta ca unul dintre ei să sufere un colaps și să se destrame, dar oamenii peticiți rămâneau neschimbați, urmărind, așteptând.

Astăzi avea să le arate un succes.

Trei asistenți Dansatori-Față îl escortară pe tânărul ghola trufaș. Sub înfățișare de gardieni, aleseseră să arate ca niște brute musculoase care puteau frânge un gâtlej cu două degete. Tânărul Vladimir era ciufulit, ca și cum ar fi fost trezit dintr-un somn agitat. Cu o expresie plictisită, roti privirea prin încăperea cu pereți de piatră.

— Mi-e foame.

305

— Mai bine nu mănânci. Mai puține șanse să vomiți, zise Khrone. Pe de altă parte, încă un fluid corporal în plus sau în minus n-o să conteze prea mult până la sfârșitul zilei.

Vladimir se eliberă de mătăhăloșii gardieni Dansatori-Față. Ochii i se mutară dintr-o parte în alta, bănuitori, sfidători. Când văzu lanțurile, masa și dispozitivele de tortură, băiatul ghola zâmbi anticipând distracția.

— Astea-s pentru tine.

Ochii lui Vladimir se luminară.

— O să învăț azi tehnica jupuirii? Sau ceva mai puțin mizerabil?

— *Tu* vei fi victima.

Înainte ca băiatul să apuce să reacționeze, gardienii îl traseră către masă. Khrone se aștepta să vadă panica pe fața rotundă. În loc să înjure, să

urle sau să se zbată, băiatul se răsti:

— Cum să am încredere că știi ce faci? Sau că n-o să greșești ceva?

Pe fața lui Khrone se formă un surâs blajin, patern.

— Învăț repede.

Trimișii peticiți din Exterior schimbară priviri scurte, apoi continuară

să-l privească pe Vladimir, să înregistreze fiecare clipă. Khrone se aștepta să

dea un spectacol bun pentru îndepărtații lor stăpâni. Gardienii musculoși legară solid brațele tânărului în chingi, apoi îi prinseră gleznele în cătușe.

— Nu atât de strâns încât să nu se poată zbate și zvârcoli, dădu Khrone instrucțiuni. Asta ar putea fi o parte importantă a procesului.

Vladimir înălță capul și se întoarse către zâmbitorul Khrone.

— O să-mi spui ce intenționezi să faci? Sau ghicitul face parte din joc?

— Dansatorii-Față au hotărât că a venit timpul să-ți trezim amintirile.

— Bine. Începeam să-mi pierd răbdarea.

Ghola ăsta avea un talent straniu de a spune lucruri neașteptate pentru a dezorienta pe oricine ar fi încercat să-l domine. Simplul lui zel ar fi putut fi un obstacol pentru declanșarea unei crize suficient de puternice.

— Și stăpânii mei o cer, continuă Khrone pentru urechile trimișilor care stăteau la perete. Te-am creat pentru un singur scop. Trebuie să-ți recapeți amintirile, trebuie să fii *baronul*, înainte de a sluji acestui scop.

Vladimir chicoti.

— De ce să-mi bat capul?

— E o sarcină pentru care ești extraordinar de potrivit.

— Atunci de unde-o să știi c-o să *vreau* s-o fac?

— O să te facem noi să vrei. Nu te teme.

306

Vladimir râse din nou, în timp ce o bandă mai groasă îi era strânsă

peste piept. Țepușe lungi îi mușcară din carne pentru a încuraja durerea, iar Khrone o strânse mai tare.

— Nu mi-e frică.

— Putem schimba asta.

Khrone făcu semn, iar asistenții Dansatori-Față aduseră Cutia Agoniei.

Știa de la vechii tleilaxu că durerea era o componentă necesară în restabilirea amintirilor unui ghola. Ca Dansator-Față cu o cunoaștere precisă

și intimă a sistemului nervos uman și a centrilor durerii, Khrone simțea că

se ridică la înălțimea sarcinii.

— Fă tot ce poți mai rău!

Băiatul dădu drumul unui chicotit gutural.

— Dimpotrivă, o să fac tot ce pot mai bine.

Cutia era un dispozitiv arhaic, folosit de Bene Gesserit pentru provocare și testare. Fețele plate erau gravate cu simboluri de neînțeles, incizii în zigzag și modele complexe.

— Asta te va sili să te explorezi singur.

Khrone strecură în deschizătură mâna palidă, tremurătoare, a lui Vladimir.

— Conține agonie, în forma ei cea mai pură.

— Abia aștept.

Khrone știa că va fi o provocare interesantă.

Vreme de mii de ani, tleilaxu creaseră ghola și, din vremea lui Muad'Dib, îi treziseră printr-o combinație de tortură psihică și

durere fizică, menite să împingă mintea și trupul către o criză fundamentală. Din nefericire, nici măcar Khrone nu știa exact ce se cerea pentru a îndeplini acest lucru. Poate că ar fi trebuit adus jalnicul Uxtal din Bandalong pentru acest eveniment, deși se îndoia că Rătăcitul Tleilaxu l-ar fi putut ajuta prea mult. Baronul ghola era deosebit de copt pentru redeșteptare. Era mai bine să procedeze energic. Khrone băgă o a doua cutie pe cealaltă mână a lui Vladimir.

— Asta-i. Savurează procesul.

Khrone declanșă ambele dispozitive, iar corpul tânărului se smuci și răsuci. Fața lui Vladimir se albi, buzele încrețite îi stăteau lipite de dinți, ochii i se închiseră strâns. Spasmele îi scuturau fața, pieptul, brațele.

Vladimir încercă să-și scoată mâinile. Trebuia să simtă tortură pură, deși Khrone nu simțea niciun miros de carne arsă, nu observa nicio parte a corpului vătămată; asta era frumusețea Cutiei. Inducția nervoasă putea 307

evoca o durere insuportabilă și n-avea nevoie să se oprească până când mintea victimei nu era supraîncărcată.

— Asta s-ar putea să dureze, spuse Khrone, o șoaptă blândă aproape de fruntea asudată a băiatului.

Mări nivelul de durere.

Vladimir se cutremură. Buzele i se retraseră într-un rictus, dar nu țipă.

Ca apa dintr-un furtun cu presiune mare, agonia se revărsa în corpul băiatului ghola.

În continuare, Khrone înfipse ace în gâtul lui Vladimir, în piept și în coapse, extrăgând substanțele chimice bogate în adrenalină, care puteau fi folosite ca precursoare pentru înlocuitorul portocaliu de mirodenie al Onoratelor Matres. Creat cu o asemenea intensitate și puritate, Khrone era sigur că putea vinde produsul Onoratelor Matres de pe Tleilax. Chiar Matre Superioară avea să-l considere probabil o recoltă bună. Putea conta întotdeauna pe nevoile nesățioase ale târfelor lui Hellica. Sub privirea atentă

a trimișilor augmentați, Khrone avea să demonstreze o eficiență dublă.

După ce tortura continuă ore întregi, Khrone deconectă Cutiile și se uită în ochii încețoșați ai tânărului Harkonnen, lac de sudoare.

— Facem asta doar ca să te ajutăm.

Băiatul se uită la el cu ochii goi. În ochii negri, ca de păianjen, nicio străfulgerare de amintire trezită.

— Nu… atât… de ușor.

Khrone înlocui Cutiile de pe mâinile lui. Aproape fără să se mai gândească, ordonă ca încă două să fie puse în jurul picioarelor goale ale băiatului. Patru agonii insuportabile aveau să-l lovească. Durerea era pură și nefiltrată, garnisită cu adrenalină și asezonată cu chinuri. Tortura continua să bată la porțile minții lui Vladimir, căutând să elibereze amintirile încuiate.

Dar nimic nu se schimbă.

Când veni vremea cinei, Khrone îi invită pe reprezentanții peticiți să i se alăture. Ieșiră din cameră și se așezară în sufragerie, ascultând bubuiturile furtunii de afară. Pentru că se așteptase să sărbătorească

succesul, Khrone comandase un ospăț lung și complicat; acum mâncară

toate felurile rafinate, apoi se întoarseră, după mai multe ore, în încăperile de jos. Vladimir continua să zvâcnească, dar nu dădea niciun semn că ar fi devenit el însuși.

— Asta ar putea ține zile-ntregi, îi avertiză Khrone pe delegații augmentați.

— Atunci va ține zile întregi, răspunseră ei.

308

Dansatorul-Față începu să-și pună la îndoială propriile ipoteze, dându-și seama de o problemă pe care n-o anticipase: durerea fizică nu era același lucru cu durerea mentală. Cutiile Agoniei s-ar fi putut să nu fie de ajuns.

Când se uită în jos la Vladimir, care se zvârcolea, cu hainele leoarcă de sudoare și cu surâsul sfidător pe fața roșie, Dansatorul-Față descoperi o altă

problemă posibilă. Tortura ar fi putut fi ineficace pentru purul și simplul fapt că acestui ghola *îi plăcea*.

309

NOUĂSPREZECE ANI

DUPĂ EVADAREA DIN CANONICAT

310

„Cei care cred că văd cel mai clar sunt deseori mai orbi decât restul."

Aforism Bene Gesserit

Sheeana dansa din nou printre viermi, așa cum făcuse când era copil, pe Rakis. În cala uriașă de mărfuri a non-navei *Ithaca,* cele șapte creaturi se ridicau în jurul ei, se răsuceau și-și unduiau trupurile ca niște metronomuri flexibile. Formau un public bizar, în timp ce Sheeana bătea din picioarele goale, flutura mâinile și se rotea pe creasta unei dune.

Printre oamenii de pe Rakis, dansul sacru fusese numit Siaynoq.

Stârnea praf și nisip cu mișcările ei frenetice și se pierdea pe sine. Siaynoq îi ardea până la capăt emoțiile și excesul de energie nepotolită. Intensitatea era suficientă ca să-i alunge îndoielile din minte și nefericirea din inimă.

Ca răspuns la dansul ei, viermii se traseră mult deasupra și se legănară. Sheeana își înteți efortul. Picături de sudoare îi zburau de pe frunte și-i umezeau părul încâlcit. Trebuia să-și purifice gândurile, să ardă

teama și îndoiala din minte.

Cu trei ani în urmă, după ce părăsiseră planeta Onoratelor Matres, moartă din cauza molimei în spatele non-câmpului ei din ce în ce mai slab, Sheeana simțise spectrul întunecat al descurajării cum îi creștea în minte. O

lume plină de femei moarte, împreună cu discipolii și sclavii lor, nimiciți de ceva ce nu înțelegeau, ceva care-i lovise de unde nu se așteptau.

Sheeana știa că detestatele Onorate Matres meritau orice pedeapsă

oribilă pe care o atrăseseră asupra lor. Dar până la ultima persoană de pe o întreagă planetă? Cu siguranță, nu toți meritaseră să moară într-un asemenea mod înfiorător.

Și asta era o singură lume. Câte alte fortărețe fuseseră pustiite de molimele Inamicului? Câte trilioane pieriseră de o boală cu rata mortalității de sută la sută? Și câți alții o să mai omoare Inamicul acum, că târfele fugiseră, ca o haită de câini sălbatici, în Vechiul Imperiu vulnerabil, atrăgând incredibilul dușman cu mirosul lor?

Sheeana se împiedică pe nisipul moale în timpul dansului. Își recăpătă

echilibrul, făcu un salt înapoi și-și continuă rotirile. În ciuda efortului, nu găsea pacea interioară pe care o căuta cu disperare. Dansul nesfârșit îi limpezea doar ideile tulburătoare. Răsuflarea grea de melanj a viermilor de nisip plutea în jurul ei precum ceața unei furtuni tot mai apropiate.

În pragul epuizării totale, Sheeana se prăbuși pe nisip. Mai întâi își lăsă

genunchii să se îndoaie, apoi se rostogoli, cu răsuflarea adâncă și fierbinte.

311

Rămase întinsă pe spate, cu ochii în sus, la tavanul înalt al calei. O dureau mușchii, membrele îi tremurau. Cu ochii închiși, își simțea inima bătând în ritmul unor tobe de război imaginare. Avea să trebuiască să consume mult melanj ca să-și revină.

Una dintre creaturi veni mai aproape, iar Sheeana simți cum vibra nisipul sub ea. Se ridică în capul oaselor când monstrul alunecă pe lângă ea, împinse o movilă de nisip și apoi se opri. Găsind un ultim strop de energie înăuntrul ei, se împinse în față și se rezemă de inelele tari, curbate, ale viermelui. Erau incrustate cu praf și simțea soliditatea acestei făpturi, puterea pe care o emana.

Ridică brațul și-l rezemă de o latură a fiarei, dorindu-și doar să se urce pe segmentele viermelui și să-l călărească până la

orizont. Dar aici, în non-navă, orizontul, carcasa, nu era prea departe.

— Bătrâne Shaitan, mi-aș dori să am cunoașterea ta…

Cu multă vreme în urmă, când Maestrul Tleilaxu Waff, cel care zâmbea mereu prostește, și cucernica Maică Odrade călăriseră prin deșertul de pe Rakis, un vierme de nisip îi dusese intenționat la rămășițele pustii ale vechiului Sietch Tabr. Înăuntru, Odrade găsise un mesaj ascuns de la Leto al II-lea. Cu preștiința lui incredibilă, Împăratul-Zeu prevăzuse acea întâlnire din viitorul foarte îndepărtat și lăsase vorbe special pentru Odrade.

Cu o asemenea preștiință, cum de nu prevăzuse Împăratul-Zeu distrugerea Rakisului – sau o prevăzuse? Își făcuse Tiranul propriile planuri? Cât de departe se întindea Poteca de Aur? Fusese previziunea lui supranaturală responsabilă pentru salvarea ultimului vierme de către Sheeana, astfel încât să se poată reproduce pe o lume nouă, Canonicatul? Cu siguranță, Leto al II-lea nu prevăzuse Onoratele Matres sau Inamicul cu Multe Fețe.

Sheeana se întrebă dacă tot mai vedea prea puțin din tabloul general.

În ciuda strădaniilor lor, poate că urmau fără să știe un plan încă și mai amplu, pe care Împăratul-Zeu îl trasase pentru ei.

Sheeana simți perla de conștiință a lui Leto al II-lea în puternicul vierme de nisip lipit de ea. Se îndoia că orice plan alcătuit de Bene Gesserit sau de Onoratele Matres chiar putea fi mai preștient decât Împăratul-Zeu însuși.

Dragonii deșertului începură să vânture din nou nisipul. Sheeana se uită în sus, către fereastra de plaz, și văzu acolo două siluete care o priveau.

312

„Pământul e ceva solid, pe care-l poți ține în mână. Folosindu-ne știința și pasiunea, îl putem modela, îi putem da formă și putem crea viață. Poate exista o sarcină

mai bună pentru orice persoană?“

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES,

petiție către împăratul Elrood al IX-lea, înregistrări antice **D**in galeria înaltă de observație de deasupra calei, doi băieți se uitau la Sheeana și la viermii de nisip prin fereastra de plaz plină de praf.

— Dansează, zise Stilgar, care avea opt ani, cu venerație limpede în glas. Iar Shai-Hulud dansează cu ea.

— Reacționează doar la mișcările ei. Am găsi o explicație rațională

dacă am studia-o destul.

Liet-Kynes era cu un an mai mare decât însoțitorul lui, care era uimit la vederea dansului. Kynes nu putea să nege că Sheeana făcea cu viermii lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea face.

— Să nu-ncerci să faci și tu asta, Stilgar.

Chiar și când Sheeana nu era în cală cu fiarele uriașe, cei doi mici prieteni veneau deseori în galeria de observație și-și lipeau fețele de fereastra de plaz, ca să se uite la nisipul vălurit. Acest petic minuscul de deșert captiv îi chema. Kynes făcu ochii mici și-și lăsă vederea să se încețoșeze, ca să facă să dispară pereții calei, astfel încât să-și poată închipui un peisaj mult mai vast.

În timpul lecțiilor intensive cu Instructoarea Superioară Garimi, Kynes văzuse imagini istorice de pe Arrakis. Dune. Cu o curiozitate pătrunzătoare, tânărul Kynes se cufundase adânc în înregistrări. Misterioasa planetă-deșert părea să-l cheme, ca și când ar fi făcut parte integrantă din memoria lui genetică. Setea lui de a căuta cunoașterea era de nepotolit și voia să știe mai mult decât fapte seci despre viața trecută. Voia să *trăiască* iar. De-a lungul întregii lui vieți renăscute, surorile Bene Gesserit îl instruiseră pe el și pe ceilalți copii ghola pentru această posibilitate.

Tatăl lui, Pardot Kynes, primul Planetolog Imperial oficial trimis pe Arrakis, concepuse marele vis de a transforma pustiul într-o grădină uriașă.

Pardot pusese fundația unui nou Eden, recrutând fremenii pentru a face primele plantări și amenajând peșteri mari, sigilate, unde erau crescute plante. Tatăl lui Kynes murise în timpul prăbușirii neașteptate a unei peșteri.

Ecologia e periculoasă.

313

Datorită muncii și resurselor investite de Muad'Dib și de fiul lui, Leto al II-lea, Dune devenise, până la urmă, luxuriantă și verde. Dar, ca o consecință

crudă a umezelii în exces, care devenise otrăvitoare, toți viermii de nisip muriseră. Mirodenia se împuținase atât de mult, încât rămăsese aproape doar o amintire. Apoi, după trei mii cinci sute de ani de domnie a Tiranului, viermii de nisip s-au întors din corpul lui Leto, inversând progresul ecologic și reinstaurând deșertul întins pe Arrakis.

Ce anvergură! Indiferent câte stricăciuni făceau pe Arrakis conducătorii, armatele și guvernele, planeta se refăcea singură, dacă avea destul timp la dispoziție. Dune era mai puternică decât ei toți.

Stilgar spuse:

— Doar să privesc deșertul mă liniștește. Nu-mi *amintesc*, nu tocmai, dar știu că locul meu e aici.

Kynes se simțea și el împăcat când se uita la această mostră dintr-o planetă de mult pierdută. Și locul lui era pe Dune. Datorită metodelor de instruire avansate ale Bene Gesseritului, studiase deja cât de multe informații de fond putuse găsi și învățase despre procesele ecologice și despre știința planetologiei. Multe dintre tratatele originale și, în continuare, clasice asupra subiectului fuseseră scrise chiar de tatăl lui, depozitate în arhivele imperiale și păstrate vreme de milenii de Comunitatea Surorilor.

Stilgar frecă fereastra de observație cu palma, dar praful era lipit pe interiorul plazului.

— Aș vrea să intru acolo cu Sheeana. Cu multă vreme în urmă, știam cum să călăresc viermii.

— Aceia erau altfel de viermi. Am comparat înregistrările. Aceștia provin din păstrăvii de nisip născuți din dezintegrarea lui Leto al II-lea. Sunt mai puțin teritoriali, dar mai primejdioși.

— Sunt tot viermi, ridică Stilgar din umeri.

Jos, pe nisip, Sheeana se oprise din dans și se odihnea rezemată de un vierme. Ridică ochii, ca și cum ar fi știut că cei doi băieți ghola erau în camera de observație și se uitau la ea. În timp ce continua să-i fixeze cu privirea, cel mai mare dintre viermi înălță și el capul, simțind că erau acolo.

— Se întâmplă ceva, observă Kynes. Nu i-am mai văzut niciodată să

facă așa.

Sheeana se feri puțin când cei șapte viermi se adunară, se urcară unul peste celălalt și se răsuciră într-o singură entitate mai mare, care se înălță

suficient de sus încât să ajungă la fereastra de plaz.

Stilgar se trase deoparte, mai mult din respect, decât de frică.

314

Sheeana se cățără pe o latură a creaturilor încolăcite până sus, pe cel mai înalt cap inelat. În timp ce băieții ghola o urmăreau uluiți, ea își reluă

rotirile pentru câteva clipe, dar acum se afla în vârful capului viermelui, atât dansatoare, cât și călăreață. Când se opri, turnul de viermi se separă și se descolăci în cele șapte componente inițiale, iar Sheeana călări unul dintre ei până înapoi pe sol.

Niciunul dintre băieții ghola nu scoase niciun cuvânt vreme de câteva minute. Se uitau unul la altul cu zâmbete largi de uimire.

Dedesubt, Sheeana, istovită, își târa picioarele către lift. Kynes se gândi să inventeze o scuză ca să fugă jos și să stea de vorbă cu ea cât era proaspăt sosită de pe nisipuri, așa cum ar fi trebuit să facă un bun planetolog. Voia să-i simtă pe trup mirosul de cremene al viermilor. Ar fi foarte interesant și potențial instructiv. El și Stilgar tânjeau amândoi să înțeleagă cum reușea să

controleze creaturile, deși fiecare avea un motiv diferit pentru care voia să

știe. Kynes îi urmări plecarea cu privirea.

— Chiar și după ce o să ne recăpătăm amintirile, tot o să fie un mister pentru noi.

Nările lui Stilgar fremătară.

— Shai-Hulud n-o devorează. Asta-i de-ajuns pentru mine.

315

„O să ai parte de patru morți: moartea cărnii, moartea sufletului, moartea mitului și moartea rațiunii. Și toate aceste morți conțin semințele reînvierii.“

LETO ATREIDES AL II-LEA, Înregistrările de la Dar-es-Balat
Viața lui Doria devenise ridicolă, așa cum îi amintea Bellonda-dinăuntru fără încetare.

Te-ngrași și tu, zise cealaltă Cucernică Maică.

— E vina ta! se răsti Doria.

Era adevărat, câștigase în greutate, și încă semnificativ, deși își continuase antrenamentul și exercițiile viguroase. În fiecare zi își monitoriza metabolismul cu propriile tehnici interioare, dar în zadar. Corpul ei cândva suplu și vânjos dădea semne vizibile de rotunjire.

— Atârni ca un pietroi înăuntrul meu!

O auzea pe Bellonda chicotind în propriul cap.

Bombănind în sinea ei cât mai încet cu putință, fosta Onorată Matre urca greoaie panta unei dune mici, abia înaintând prin nisipul afânat.

Cincisprezece alte surori veneau în urma ei, în salopete identice. Flecăreau între ele, în timp ce citeau cu voce tare de pe instrumentele și hărțile pe care le aveau cu ele. Grupului ăstuia chiar îi *plăcea* să facă o treabă atât de mizerabilă.

Aceste recrute de la operațiunile cu mirodenie făceau cu regularitate măsurători spectrale și de temperatură a nisipului, cartografiau filoanele înguste de mirodenie și depozitele limitate. Măsurătorile erau trimise stațiunilor de cercetare a deșertului, apoi combinate cu observațiile la prima mână, ca să determine cele mai bune amplasamente pentru recoltare.

Pe măsură ce umezeala liberă a planetei se diminua drastic, viermii din ce în ce mai mari produceau, în sfârșit, mai mult melanj, mai mult „produs“, așa cum se exprima Maica Comandant. Era nerăbdătoare să exploateze avantajul Noii Comunități, să plătească pentru încărcăturile uriașe de armament care erau asamblate pe Richese și să mituiască Ghilda să ușureze pregătirile de război aflate în curs. Murbella cheltuia belșugul de melanj și de gemone la fel de repede pe cât soseau, apoi cerea din ce în ce mai multe.

În spatele lui Doria, două tinere recrute Valkirii exersau manevre de luptă pe nisipul moale, atacau și se apărau. Femeile trebuiau să-și adapteze tehnicile în funcție de cât de abrupte erau pantele dunelor, de praful afânat sau de nisipul bătătorit, de obstacolele îngropate, reprezentate de copacii morți.

316

Simțind sângele fierbinte al trecutului de Onorată Matre, Doria ar fi preferat să se bată și ea. Poate că avea să i se permită să intre în atacul final asupra Tleilaxului, oricând ar fi decis Murbella că a adunat destule trupe pentru marea bătălie. Ce victorie ar fi! Doria ar fi putut lupta pe Buzzell, pe Gammu, pe oricare dintre recentele câmpuri de bătălie. Ar fi fost o excelentă

Valkirie, iar acum abia dacă era ceva mai mult decât… decât un administrator! De ce nu i se dădea voie să verse sânge pentru Noua Comunitate a Surorilor? Lupta era cel mai mare talent al ei.

Prinsă în capcana funcției sale, Doria continua să iasă în deșert, dar devenise nerăbdătoare de-a lungul anilor. Sunt condamnată să dădăcesc planeta asta o veșnicie? Asta mi-e pedeapsa pentru singura greșeală de a o fi omorât pe bătrâna Bellonda cea grasă?

Ah, acum recunoști că a fost o greșeală? o împunse vocea enervantă

dinăuntru.

Taci, neghioabă bătrână și umflată!

Nu putea fugi niciodată de Bellonda din mintea ei. Zeflemeaua continuă îi amintea lui Doria de propriile cusururi și chiar îi oferea sfaturi nedorite despre cum să le corecteze. La fel ca

Sisif, Doria avea să urce bolovanul ăsta pe deal pentru tot restul vieții. Iar acum descoperea că și trupul i se îngrășa.

În mintea ei, Bellonda chiar părea să murmure. Dintr-odată, glasul interior zise: În vremuri străvechi, pe Terra, oamenii aveau ceva care se numea sonerie1, la care un vizitator suna când ajungea la o ușă.

— Și ce? rosti Doria cu voce tare, apoi întoarse repede fața de la recrute, care se uitară curioase la ea.

Așadar ăsta-i numele nostru combinat: Doria-Bellonda. DorBell. Ding-dong, ding dong, pot să intru?

Nu, naiba să te ia! Pleacă!

Clocotind, Doria se concentră asupra instrumentelor de analiză. De ce nu putea Maica Comandant să găsească un planetolog specializat undeva, prin toate lumile supraviețuitoare ale omenirii? Pe scanere văzu doar numere și diagrame electronice care n-o interesau cu adevărat.

În fiecare zi, vreme de șase ani exasperanți, Doria scrâșnise din dinți și încercase să nu bage în seamă sâcâiala interioară a lui Bellonda. Era singurul 1 Joc de cuvinte intraductibil: în engleză *doorbell* („sonerie") trimite la numele personajelor Doria și Bellonda (n. red.).

317

mod în care putea să-și vadă de treburile ei. Murbella îi ceruse să se supună

nevoilor surorilor, dar, la fel ca atât de multe concepte Bene Gesserit,

„supunerea" mergea mai bine în teorie decât aplicată în practică.

Maica Comandant reușise să le modeleze pe celelalte în ceea ce dorea, să creeze Noua Comunitate a Surorilor, chiar să reinstruiască și să

încorporeze unele dintre Onoratele Matres rebele capturate. Deși Doria se insinuase într-o poziție de putere alături de Murbella, nu putea să-și suprime complet violența naturală, întipărită în firea ei, reacțiile iuți și decisive care aveau deseori ca rezultat vărsarea de sânge. Compromisurile nu-i stăteau în

fire, dar instinctul de supraviețuire îi dicta să devină ceea ce voia Maica Comandant. *Naiba s-o ia! Chiar a reușit să mă facă Bene Gesserit până la urmă?*

Bellonda-dinăuntru chicoti din nou.

În ultimă instanță, Doria se întrebă dacă avea să fie nevoită s-o înfrunte chiar pe Murbella. De-a lungul anilor, multe altele o provocaseră pe Maica Comandant și toate muriseră în această încercare. Doria nu se temea pentru viața ei, dar se temea de posibilitatea de a lua hotărârea greșită. Da, Murbella era severă și înnebunitor de imprevizibilă, dar, după aproape două

decenii, nu era prea clar dacă schema ei de unire fusese o greșeală.

Dintr-odată, Doria își luă gândurile de la propriile preocupări și observă movilele îndepărtate de nisip în mișcare, vălurele care veneau tot mai aproape.

Vocea lui Bellonda îi reproșă: Ești la fel de oarbă pe cât de proastă? Ai stârnit viermii cu toată tropăiala asta.

— Sunt pitici.

Poate că sunt, dar tot sunt primejdioși. Ești la fel de arogantă ca întotdeauna, crezi că poți înfrânge tot ce-ți apare în cale. Refuzi să recunoști o amenințare reală.

— Tu n-ai fost cine știe ce amenințare, mormăi Doria.

Una dintre recrute strigă, în timp ce arăta cele două movile mișcătoare din largul nisipului.

— Viermi de nisip! Merg împreună!

— Și acolo! spuse alta.

Doria văzu că viermii erau peste tot în jurul lor și se apropiau ca atrași de un semnal comun. Femeile se repeziră să măsoare.

— Zei! Sunt de două ori mai mari decât specimenele pe care le-am înregistrat acum două luni!

În capul lui Doria, Bellonda insista: *Proastă, proastă, proastă!*

— Taci naibii din gură, Bell! Am nevoie să gândesc!

Să gândești? Nu vezi pericolul? Fă ceva!

Viermii se repezeau la ele din mai multe direcții; dădeau semne clare de comportament colaborativ. Liniile alunecătoare din nisip îi aminteau lui Doria de o haită. O haită de *vânătoare*.

— La toptere!

Doria observă că grupul lor ajunsese prea departe de-a lungul dunelor.

Vehiculele zburătoare se aflau la o oarecare distanță.

Surorile nou-instruite începură să intre în panică. Unele dintre ele fugiră și alunecară în tumbe pe pantele de nisip afânat ale dunelor. Scăpară

pe jos instrumentele și hărțile. O soră trimise un mesaj urgent prin comunicator către Citadela Canonicatului.

Iată unde te-a dus planul tău prostesc, zise Bellonda. Dacă nu mă

omorai, aș fi putut să stau de pază. N-aș fi lăsat niciodată să se întâmple asta.

— Taci!

Viermii ăștia te pândesc. Tu m-ai pândit pe mine, iar acum ei te pândesc pe tine.

Una dintre surori țipă, apoi alta. Și mai mulți viermi se înălțară dintre dune, chemați către siluetele mișcătoare. Câteva recrute Valkirii se adunară, încercând să lupte împotriva imposibilului.

Doria făcu ochii mari. Creaturile aveau fiecare cel puțin douăzeci de metri lungime și se mișcau cu o viteză uluitoare.

— Plecați! Înapoi în deșertul vostru!

Nu ești Sheeana. Viermii n-o să facă ce spui tu.

Dinții de cristal sclipiră când viermii țâșniră înainte, adunară în gură

nisip și surori și înghițiră victimele în cuptoarele gâtlejurilor.

Idioato! exclamă Bellonda-dinăuntru. Acum m-ai omorât de două ori!

O fracțiune de secundă mai târziu, un vierme se înălță, apoi se lăsă în jos și o consumă pe Doria dintr-o singură înghițitură. În sfârșit, vocea enervantă tăcu înăuntru.

319

„Magia Dumnezeului nostru e singura noastră punte."

Din scripturile sufi-zensunnite, *Catehismul Marii Credințe* **Î**n ciuda fricii chinuitoare și neîncetate pentru viața lui, Uxtal își continuă lucrul cu numeroșii ghola ai lui Waff – și o făcu suficient de bine cât să rămână în viață. Onoratele Matres îi vedeau progresul. Cu trei ani în urmă

decantase primii opt ghola identici ai Maestrului Tleilaxu. Accelerați în dezvoltarea fizică, copilașii cenușii arătau mai mult decât dublul vârstei lor reale. În timp ce-i privea cum se jucau, Uxtal îi găsea foarte interesanți, cu înfățișarea lor dezarmantă de spiriduși, cu nasuri și dinți ascuțiți. După ce trecuseră printr-o impresiune educativă rapidă, învățaseră să vorbească în numai câteva luni, dar, chiar și așa, păreau într-un fel sălbatici, legați între ei în lumea lor secretă și interacționând foarte puțin cu cei care-i țineau închiși. Uxtal îi îmboldea în orice mod socotea necesar. Acești ghola ai lui Waff erau mici bombe cu ceas pline de informații vitale, iar el trebuia să

găsească un mod de a le declanșa. Nu se mai gândea, sau nu-i mai păsa, la primii doi ghola pe care-i crease. Khrone îi luase pe Dan cu multă vreme în urmă. Călătorie sprâncenată!

Aceste vlăstare, pe de altă parte, erau ale lui, să le comande și să le controleze. Waff era unul dintre maeștrii eretici, copt pentru reîndoctrinare.

Dumnezeu apucase cu siguranță o cale ocolită ca să-i arate lui Uxtal adevăratul său destin. Disperați după mirodenie, Navigatorii credeau că

Uxtal era unealta lor, că le îndeplinea poruncile. Pentru el nu conta totuși dacă Navigatorii culegeau beneficiile sau dacă Matre Superioară Hellica strângea toate profiturile. Uxtal n-avea să vadă nimic din toate acestea.

Fac o muncă sfântă acum, gândea el. Asta-i ceea ce contează.

Potrivit celor mai sacre scrieri, profetul, cu multă vreme înainte de a se reîncarna în Împăratul-Zeu, petrecuse opt zile în pustietate, unde-și primise magnificele revelații. Aceste zile în pustiu fuseseră o perioadă de încercări și necazuri, foarte asemănătoare cu ceea ce înfruntaseră Rătăciții Tleilaxu în timpul Dispersiei sau cu recentul calvar al lui Uxtal. În ceasurile lui cele mai negre, Profetul primise informațiile de care avea nevoie, iar acum tot așa se întâmplase și cu Uxtal. Era pe drumul cel bun.

Deși micul cercetător nu fusese niciodată declarat oficial maestru, se considera totuși, implicit, unul. Cine altcineva avea o poziție mai înaltă de putere? Cine avea mai multă autoritate, mai multe cunoștințe despre 320

genetică? Odată ce afla secretele ascunse în mințile acestor Waff, avea să

întreacă orice Bătrân al Rătăciților Tleilaxu și orice vechi maestru care trăise vreodată în Bandalong. Urma să aibă totul (chiar dacă Navigatorul și Onoratele Matres i-l luau).

Uxtal începu procesul de a frânge acești opt ghola identici, de îndată ce fură în stare să vorbească și să gândească. Dacă eșua, putea oricând să

încerce cu următorii opt, care fuseseră deja crescuți. Avea să-i țină, la un loc cu toate celelalte loturi, în rezervă. *Unul* dintre acești Waff avea să-și dezvăluie secretele.

În numai câțiva ani, trupurile care creșteau rapid ale primilor opt aveau să ajungă la maturitatea fizică. Deși erau drăguți, Uxtal vedea copiii ca fiind doar carne de tun, meniți să fie recoltați pentru un scop anume, ca limorcii din vecini, de la ferma lui Gaxhar.

Deocamdată, cei opt ghola Waff alergau înăuntrul unui țarc electronic.

Copiii accelerați voiau să iasă și fiecare avea o mică minte sclipitoare. Testau câmpul licăritor cu degetele, ca să vadă cum funcționează și cum să-l decupleze. Uxtal credea că ar fi putut reuși dacă ar fi avut destul timp.

Vorbeau rareori cu altcineva din afara grupului lor, dar știa cât de drăcesc de inteligenți trebuiau să fie.

Însă știa că el era și mai deștept.

Interesant, observă dezacorduri și competiție, dar foarte puțină

cooperare între cei opt copii. Se băteau pe jucării și pe instalațiile de joacă, pe mâncare, pe locul favorit de stat, murmurând foarte puține cuvinte. Erau cumva telepatici? Interesant. Poate că ar trebui să-l disece pe unul dintre ei.

Chiar și când se cocoțau unul pe umerii celuilalt ca să vadă dacă unul dintre ei putea să sară peste câmpul de forță, se certau pentru locul din vârf.

Deși erau identici, n-aveau încredere unul în celălalt. Dacă-i putea asmuți unii împotriva celorlalți, Uxtal era sigur că putea aplica presiunea adecvată

pentru a stoarce informațiile de care avea nevoie.

Unul dintre copii se rostogoli de pe marginea unei rampe alunecoase și căzu pe podeaua tare. Începu să plângă și să se țină de braț, care părea rupt sau măcar scrântit grav. Pentru a le ține socoteala, Uxtal le imprimase ecusoane micuțe cu numere pe încheietura stângă. Acesta era Numărul Cinci. În timp ce copilul plângea, frații lui genetici nu-l băgară în seamă.

Uxtal trimise doi dintre asistenții de laborator să deschidă câmpul de forță ca să-l lase să treacă. Era dezgustat și lipsit de răbdare, din cauza nevoii de a acorda îngrijiri medicale inutile; poate că ar fi fost mai ușor de controlat dacă i-ar fi legat de mese, ca pe predecesorii lor donatori de spermă.

321

Bătrâna Ingva era de față, ca de obicei, și tăcut de amenințătoare. Uxtal încercă să se concentreze asupra obligațiilor imediate. Îngenunche lângă

copilul lovit și încercă să examineze brațul Numărului Cinci, ca să vadă cât de rău era rănit. Waff se trase mai departe și refuză să-l lase pe Uxtal lângă

el.

Brusc, ceilalți șapte Waff formară un cerc în jurul cercetătorului. Când pășiră mai aproape, le simți răsuflarea acră. Ceva nu era în ordine.

— Înapoi, lătră el, încercând să-i intimideze.

Erau peste tot în jurul lui și avu senzația neliniștitoare că-l păcăliseră, îl ademeniseră înăuntru.

Cei opt Waff se aruncară asupra lui cu dinții ascuțiți la vedere, îl mușcară și-i sfâșiară pielea și hainele. Se zbătu și lovi la rândul lui, strigând după asistenți, și-i aruncă de pe el pe micii ghola spiriduși. Erau doar copii, dar formaseră un soi de haită mortală. Lucrau împreună într-o mentalitate de stup, ca Dansatorii-Față? Chiar și băiatul așa-zis rănit se aruncă în încăierare; „brațul rupt“ fusese o prefăcătorie.

Din fericire, copiii Waff nu erau încă prea puternici, și-i trimise alunecând de-a lungul podelei. Asistenții îngrijorați îl ajutară pe Uxtal să-i țină la distanță, în timp ce-l trăgeau pe cercetătorul zguduit înapoi prin câmp. Gâfâind și transpirat, încercă să-și adune stăpânirea de sine și se uită

în jur, în căutarea cuiva pe care să dea vina. Avea răni minore, câteva zgârieturi și vânătăi, dar era îngrozit că-l luaseră prin surprindere.

Lăsați în țarc, copiii ghola identici alergară de colo-colo, cuprinși de frenezia frustrării. În cele din urmă, tăcură și se duseră în colțuri diferite ale împrejmuirii ca să se joace, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— „Bărbații trebuie să facă lucrarea lui Dumnezeu“, își aminti Uxtal din catehismul Marii Credințe.

Data viitoare avea să fie mai atent cu monștrii ăștia mici.

322

„E de-ajuns să găsim o casă sau trebuie să ne creăm una? Sunt dispusă să fac ori una, ori alta, dacă ne-am hotărî odată.“

INSTRUCTOAREA SUPERIOARĂ GARIMI, JURNAL PERSONAL

Încă un salt orb prin spațiul pliat. *Ithaca* ieși nevătămată, urmându-și cursul întâmplător, potrivit capriciilor preștiinței. Cu Duncan la comenzi, non-nava zbura către o planetă strălucitoare, cu înfățișare plăcută. O lume nouă. El și Teg se sfătuiseră cu privire la curs, la înțelepciunea de a face încă

un salt, deși vânătorii nu-i găsiseră din nou și amândoi aduseseră nava cea mare în acest loc.

Chiar și din depărtare, planeta părea promițătoare, iar entuziasmul înflori printre refugiații de la bord. În sfârșit, după aproape două decenii de rătăcire și trei ani de la non-planetă, putea fi acesta locul unde să se odihnească și să se refacă? O casă nouă?

— Arată perfect.

Sheeana puse deoparte rezumatul datelor scanerului și se uită la Duncan și la Teg.

— Instinctul vostru ne-a călăuzit bine.

Stând alături de ei pe puntea de navigație, Garimi, neliniștită, se uită la continente, oceane, nori.

— Doar dacă nu-i o altă lume pustiită de molimă.

Duncan clătină din cap.

— Detectăm deja transmisii din orașe mici, așa că există o populație activă. Cea mai mare parte a continentelor sunt împădurite și fertile.

Temperatura este între limitele locuibile. Compoziția atmosferei, umiditatea, vegetația… S-ar putea să fie una dintre lumile colonizate în Dispersie, cu multă vreme în urmă. Atâtea grupuri s-au pierdut, au dispărut în teritorii neexplorate…

Lui Garimi îi sclipiră ochii.

— Trebuie să investigăm. Poate că aici o să fondăm nucleul noului Bene Gesserit.

Duncan era mai practic.

— Dacă nu pentru altceva, măcar ar fi bine pentru noi să împrospătăm proviziile de aer și de apă ale navei. Magaziile și sistemele de reciclare n-o să

dureze veșnic, iar populația de pe navă crește treptat.

Garimi răbufni:

323

— O să convoc o ședință cu toată lumea de pe navă. Aici sunt mai multe în joc decât simpla reaprovizionare. Dacă locuitorii

de-acolo de jos ne primesc bine? Dacă e un loc potrivit ca să ne stabilim?

Se uită în jur.

— Măcar pentru unii dintre noi.

— Atunci avem de luat o hotărâre importantă.

Chiar și cu fiecare adult de la bord prezent, sala imensă de adunare de pe *Ithaca* părea mai mult goală. Miles Teg se așezase pe un scaun jos și-și schimba mereu poziția picioarelor lungi. Deși avea să observe discuția cu interes, nu se aștepta să facă prea multe comentarii. Urma întotdeauna mandatul Bene Gesseritului, dar în acest moment nu era sigur care era acesta.

Un tânăr se așeză pe un scaun de lângă Teg – era micul ghola al lui Thufir Hawat. Băiatul de doisprezece ani cu sprâncene groase nu făcea de obicei eforturi să stea în preajma basharului, dar Teg știa că Thufir îl urmărea cu atenție, până aproape de cultul eroului. În arhive, Thufir studia deseori amănunte despre cariera militară a lui Miles Teg.

Teg dădu din cap către băiat. Acesta era loialul maestru de arme și mentat războinic care-l slujise pe Bătrânul Duce Atreides, apoi pe ducele Leto și, în cele din urmă, pe Paul, înainte de a fi capturat de Harkonneni. Teg simțea că are multe în comun cu geniul călit în lupte; într-o zi, după ce Thufir Hawat avea să-și recapete amintirile, vor avea multe de discutat, ca de la comandant la comandant.

Thufir se aplecă spre el, își adună curajul și șopti:

— Voiam să vorbesc cu dumneavoastră, bashar Teg, despre Revolta de pe Cerbol și despre Bătălia de la Ponciard. Tacticile dumneavoastră au fost extrem de neobișnuite. Nu-mi pot închipui cum ar fi funcționat și totuși ați reușit. Teg zâmbi când își aminti.

— N-ar fi funcționat pentru nimeni altcineva. Bene Gesseritul a folosit Missionaria Protectiva ca să sădească semințele zelului religios, așa că

soldații mei au creat un mit despre capacitățile mele. Am devenit un soi de supraom, iar adversarii au reușit să se intimideze singuri, mai mult decât ar fi făcut-o soldații sau armele mele. Chiar am făcut foarte puțin în fiecare dintre bătălii.

— Nu sunt de acord, domnule. Pentru ca reputația dumneavoastră să

devină o unealtă atât de puternică mai întâi a trebuit s-o câștigați.

Teg zâmbi și păstră vocea joasă, aproape nostalgică, atunci când recunoscu adevărul din propria mitologie.

324

— Ah, și chiar am câștigat-o.

Îi explică tânărului fascinat cum evitase și un masacru pe Andioyu, o confruntare între rămășițele disperate ale unei armate învinse, care s-ar fi sfârșit cu siguranță cu moartea lor, ca și cu măcelărirea a zeci de mii de civili. Multe atârnaseră în balanță în ziua aceea…

— Și apoi ați murit pe Rakis în timp ce luptați cu Onoratele Matres.

— Mai precis, am murit pe Rakis ca să le *provoc* pe Onoratele Matres, ca parte din planul general al Bene Gesseritului. Mi-am jucat rolul pentru ca Duncan Idaho și Sheeana să evadeze. Dar după ce am fost omorât Comunitatea m-a adus înapoi, pentru că mi-au considerat talentul de mentat și experiența neprețuite, ca și pe ale tale. De aceea ne-au adus pe toți înapoi.

Thufir era complet captivat.

— Am citit istoria propriei vieți și sunt convins că pot învăța multe de la dumneavoastră, bashar.

Cu un surâs, Teg îl strânse pe băiat de umăr. Thufir păru jenat.

— Am zis ceva amuzant? Domnule?

— Când mă uit la tine, cum să nu-mi aduc aminte că eu însumi am învățat multe studiindu-l pe faimosul războinic-mentat al casei Atreides?

Noi doi ne-am putea fi foarte folositori unul altuia.

Băiatul roși.

Când începu dezbaterea, Teg și Thufir își îndreptară atenția către centrul sălii de adunare. Sheeana rămase așezată în

impunătorul Scaun la Avocatului, o rămășiță de pe vremea când acest vehicul fusese proiectat pentru alte grupuri.

Garimi, ca de obicei, era nerăbdătoare să provoace o schimbare în starea de fapt. Păși pe podium cu un aer important și vorbi fără preambul, destul de tare ca s-o audă toată lumea.

— N-am plecat într-o cursă sau în voiaj. Țelul nostru a fost să scăpăm din Canonicat înainte ca Onoratele Matres să distrugă totul. Intenția noastră

a fost să păstrăm nucleul Comunității Surorilor și așa am făcut. Dar unde mergem? Întrebarea asta ne-a sâcâit vreme de nouăsprezece ani.

Duncan se ridică în picioare.

— Am scăpat de adevăratul Inamic, care era pe cale să ne-ajungă. Încă

ne vor, iar asta nu s-a schimbat.

— Ne vor pe *noi*? îl provocă Garimi. Sau te vor pe *tine*?

El ridică din umeri.

— Cine poate spune? Nu sunt dispus să mă las capturat sau distrus doar ca să răspund la întrebările tale. Mulți dintre noi au talente speciale pe această navă, în special copiii ghola, și avem nevoie de toate resursele.

325

Rabinul interveni. Deși era încă în formă și sănătos, avea barba și părul mai cenușii și mai lungi acum; în spatele ochelarilor, ochii sclipitori, ca de pasăre, îi erau înconjurați de o rețea de riduri.

— Poporul meu și cu mine n-am ales nimic din toate astea. Am cerut să

fim salvați de pe Gammu și am fost prinși în capcana nebuniei voastre de-atunci. Când o să se termine? După patruzeci de ani în pustiu? Când o să ne lăsați să plecăm?

— Și unde ai vrea să pleci, Rabbi?

Vocea lui Sheeana era calmă, dar lui Teg i se păru că sună un pic condescendent.

— Mi-ar plăcea să luăm în considerare, foarte serios, planeta pe care tocmai am descoperit-o. Nu îndrăznesc s-o numesc chiar Sion, dar poate că e de-ajuns s-o numim acasă.

Bătrânul se uită în spate, la cei câțiva discipoli, toți îmbrăcați în haine de culoare închisă și care aderau la vechile lor obiceiuri. Deși la bordul lui *Ithaca* nu mai aveau nevoie să-și ascundă religia, evreii se țineau în general deoparte, prea puțin dornici să fie asimilați de ceilalți pasageri. Aveau propriii copii, zece până acum, și-i creșteau așa cum credeau de cuviință.

În cele din urmă, Teg vorbi:

— Potrivit evaluărilor noastre, planeta asta pare să fie un loc excelent pentru a ne stabili. Populația e foarte mică. Grupul nostru de refugiați aproape că nu i-ar deranja deloc pe locuitorii de aici. Am putea chiar să

alegem un loc izolat și să ne instalăm departe de băștinași.

— Cât de avansată le e civilizația? Au tehnologie? întrebă Sheeana.

— Cel puțin la nivelul dinainte de Dispersie, răspunse Teg. Indicațiile arată industrii locale minore, câteva transmisii electromagnetice. Nu par să

aibă capacitatea de zbor spațial, nu se văd spațioporturi. Dacă s-au așezat aici după Dispersie, n-au mai călătorit către alte sisteme stelare.

La rularea scanărilor, îi recrutase pe tânărul pasionat Liet-Kynes și pe prietenul lui, Stilgar, care studiaseră amândoi mai multe despre ecologie și dinamică planetară decât cea mai mare parte dintre surorile adulte. Toate măsurătorile se verificaseră.

— Ar putea fi un nou Canonicat, zise Garimi, ca și cum discuția s-ar fi încheiat deja.

Chipul lui Duncan se întunecă.

— Am fi vulnerabili dacă ne-am stabili acolo. Vânătorii ne-au găsit deja de câteva ori. Dacă rămânem prea mult într-un loc,

vom fi prinși în plasa lor.

— De ce ar fi interesați misterioșii tăi vânători de oamenii *mei*? întrebă

Rabinul. *Noi* suntem liberi să ne stabilim pe lumea asta.

326

— E clar că trebuie să investigăm în continuare, spuse Sheeana. O să

luăm o navetă până la suprafață, într-o misiune de documentare. Hai să ne întâlnim cu acești oameni și să aflăm de la ei cât mai multe. Astfel, putem lua cu toții o hotărâre în cunoștință de cauză.

Teg se întoarse către tânărul ghola de pe scaunul de lângă el și spuse impulsiv:

— Am intenția să merg în expediția asta, Thufir, și mi-ar plăcea să mă

însoțești.

327

„În aroganta noastră premisă de superioritate, credem că simțurile și abilitățile noastre dezvoltate sunt rezultatul direct al evoluției. Suntem convinși că rasa noastră s-a îmbunătățit prin progres tehnologic. Prin urmare, suntem rușinați și stânjeniți când ceva ce noi considerăm «primitiv» are simțuri mult superioare alor noastre."

CUCERNICA MAICĂ SHEEANA, *JURNAL DE PE ITHACA*

În timp ce era pusă la cale misiunea către planetă, *Ithaca* zbura nevăzută pe orbită. Deși non-câmpul limita senzorii navei, era un factor necesar de siguranță, până când aflau mai multe despre locuitori.

În calitate de căpitan *de facto*, Duncan avea să rămână la bordul non-navei, pregătit în caz de urgență, din moment ce numai el putea să vadă

plasa misterioasă. Sheeana îl voia pe Miles Teg cu ea, iar basharul insista să-l aducă pe micul ghola al lui Thufir Hawat.

— Fizic, are numai doisprezece ani, dar știm că Thufir are potențialul de a deveni un mare mentat războinic. Trebuie să încurajăm aceste talente să înflorească, dacă vrem să ne fie de folos.

Nimeni nu-i contestă alegerea.

Simultan cu misiunea de documentare, Duncan făcu aranjamente pentru un mic grup de muncitori care să se ducă într-o parte nelocuită a planetei, cu utilaje pentru a aduce apă, aer și orice aliment disponibil, pentru a îmbogăți proviziile non-navei. Doar pentru cazul în care decideau să plece mai departe.

În timp ce Sheeana termina de pus la punct detaliile plecării, Rabinul intră pe puntea de navigație și rămase în picioare, ca și cum s-ar fi așteptat la o provocare.

Ochii îi aruncau fulgere, iar poziția îi deveni rigidă, deși nimeni nu se certase cu el încă, nici măcar nu vorbise cu el. Cererea lui îi surprinse.

— O să cobor pe planetă cu expediția asta. Oamenii mei insistă. Dacă e să fie o casă pentru noi, eu o să iau hotărârea, n-o să mă împiedicați să merg.

E dreptul meu.

— E un grup mic, îl avertiză Sheeana. Nu știm ce o să întâlnim acolo.

Rabinul îl împunse pe Teg cu degetul.

— Plănuiește să-l ducă pe unul dintre copiii ghola. Dacă e de-ajuns de sigur pentru un băiat de doisprezece ani, atunci e sigur și pentru mine.

Duncan îl cunoscuse pe originalul Thufir Hawat. Chiar și fără amintirile restabilite, nu l-ar fi socotit pe ghola un simplu copil. Cu toate acestea, îi spuse:

328

— N-am nicio obiecție să te alături grupului, dacă Sheeana vrea să te ia. — Sheeana nu-mi hotărăște soarta!

Ea păru amuzată de atitudinea lui.

— Nu? Mie mi se pare că toate deciziile pe care le iau la bordul acestei non-nave au un impact direct asupra situației tale.

Nerăbdător, Teg le reteză ciondăneala.

— Am avut la dispoziție nouăsprezece ani la bordul navei ăsteia ca să

ne certăm între noi. Ne așteaptă o planetă. N-ar trebui să vedem mai întâi pentru ce ne certăm?

Înainte să apuce să plece pe planetă, Sheeana fu chemată la nivelul închisorii de un lucrător nervos. Fiutarii făceau mare larmă, mult mai agitați decât de obicei în parcul lor încuiat, cu pereți metalici. Umblau de colo-colo, în căutarea unei ieșiri. De câte ori se apropiau unul de altul, mușcau, mârâiau și se loveau cu ghearele unul pe altul, fără prea multă convingere.

Apoi, înainte să zboare prin aer mai mult de câțiva stropi de sânge, oamenii-fiare își pierdeau interesul și continuau să umble. Unul dintre ei scoase un țipăt care-ți îngheța sângele în vine, un zgomot programat perfect ca să

evoce teama umană primitivă. În toți anii la bordul non-navei, Fiutarii nu mai arătaseră un asemenea comportament frenetic.

Sheeana se opri în cadrul ușii parcului, cu atitudinea amenințătoare a unei zeițe; contrar a ceea ce-i dicta înțelepciunea, deconectă câmpul care-i ținea închiși și păși înăuntru. Numai ea putea să liniștească cele patru creaturi și să comunice cu ele într-un mod primitiv.

Fiind cel mai mare dintre Fiutari, Hrrm își asumase poziția dominantă, în parte datorită forței și în parte datorită legăturii cu Sheeana. Se îndreptă

spre ea, iar ea nu se mișcă, nu tresări. Hrrm se zbârli, își arătă caninii, ridică

ghearele.

— Tu nu Îngrijitoare, zise el.

— Eu sunt Sheeana. Mă cunoști.

— Du-ne la Îngrijitori.

— Ți-am promis deja. Îndată ce-i găsim pe Îngrijitori, o să vă ducem la ei. — Îngrijitori *aici*!

Cuvintele următoare ale lui Hrrm fură mârâieli și mormăituri, apoi continuă:

— Acasă. Acasă acolo jos.

Se aruncă asupra peretelui. Ceilalți Fiutari urlară.

— Acasă? Îngrijitori?

329

Sheeana trase scurt aer în piept.

— Asta e lumea Îngrijitorilor?

— Casa noastră!

Hrrm se întoarse la ea.

— Du-ne acasă!

Ea se întinse și-i scărpină un punct sensibil de pe spate. Decizia ei era evidentă.

— În regulă, Hrmmm. O să vă duc acasă.

Prădătorul a venit și s-a frecat de ea.

— Nu Îngrijitoare. Tu Sheeana.

— Eu sunt Sheeana. Sunt prietena voastră. Am să vă duc la Îngrijitori.

Văzu că celelalte trei creaturi semiumane stătuseră nemișcate, cu mușchii încordați, gata să se năpustească dacă ar fi dat răspunsul greșit.

Ochii le luceau galbeni, cu o foame lăuntrică și o nevoie disperată.

Planeta Îngrijitorilor!

Dacă surorile Bene Gesserit sperau să facă o impresie bună asupra locuitorilor de dedesubt, restituirea a patru Fiutari pierduți ar putea să le câștige un avantaj. Și ar fi bine pentru ea să-i ducă înapoi la locul lor.

— Sheeana a promis, zise Hrrm. Sheeana prietenă. Sheeana nu femeie rea Onorată Matre.

Cu un zâmbet, mângâie din nou creatura.

— Voi patru veniți cu mine.

330

„Chiar și un turn măreț are punctul lui slab. Războinicul desăvârșit găsește și exploatează cele mai mici fisuri pentru a provoca ruina totală."

MATRE SUPERIOARĂ HELLICA, Directiva Internă 67B-1138

Acum, că Matre Superioară Hellica îi oferise serviciile cercetătorului ei Rătăcit Tleilaxu, Edrik avea încredere că Uxtal putea să recreeze unul dintre vechii maeștri care știa cum să fabrice mirodenie. Nu-i spusese chiar Oracolul că exista o soluție?

Dar acum Matre Superioară cerea ceva în schimb. Dacă voia să-i fie pregătită mirodenia, Edrik nu putea să refuze.

Cu reticență, Navigatorul acceptă sarcina, știind foarte bine ce consecințe risca. Vrăjitoarea Murbella avea să fie furioasă, ceea ce era doar o parte din motivul pentru care îl încânta ceea ce erau pe cale să facă.

În urmă cu cinci ani, nesăbuitele Onorate Matres de pe Gammu încercaseră să lanseze ultimele lor câteva Anihilatoare împotriva Canonicatului însuși, dar fusese un plan greșit de la început. Nici măcar Navigatorul de la bordul transspațialului nu știuse de amploarea amenințării. Atacând Canonicatul, Onoratele Matres avuseseră intenția să

nimicească singura sursă de melanj rămasă. Tâmpenie! Târfele nesăbuite eșuaseră, iar Maica Comandant Murbella pusese mâna pe Anihilatoarele lor.

La scurtă vreme după aceea le zdrobise pe Onoratele Matres de pe Gammu și le distrusese întreaga enclavă.

De data asta totuși, obiectivul era altul, iar Edrik n-avea nicio remușcare s-o ajute pe Hellica s-o pedepsească pe Murbella și pe vrăjitoarele ei lacome. Bene Gesseritul avea să simtă lovitura, iar un miliard de oameni aveau să moară pe Richese în câteva clipe. Edrik nu se simțea vinovat totuși. Ghilda

Spațială nu provocase această criză. Prin urmare, de sângele vărsat avea să fie vinovată Murbella.

Politica draconică a Noii Comunități cu privire la mirodenie făcuse prea puțin ca să asigure loialitatea sau cooperarea Navigatorilor. Ghilda plătea prețuri exorbitante pentru melanj de pe piața neagră, stors din rezerve antice, în timp ce facțiunea Administratorului căuta cu entuziasm sisteme de ghidare alternative, care aveau de asemenea să-i scoată din uz pe Navigatori.

Edrik fusese silit să-și caute propria sursă de mirodenie, să se bazeze pe amintirile zăvorâte în ghola Maestrului Tleilaxu Waff. Odată ce aceste 331

amintiri aveau să fie trezite, Navigatorii urmau să-și aibă propria sursă

ieftină și sigură de melanj.

Transspațialul lui se materializă instantaneu deasupra planetei industrializate. Vreme de milenii, Richese fusese un centru tehnologic sofisticat. Noua Comunitate infuzase o adevărată avere în Richese și, în ultimii câțiva ani, șantierele crescuseră mai mari decât oricare dintre faimoasele instalații ale Ghildei de pe Junction sau din alte părți, cele mai întinse pe care le construise rasa umană vreodată. Comunitatea Surorilor pretindea că armele nou fabricate aveau să fie folosite împotriva Inamicului Exterior. Fără îndoială, Murbella avea să întoarcă totuși acea putere mai întâi împotriva Onoratelor Matres de pe Tleilax.

— Distruge-o, zise Matre Superioară Hellica din camera ei de observație de sub puntea Navigatorului. Distruge tot.

Din complexele spațioportului de dedesubt și din stațiile satelit, controlorii îi apelau cu întrebări și impulsuri de comunicații. Deși Richese era o mare producătoare de armament, angajată în pregătiri pe scară largă

pentru bătălii viitoare, n-avuseseră niciodată niciun motiv să bănuiască o amenințare din partea Ghildei Spațiale.

— Transspațial al Ghildei, nu eram la curent cu o sosire programată.

— Vă rugăm transmiteți declarațiile vamale. Ce centre de andocare veți utiliza?

— Transspațial, vom pregăti transporturile care pleacă. E un reprezentant al CHOAM la bord?

Edrik nu răspunse. Matre Superioară nu emise niciun ultimatum, nu dădu niciun avertisment. Nici măcar nu deschise canalul ca să-și savureze triumful.

Ghildarii urmară pregătirile amănunțite pentru trimiterea ultimelor câteva Anihilatoare pe care Onoratele Matres rebele le păstraseră pe Tleilax.

Plutind în cuva lui sigilată, Edrik zâmbi. Asta avea să dea înapoi planurile militare ale Noii Comunități cu ani întregi, dacă nu cu decenii. Toate acele arme distruse, ca și capacitatea industrială de a fabrica altele. Cu o singură

lovitură, Matre Superioară Hellica avea să înlăture o cheie de boltă din arcul civilizației umane.

O fac pentru mirodenie, gândi Edrik. Oracolul ne-a promis o sursă nouă

de melanj.

Trapele se deschiseră în pântecul transspațialului și vărsară

Anihilatoarele care căzură către planetă, ca niște ghiulele topite. Când ajunseră la adâncimea atmosferică potrivită, armele fisionară și răspândiră

332

valuri de distrugere arzătoare. Oamenii de pe Richese nu puteau concepe ce se petrecea, în timp ce întreaga lor planetă începu să ia foc.

Fisuri se extindeau cu repeziciune pe continente, iar fronturi de flăcări urlau prin atmosferă. Frecvențele electromagnetice se umplură de strigăte disperate, de țipete de groază și de durere, iar apoi de țiuitul ascuțit al impulsului electromagnetic, în timp ce Anihilatoarele își terminau treaba. Pe tot întinsul planetei, fabrici de arme, șantiere de construcții, orașe, lanțuri de munți și oceane întregi dispărură în vapori ionizați. Solul însuși se transformă într-o ceramică toridă, arsă.

Chiar și Edrik fu îngrozit de ceea ce vedea. Spera că Hellica înțelegea ce făcea. Asta era o agresiune pe care Maica

Comandant Murbella n-ar fi putut niciodată s-o ignore și știa pe cine să dea vina. Tleilax era singura enclavă

rămasă a Onoratelor Matres.

În tăcere, transspațialul plecă, lăsând în urmă Richese, acum mort.

333

„Putregaiul din miez se răspândește întotdeauna în afară."

Proverb sufi

— **E**xistă o vreme pentru violență și una pentru vorbit. Acum nu e vremea pentru vorbit.

Murbella le chemase atât pe Janess, cât și pe fosta Onorată Matre Kiria să stea alături de ea în turnul cel mai înalt al Citadelei. După nimicirea planetei Richese, furia ei se aprinse de-ajuns cât să pârjolească până și vocile din Celelalte Memorii.

— Trebuie să tăiem capul monstrului!

Atât de multe arme vitale fuseseră distruse acolo, o flotă gigantică și complet înarmată, aproape terminată, atâta potențial pentru apărarea omenirii, totul distrus de regina cățea Hellica! În afară de transporturile de armament deja primite, Murbella nu avea de arătat în contul anilor de plăți către Richese decât zgură pe cale să se răcească.

Era o dimineață mohorâtă în Canonicat, cu nori proveniți mai mult de la furtunile de praf decât de la ploaie. Venise un front rece. Acestea erau capriciile climatului în agonia morții ecosistemului. Pe câmpul de exerciții, mult mai jos, Valkiriile purtau robe negre cu glugi groase și mănuși împotriva vântului mușcător, deși Cucernicele Maici își puteau manipula metabolismul pentru a îndura temperaturi extreme. Atacurile lor simulate furioase îți tăiau respirația, pe măsură ce se abandonau violenței. Toate auziseră veștile despre distrugerea de pe Richese.

— Tleilax e ultima și singura noastră țintă, zise Kiria. Ar trebui să ne mișcăm fără întârziere. Să lovim acum și fără milă!

Janess era mai prudentă.

— Nu ne putem permite nimic altceva decât victoria totală. Este cea mai puternică fortăreață care le-a rămas, cea în care târfele sunt cel mai bine întărite.

Expresia lui Murbella deveni precaută.

— De aceea o să apelăm la o tactică diferită. Am nevoie de voi două să

deschideți drumul.

— Dar o să atacăm Tleilaxul?

Kiria era obsedată de idee.

— Nu, o să-l *cucerim*.

Adierea aspră creștea în intensitate.

334

— O s-o omor pe Matre Superioară Hellica cu mâna mea, iar Valkiriile vor eradica restul târfelor. O dată pentru totdeauna.

Murbella ar fi vrut să le asigure, cu mult curaj, că Noua Comunitate avea să obțină alte arme, alte nave. Dar de unde? Și cum aveau să plătească

pentru o cheltuială atât de mare, din moment ce erau deja aproape în faliment, iar creditul lor fusese extins până dincolo de orice posibilitate realistă de a fi restituit?

Pașii necesari erau limpezi. Să sporească recoltarea de mirodenie din banda de deșert a Canonicatului și să-i ofere mai multă nesățioasei Ghilde, ceea ce ar trebui să-i convingă să coopereze pentru planul mult mai amplu al Comunității de a apăra omenirea. Dacă le hrănea foamea nepotolită de melanj, Ghilda avea să fie fericită să o ajute să organizeze o operațiune militară eficace. Un preț destul de mic de plătit.

— Care e planul, Maică Comandant? întrebă Janess.

Se întoarse cu chipul posomorât către fiica ei și către impetuoasa Kiria.

— Voi două o să luați o echipă pe Tleilax, în secret. Vă îmbrăcați în Onorate Matres și mergeți printre ele, să le expuneți slăbiciunile. Vă dau trei săptămâni să găsiți metode

de a ne distruge dușmancele din interior și apoi să aplicați schema. Fiți gata la timp pentru atacul meu pe scară largă.

— Vrei să mă prefac că sunt una dintre târfe? întrebă Janess.

Kiria pufni.

— Pentru noi o să fie simplu. Nicio Onorată Matre n-ar putea să se controleze atât de bine încât să umble neobservată printre noi, dar reciproca nu e adevărată.

Îi zâmbi sălbatic lui Janess.

— Îți arăt eu cum.

Cealaltă tânără înțelegea deja toate posibilitățile care li se deschideau.

— Dacă ne mișcăm în secret printre ele, putem să plasăm explozivi în fortărețele-cheie, să le sabotăm sistemele de apărare și să transmitem planuri codificate cu toate amănuntele despre cât de bine întărite sunt în Bandalong. Putem provoca haos și distrugere într-un moment critic…

Kiria o întrerupse.

— O să deschidem calea pentru tine, Maică Comandant.

Își flexă degetele ca niște gheare, nerăbdătoare să-și dezlănțuie din nou setea de sânge.

— Abia aștept.

Murbella se uita în depărtare. După ce Tleilax era consolidat, Noua Comunitate, Ghilda Spațială și toți ceilalți aliați ai omenirii puteau înfrunta 335

adevăratul Inamic. *Dacă e să fim distruși, să fie de mâna adevăratului nostru dușman, nu de un cuțit în spate.*

— Trimite după un reprezentant al Ghildei, imediat. Am să le fac o propunere.

336

„Dispersia ne-a împrăștiat departe de atingerea unei singure amenințări. Ne-a și schimbat, a făcut ca ascendențele noastre

genetice să se despartă atât de mult, încât niciodată cuvântul «uman» nu va mai însemna doar un singur lucru."

MAICA SUPERIOARĂ ALMA MAVIS TARAZA, cerere de analiză și modificare a programului genetic al Bene Gesseritului

Teg se roti cu naveta pe deasupra unei zone împădurite din apropierea uneia dintre neobișnuitele așezări ale localnicilor. Sheeana observă un oraș

ca un parc, cu turnuri cilindrice împrăștiate printre arbori groși, camuflate să se piardă în peisajul pădurii. Îngrijitorii (dacă asta erau cu adevărat) își răspândeau așezările în mod egal, pe tot cuprinsul zonelor împădurite, locuitorii păreau să prefere spațiile deschise în detrimentul vieții în metropole compacte ca niște stupi. Poate că Dispersia le diminuase dorința de aglomerație.

Deși avusese puține ocazii să exerseze zborul, basharul își amintea, evident, talentele din prima lui viață. Când atinseră solul într-o poiană

presărată cu flori, Sheeana abia dacă simți o ușoară ciocnire. Tânărul Thufir Hawat stătea în scaunul copilotului și observa tot ce făcea mentorul lui.

Principalele clădiri ale orașului din pădure erau niște cilindri înalți de câteva etaje, făcute din cherestea acoperită cu un lac auriu, ca niște tuburi de orgă din lemn dintr-o catedrală sălbatică. Turnuri de pază? Structuri de apărare? Sau nu erau altceva decât platforme de observare de pe care să se poată vedea fără obstacole priveliștea pădurilor senine și unduitoare?

Peste tot în jurul lor, pădurea deasă formată din diverse varietăți de mesteacăn cu scoarța argintie era frumoasă și sănătoasă, ca și cum localnicii ar fi îngrijit-o cu grijă și cu dragoste. Mai demult, când folosise descrierile sumare pe care i le dăduseră Fiutarii, Sheeana se străduise pe cât posibil să

facă parcul din non-navă cât mai asemănător cu casa pe care și-o aminteau.

În timp ce se uita la mestecenii hibrizi șerpuitori din jurul lor, Sheeana își dădu seama că eșuase mizerabil.

Închiși în compartimentul pentru mărfuri din spatele navetei, cei patru Fiutari neliniștiți mormăiau și urlau, ca și cum

simțeau că ajunseseră acasă

și știau că Îngrijitorii se aflau pe-aproape. Când ușa laterală a vehiculului se deschise și rampa de debarcare se întinse, Sheeana înaintă prima. Teg și Thufir i se alăturară pe iarba moale, în timp ce Rabinul rămase în urmă, la adăpostul ușii.

Femeia trase în piept o gură din aerul mușcător de curat, cu un iz rășinos de pulpă de lemn și frunze vechi, rumeguș împrăștiat și ploaie. Flori 337

micuțe, galbene și albe, parfumau și mai mult aerul. Aerul reciclat la nesfârșit de la bordul lui *Ithaca* nu mirosise niciodată atât de bine, nici aerul uscat de pe Rakis, unde copilărise, nici măcar Canonicatul.

Nu foarte departe, Sheeana văzu siluete în vârful turnurilor. Alte siluete apărură în spatele ferestrelor mici, tăiate în mozaicul lăcuit al scândurilor plate. Paznicii semnalizară de pe acoperișurile circulare.

Răsunară corni cu un sunet vibrant, în timp ce semnale luminoase intermitente fulgerară către alții, mai îndepărtați. Totul arăta bucolic, natural și reconfortant de primitiv.

Când o delegație apăru în sfârșit, Sheeana și însoțitorii ei îi văzură

pentru prima oară pe presupușii Îngrijitori. Ca rasă, oamenii erau înalți și subțiri, cu umeri înguști și capete alungite. Membrele lungi se mișcau libere și se îndoiau cu ușurință la încheieturi.

Conducătorul era un bărbat arătos, cu păr argintiu țepos. Atrăgea în mod deosebit atenția banda întunecată de pigment care traversa fața palidă

și înconjura ochii verzi, ca masca unui bandit. Toți băștinașii, bărbați și femei, aveau aceeași pigmentație ca de raton, care nu părea artificială.

În calitate de purtătoare de cuvânt, Sheeana făcu un pas în față. Înainte să apuce să scoată un cuvânt, observă o scânteie bruscă de suspiciune când localnicii se concentrară asupra ei, ca s-o judece și s-o condamne. Fără să-i bage în seamă pe Rabin, pe bashar și pe Thufir Hawat, își îndreptară

privirile tăioase către ea. Cu ce greșise?

Apoi, când se gândi la grupul lor de ambasadori, un bărbat în vârstă, unul tânăr și un băiat, toți însoțind o femeie puternică ce-și asumase clar comanda, își dădu brusc seama cât de necugetată fusese. Însoțitorii crescuseră Fiutari să vâneze și să omoare Onorate Matres. De aceea trebuiau să le considere pe târfe dușmani de moarte. Și când o văzuseră aparent la conducerea acestor bărbați…

— Nu sunt Onorată Matre, spuse repede, înainte ca ei să tragă

concluzii greșite. Iar acești bărbați nu sunt sclavii mei. Am luptat cu toții cu Onoratele Matres, iar acum fugim de ele.

Rabinul reacționă cu surprindere, încruntându-se la Sheeana, ca și cum n-ar fi înțeles despre ce vorbea ea.

— Sigur că nu ești Onorată Matre!

Nu observase suspiciunea băștinașilor.

Teg, pe de altă parte, înțelese imediat și dădu din cap.

— Ar fi trebuit să ne gândim mai bine.

Thufir Hawat analiză și el informațiile și ajunse la aceeași concluzie.

338

Cel mai înalt dintre cei cu ochi de raton cugetă o clipă la vorbele ei, le aruncă o privire celor trei bărbați veniți cu Sheeana și apoi înclină capul alungit. Avea o voce nu prea puternică, dar răsunătoare, ieșită parcă din adâncul pieptului și nu din gât.

— Atunci avem aceiași dușmani. Sunt Orak Tho, Îngrijitorul-Șef al acestui district.

Îngrijitori. Atunci e adevărat. Sheeana simți un val de emoție și de ușurare.

Orak Tho se aplecă în față, stânjenitor de aproape de Sheeana. În loc să

întindă mâna într-un salut mai tradițional, o adulmecă prelung la baza gâtului. Se îndreptă surprins.

— Ai Fiutari cu tine! Le simt mirosul pe pielea și pe hainele tale!

— Patru, salvați de Onoratele Matres. Ne-au cerut să-i aducem aici.

Teg îi șopti ceva lui Thufir, iar tânărul se grăbi, cu supunere, să se întoarcă la navetă. Fără să arate niciun pic de frică, îi eliberă pe cei patru oameni-fiară din compartimentul încuiat. Fiutarii săriră liberi și se repeziră

fericiți pe lângă băiat, cu Hrrm în frunte. Cu salturi grațioase, acesta traversă

iarba moale a poienii către Îngrijitorul-Șef și însoțitorii săi.

— Acasă! toarse Hrrm din gât.

Orak Tho aplecă fața prelungă mai aproape de Hrrm. Mișcările Îngrijitorilor aveau și ele ceva de animal. Poate că asemenea particularitate îi ajutase pe Îngrijitori să stabilească legătura lor specială cu Fiutarii sau poate aceste două ramuri reciproc dependente ale omenirii nu erau chiar atât de depărtate una de alta.

Fiutarii eliberați se învârteau în jurul Îngrijitorilor care-i atingeau și-i adulmecau surescitați. Sheeana simțea izul greu, de mosc, al feromonilor emanați fie pentru comunicare, fie pentru control. Hrrm se desprinse de ei doar atât cât să se întoarcă din nou spre Sheeana. În lucirea ochilor lui galbeni de animal de pradă citi o recunoștință imensă.

339

„Amintirile unui ghola pot fi un tezaur sau un demon ghemuit, gata să atace. Nu debloca niciodată trecutul unui ghola fără să-ți iei mai întâi măsuri de precauție pentru a te apăra."

CUCERNICA MAICĂ SCHWANGYU, raport din Citadela de pe Gammu **D**upă trei ani de încercări nereușite și diferite tehnici de tortură

pentru a-i trezi amintirile, Vladimir începu să se teamă că Khrone și-ar putea pierde interesul sau speranța. Captivul unei rutine de metode ineficiente, Dansatorul-Față pur și simplu nu știa ce face. Chiar și așa, băiatul ghola în vârstă de cincisprezece ani ajunsese să aștepte cu nerăbdare micile lor

„sesiuni de suferință“. După ce-și dăduse seama că Khrone nu l-ar fi vătămat niciodată cu adevărat, ajunsese să se delecteze cu durerea.

Astăzi, când gardienii Dansatorului-Față îi spuseră să se întindă pe o altă masă, nu se osteni să-și ascundă rânjetul larg. Asemenea zâmbete păreau să-i stânjenească destul de mult.

Vladimir n-avea niciun interes să coopereze doar de dragul de a-l mulțumi pe Khrone, dar era foarte curios să acceseze gândurile baronului Harkonnen original. Era sigur că acele amintiri aveau să fie pline de idei excelente pentru a se distra. Din nefericire, faptul că voia să-și recapete amintirile și plăcerea perversă pe care o dobândea din durerea care-i era provocată se dovedeau o piedică.

În timp ce aștepta, se uită în jurul temniței cu pereți de piatră din castelul restaurat și încercă să-și închipuie cum fusese aici în vremurile de altădată. Atreizii o făcuseră probabil însorită și luminoasă, dar se întrebă

dacă nu cumva vreun duce uitat de mult folosise exact camera asta ca să

tortureze prizonieri Harkonnen.

Da, Vladimir își putea imagina cum ar fi arătat asemenea dispozitive.

Sonde electronice care puteau fi introduse în trupuri vii, instrumente de săpat tuneluri care puteau căuta și distruge organe specifice. Arhaice, de modă veche și eficace…

Când Khrone intră în cameră, fața lui de obicei placidă arăta mici semne de încordare în jurul gurii și ochilor.

— La ultima noastră sesiune aproape ai murit. Prea mult stres cerebral. Ar fi trebuit să-ți evaluez mai bine limitele.

— Oh, cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine! exclamă sarcastic băiatul de cincisprezece ani și scoase un oftat exagerat. Dacă restabilirea 340

amintirilor cere atât de multă durere încât mă omoară, atunci toată munca ta istovitoare va fi zadarnică. Ce te faci? Ce te faci?

Dansatorul-Față se aplecă deasupra lui.

— O să vezi destul de curând.

Vladimir auzi sunetele de mașinărie, zgomotul a ceva care zăngănea și se rostogolea în încăpere. Veni către capul lui, dar rămase în afara razei lui vizuale. Așteptarea și teama amenințătoare erau delicioase. Ce urma Khrone să facă altfel de data asta?

Mașina nevăzută se auzea acum de parcă s-ar fi aflat direct în spatele lui, dar nu se opri. Vladimir întoarse capul dintr-o parte într-alta și văzu un cilindru cu pereți groși, care aluneca încet înainte și începea să-l înglobeze de parcă ar fi fost înghițit de o balenă. Arăta ca o țeavă mare sau ca o unitate de diagnostic medical. Sau ca un sicriu.

Vladimir simți un fior de plăcere când ghici ce trebuia să fie mașinăria.

O Cutie a Agoniei pentru tot corpul! Dansatorii-Față probabil au construit-o special pentru el, pentru a crea o experiență mai intimă. Tânărul rânji, dar nu puse nicio întrebare, de teamă să nu strice surprizele pe care Dansatorii-Față le-ar fi putut avea puse deoparte pentru el. Din afară, Khrone îl privea cu o expresie insondabilă, în timp ce masa alunecă în întregime în cilindru.

Observatorii cei urâți, peticiți, erau și ei acolo, dar nimeni nu vorbi.

Capacul de la capătul aparatului se închise și se etanșă cu un șuierat.

Lui Vladimir îi pocniră urechile când presiunea se schimbă. Glasul lui Khrone se auzi printr-un difuzor cu sunet metalic.

— Ești pe cale să experimentezi o variantă a procesului folosit de vechii Maeștri Tleilaxu ca să-i creeze pe mentații lor pervertiți, sau strâmbi.

— Ah, am avut cândva un mentat pervertit.

Vladimir râse cu o lipsă autentică de teamă.

— Ai de gând să vorbești despre dispozitiv sau să-l folosești?

Lumina se stinse înăuntrul cilindrului și-l lăsă în întuneric complet.

Într-adevăr, ceva diferit!

— Crezi că mi-e frică de întuneric? strigă, dar pereții cilindrului erau acoperiți cu o substanță care absorbea sunetul și înghițea până și șoapta unui ecou.

Nu vedea nimic. Înconjurat de un bâzâit slab, simți că devenea imponderabil. Masa coborî de sub el și n-o mai simți lipită de spate. Prins într-un câmp suspensor care-l ținea perfect echilibrat și imobil, nu mai simțea nimic și nu vedea nimic. Temperatura era perfectă înăuntrul camerei și nu dădea nicio senzație de cald sau de rece. Chiar și bâzâitul încetă și-l 341

lăsă într-o tăcere absolută, nemaiauzind nimic în afară de un țârâit slab în urechi, și chiar și acela se stinse.

— E plicticos! Când o să-nceapă?

Bezna rămase, la fel și liniștea, însoțitoarea ei. Nu simțea nimic și nu se putea mișca.

Vladimir scoase un zgomot grosolan.

— E ridicol!

Era clar, Khrone nu pricepea nuanțele sadismului.

— Te joci cu corpul ca să ajungi la minte și cu mintea ca să ajungi la corp, să-l sucești și să-l răsucești… Asta-i tot ce ai?

Zece minute mai târziu – sau trecuse o oră? —, încă nu avea un răspuns.

— Khrone?

Nu se întâmplă nimic. Rămânea perfect confortabil, detașat de orice senzație.

— Sunt gata! Fă tot ce-i mai rău!

Khrone nu răspunse. Nu veni nicio durere. Nimic. Probabil că încercau să-i împingă nerăbdarea la limită. Își linse buzele. Avea să-nceapă în orice clipă. Khrone îl lăsă acolo, în izolarea întunecoasă, fără greutate, o eternitate.

Vladimir încercă să se agațe de amintirea senzațiilor din trecut, dar acestea tot alunecau și-i dispăreau din minte. Străduindu-se să-și recupereze gândurile, urmă o potecă mentală și se simți

purtat pe un canal neural adânc în propriul creier, un tărâm al beznei totale. Experiențele pe care le căuta erau punctișoare luminoase în față și înotă către ele. Dar ele înotau și mai iute, și mai departe decât ajungea el.

Încă o veșnicie trecu.

Ore? Zile?

Nu simțea nimic, absolut nimic. Vladimir nu voia să fie aici. Voia să

înoate înapoi la lumina care era viața lui de ghola înainte de a începe sesiunea asta. Dar nu putea. Era o capcană!

În cele din urmă, țipă. Mai întâi, doar ca să facă zgomot, să întrerupă

pustietatea pulsândă. Apoi țipă de-a binelea și, odată ce începu, nu mai reuși să se oprească.

Chiar și așa, liniștea rămânea. Se zbătu și se luptă, dar câmpul îl ținea imobil. Nu putea să respire. Nu auzea. Îl orbiseră cumva Dansatorii-Față? Îl surziseră?

Vladimir făcu pe el și, câteva clipe, simplul fapt că simțea ceva fu o revelație, dar se stinse repede. Iar el era lăsat singur în întunericul gol, tăcut.

342

Avea nevoie de senzații, de stimuli, de durere, de interacțiune, de plăcere!

Orice! În sfârșit, deveni conștient de o schimbare treptată în jurul lui. Lumini, sunete și mirosuri inexistente se strecurară înăuntru, umplură treptat universul infernal și-l convertiră în altceva. Până și cea mai mică licărire semăna cu o explozie. Cu acest catalizator, simțurile se revărsară în mintea lui conștientă și inconștientă și umplură fiecare cavitate. Durerea, o durere mentală, îl făcea să simtă că era pe cale să-i explodeze capul.

Țipă din nou. De data asta, durerea nu aducea nici cea mai mică

senzație de plăcere.

Întreaga viață a baronului Vladimir Harkonnen inundă la loc trupul de ghola, cu toată subtilitatea unei avalanșe. Fiecare gând și experiență

revenirā, totul până în momentul primei sale morți pe Arrakis. O văzu pe fetița Alia cum îl împungea cu acul otrăvit, gom jabbarul…

Universul interior se extinse și fu din nou conștient de glasuri. Se afla acum afară din cameră, scos din dispozitivul ca un sicriu.

Baronul se ridică în capul oaselor, indignat, mulțumit și surprins să-și observe corpul mai tânăr, un pic dolofan de prea mult răsfăț, dar nu răvășit de boala pricinuită de vrăjitoarea Mohiam, care-l umflase și-l slăbise. Se uită

la propriul trup și rânji la Dansatorul-Față.

— Oho! Primul lucru pe care-l vreau e o garderobă mai frumoasă. Și apoi vreau să-l văd pe piciul ăla Atreides pe care-l creșteți pentru mine.

Khrone păși mai aproape, arătând curios.

— Ai acces la toate amintirile, baroane?

— Sigur! Baronul Harkonnen chiar s-a întors!

Rătăci prin propria minte, încurajat de lucrurile pe care le realizase în viața lui inițială glorioasă. Era încântat să fie din nou el însuși.

Dar, adânc în creier, pândind în cele mai ascunse cotloane ale minții, simți că ceva e în neregulă, scăpat de sub control. O prezență nedorită i se alăturase în minte, agățată de amintirile sale.

Bună, bunicule, rosti un glas de fetiță, apoi chicoti.

Capul baronului se smuci. De unde venea asta? N-o vedea.

Ți-a fost dor de mine, bunicule?

— Unde ești?

Acolo unde n-o să mă pierzi. O să fiu mereu cu tine acum. Așa cum ai fost tu cu mine, când m-ai bântuit, mi-ai apărut în

viziuni, ai refuzat să mă lași în pace. Chicotitul fetiței deveni mai strident. Acum e rândul meu.

Era Monstruozitatea, sora lui Paul.

— Alia? Nu, nu!

343

Probabil că mintea îi juca feste. Își apăsă tâmplele cu degetele, dar vocea era înăuntru, de neatins. Cu timpul, avea să dispară.

Nu conta pe asta, bunicule. Sunt aici ca să rămân.

344

„Fiecare civilizație, indiferent cât de altruistă pretinde că este, are mijloacele de a interoga și de a tortura prizonierii, precum și un sistem elaborat de a justifica asemenea acțiuni.“

Raport Bene Gesserit

Deși era identic din punct de vedere genetic cu ceilalți șapte ghola din primul lot, lui Waff Numărul Unu nu-i plăcea să fie atât de scund, mic și slab.

Corpul lui accelerat atinsese dimensiunea adultă în mai puțin de patru ani, dar voia să fie destul de puternic ca să scape din detenția asta înnebunitoare.

În timp ce se uita prin câmpul licăritor de izolare, Waff clocotea la vederea lui Uxtal și a asistenților de laborator. Cele șapte copii ale sale simțeau la fel. Cercetătorul Rătăcit Tleilaxu era ca un gardian de închisoare nervos, care-i împungea și-i mâna mereu pe cei opt ghola identici. Toate copiile lui Waff îl urau.

Își imagina cum ar fi să-și înfigă dinții în gâtul lui Uxtal și să simtă

sângele fierbinte năvălindu-i în gură. Cercetătorul și asistenții erau însă mai prudenți acum.

Frații ghola n-ar fi trebuit să-l atace atunci, înainte de a fi pregătiți să

reușească. Asta fusese o greșeală de tactică. Erau atât de tineri cu un an în urmă…

Stând la adăpost, de partea cealaltă a câmpului de forță, Uxtal le ținea deseori prelegeri celor opt ghola despre Marea Credință, sugerând că toți tleilaxu originari fuseseră criminali, eretici. Cu toate acestea, toți cei opt Waff își dădeau seama că voia ceva de la ei. Erau destul de deștepți ca să

priceapă că erau pioni.

Ofilita Onorată Mater Ingva vorbea deseori cu Uxtal despre melanj, ca și când nu credea, sau nu-i păsa, că cei opt Waff o puteau auzi. Cerea să știe când aveau să-și dezvăluie copiii secretele.

Waff nu era conștient că ar deține vreun secret. Nu-și aducea aminte niciunul.

— Se oglindesc și se imită unul pe altul, îi spuse Uxtal lui Ingva. I-am auzit cum vorbesc simultan și scot aceleași sunete, fac aceleași mișcări.

Celelalte grupuri de ghola cresc și mai repede, se pare.

— Când putem începe?

Ingva se apropie cu un aer amenințător, făcându-l pe micul cercetător să se foiască.

345

— N-am nicio jenă să te ameninț sau să te tentez cu o experiență

sexuală mai presus de fanteziile tale cele mai incredibile.

Uxtal păru să se facă și mai mic și răspunse cu voce spartă, din cauza fricii: — Da, aceștia opt sunt gata, atât cât e posibil. N-are niciun rost să mai așteptăm.

— Sunt ușor de înlocuit, comentă Ingva.

— Nu chiar ușor. Următorul lot e cu șase luni mai tânăr, iar ceilalți sunt scoși din cuve și mai de curând. Douăzeci și patru în total, de diferite vârste.

Chiar și așa, dacă suntem siliți să-i omorâm pe toți aceștia opt, vom avea alții curând. Putem încerca iar, de câte ori e nevoie.

Înghiți în sec, cu greutate.

— Trebuie să ne așteptăm la un anumit număr de greșeli.

— Nu, nu trebuie.

Ingva deconectă câmpul de forță și se linse pe buze. Ea și Uxtal intrară

în camera protejată, în timp ce asistenții de laborator stăteau de pază afară.

Cei opt ghola se strânseră la un loc și se dădură înapoi. Până acum, nu știuseră că atât de mulți alți ghola Waff erau crescuți altundeva în clădirea mare a laboratoarelor.

Uxtal le zâmbi forțat copiilor ghola accelerați, ca să-i încurajeze, dar niciunul dintre ei nu credea că este adevărat.

— Veniți cu noi. Vrem să vă arătăm ceva.

— Și dacă refuzăm? întrebă Waff Trei.

Ingva chicoti.

— Atunci o să vă târâm. Inconștienți, dacă este nevoie.

Uxtal se dădu bine pe lângă ei.

— O să aflați de ce sunteți aici, de ce v-am făcut și ce aveți voi și ne trebuie nouă.

Waff Unu șovăi, se uită la frații lui identici. Era o tentație la care nu puteau rezista. Deși primiseră inițierea educațională forțată, li se dăduseră

niște cunoștințe inexplicabile pentru a pune bazele a *ceva*, ghola erau însetați să înțeleagă.

— Eu merg, zise Waff Unu și chiar îl luă pe Uxtal de mână, prefăcându-se că e un copil cuminte.

Cercetătorul nervos tresări la atingere, dar deschise drumul, afară din camera protejată. Waff Doi până la Opt îi urmară.

Intrară într-un laborator izolat, unde Uxtal îi plimbă pe ghola prin fața unui adevărat spectacol: câțiva Maeștri Tleilaxu în moarte cerebrală, conectați la tuburi și instrumente. Saliva le curgea pe bărbiile cenușii. Niște 346

mașinării le acopereau organele genitale și pompau, mulgeau, umpleau sticle translucide. Victimele arătau toate incomod de asemănătoare cu Waff, numai că mai în vârstă.

Uxtal așteptă până când copiii cu ochii mari absorbiră ceea ce vedeau.

— Ați fost cândva asta. Voi toți.

Waff Unu ridică bărbia ascuțită cu o oarecare mândrie.

— Am fost Maeștri Tleilaxu?

— Iar acum trebuie să vă *amintiți* ce ați fost. La un loc cu tot restul.

— Aliniază-i! ordonă Ingva.

Uxtal îi împinse pe copiii Waff către un asistent și așteptă până când toți se aflară în fața lui.

Pășind țanțoș dintr-o parte în alta în fața copiilor identice, ca o caricatură a unui comandant, Uxtal dădu explicații și formulă cereri.

— Vechii Maeștri Tleilaxu știau cum să fabrice melanj cu ajutorul cuvelor axolotl. *Voi* aveți acest secret. E îngropat înăuntrul vostru.

Făcu o pauză și duse mâinile la spate.

— Nu avem amintirile, spuse unul dintre copii.

— Atunci le găsim. Dacă vă amintiți, vă las să trăiți.

— Și dacă nu? întrebă insolent Waff Unu.

— Avem opt dintre voi aici și alții în alte părți. Avem nevoie de unul singur. Restul puteți fi aruncați.

Ingva chicoti.

— Și dacă toți opt ne dezamăgiți, atunci o să trecem la următorii opt și o să repetăm procesul. De câte ori este necesar.

Uxtal încercă să-i intimideze.

— Acum, care dintre voi ne va dezvălui ce avem nevoie să știm?

Copiii ghola identici stăteau aliniați; unii se foiau, unii rămâneau sfidători.

Era o tehnică standard de trezire a unui ghola, să împingi o persoană

până la criza psihologică și fizică, silind amintirile chimice îngropate să

depășească barierele interioare.

— Nu-mi aduc aminte, ziseră cei opt Waff într-un sincron perfect.

Un zgomot îi întrerupse, iar Uxtal se întoarse când Matre Superioară

Hellica, splendidă, într-o salopetă violetă, voaluri și pelerine unduitoare, păși în cameră, conducând o mică delegație a Ghildei și o cameră plutitoare, șuierătoare, care conținea un Navigator mutant. Edrik în persoană!

— Am venit să urmărim încheierea sarcinii tale, omulețule. Și să

ajungem la niște termeni acceptabili din punct de vedere financiar cu Navigatorii, dacă reușești.

347

Înconjurat de fuioare de gaz portocaliu-scorțișoară, Edrik se apropie de o fereastră de observație din cuva lui. Cei opt ghola simțiră cum creștea tensiunea în încăpere.

Uxtal își adună destul curaj ca să țipe la copiii Waff, deși părea aproape ridicol când făcea așa:

— Spuneți-ne cum să facem mirodenie în cuvele axolotl! Vorbiți, dacă

vreți să trăiți!

Waff înțelegeau amenințarea și o credeau, dar nu aveau nicio amintire de dezvăluit, nicio cunoștință în rezervă. Pe frunțile mici și cenușii apărură

picături mari de sudoare.

— Voi sunteți Maestrul Tleilaxu Tylwyth Waff. Voi toți. Sunteți tot ce a fost el. Înainte să moară pe Rakis, și-a pregătit mai mulți ghola de schimb aici, pe Tleilax. Am folosit celule de la ăștia, smuci din cap către jalnicii bărbați fără minte de pe mesele de extracție, ca să creăm opt de-alde voi.

Țineți amintirile lui depozitate în mintea voastră.

— Evident, au nevoie de mai multă încurajare, observă Matre Superioară Hellica, cu un aer plictisit. Ingva, omoară unul dintre ei. Nu-mi pasă care.

Ca o mașină ucigașă, bătrâna Onorată Matre așteptase să fie declanșată. Ar fi putut să atace cu tradiționalul vârtej de lovituri de picioare și de pumni, dar venise pregătită pentru ceva mai colorat. Scoase un cuțit de măcelar pe care-l confiscase de la vecinul fermier de limorci. Cu o mișcare laterală a lamei și un jet rapid de sânge, Ingva îl decapită pe Waff Patru în mijlocul șirului.

Când capul lovi podeaua, Waff Unu țipă, din solidaritate a durerii, alături de frații săi supraviețuitori. Capul se rostogoli și se opri într-un unghi neobișnuit, cu ochii sticloși ațintiți asupra sângelui care curgea din ciotul gâtului. Ghola încercară toți să fugă ca niște șoareci cuprinși de panică, dar fură ținuți cu brutalitate de asistenți.

Uxtal se înverzi la față, parcă gata să leșine sau să vomite.

— Amintirile se declanșează prin criză psihologică, Matre Superioară!

Doar să măcelărim unul dintre ei nu-i de-ajuns. O dilemă mentală…

Hellica înghionti capul însângerat cu vârful piciorului.

— Tortura nu era menită pentru ăsta, omulețule, ci pentru ceilalți șapte. E o regulă de bază: dacă provoci doar durere, subiectul se poate agăța de speranța că tortura va înceta, că s-ar putea cumva să supraviețuiască.

Un surâs subțire șterse orice urmă de frumusețe de pe chipul Matrei Superioare.

— Acum, ceilalți n-au totuși nici cea mai mică îndoială că vor fi uciși dacă eu spun că trebuie uciși. Fără trucuri. Siguranța morții ar trebui să

furnizeze declanșatorul corect… sau vor muri cu toții. Acum, dă-i drumul.

Ingva lăsă pe loc trupul micuț.

— Mai sunteți șapte, vorbi Uxtal, ajuns la propriul punct de criză. Care dintre voi o să-și amintească primul?

— Nu cunoaștem informația pe care ne-o ceri! strigă Waff Șase.

— Asta-i păcat. Mai încearcă.

În timp ce Hellica și Navigatorul se uitau, Uxtal îi făcu semn Ingvei.

Femeia nu se grăbi să aleagă, ca să crească încordarea; păși încet de la un capăt la altul al șirului de tineri ghola. Cei opt ghoula Waff tremurară și apoi se clătinară, în timp ce ea mergea prin spatele lor ca un animal de pradă.

— Nu-mi amintesc! se văită Waff Trei.

Ingva răspunse prin a-i înfige vârful cuțitului de măcelar în spate până

ieși prin piept, străpungându-i inima.

— Atunci nu ne ești de niciun folos.

Waff Unu simți o durere ascuțită care-i lovi propria inimă, ca și cum un ecou al lamei se înfipsese și acolo. Larma din minte creștea tot mai mult. Nu mai avea nicio intenție de a sfida sau de a ascunde informații. Nu rezistă

amintirilor sau vieților trecute dinăuntrul lui. Închise ochii strâns și țipă fără

glas în sinea lui, implorându-și trupul să divulge ce știa.

Dar nu veni nimic.

Ingva ridică lama lungă și-l smuci în sus cu ea pe ghola Waff Trei; picioarele încă i se zbăteau. Apoi îl lăsă să alunece de pe

vârf și să cadă pe podea, cu o bufnitură. Făcu un pas în spate, așteptând să fie chemată din nou. Era limpede că-i plăcea asta.

— Faceți lucrurile mai grele decât trebuie să fie, zise Uxtal. Restul puteți rămâne în viață; tot ce aveți de făcut e să vă amintiți. Sau moartea nu înseamnă nimic pentru un ghola?

Cu un oftat dezamăgit, dădu din cap, iar Ingva mai ucise unul.

— Ați rămas cinci.

Se uită în jos, la mizeria neplăcută, apoi îi aruncă o privire de scuze lui Hellica.

— Există o posibilitate ca niciunul dintre acești ghola să nu fie acceptabil. Lotul următor va fi gata curând, dar poate că ar trebui să

pregătim mai multe cuve axolotl, pentru orice eventualitate.

— Încercăm! țipă unul dintre copiii Waff rămași.

— Și muriți. Timpul se scurge.

349

Uxtal așteptă o clipă, până când așteptarea i se transformă în exasperare clară. Și el transpira; întreaga lui carieră, atâta câtă era, atârna de un fir.

Ingva mai omorî unul. Jumătate din copiii Waff zăceau acum morți pe podea.

Câteva clipe mai târziu ucise un al cincilea, pășind în spatele lui, apucându-l de părul negru și retezându-i gâtul.

Cu frenezie, cei trei Waff rămași își smulgeau părul din cap și se loveau singuri peste piept și față, ca și cum izbiturile fizice puteau disloca amintirile. Fluturând înainte și înapoi cuțitul lung, Ingva îi tot ciopârțea, le făcea tăieturi superficiale și jucăușe în pielea cenușie. În ciuda protestelor înnebunite, neîncetate, masacră un al șaselea ghola.

Mai rămâneau doar doi.

Waff Unu și fratele lui identic, Waff Șapte, simțeau cum fierbeau gânduri și experiențe ascunse prin frământarea din

mintea lor, ca mâncarea regurgitată. Waff Unu privi agonia din jur, văzu cadavrele fraților lui.

Amintirile erau încuiate, dar nu de către vălurile timpului; bănuia mai curând că vechii maeștri implantaseră un soi de sistem de securitate intern.

— Oh, omoară-i pe toți, zise Hellica. Ne-am irosit timpul azi, Navigatorule.

— Așteaptă, vorbi Edrik printr-un difuzor din cuvă. Lasă treaba asta să

meargă până la capăt.

Tensiunea și panica celor doi ghola rămași atinsese apogeul. Până

acum, presiunea ar fi trebuit să provoace un dezgheț critic.

Din proprie inițiativă, fără să se uite la Uxtal sau la Matre Superioară, Ingva trase cuțitul de măcelar peste burta lui Waff Șapte și-l evisceră.

Sângele și măruntaiele se revărsară, iar el se îndoi urlând, în timp ce încerca să-și țină intestinele înăuntru. Îi luă mult timp să moară, iar gemetele lui umplură camera cu cererile repetate de informații ale lui Uxtal drept acompaniament.

În acest moment, chiar Matre Superioară păși înainte și se uită furioasă

la Uxtal.

— Un eșec plicticos, omulețule. Nu faci doi bani.

Scoase un pumnal mic și lat de la brâu. Se duse către Waff Unu și-i apăsă vârful pe tâmplă.

— Ăsta-i cel mai subțire punct din țeastă. Aproape că nu trebuie să

apăs ca să-ți bag lama în creier. Poate că asta o să dea drumul la amintiri?

Vârful cuțitului scoase o picătură de sânge întunecat.

— Ai zece secunde.

Waff era buimac de frică și abia dacă-și dădea seama că atât mațele cât și vezica i se goliseră. Hellica începu numărătoarea inversă. Numere, ca niște baroase, îi izbeau mintea. Numere… formule… calcule… Combinații matematice sacre.

— Stați!

Matre Superioară își termină numărătoarea. Navigatorul continua să

observe. Uxtal tremura și el de groază, convins de faptul că avea să-l omoare pe el după aceea.

Waff începu brusc să bolborosească un șuvoi continuu de informații pe care nu le învățase niciodată din sistemele de educație forțată. Se revărsau din el ca apele de canal dintr-o țeavă spartă. Materiale, proceduri, citate la nimereală din catehismul secret al Marii Credințe. Descrise întâlniri secrete cu Onoratele Matres la bordul unei non-nave, vorbi despre cum vechii tleilaxu avuseseră intenția să trădeze Bene Gesseritul, cum el și colegii lui maeștri n-aveau încredere în Rătăciții Tleilaxu din Dispersie, schimbați în mod ciudat… Rătăciți Tleilaxu ca Uxtal…

— Te rog, retrage cuțitul, Matre Superioară, spuse Navigatorul.

— N-a dezvăluit încă ce ne trebuie!

Ingva își roti propria lamă, în aparență nerăbdătoare să omoare ultimul ghola, ca și cum nu vărsase încă destul sânge pentru o zi.

— O s-o facă.

Uxtal se uită la înspăimântatul, nefericitul ghola.

— Waff ăsta tocmai a fost copleșit de avalanșa de noroi a vieții lui trecute.

— Multe vieți!

În autoapărare disperată, maestrul redeșteptat vărsa tot ce putea. Dar memoria îi era imperfectă și nu reușea s-o capete pe toată. Segmente întregi de cunoaștere erau alterate ca un efect secundar al procesului de accelerare.

— Dați-i timp să-și pună totul în ordine, zise Uxtal, pe un ton patetic de ușurat. Chiar și cu ce a zis deja pot să văd calea către noi metode care ar putea da melanj.

Hellica încă apăsa pumnalul cu lama scurtă de capul lui Waff.

— Matre Superioară! E o resursă prea bună ca s-o irosim în acest moment. Putem să-l convingem să ne dea mai mult.

— Sau să-l torturăm, sugeră Ingva.

Uxtal apucă mâna transpirată a ultimului ghola.

— Îl cer pentru munca mea. Altfel vor exista întârzieri.

Fără să aștepte răspunsul, îl trase pe Waff, căruia i se înmuiaseră

genunchii, de lângă scena macabră.

351

— Curăță asta, îi ceru Hellica lui Ingva care, la rândul ei, le porunci asistenților de laborator s-o facă.

În timp ce Uxtal se grăbea să se îndepărteze cu tânărul său protejat, coborî vocea până la o șoaptă amenințătoare:

— Am mințit ca să-ți salvez viața. Acum dă-mi restul de informații.

Ghola aproape se prăbuși.

— Nu-mi mai amintesc nimic altceva. Totul încă se învolburează

înăuntrul meu, dar simt goluri mari. Ceva nu e cum trebuie…

Uxtal îi puse cătușe.

— Ai face bine să vii cu ceva bun sau vom muri amândoi.

352

„Ca ființe umane, avem dificultăți să funcționăm în medii în care ne simțim amenințați. Amenințarea devine miezul existenței noastre. Dar «siguranța» este una dintre marile iluzii ale universului. Nicăieri nu e cu adevărat sigur.“

Studiu Bene Gesserit cu privire la condiția umană, Arhivele Bene Gesserit, secțiunea VZ908

Îngrijitorii își întâmpinară vizitatorii ca pe niște prieteni și aliați, dorind să audă mai multe despre conflictele lor cu Onoratele Matres. Grupul se așeză pe acoperișul unuia dintre turnurile cilindrice largi. Pe o piatră

plată din mijlocul podelei de scânduri, un vas cu cărbuni emana în noapte o strălucire caldă, liniștitoare.

— Știam c-o să veniți, zise Orak Tho. Când ați coborât non-câmpul ca să vă lansați aparatele mici, am detectat nava cea mare deasupra noastră.

Suntem la curent și cu faptul că ați trimis echipe de aprovizionare în zone nelocuite ale lumii noastre. Așteptam să veniți să ne vizitați direct.

Ghemuit lângă Sheeana, Miles Teg era surprins, din moment ce acești oameni păreau să aibă foarte puțină tehnologie.

— Ar fi nevoie de detectoare sensibile să ne zărească.

— Acum multă vreme, pentru protecția noastră, am creat un mijloc de a simți navele pilotate de Onoratele Matres. Pentru că femeile astea se cred infailibile, e mai ușor să le detectăm.

— Orgoliul e principala lor slăbiciune, comentă Thufir Hawat.

Ochii verzi aruncară fulgere din masca de bandit formată de pielea întunecată.

— Au multe slăbiciuni. A trebuit să învățăm cum să le exploatăm.

Împărțiră o masă formată din nuci, fructe, pește afumat și medalioane dintr-o carne închisă la culoare și condimentată care, în aparență, provenea de la un rozător arboricol. Rabinul era mai relaxat decât îl văzuse Sheeana vreodată, deși părea îngrijorat din cauza originii mâncării. Își dădea seama că bătrânul se hotărâse deja: voia ca oamenii lui să se stabilească aici, dacă

Îngrijitorii îi primeau.

În timp ce stăteau împreună pe acoperiș, ascultau bâzâitul insectelor nocturne și urmăreau zborul păsărilor negre,

Sheeana se simți foarte izolată.

Potrivit rapoartelor de scanare, populația Îngrijitorilor era relativ mare, cu mine și industrie în alte părți ale lumii. După câte se părea, creaseră o civilizație liniștită și pașnică.

353

— Presupunem că poporul vostru își are originea în Dispersie, cu multă vreme în urmă, după moartea Tiranului. Planeta asta a fost prima oprire în peregrinarea voastră?

Îngrijitorul-Șef ridică din umerii osoși.

— Avem mituri despre asta, dar a fost cu mai mult de o mie de ani în urmă. — O mie cinci sute, sugeră Thufir.

Era un elev strălucit. Având în vedere trecutul și locul lui în istorie, mentatul ghola era foarte interesat de trecerea timpului.

— Rasa noastră s-a răspândit pe multe lumi din apropiere. Nu eram un imperiu, ci o… frăție politică. Apoi, din neant, au venit Onoratele Matres, ca o turmă de animale oarbe și stângace apucate de streche, distrugătoare, în aceeași măsură din cauza ignoranței și a relei-voințe.

Orak Tho aplecă fața alungită către vasul cu cărbuni. Lumina portocalie îi căzu pe piele.

Alți Îngrijitori stăteau de-a lungul peretelui circular al ultimului etaj, ascultau și murmurau. Mirosurile specifice ale trupurilor lor pluteau în aerul răcoros. Rasa lor părea să aibă o afinitate pentru parfumuri, ca și cum mirosul ar fi fost o parte importantă a capacității lor de comunicare.

— Fără niciun avertisment, au venit să prade, să distrugă și să

cucerească.

Chipul lui Orak Tho era dur ca lemnul pietrificat, bărbia prelungă trăda hotărâre.

— Firește, trebuia să oprim această năvală sălbatică.

Buzele i se curbară într-un surâs abia vizibil.

— Așa că am creat Fiutarii.

— Dar cum ați făcut-o? întrebă Sheeana.

Dacă acești oameni înșelător de simpli puteau să detecteze nave pe orbită și să creeze hibrizi genetici sofisticați, tehnologia lor trebuia să fie mult mai avansată decât se vedea la suprafață.

— Unii dintre cei care ni s-au alăturat la colonizarea acestor lumi erau orfani din rasa tleilaxu. Ne-au arătat cum să ne schimbăm progeniturile, ca să creăm ce avem nevoie, din moment ce Dumnezeu și evoluția ar fi fost mult prea lente ca să ni le ofere.

— Fiutarii, interveni Teg. Sunt extrem de interesanți.

După reunirea lor inițială, Îngrijitorii duseseră creaturile de pradă în zone rezervate, unde puteau fi împreună cu alții din soiul lor.

— Ce s-a întâmplat cu acești tleilaxu?

354

Rabinul se uită în jur. Nu-i plăcuse niciodată prea mult de Maestrul Tleilaxu Scytale.

— Din păcate, au murit cu toții.

— Uciși? întrebă Teg.

— Stinși. Nu se reproduc la fel ca alții.

Pufni, ca și cum nu-l interesa partea asta a poveștii.

— Fiutarii noștri au fost crescuți să vâneze Onorate Matres. Femeile astea au venit pe planetele noastre, încrezătoare că o să ne cucerească. Dar am inversat rolurile. Sunt bune să servească drept hrană pentru Fiutari, nimic altceva.

Pentru siguranță, Teg sugeră ca grupul lor să doarmă în navetă, cu ușile încuiate și câmpul defensiv pornit, ceea ce le nemulțumi vizibil pe gazdele lor. Îngrijitorul-Șef aruncă o privire peste umăr.

— Deși pădurile astea sunt complet îmblânzite, câteva dintre animalele de pradă de pe vremuri cutreieră încă zona în timpul nopții. Ar fi mai bine dacă ați sta cu noi aici sus, în turnuri, la adăpost.

Un licăr de panică străbătu chipul Rabinului.

— Ce animale de pradă?

Nu voia să audă despre niciun defect al acestei lumi.

— Felinele care au furnizat material genetic pentru crearea Fiutarilor.

Orak Tho făcu un gest cu brațele lui flexibile către un alt turn cilindric din lemn.

— Avem un mare spectacol mâine. Ar trebui să vă odihniți bine pentru ceea ce veți vedea.

— Ce fel de spectacol?

Glasul lui Hawat suna nerăbdător. Uneori, nu părea altceva decât băiatul care era cu adevărat, în loc de potențialul războinic mentat.

Cu un surâs misterios, Îngrijitorul-Șef le făcu semn să-l urmeze.

Irisurile verzi arătau acum ca niște smaralde aprinse.

Afară era complet întuneric. Constelații nefamiliare sclipeau ca un milion de ochi care reflectau lumina focului. Îi conduse pe cei patru vizitatori pe o punte solidă, până la un turn din apropiere, apoi în jos, pe o scară interioară care înconjura cilindrul de două ori, înainte să ajungă la nivelul solului. Continuară pe pământul presărat cu frunze, către un turn mult mai scund, care arăta ca un ciot gros, făcut de mâna omului.

Mai întâi îi izbi duhoarea. Baza copacului artificial solid fusese golită, ca o vizuină umedă. Bare verticale groase pătrundeau adânc în solul acoperit cu paie și blocau golul, formând o celulă cu podeaua de pământ.

Teg ridică din sprâncene.

355

— Aveți prizonieri!

Camera conținea cinci captive zdrențăroase, furioase. În ciuda înfățișării jerpelite și bătute, Sheeana își dădea seama că erau umane. Toate erau femei cu părul încâlcit, mâinile asprite și

încheieturile degetelor însângerate. Rămășițele salopetelor sfâșiate le atârnau pe pielea palidă, iar ochii aruncau fulgere ușor portocalii.

Onorate Matres!

Una dintre târfe îi văzu când se apropiau. Mârâind, plonjă spre gratiile de lemn ale cuștii, într-un zbor lateral, pentru a da o lovitură devastatoare cu piciorul gol. Izbi lemnul tare ca fierul. Impactul produse un trosnet slab, dar sec, și, în timp ce Onorata Matre se îndepărta șchiopătând, Sheeana își dădu seama că trosnetul fusese de la fractura osului, nu a lemnului. Femeile se izbiseră deja până la sânge de baricadă.

Chipul lui Orak Tho se crispă ca și cum o furtună se pregătea în spatele lui. — Acum trei luni au venit Onorate Matres într-o navă de transport, așteptându-se la o pradă ușoară. Le-am masacrat, dar am reușit să păstrăm câteva pentru… antrenament.

Strânse din buze.

— Nu-i prima oară când încearcă să ne hărțuiască. Formează celule izolate care nu știu neapărat ce fac celelalte. Așa că repetă aceleași greșeli.

Doi Fiutari pândeau în jurul bazei turnului de lemn, îi dădeau ocol și adulmecau. Sheeana îl recunoscu pe unul dintre ei ca fiind Hrrm; cel de-al doilea om-fiară avea o dungă neagră în părul sârmos de pe piept.

Una dintre Onoratele Matres strigă pe ton amenințător:

— Eliberează-ne! Sau surorile noastre o să jupoaie fâșii de carne de pe oasele voastre, în timp ce sunteți încă în viață!

Hrrm mârâi și se aruncă asupra cuștii, apoi dădu înapoi doar în ultima clipă. Scuipat fierbinte din gura lui împroșcă Onoratele Matres. Trei dintre femeile bătute veniră până la gratii, la fel de bestiale ca Fiutarii.

— Cum spuneam, continuă Orak Tho cu vocea lui calmă și încrezătoare, Onoratele Matres nu sunt bune de altceva decât ca hrană.

Un Îngrijitor veni cu un bol de lemn plin de oase roșii, de care atârnau bucăți de carne și piele grasă cu petice de blană. Un al

doilea castron avea măruntaie unsuroase și organe vineții. Aruncă resturile printr-o crăpătură

în cușcă. Mizerabilele Onorate Matres se uitară la ele cu scârbă.

— Mâncați, dacă vreți să aveți putere pentru vânătoarea de mâine.

— Nu mâncăm gunoaie! exclamă una dintre Onoratele Matres.

— Atunci flămânziți. Pentru mine nu contează.

356

Sheeana își dădea seama că femeile erau hămesite. După o șovăială

neconvingătoare, înșfăcară rămășițele, smulseră bucăți crude și mâncară

până când fețele și degetele le fură mânjite cu grăsime și acoperite cu sânge închegat. Se uitau printre gratii la cei care le țineau prizoniere cu o asemenea ură pe chip, încât păreau capabile să provoace putrezirea cărnii.

Una dintre femei o privi cu furie pe Sheeana.

— Nu ești de-aici.

— Nici tu. Cu toate acestea, eu sunt afară din cușcă, în timp ce tu ești în spatele gratiilor.

Femeia izbi baricada de lemn cu palma, cu un trosnet puternic, dar era o încercare de atac lipsită de entuziasm. Hrrm se repezi lângă Sheeana ca pentru a o proteja, apoi umblă prin fața cuștii, cu mușchii fremătând. Părea foarte agitat.

Sheeana găsi situația ironică, știind ce le făcuseră Onoratele Matres lui Hrrm și tovarășilor lui. Perversiunile sexuale, biciuirile și lipsurile. Părea o răsturnare de situație izbitor de ciudată să le vadă pe femei prizoniere și pe Fiutari umblând liberi.

Se întoarse către Îngrijitorul-Șef.

— Onoratele Matres maltratează Fiutarii prizonieri. Pedepsele voastre sunt meritate.

— Dragi oaspeți, mâine o să vă instalăm în cele mai bune stații de observare, de unde puteți urmări vânătoarea.

Orak Tho întinse mâna să-i mângâie pe amândoi Fiutarii pe cap.

— O să-i prindă bine ăstuia să alerge împreună cu frații lui și să

exerseze din nou. Pentru asta s-a născut.

Cu ochii de fiară ațintiți asupra Onoratelor Matres, Hrrm își dezgoli dinții într-un zâmbet amenințător.

Înainte să se ducă toți la culcare, Teg se întoarse la navetă să transmită

un raport optimist pe *Ithaca*.

357

„O alianță este deseori mai mult o operă de artă decât o tranzacție de afaceri.“

MAICA SUPERIOARĂ DARWI ODRADE,

consemnări private, Arhivele Bene Gesserit

Navigatorul Ghildei veni în sfârșit la Canonicat, ca răspuns la convocarea Maicii Comandant. Deși era nerăbdătoare și frustrată din cauza lui, el nu explică unde fusese sau de ce își întârziase venirea cu câteva zile.

Între timp, Janess, Kiria și zece alte Valkirii alese cu grijă, cele mai multe din rândul primelor Onorate Matres care trecuseră prin antrenamentul Bene Gesserit, fuseseră deja trimise în secret pe Tleilax, ca să-și înceapă munca sub acoperire.

Aveau să se infiltreze în ultima fortăreață a târfelor rebele ca să le submineze apărarea, să planteze semințele distrugerii, în timp ce puneau la cale o ambuscadă. O parte din Murbella ar fi dorit să meargă cu echipa fiicei ei, să poarte din nou hainele tradiționale de Onorată Matre și să lase jumătatea de prădătoare a firii ei duale să iasă în față.

Dar avea încredere în Janess și în însoțitoarele ei. Deocamdată, Murbella trebuia să aranjeze restul amănuntelor și să asigure

cooperarea Ghildei, fie prin mită, fie prin amenințare. Trebuia să fie Maica Comandant, nu doar o luptătoare oarecare.

Navigatorul mutant înota în cuva lui, fără să arate deloc dornic sau interesat, ceea ce o neliniștea pe Maica Comandant. Sugerase că avea să fie bine răsplătit pentru că vorbea cu ea, dar el nu păruse prea entuziasmat de perspectivă.

— Gazul arată rarefiat în cuva ta, Navigatorule, observă ea.

— Este doar un deficit temporar.

Nu părea să fie un șiretlic.

— S-ar putea să fim pregătite să vă mărim livrările de melanj, *dacă*

Ghilda este gata să coopereze cu noi și să participe la lupta împotriva Inamicului iminent.

Vocea metalică a lui Edrik se auzi prin difuzoarele cuvei.

— Oferta ta vine mult prea târziu, Maică Comandant. Ani de-a rândul ai încercat să ne înspăimânți cu existența acestui inamic din umbră și ne-ai torturat cu promisiuni de melanj. Am fost siliți să căutăm alte opțiuni, alte linii de aprovizionare.

— Nu există alte surse de melanj.

358

Murbella alunecă mai în față, ca să stea aproape de plazul curbat și să

se uite înăuntru.

— Ghilda spațială e în criză. Lipsa severă de mirodenie, perpetuată de Comunitatea ta, ne-a împărțit în două facțiuni. Mulți Navigatori au murit deja din cauza ei, în timp ce alții nu au suficient melanj ca să distingă căile sigure prin pliurile spațiului. O facțiune a Ghildei, condusă de Administratorii umani, i-a angajat clandestin pe ixieni să dezvolte dispozitive de navigație îmbunătățite. Au intenția să le instaleze în toate navele Ghildei.

— Mașini! Ix a vorbit despre asemenea lucruri de secole. Cei din Dispersie folosesc dispozitive de navigație, la fel și Canonicatul. N-au fost niciodată pe deplin acceptabile.

— Iar după ani de cercetare intensă se pare că s-ar putea să aibă o soluție viabilă la străvechea problemă imposibilă. Cred că sunt înlocuitoare inferioare, câtuși de puțin comparabile cu Navigatorii. Totuși funcționează.

Mintea Maicii Comandant se puse în mișcare, urmărind câteva posibilități la care nu se gândise până atunci. Dacă ixienii creaseră

dispozitive demne de încredere pentru a dirija nave prin spațiul pliat, atunci Noua Comunitate le-ar fi putut folosi în propria flotă. Dacă n-ar mai avea nevoie să silească Navigatorii să coopereze, ar putea fi independente, nu la mila unei baze de putere atât de nestatornice și de imprevizibile precum Ghilda.

Dacă Ix ar vinde asemenea dispozitive Comunității... Cu siguranță, Ghilda trebuie să aibă un soi de contract exclusiv…

Apoi își dădu seama că până și soluția pe termen scurt de a folosi mașinile de navigație pentru propria flotă de luptă avea defectele sale.

Consecințe de ordinul al doilea și al treilea. Numai Canonicatul avea *mirodenie*. Cu acea singură substanță putea plăti și controla Navigatorii, astfel încât niciun alt grup să nu poată concura. Dacă melanjul nu mai era necesar, atunci toată valoarea și puterea Noii Comunități aveau să se micșoreze.

Numai o clipă trecuse cât Murbella cugetase la toate acestea.

— Mașinile de navigație ar însemna sfârșitul Navigatorilor ca tine.

— Și ar înlătura, de asemenea, unul dintre principalii clienți pentru melanjul *tău*, Maică Comandant. Ca urmare, facțiunea mea caută o sursă de mirodenie de încredere și sigură, astfel încât Navigatorii să continue să

există. Noua ta Comunitate ne-a împins la această extremă. Nu putem depinde de voi pentru mirodenia de care avem nevoie.

— Și ați descoperit un alt furnizor de melanj?

359

Lăsă să i se strecoare un ton de zeflemea în glas.

— Găsesc asta îndoielnic. Am ști despre ea.

— Avem un nivel ridicat de încredere în alternativa noastră.

Edrik pluti mai departe, apoi reveni.

Murbella ridică din umeri cu nonșalanță.

— Îți ofer o creștere imediată a cantității de mirodenie.

Cu un gest, puse trei dintre asistentele ei să aducă un cărucior mic cu suspensii în încăpere; era încărcat până sus cu pachete de mirodenie, cât putea un singur Navigator să folosească în aproape un an standard.

Difuzoarele cuvei rămaseră tăcute, dar vedea foamea în ochii stranii ai Navigatorului. Murbella se temu o clipă că avea s-o refuze și că toate tacticile ei atent gândite aveau să se dovedească zadarnice.

— Nu poți avea niciodată prea multă mirodenie, vorbi Navigatorul după o pauză interminabilă. Am învățat lecția dureroasă a bazării pe o singură sursă. Ar fi mai bine pentru Navigatori și pentru Noua Comunitate dacă am ajunge la un fel de compromis.

Am avut dreptate, gândi ea.

— Voi aveți nevoie de mirodenia noastră, iar noi, de navele voastre.

— Ghilda va asculta propunerea ta, Maică Comandant… cu condiția să

fie o discuție, și nu o amenințare. O propunere de afaceri între parteneri respectați, nu arsura biciului unui tiran.

Murbella aținti ochii asupra cuvei, surprinsă de declarația lui îndrăzneață. Chiar ar putea să aibă o altă sursă de mirodenie sau măcar posibilitatea uneia. Dar pare să ascundă niște îndoieli și nu vrea să riște.

— Am nevoie de două nave ale Ghildei pentru transport pe Tleilax. Una echipată cu non-câmp și cealaltă, un transspațial obișnuit.

— Tleilax? În ce scop?

— O să facem pulbere singura fortăreață rămasă și o să eliminăm ultima amenințare viabilă a Onoratelor Matres, o

dată pentru totdeauna.

— Se va aranja, în două zile. O să iau mirodenia acum.

Onorate Matres Renegate. Misteriosul Inamic. Dansatori-Față.

Murbella nu-i putea evita pe toți, dar exercițiul fizic, să alerge, să transpire și să se încordeze, o ajuta să gândească în timp ce plănuia asaltul final asupra Tleilaxului.

Îmbrăcată într-o salopetă mulată, alerga pe o potecă de piatră către un deal din apropierea Canonicatului. Se forță până când fiecare răsuflare îi cresta plămânii ca un brici. Unele dintre vocile interioare o dojeniră pentru că pierdea timpul când erau atâtea treburi de făcut. Murbella nu făcu decât să alerge și mai tare.

360

Voia să stimuleze și să provoace Celelalte Memorii, avea nevoie de ele treze. Marea gălăgioasă de vieți trecute era întotdeauna acolo, dar nu mereu disponibilă și, cu siguranță, nu întotdeauna îndatoritoare. A înțelege ceva din înțelepciunea colectivă era o provocare permanentă, chiar și pentru cele mai influente dintre surori.

După trecerea prin Agonia Mirodeniei, o nouă Cucernică Maică era ca un sugar aruncat într-un ocean imens și pus să înoate prin valurile Celorlalte Memorii ca să supraviețuiască. Cu atâtea surori înăuntru, putea pune întotdeauna întrebări, dar risca și să fie absorbită în vârtejul sfaturilor învolburate.

Celelalte Memorii erau o unealtă. Puteau fi un mare dar sau un mare pericol. Surorile care se cufundau prea adânc în acest rezervor al trecutului erau în primejdie să înnebunească. Asta fusese soarta Maicii Kwisatz, doamna Anirul Corrino, cu atâta vreme în urmă, în timpul lui Muad'Dib. Era ca și cum ai întinde mâna după o sabie și ai apuca-o de lamă, nu de plăsele. O

problemă de echilibru.

Sufletele plutitoare vedeau mintea lui Murbella din interior, iar unele credeau că o cunoșteau mai bine decât ea însăși. Dar, chiar dacă vedea surorile de mult stinse din Bene Gesserit, ascendența ei de Onorată Matre rămânea blocată pentru ea, ca un zid negru.

Când era fetiță, Murbella fusese capturată într-unul dintre raidurile Onoratelor Matres, luată de la familia ei și antrenată pentru cruzime și dominație sexuală. *O târfă.* Da, numele dat de Bene Gesserit era potrivit.

Aceste femei îngrozitoare din Dispersie aveau secretele lor întunecate, rușinea, crimele degradante. Undeva, în trecut, își cunoșteau originea, știau ce făcuseră ca să provoace Inamicul. Măcar dacă ar putea găsi informația în ea însăși, ar ști adevărul despre femeile depravate pe care era pe cale să le înfrunte.

Când ajunse la ierburile foșnitoare și pietrele plate, maronii, de pe deal, se cățără pe creasta presărată cu bolovani și se așeză în punctul cel mai înalt de piatră. Din această poziție dominantă vedea Citadela Canonicatului la răsărit și dunele invadatoare către apus. Inima îi bubuia din cauza efortului, iar transpirația îi picura de pe frunte și de pe obraji. Își împinsese trupul până la limita fizică, iar acum era timpul să facă același lucru cu mintea.

Realizase mult ca Maică Comandant. Murbella reușise să împiedice cei doi poli ai Noii Comunități să se sfâșie între ei, dar rănile erau încă adânci.

Zdrobise sau consolidase toate enclavele Onoratelor Matres, în afară de una.

361

Avea nevoie să afle mai mult, să înțeleagă Dansatorii-Față care se infiltraseră în Vechiul Imperiu, Inamicul… și Onoratele Matres. *Trebuie să*

am acea informație înainte de a pleca spre Tleilax.

Murbella deschise un pachețel de la brâu și scoase trei tablete de melanj proaspăt, concentrat, trimise din adâncul deșertului. Ținu în mână

tabletele maroniu-roșcate și simți cum mirodenia o furnică puțin în timp ce se dizolva în transpirația din palmă. Consumă toate cele trei tablete, cu intenția de a folosi mirodenia drept catalizator mental.

O să merg adânc de data asta, gândi ea. *Îndrumați-mă, surorile mele, și scoateți-mă înapoi, pentru că am informații importante de descoperit.*

Mirodenia începu să lucreze înăuntrul ei. Închise ochii și se cufundă

spre interior, urmând gustul melanjului. Vedea peisajul învolburat al memoriilor Bene Gesserit întins până la un orizont infinit al istoriei umane.

Părea să alerge de-a lungul unui coridor caleidoscopic de oglinzi, de la mamă la mamă. Teama amenința s-o copleșească, dar surorile dinăuntru se despărțiră și o traseră în mijlocul lor, absorbindu-i conștiința.

Dar Murbella ceru să afle despre cealaltă jumătate a existenței sale, să

descopere ce zăcea dincolo de zidul negru care bloca toate căile Onoratelor Matres. Da, amintirile erau acolo, dar tulburi și dezorganizate și păreau să

sfârșească într-o fundătură după numai câteva secole, ca și cum izvorâseră

de nicăieri.

Proveneau târfele din Cucernice Maici corupte și pierdute, izolate în Dispersie, așa cum apăruseră niște ipoteze? Își formaseră societatea cu Păstrăvărese supraviețuitoare din garda privată a Împăratului-Zeu și creaseră o birocrație bazată pe violență și dominație sexuală?

Onoratele Matres se uitau rareori către trecut, cu excepția momentelor când aruncau cu spaimă o privire peste umăr, când le urmărea Inamicul.

Mirodenia îi străbătea trupul și o trimitea și mai adânc în gândurile ei, o izbea de bariera de obsidian. În transă, în vârful dealului de piatră, Murbella mergea înapoi, generație după generație. Respirația i se strangulă, vederea exterioară se încețoșă până la orbire; auzi un scâncet de durere cum i se strecoară printre buze.

Apoi, ca un călător care iese dintr-un defileu îngust, zări un luminiș

mental, în care femei-fantomă, ca niște umbre, o ajutară să înainteze. Îi arătară unde să se uite. O crăpătură în zid, o cale de trecere. Umbre mai adânci, frig… și apoi… *văd!* Răspunsul o făcu să se clatine.

Da, în timpul Epocii Foametei, un grup fugar desprins din Bene Gesserit, câteva Cucernice Maici sălbatice, neinstruite, și Păstrăvărese 362

dezertoare evadaseră, într-adevăr, în haosul de după moartea Tiranului.

Totuși aceasta era doar o mică parte din răspuns.

În fuga lor, aceste femei întâlniseră și niște lumi tleilaxu izolate și insulare. Mai mult de zece mii de ani, fanaticii Bene Tleilax folosiseră

femelele doar ca mașini de reproducere și cuve axolotl. În cel mai mare secret, păzit cu grijă, își păstrau femeile imobilizate, în comă și needucate, nimic mai mult decât pântece pe mese. Nicio Bene Gesserit, nimeni din afară, nu văzuse vreodată o femelă tleilaxu.

Când aceste Bene Gesserit fugare și Păstrăvărese militante descoperiseră oribilul adevăr, reacția lor fusese promptă și neiertătoare; nu lăsaseră nici măcar un mascul tleilaxu viu pe aceste lumi periferice.

Eliberaseră cuvele de reproducere și luaseră femelele tleilaxu cu ele la drum, având grijă de ele și încercând să le readucă la normal.

Multe dintre cuvele fără minte muriseră, fără alt motiv medical în afară

de acela că nu doreau să trăiască, dar unele dintre femeile tleilaxu își reveniseră. Când își recăpătaseră puterile, juraseră represalii pentru crimele monstruoase pe care masculii le comiseseră vreme de o mie de generații. Și nu uitaseră niciodată.

Nucleul Onoratelor Matres erau femei tleilaxu răzbunătoare!

Cucernicele Maici renegate, Păstrăvăresele militariste și femelele tleilaxu recuperate se uniseră ca să formeze Onoratele Matres. Pierdute în Dispersie mai mult de douăsprezece secole, nu aveau acces la melanj, nu mai puteau trece prin Agonia Mirodeniei și nu reușiseră să găsească o alternativă care să le permită accesul la Celelalte Memorii. Cu timpul, încrucișate cu masculi din populațiile pe care le întâlneau, apoi le dominau pe alte lumi, aceste femei deveniseră cu totul altceva.

Iar acum Murbella știa de ce lanțul ei de predecesori se sfârșea într-un pustiu întunecat. Călătorea înapoi, generație cu generație, până la capăt, la o femelă tleilaxu care fusese cuvă de reproducere în comă, un pântec fără

minte.

Murbella își adună curajul și-și concentră mânia, împinse mai tare și *deveni* cuva paralizată care fusese cândva acea femelă tleilaxu. Se cutremură

când senzația de neajutorare și amintirile se prelinseră în ea. Fusese fetița crescută în captivitate, care înțelegea prea puțin despre lume dincolo de jalnica ei închisoare, incapabilă să citească, abia în stare să vorbească. În luna primei menstruații fusese târâtă de-acolo, legată de o masă și transformată într-un bazin din carne. Pentru că nu mai era conștientă, femeia fără nume n-avea nici cea mai mică idee câți descendenți produsese.

Apoi fusese trezită și eliberată.

363

Maica Comandant înțelese ce însemna să fii acea femelă tleilaxu și celelalte femei și de ce Onoratele Matres deveniseră atât de feroce. Când nu mai fuseseră mamele degradate și disprețuite ale masculilor tleilaxu, ceruseră să fie venerate, să fie cunoscute de atunci înainte drept *Onorate Matres*… „mame onorate". Și, prin ochii ei Bene Gesserit, Murbella le recunoscu la urma urmei umanitatea.

Odată cu înțelegerea veni ușurarea și apoi tot restul de vieți de-a lungul liniei Onoratelor Matres se revărsă către ea în șuvoi. Se trezi și se găsi din nou așezată pe piatră, dar nu în lumina soarelui. Trecuseră ore întregi de când rătăcea prin celelalte vieți ale ei. Acum, un vânt uscat de noapte o înfiora.

Tremurând din cauza efectelor secundare ale melanjului și ale călătoriei devastatoare, Murbella se ridică șovăielnic în picioare. Avea, în sfârșit, răspunsurile; le va transmite consilierelor ei aceste informații cruciale.

Auzind strigăte îndepărtate, se uită înapoi spre Citadelă. Porniseră să

se răspândească din fortăreață în căutarea ei. Fusese și ea în căutare, iar acum avea nevoie să spună restului Comunității ce

aflase.

Valkiriile aveau să pregătească atacul asupra Tleilaxului.

364

„O alegere poate fi la fel de primejdioasă ca o armă. Refuzul de a alege este o alegere în sine.“

PEARTEN, filozof mentat antic

Deși aproape două sute de oameni rămăseseră la bord, *Ithaca* i se părea goală lui Duncan. Naveta aterizase cu bine pe noua planetă, cu Sheeana, Teg, bătrânul Rabin și Thufir Hawat. Echipele de extracție colectaseră discret apă și aer, apoi se întorseseră pe non-navă. Totul era calm, conform programului.

Mesajul recent al basharului indicase că nu există niciun semn de amenințare din partea Îngrijitorilor, iar Duncan profită de ocazie să plece de pe puntea de navigație. Acum, că se gândise la asta, nu-și putea scoate ideea din cap.

Când ajunse singur în fața camerei anentropice încuiate, se simți ca un hoț care se furișa să facă ceva interzis. N-o atinsese de ani buni, nici măcar nu se gândise la obiectele perfect păstrate pe care le conținea. Se mișcă fără

zgomot și se asigură că toate coridoarele erau goale. Deși Duncan încerca să

se convingă singur că nu făcea nimic rău, n-ar fi vrut să fie nevoit să se explice în fața cuiva.

Se mințise singur și pe mulți dintre cei de la bord. Dar nu era încă liber de stăpânirea istovitoare, dătătoare de dependență, pe care o avea Murbella asupra lui. Se îndoia că ea își dădea măcar seama de puterea legăturii dureroase; când erau împreună, când putea s-o aibă cât de mult dorea, Duncan nu simțise niciodată slăbiciunea.

Dar în toți anii trecuți de-atunci…

Licuripanourile de pe coridor luminau puternic. Zgomotul monoton, ca o respirație, al sistemelor de recirculare a aerului era singurul sunet pe care-l auzea, în afară de bătaia propriei inimi.

Înainte să apuce să se gândească prea mult, lăsând deoparte capacitatea sa mentatică de a proiecta consecințe posibile, aplică amprenta și dezactivă câmpul anentropic. Depozitul se deschise cu un zgomot ușor, datorat ajustării presiunii atmosferice. Iar odată cu el veni mirosul lui Murbella, ca o palmă peste față… ca și cum ar fi aici, în fața lui.

Chiar și după nouăsprezece ani, mirosul ei era la fel de proaspăt, de parcă abia ar fi ținut-o în brațe. Hainele și alte articole personale purtau acel parfum inconfundabil, care era în esență *ea*. Scoase obiectele unul după

altul, o tunică largă, un prosop moale, perechea de colanți comozi pe care o 365

purta deseori când făceau exerciții de luptă în sala de antrenament. Atinse fiecare lucru cu o prudență nervoasă, ca și cum s-ar fi temut că ar putea găsi cuțite ascunse acolo.

Duncan adunase aceste obiecte și le ascunsese în depozit foarte curând după evadarea din Canonicat. Nu dorise să vadă urmele ei în apartamentul lui personal sau în sălile de antrenament. Le sigilase undeva departe pentru că nu suportase ideea de a le distruge. Chiar și atunci își dăduse seama de lanțurile pe care le pusese asupra lui.

Acum se uită la gulerul unei tunici mototolite și, așa cum sperase, văzu câteva fire de păr chihlimbariu închis, ca niște sârmulițe fine, toarse, din metal prețios. Iar la capătul fiecărui fir, rădăcina palidă. Spera că stocase aceste obiecte la timp, cu atâția ani în urmă.

Celule viabile.

Duncan își dădu seama că nu respiră. Se uită la firele de păr desprinse și închise ochii, blocând intenționat transa mentatică automată. Ideea era o tentație imposibilă pentru el.

Trecuseră ani de când nu mai fusese creat un copil ghola, deși cuvele axolotl rămăseseră în funcțiune. Viziunea tulburătoare a lui Sheeana îi silise să întrerupă proiectul. Cu toate acestea, aveau posibilitatea de a crește orice ghola doreau. Cuvele nu erau folosite în acest moment. Avea tot dreptul să

se gândească la asta, după tot ce făcuse pentru cei de la bordul non-navei *Ithaca*.

Apucă una dintre tunicile largi ale lui Murbella, o duse la nas și inhală

prelung. Ce voia *el* cu adevărat?

Duncan își distrăsese atenția cu destule îndatoriri și probleme, iar imaginea ei fantomatică se ascunsese în subconștient. Dar gândul obsesiv la Murbella aproape că-l făcuse să piardă nava în plasa bătrânilor cu câțiva ani în urmă și numai instinctele rapide ale lui Teg îi salvaseră.

Dacă n-aș fi fost distras, preocupat... obsedat! Greșeala lui aproape că-i costase libertatea. Murbella era periculoasă. Trebuia să treacă peste ea.

Duncan n-avea să îngăduie ca slăbiciunea lui să-i mai pună vreodată în primejdie.

Dar, când își amintise de aceste obiecte din depozitul anentropic, când îi trecuse prin cap ideea că era posibil, *posibil*, să aibă o altă Murbella, fusese ca atunci când apropii o flacără fierbinte de iasca uscată.

Dacă ar fi putut să-și adune curajul și să-și ignore propriile rezerve raționale, ar fi vorbit cu Maestrul Tleilaxu despre acest proces înainte ca Sheeana și ceilalți să se întoarcă de pe planeta Îngrijitorilor. Aducea argumente în favoarea acestei idei față de el însuși, pretinzând că n-ar fi 366

făcut nimic rău dacă i-ar fi prezentat-o pur și simplu lui Scytale. Nu presupunea nicio decizie din partea lui.

Aruncă articolele înapoi în compartimentul de depozitare. Să facă asta semăna cu înotatul în amonte, împotriva unui curent puternic. Ideea i se fixase ferm în minte. Trânti ușa depozitului și-o încuie la loc.

Deocamdată.

367

„Singurul lucru care-mi place mai mult decât mirosul de mirodenie e mirosul de sânge proaspăt."

FOSTA ONORATĂ MATRE DORIA,

înregistrări ale primelor sesiuni de antrenament

Vânătoarea începu în zori.

Bărbații înalți cu fețe de raton folosiră vergele paralizante ca să le îmboldească afară din celula lor împuțită de sub turnul de lemn pe cele cinci Onorate Matres captive. Hrrm și Fiutarul cu dungă neagră se învârteau prin preajmă; șase Fiutari mai tineri scheunau și mârâiau nerăbdători.

Cu ochi portocalii licăritori, femeile văzură naveta lui *Ithaca* în partea cealaltă a poienii. Acum, două dintre Onoratele Matres se năpustiră impulsiv afară din celula respingătoare, dând lovituri rapide cu picioarele și cu pumnii, izbind la o parte vergelele paralizante.

Dar Îngrijitorii și Fiutarii erau bine antrenați pentru a respinge orice rezistență. Înainte ca târfele să apuce să fugă, Fiutarul cu dungă neagră se repezi și o împinse pe una dintre ele la pământ. Își dezgoli colții lungi la gâtul ei, abia stăpânindu-se să nu-i sfâșie laringele și să sfârșească prea devreme vânătoarea așteptată. Ea se zbătu cu sălbăticie, dar Fiutarul îi înfipse ghearele în umăr și o țintui cu forța și greutatea lui.

Hrrm o prinsese pe a doua femeie și îi dădea târcoale cu mușchii încordați. Un mârâit flămând îi gâlgâia în gât. Fiutarii mai tineri pășeau prin apropiere, vrând să participe la vânătoare.

— Nu încă.

Îngrijitorul-Șef afișă un zâmbet calm pe fața prelungă. Hrrm și Dungă

Neagră încremeniră; cei mai tineri urlară.

Miles Teg nu se prăpădea după Onoratele Matres, cunoscând ravagiile pe care le provocaseră în rândurile Bene Gesseritului și felul în care îl torturaseră. Îl omorâseră deja o dată, când devastaseră Rakisul. Dar, în calitate de comandant militar, basharul le privea ca pe niște *adversare* împotriva cărora n-ar trebui să nutrească ranchiună exagerată. Tânărul Thufir Hawat, văzând concentrarea intensă a basharului, îl imită și adună

date, ca bază pentru luarea deciziilor viitoare.

Bătrânul Rabin arăta dezgustat la ideea de vânătoare, chiar dacă

Onoratele Matres îi vânaseră și pe ai lui pe Gammu. Sheeana rămânea în așteptare și accepta violența care, inevitabil, urma să aibă loc. Era extrem de intrigată.

368

— O să vă omorâm, hârâi Onorata Matre pe care o încolțise Hrrm.

Se ghemuise, cu mâinile întinse ca niște arme, gata să sară. Hrrm nu era intimidat de ea.

Cei șase Fiutari tineri se smuceau și mârâiau, dornici să-și aibă propria vânătoare. Foamea lor elementară mergea dincolo de simpla dorință de mâncare. Celelalte trei târfe ieșiră din celula din butucul de copac. Deși erau precaute și gata de luptă, hotărâră să aștepte o șansă mai bună.

— O să vă omorâm, repetă prima Onorată Matre prinsă.

— O să aveți ocazia să încercați.

Orak Tho stătea drept, cu banda neagră dintre ochi în umbră.

— Duceți-le în pădure, unde pot fugi.

— De ce nu ne executați pur și simplu aici?

— Pentru că nu ne-am delecta la fel de mult.

Câțiva dintre Îngrijitori zâmbiră. Erau calmi și încrezători în superioritatea lor.

În timp ce privea, Sheeana încercă să formuleze o ipoteză despre acești oameni misterioși și izolați, de unde veniseră și care le-ar fi adevăratele scopuri. Făcu un pas către cea mai apropiată Onorată Matre.

— Spuneți-ne cum vă cheamă, ca să pot face o evidență a trupurilor la sfârșitul zilei.

Târfa încă țintuită sub Fiutarul cu dungă neagră se zbătea și urla.

Onorata Matre mai calmă doar o fixă pe Sheeana cu o privire de gheață.

Orak Tho înălță ușor mâna și reteză orice alte manifestări de bravadă.

— Numele vă vor fi uitate până când carnea vă va trece prin sistemele digestive ale acestor Fiutari. O să vă terminați existența ca excrement pe pământul pădurii.

Îngrijitorul-Șef se întoarse cu spatele și se îndepărtă, cu mersul său cu picioare lungi și încheieturile flexibile. Fiutarii hămesiți strânseră cercul în jurul femeilor, ca să împiedice încă vreo tentativă de evadare, și le mânară

mai departe.

— Hai, în pădure!

Orak Tho aruncă o privire în urmă, la Onoratele Matres care clocoteau.

— Acolo veți avea ocazia să vărsați sânge sau să muriți încercând.

În vârful unui turn înalt, fără acoperiș, construit din lemn neted, argintiu, Teg stătea pe platforma deschisă; apucă o balustradă și se uită jos, în pădure. Sheeana era cu el. Îngrijitorii păzeau baza turnului, cu vergelele paralizante pregătite, în caz că Onoratele Matres hăituite ar fi putut să-i atace, ca un ricoșeu neașteptat în cursul fugii de Fiutarii în căutare de pradă.

369

Paznicii nu păreau îngrijorați, deși îi țineau pe Teg și pe Sheeana la adăpost, mult deasupra terenului de masacru.

Oaspeților Îngrijitorului-Șef li se permise să observe din această

poziție favorabilă, presupusă a avea cea mai bună priveliște a acțiunii.

Pentru că amploarea vânătorii era impredictibilă, Rabinul și tânărul Thufir Hawat fuseseră trimiși la un alt turn de veghe, la un kilometru depărtare.

Bătrânul protestase fără prea multă energie și pretinse că ar prefera să

așteptе la navetă, dar Îngrijitorii insistară să observe spectacolul.

— Asta va dovedi că nu vă suntem dușmani, spusese Orak Tho. Fiți martorii a ceea ce le vom face Onoratelor Matres. Cu siguranță, vreți să le vedeți suferind, având în vedere durerea pe care v-au provocat-o și vouă, nu?

— Mi-ar plăcea să observ vânătoarea și să văd Fiutarii în acțiune, spusese Thufir, apoi aruncase o privire semnificativă către Teg.

— E important să vedem cum luptă femeile astea, nu-i așa, bashar? În felul ăsta ne putem pregăti dacă mai dăm și peste altele.

După ce toți cei patru observatori fură amplasați în turnuri separate de veghe, corni cu sunet puternic, vibrant, răsunară prin pădure. Sheeana și Teg priviră în jos, în labirintul de mesteceni extrem de înalți. Paznicii Îngrijitori de la baza turnului trimiseră încă un semnal. Undeva, în afara razei vizuale, cele cinci Onorate Matres se despărțiră și țâșniră în tufărișuri, împrăștiind frunze uscate.

Pentru Teg era limpede că Îngrijitorii și Fiutarii mai făcuseră asta de multe ori până acum.

Dedesubtul lor, doi oameni-fiare musculoși țopăiau împreună printre trunchiurile de mesteceni, hotărâți să dea de urma vânatului. Teg aproape că le simțea de sus setea de sânge. Onoratele Matres aveau să opună o rezistență onorabilă, dar n-aveau nicio șansă reală. Imediat, Fiutarii vânători dispărură în labirintul de arbori.

El și Sheeana continuară să privească. Pădurea enormă care se întindea dincolo de așezarea cu turnuri era un labirint nesfârșit de auriu tomnatic și scoarță argintie. Crângurile tradiționale de mesteceni erau identice din punct de vedere genetic, ramificate din același copac ca mlădițe, mai curând decât depozitate ca semințe fertilizate. Clone naturale.

Trunchiurile înalte erau înconjurate de frunze galbene căzute, ca niște monede, solari antici, împrăștiate pe jos. Din această perspectivă, nesfârșitele trunchiuri drepte și rigide arătau ca gratiile unei cuști nesfârșite.

Alunecând într-o luciditate mentatică intensă, în timp ce aștepta ca vânătoarea să ajungă mai aproape, Teg analiză pădurea și puse toate piesele mărunte la un loc, până când determină un tipar neașteptat, ascuns ingenios sub aparența întâmplării. La un moment dat, toți marii arbori cu trunchiuri gri fuseseră puși într-o ordine precisă, aranjați cu grijă, să ofere aparența unei „geometrii naturale".

Analiză și mai departe. Nu putea fi nicio greșeală.

— Pădurea asta a fost cultivată artificial.

Sheeana se uită la el.

— O proiecție de mentat?

El răspunse cu o mișcare abia vizibilă din cap, îngrijorat că ar fi putut fi plantate dispozitive de ascultare în turnul de observație. Nu-i plăcea să fie despărțit de Thufir și Rabin. Fusese vânătoarea pusă în scenă ca să le separe grupul în două, astfel încât Îngrijitorii să le poată spiona conversațiile private?

Făcu o proiecție de ordinul al doilea. Evident, deși cultivatorii inițiali ai acestei păduri întinse se străduiseră să creeze aparența sălbăticiei, nu reușiseră să treacă peste simțul lor intrinsec al ordinii. Sădiseră coloniștii originari din Dispersie această pădure pe teren sterp în urmă cu generații?

Sau haosul natural adevărat fusese atât de deranjant pentru ei, încât răseseră complet copacii existenți și proiectaseră o nouă sălbăticie, potrivit unei scheme acceptabile?

De departe se auziră zgomote de cădere printre copaci, mârâit de Fiutari și strigăte de femei. Brusc, agitația se mută către turnul de observație. Sheeana se aplecă spre bashar, dar își mască mișcarea afișând un gest de a se uita în jos, la vânătoarea de dedesubt. Vorbi într-o șoaptă abia auzită.

— Te îngrijorează ceva, Miles?

Tocmai îi trimiseseră un semnal lui Duncan că totul era sigur și sub control.

— Mă… gândesc. Vânătoarea asta e un exemplu. De pildă, știm că

Îngrijitorii și-au creat Fiutarii în scopul specific de a omorî Onorate Matres.

— Având în vedere cât de periculoase sunt târfele, pare un lucru perfect rezonabil să creeze și să condiționeze asemenea animale de pradă ca să se protejeze, comentă Sheeana. Argumentele Îngrijitorului-Șef sunt logice.

Nu-i nicio îndoială că avem un dușman comun în Onoratele Matres.

— Întreabă-te cine *altcineva* ar mai vrea ca Onoratele Matres să fie distruse și alianțele devin mai puțin clare, continuă Teg. Numai pentru că și 371

ei, și noi le urâm pe Onoratele Matres nu garantează că Îngrijitorii au aceleași scopuri ca și noi.

Proiecție de ordinul al treilea: dacă Îngrijitorii învățaseră cunoștințele genetice specializate și tehnicile sofisticate de la tleilaxu care au fugit în Dispersie, atunci ce rol juca Bene Tleilax în acest conflict general? Către cine li se îndrepta loialitatea?

Trebuia să vorbească deschis cu Maestrul Tleilaxu Scytale îndată ce se întorceau pe *Ithaca*. Evident, ultimul vechi maestru nutrea multe resentimente pentru Rătăciții Tleilaxu care îi trădaseră poporul. Acești frați vitregi Tleilaxu se schimbaseră mult în Dispersie. Poate Scytale știa mai mult decât dezvăluise până acum.

Luciditatea de mentat se pusese în mișcare. Își simțea inima cum bate, metabolismul accelerat. *Nu suntem singurii care urăsc târfele.* Onoratele Matres îl înfuriaseră cumva pe Inamicul Exterior, de-ajuns ca să-l târască

spre Vechiul Imperiu.

Teg strânse mai tare balustrada de lemn. Sheeana îi simți încordarea și-i aruncă o privire întrebătoare, dar, cu o clătinare ușoară din cap, o avertiză să nu vorbească deschis. Încercă să se gândească la o cale de a-l alerta pe Duncan.

Sheeana îl apucă de braț.

— Uită-te acolo, jos.

Una dintre cele cinci Onorate Matres se năpustea prin pădurea de mesteceni, ocolind și șerpuind printre trunchiuri. În spatele ei, trei Fiutari alergau după pradă cu părul sârmos zburlit și cu ghearele scoase. Femeia alerga ca vântul, mușchii vânoși și

picioarele goale o purtau printre tufișuri, în timp ce stârnea frunzele ca pe niște nori aurii de praf.

La baza turnului de observație, doi dintre paznicii cu fețe de bandit întinseră vergelele paralizante, dar nu se amestecară. Aveau să-i lase pe Fiutari să omoare prada.

Deși alerga din toate puterile, Onorata Matre nu-i putea întrece pe oamenii-fiară. Avea părul vâlvoi, ochii mari, fața încordată, plină de hotărâre, de parcă ar fi fost gata să se întoarcă și să-și folosească propriii dinți ca să sfâșie gâtlejurile urmăritorilor.

Din câteva salturi iuți, tinerii Fiutari se apropiară, flămânzi și gălăgioși.

Teg se întrebă dacă mai vărsaseră sânge sau era prima lor vânătoare.

Simțind mirosul răsuflărilor fierbinți în urma ei, știind că Fiutarii sunt la câțiva pași de a o doborî, Onorata Matre făcu un salt în aer, izbi un trunchi neted de mesteacăn cu picioarele goale și ricoșă într-o parte. Cel mai 372

apropiat Fiutar încercă să se întoarcă atât de repede, încât stârni un jet de pământ și rămurele.

Femeia ateriză pe sol, apoi săltă în direcția opusă, cu brațele întinse și dinții dezgoliți. Se izbi de al doilea Fiutar, iar forța impactului fu de-ajuns ca să-l facă pe omul-fiară să-și piardă echilibrul. Se rostogoli împreună cu el, folosi două degete ca niște țepi osoși să-i smulgă ochii sălbatici. Creatura orbită urlă și se zvârcoli. Cu o mișcare ca un fulger lichid, femeia îl apucă de bot și, cu o răsucire violentă, frânse gâtul Fiutarului.

Fără nicio clipă de pauză, abia gâfâind, se aruncă cu degetele însângerate întinse asupra celui de-al treilea Fiutar tânăr. Înainte ca Onorata Matre să apuce să lovească totuși, Fiutarul scoase un țipăt brutal, cutremurător, mai puternic și mai teribil decât orice auzise vreodată Teg.

Efectul țipătului, fără îndoială, exact ce intenționaseră Fiutarul și dresorii săi, fu să o facă pe femeie să încremenească. Se poticni ca și cum mușchii i s-ar fi blocat involuntar. *O versiune animală a Glasului?*

Înainte ca Onorata Matre să-și revină, primul Fiutar o lovi pe la spate și o rostogoli cu fața în sus. Cu o lovitură rapidă cu ghearele, îi tăie șanțuri adânci, însângerate, pe față. Cealaltă

mână i-o înfipse în abdomen, îi sfâșie mușchii oțeliți și, cu mâna vârâtă până la cot, îi smulse inima.

Femeia zvâcni într-o băltoacă de sânge, apoi rămase nemișcată.

Celălalt Fiutar adulmecă trupul însoțitorului său mort și se duse să i se alăture primului, ca să înceapă să se hrănească din pradă.

Teg privea cu un dezgust fascinat. Paznicii Îngrijitori ridicară trupul Fiutarului ucis. Ceilalți doi oameni-fiare nu-i dădură nicio atenție în timp ce retezau și sfâșiau, apoi devorau, cu balele curgând, carnea ațoasă a victimei.

Mai departe, din direcția turnului unde observau Thufir și Rabinul, se auzi sunetul altor corni, alte mârâieli și bătăi. Vânătoarea continua.

373

„Să bănuiești propria mortalitate înseamnă să cunoști începutul terorii. Să afli incontestabil că ești muritor înseamnă să cunoști sfârșitul terorii."

Manual de instrucție pentru acolite, Arhivele Bene Gesserit
Chiar când Valkiriile ei neînfrânte călătoreau spre Tleilax, Maica Comandant se simțea neliniștită. Tleilax… femelele tleilaxu… Onoratele Matres… Atâtea lucruri aveau sens acum pentru Murbella… Distrugerea absurdă a tuturor lumilor tleilaxu nu mai era cu totul de neînțeles.

Dar înțelegerea nu ducea la milă. Planurile Noii Comunități n-aveau să

se schimbe. Multe atârnau aici în balanță, la apogeul unui conflict epuizant, care abătea atenția de la lupta principală. Atacul dejucat asupra Canonicatului, distrugerea planetei Richese, insurgentele și Dansatorii-Față

de pe Gammu. După ziua de astăzi, partea asta avea să se încheie cu totul.

Imensul transspațial ducea trupele și echipamentul lui Murbella către ultima fortăreață a târfelor rebele. După ce nava Ghildei vărsa flota vizibilă

de Valkirii în aceleași nave militare pe care le folosiseră să atace atât Buzzell, cât și Gammu, etalarea de forțe avea să fie, cu siguranță, impresionantă. Din ceea ce știa despre Matre Superioară Hellica, Murbella se îndoia totuși că

simpla intimidare era de-ajuns. Valkiriile erau dispuse să folosească atâta violență câtă era necesară; de fapt, abia așteptau.

Navigatorul Edrik insistase să conducă chiar el transspațialul. Citând neutralitatea îndelungată a Ghildei Spațiale, n-avea să participe la lupta propriu-zisă, dar era clar că voia să fie prezent în timpul cuceririi Bandalongului. Murbella avea senzația că facțiunea Navigatorului avea ceva de câștigat aici. Ascundea Ghilda ceva pe Tleilax? Deși Navigatorii și Administratorii umani negaseră cu vehemență orice implicare, *o navă*

transportase Anihilatoarele lui Hellica pe Richese. Presupusese că era un vehicul al Onoratelor Matres, dar ar fi putut fi o navă a Ghildei… ca asta.

Într-o cameră transparentă de deasupra lor, Navigatorul înota în gaz proaspăt de mirodenie furnizată de rezervele Canonicatului. N-avea încredere în el.

Mai devreme, în cursul săptămânii, o navă de aprovizionare aparent inofensivă a Ghildei, îi trimisese lui Janess, care se ascundea printre Onoratele Matres, un mesaj codificat care conținea planurile specifice ale Noii Comunități. Camuflajul echipei era sigur, iar datele de spionaj pe care i le furniză Janess în schimb îi dăduseră lui Murbella mult de gândit, un belșug de informații care-i permitea să plănuiască o lovitură de grație 374

perfectă. Alături de Kiria și de celelalte zece Onorate Matres false, Janess făcuse pregătiri pentru a lovi pântecul moale și alb al târfelor mult prea încrezătoare, în timp ce acestea se holbau la ceruri.

Curând…

La ieșirea din pliurile spațiului, uriașul vehicul intră pe orbită

deasupra Tleilaxului. Bashara Wikki Aztin primise deja ordinele.

De pe puntea Navigatorului, Murbella privi în jos către planetă.

Continentele mai aveau încă cicatrici mari și negre de la cucerirea inițială

violentă de către Onoratele Matres. Femeile dezlănțuiseră arme îngrozitoare, dar se opriseră înainte de a steriliza cu totul lumea principală

tleilaxu și preferaseră să zdrobească și să cucerească rămășițele, în loc să le nimicească. Răzbunare inconștientă în numele nenumăratelor generații de femele tleilaxu. Fără îndoială, Matre Superioară Hellica nu-și cunoștea propria istorie, dar își cunoștea bine ura.

În deceniile trecute de la atacul inițial, draconicele femei recuperaseră

ceea ce părea irecuperabil. Acum, în timp ce Murbella cerceta terenul de dedesubt, consilierele ei tactice comparau detaliile cu rapoartele de informații trimise de Janess și de spioanele ei. Deși aveau comunicațiile întrerupte, bashara Aztin urma să facă o ultimă evaluare generală, să

formuleze și să finalizeze planurile pentru atacul principal, neașteptat.

Târfele de jos trebuie să fi observat, cu siguranță, sosirea neprogramată a transspațialului. Murbella dădu semnalul și mai mult de șaizeci de nave de asalt din Canonicat ieșiră din cala vehiculului uriaș pentru a pluti în escadrile atent organizate, ca niște pești-pilot în jurul unui rechin mare. La vederea forței militare, Onoratele Matres nu puteau avea nicio îndoială cu privire la intenția nou-venitelor.

Ofițerul de comunicații atinse comutatorul de transmisie.

— Maica Comandant Murbella a Noii Comunități a Surorilor dorește să

discute cu Hellica.

O femeie răspunse pe ton sfidător:

— Te referi la *Matre Superioară*. Arată respectul cuvenit.

Vocea lui Murbella emana autoritate încrezătoare.

— La fel și tu. Am venit să vă ușurez capitularea.

Femeia păru indignată și ofensată, dar, câteva clipe mai târziu, o altă

voce prelua controlul.

— Cuvinte obraznice din partea unui adversar pe care-l știu slab. Am nimicit lumi întregi. Un transspațial și câteva nave nu ne înspăimântă!

— Oh? Chiar dacă avem unele dintre armele pârjolitoare de planete pe care chiar voi le-ați folosit pe Richese?

375

— Nici noi nu suntem neînarmate, ripostă Hellica. Încă nu sunt convinsă că e nevoie să capitulez.

În loc să fie intimidată, Murbella se simți și mai încrezătoare. Dacă

Hellica avea cu adevărat asemenea sisteme defensive, ar fi atacat preventiv în loc să dea un avertisment.

— Fanfaronada ta mă plictisește, Hellica. Știi că restul Onoratelor Matres fie s-au alăturat Noii Comunități, fie au fost distruse. Cauza ta e pierdută. Ar trebui să găsim o altă soluție. Hai să ne întâlnim, față în față.

Matre Superioară chicoti cu răceală.

— O să mă întâlnesc cu tine, fie și numai ca să-ți arăt propria slăbiciune.

Murbella știa prea bine cum gândeau Onoratele Matres: priveau simpla sugestie de negociere ca pe o fisură adâncă în felul de a fi al Bene Gesserit.

Hellica avea să profite de orice șansă, probabil să încerce s-o asasineze, presupunând că putea apoi să preia controlul Comunității. Murbella conta pe asta.

— Bine. O să vin jos, în Bandalong, cu escorta mea de șaizeci de nave.

Împreună, vom ajunge la o rezolvare.

— Vino, dacă îndrăzneşti!

Matre Superioară întrerupse transmisia. Murbella aproape că auzi sunetul unei capcane care se închide.

Mai devreme, Maica Comandant cântărise posibilitatea de a o captura de vie pe pretinsa regină şi de a o aduce în Noua Comunitate ca aliată. Niyela de pe Gammu se sinucisese mai degrabă decât să se lase convertită; nicio pierdere. Dar, după distrugerea atroce a planetei Richese, Murbella îşi dăduse seama că a o captura pe Hellica ar fi însemnat aducerea în Canonicat a unei bombe cu ceas. Matre Superioară trebuia distrusă. Duncan n-ar fi făcut niciodată o eroare atât de prostească din punct de vedere tactic.

Murbella se urcă într-una dintre navele Valkiriilor şi-şi începu coborârea către Bandalong. Aceste aparate fuseseră suficiente pentru a cuceri Buzzell şi Gammu, într-o etalare de forţe impresionantă, dar nu copleşitoare. Matre Superioară avea să presupună, fireşte, că le-ar fi putut înfrânge.

Dacă nu vrei ca un adversar să-ţi vadă pumnalul ascuns, asigură-te că o armă vizibilă pare mare şi mortală.

Navele ei se apropiară de palatul care aştepta.

376

„Sistemele noastre defensive pot deveni un risc dacă trădează inamicului adevăratele noastre slăbiciuni."

BASHARUL MILES TEG, discurs către trupe

După chemarea la arme şi grupurile de Onorate Matres care se agitau prin Bandalong, Uxtal îşi dădea seama că transspaţialul nou-venit nu era doar o altă delegaţie curioasă de Navigatori. Era ceva mult mai grav.

Din moment ce îşi demonstrase deja succesul cu retrezirea amintirilor copilului ghola Waff, Edrik era satisfăcut. De ce i-ar sâcâi Ghilda acum? Lucra cât de repede putea! Până acum, Uxtal reuşise să acopere lipsurile semnificative din cunoştinţele Maestrului Tleilaxu.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, în timpul urgenţei neaşteptate primi o convocare imediată la Palatul Bandalong. Se grăbi către clădirea dezgustător de ostentativă. În timp ce alerga prin colonada îngustă de la intrare, ignoră

coloanele roz-violete și statuile îmbrăcate țipător ale unor Onorate Matres în poziții amenințătoare.

Un bărbat înrobit, arătând terorizat, îmbrăcat într-un smoching galben intens, stătea în fața ușii imense, cu o expresie năucită pe față. Pășind către el, Uxtal ridică bărbia, pufnind disprețuitor, căci el nu fusese niciodată

alienat sexual de Onoratele Matres.

— Am venit s-o văd pe Matre Superioară.

Bărbatul clipi și spuse monoton:

— E ocupată să întindă o capcană pentru vrăjitoare. Am fost amenințați de Noua Comunitate.

Vrăjitoare Bene Gesserit? Așadar de aceea era zarva asta. Deasupra, pe cer, un roi de nave întunecate cobora, ca un stol de păsări negrofage. Uxtal privi nervos, în așteptarea explozivilor care să cadă pe acoperișuri. Hellica știa, cu siguranță, să-i provoace pe alții.

Cercetătorul ridică mesajul făcut sul pe care-l primise.

— Poate că Matre Superioară mă vrea alături de ea în timpul situației de urgență. Sunt cel mai bun cercetător în viață pe care îl are, omul care o să

restabilească producția de melanj din cuvele axolotl. Munca mea s-ar putea să fie cheia negocierilor sale.

Încrucișă brațele la pieptul mic.

Da, ăsta trebuia să fie motivul adevărat. Dacă vrăjitoarele din Canonicat contau pe monopolul lor asupra mirodeniei, atunci Hellica avea să

dorească să facă paradă de succesul lui Uxtal cu ghola maestrului Waff. Avea 377

să-l prezinte drept geniul ei de frunte! De asemenea, Navigatorul Edrik precis nu va îngădui ca munca lui să sufere vreo pagubă. Uxtal era la adăpost, orice s-ar întâmpla.

Bărbatul în smoching examină convocarea, dădu din cap cu înțelepciune și apoi spulberă ideile preconcepute ale lui Uxtal.

— Ah, acum înțeleg. Asta nu-i, de fapt, de la Matre Superioară. Am pregătit o cameră. Vino după mine.

— N-ar trebui s-o informezi măcar că sunt aici?

— Nu. Am primit instrucțiuni precise în această privință.

Nedumerit și neliniștit, micul cercetător fu escortat de-a lungul unui coridor lat, care etala picturile unor surori Bene Gesserit moarte, în poziții macabre. Bărbatul înrobit îi arătă să treacă pe sub o arcadă și să coboare o scară până la o încăpere mare, sub nivelul solului.

Când Uxtal coborî în camera principală, singur, întreaga încăpere începu să strălucească portocaliu de la miile de ochi luminoși apăruți pe podea. Îngrozit, încercă să se retragă, dar scara se topi toată în perete, prinzându-l în capcană ca pe un sclav neînarmat într-o arenă de luptă.

— Matre Superioară? Ce dorești de la mine?

Gândea cu furie, își amintea sieși: Au nevoie de mine, de aceea trăiesc încă. Au nevoie de mine!

Ochii luminoși din podea se stinseră și aruncară camera în beznă

adâncă. În ciuda panicii, detectă un zgomot slab care intră în încăpere ca un pârâu prelins de-a lungul peretelui. Din ce în ce mai puternic, sunetul se metamorfoză în râsul strident al unei femei.

— Vezi? Stau tot timpul cu ochii pe tine, omulețule.

O lumină arzătoare umplu camera și-l orbi. Privind printre degete, Uxtal o văzu pe Ingva în fața lui, complet goală. Trupul ei îmbătrânit era cioplit din noduri de mușchi și piele întinsă; sânii îi erau prea mici ca să

atârne.

— E clar că Matre Superioară nu te vrea. Iar acum, în timp ce e ocupată

cu vrăjitoarele din Canonicat, o să te revendic ca al meu. Atunci vei munci cu adevărat pentru mine. Hellica nu trebuie să afle vreodată, până când mă

hotărăsc să trec la acțiune.

— Dar am făcut tot ce s-a cerut de la mine! exclamă el cu voce spartă.

Am crescut ghola, v-am produs drogul portocaliu, am restabilit amintirile Maestrului Tleilaxu. Curând, o să vă furnizez tot melanjul pe care l-ați putea…

— Exact. Și de aceea trebuie să te controlez. Împotriva tuturor așteptărilor mele, te-ai dovedit a fi de valoare.

378

Păși mai aproape, iar el se simți ca un șoarece pironit de o viperă.

— De azi înainte o să fii sclavul meu, ceea ce, prin urmare, mă va face *pe mine* indispensabilă. După ce am să te impregnez, nicio altă femeie nu va mai fi de-ajuns pentru tine; nici măcar altă Onorată Matre.

Buzele ei zâmbitoare arătau zdrențuite ca hârtia ruptă în bucăți.

— Serviciul tău din anii trecuți merită răsplata asta. Cei mai mulți masculi nu supraviețuiesc atât de mult printre noi.

Uxtal nu îndrăznea să fugă, cu atât mai puțin s-o înfurie. Asta fusese amenințarea persistentă de care se temuse ani de-a rândul. În ochii lui Ingva începea să ardă un foc portocaliu de nestins. Înrobire sexuală, sclavie totală, față de cotoroanța asta hidoasă.

— Ești pe cale să-mi descoperi plăcerile…

Îi mângâie fața cu un deget osos, ca o gheară.

— O să-ți placă…

— Asta nu-i posibil, Onorată Matre…

Femeia chicoti.

— Omulețule, sunt adeptă de ordinul al cincilea, membră calificată a vălului negru. Pot învinge orice blocaj al dorinței.

Îl apucă de braț și-l trase pe podea. Zâmbind în timp ce-l încăleca, continuă:

— Acum, răsplata ta.

Femeia cioturoasă îi smulse hainele, iar Uxtal se rugă să

supraviețuiască acestei zile. Scânci. Cu ani în urmă, la început, Dansatorii-Față încercaseră să-l protejeze înainte să-l aducă în Bandalong, dar Khrone nu se mai arătase aici de ceva vreme. Dansatorul-Față îl abandonase pe cercetătorul Rătăcit Tleilaxu, îndată ce îi furnizase un ghola al lui Paul Atreides. Îl lăsase pur și simplu la mila Onoratelor Matres. Dansatorii-Față

nu puteau face nimic ca să-l apere de furia lui Ingva, odată ce aceasta descoperea ce i se făcuse.

Cotoroanța duse mâinile vânoase, lacome, în jos, icni și apoi îl azvârli de-a curmezișul podelei, așa gol cum era.

— *Castrat!* Cine ți-a făcut asta?

— Da… Dansatorii-Față. Demult. T… trebuia să mă concentrez asupra muncii, fără tentația plăcerilor Onoratelor Matres.

— Omuleț scârbos și prost! Știi ce ți-ai refuzat? Ce mi-ai refuzat *mie*?

Uxtal alunecă mai departe și porni în patru labe să-și recupereze rămășițele hainelor, înainte ca ea să-l omoare din cauza indignării pe care o simțea. Dar Ingva porni ca o panteră să-i taie calea.

379

— N-am fost niciodată mulțumită de tine, omulețule, iar acum mi-ai făcut treaba mai grea. Castrarea nu te face totuși complet inutil ca sclav sexual. Pentru o adeptă cu nivelul meu de măiestrie, nici măcar un eunuc nu e complet de neatins. O să ceară un efort în plus, dar o să te impregnez oricum.

Îl împinse înapoi pe podea.

— O să-mi mulțumești când se termină. Îți promit.

Uxtal pledă, scânci și apoi țipă, dar nimeni nu-l auzi sau nu se sinchisi.

„Vânătoarea a fost o parte fundamentală a ordinii naturale de când a apărut prima oară viața. Prada știe acest lucru la fel de bine ca prădătorul.“

Aforism Bene Gesserit

Singur pe platforma de observație bătută de vânt de deasupra mestecenilor uriași, copilul ghola al lui Thufir Hawat încerca să absoarbă

totul și să vadă totul, să adauge amănunte pentru o însumare și o analiză

complete. Nu era încă mentat, dar, potrivit consemnărilor istorice, avea potențialul de a deveni un mare luptător, strateg și computer uman.

De-a lungul vieții sale inițiale, slujise trei generații ale Casei Atreides.

După căderea Arrakeenului, Harkonnenii îl capturaseră și folosiseră o otravă reziduală pentru a-l sili să-l servească pe maleficul baron. *Cât trebuie să fi urât asta!* Pe atunci, Thufir era un veteran în vârstă, cu mintea plină de o viață de serviciu și de bătălii… cam ca bătrânul bashar. Tânărul Thufir voia foarte mult să se ridice la înălțimea acestor așteptări.

Chiar și aici, la adăpost, mult deasupra solului, simțea miros de sânge în aer, din cauza vânătorii. Doi Îngrijitori deșirați stăteau de pază la baza turnului de lemn ca să-i protejeze, pe el și pe Rabin, de Fiutarii primejdioși și de Onoratele Matres libere prin pădure. Sau Îngrijitorii aveau grijă ca cei doi vizitatori să nu se ducă nicăieri în afara limitelor permise și să nu vadă nimic din ce nu trebuiau să vadă?

Rabinul neliniștit umbla pe platforma deschisă și se uita în jos, la crângul larg de arbori cu scoarță argintie. Thufir îl analizase deja suficient de mult pe bătrân ca să-i poată prezice reacțiile într-o situație. Oțelit de o viață în care se simțise asuprit pe nedrept, Rabinul lupta pentru oamenii lui, în timp ce încerca să nu fie privit ca o victimă. Mai mult decât orice, se temea să fie nehotărât, să pară altfel decât un conducător adevărat.

Acum, bătrânul părea dezgustat și dezamăgit, ca și cum visurile lui de a avea o lume nouă perfectă pentru discipolii săi se risipeau. Ar cere refugiații evrei să rămână pe această

planetă, în ciuda posibilității atacurilor viitoare ale Onoratelor Matres? Chiar și cu purtarea ciudată a Îngrijitorilor și cu existența Fiutarilor feroce, pe care Rabinul le considera respingătoare din motive religioase? Ce ar decide Rabinul în cazul în care ar fi cântărit avantajele și dezavantajele?

Thufir era sigur că el și companionii lui tineri ghola n-ar fi venit niciodată să trăiască aici. Locul lor era pe *Ithaca,* împreună cu basharul și cu 381

Duncan Idaho, gata să se apere împotriva Inamicului Exterior. De aceea fuseseră readuși la viață, în primul rând.

Chiar dacă unii dintre refugiați părăseau non-nava ca să se stabilească

pe planetă, Duncan n-ar fi permis niciodată ca *Ithaca* să rămână aici.

Nemișcarea creează vulnerabilitate. Automulțumirea e periculoasă.

Indiferent cât de ospitalieri păreau Îngrijitorii, planeta aceasta nu putea fi decât o escală temporară pentru cei mai mulți dintre ei. Deși amintirile vieții lui trecute nu fuseseră restabilite, loialitatea lui Thufir rămânea alături de oamenii de la bordul navei.

În pădurea de dedesubt, auzea Fiutari mârâind și trosnete ascuțite de crengi. Își puse mâna streașină la ochi și încercă să distingă amănunte în umbra arborilor, pe măsură ce urmărirea se apropia de ei.

— Nu-mi place asta.

Rabinul ridică mâinile într-un gest de protecție.

— O să fie nevoie de mai mult decât un simbol superstițios ca să

blochezi asemenea atacatori.

— Poți să te crezi mai bine apărat, ghola, pentru că o să fii cândva războinic, dar eu lupt într-o arenă mult mai importantă. Credința e arma mea, singura de care am nevoie.

Dedesubt, văzu mișcarea precaută pe care o făceau doi Fiutari care se strecurau printre copaci să întindă o capcană prăzii.

Thufir își dădu seama ce se întâmplă: cu răcnete asurzitoare în depărtare, alți oameni-fiară mânau o Onorată Matre în direcția asta, iar apoi restul haitei avea să o încercuiască.

Folosind dispozitive de comunicare implantate, paznicii Îngrijitori de la baza turnului primiră o veste. Întoarseră ochii cu măști de bandit în sus, către platforma de observație.

— Trei dintre cele cinci Onorate Matres au fost ucise, strigă unul.

Capacitatea de vânătoare a Fiutarilor noștri e dovedită.

Dar două dintre femeile mortale mai trăiau, iar una venea spre turnul de observație chiar în acel moment.

Ieși în fugă dintre copaci, cu fața zgâriată de ramurile biciuitoare, brațul stâng schilodit, atârnând nefolositor, picioarele goale sfâșiate și însângerate din cauza alergării pe pământul aspru. Dar nu dădea niciun semn că ar încetini.

Rabinul se foi și duse o mână la ochi, ca și cum ar fi fost jignit.

— Nu vreau să văd asta.

Când femeia se năpusti în luminiș și se uită peste umăr, doi Fiutari săriră din ascunzătorile din copaci și-și surprinseră prada. Încă o pereche de 382

Fiutari vânători se apropiară din spate, în fugă. Thufir se aplecă peste balustradă să vadă mai bine, în timp ce Rabinul se făcu mic și se dădu înapoi.

Fără a face vreo pauză în mișcare, Onorata Matre se aplecă să înșface cu mâna sănătoasă o creangă căzută. Cu o forță uimitoare, se roti și o împinse ca pe o lance instabilă, dezechilibrată. Capătul rupt îl străpunse pe unul dintre Fiutarii care săreau. Rănit mortal, acesta căzu scheunând și zvârcolindu-se, în timp ce ea sări în lateral.

Un alt Fiutar sări într-o parte și o lovi în partea rănită, sperând s-o apuce de umăr și să-i smulgă brațul deja rănit din încheietură. Thufir văzu într-o clipă că Onorata Matre simulase gravitatea rănii. Brațul mutilat țâșni în sus și-l apucă pe Fiutar de gât. Fălcile acestuia se închiseră la numai un centimetru de fața ei. Cu un icnet puternic, târfa împinse creatura deoparte.

Fiutarul se dădu înapoi clătinându-se și se izbi de unul dintre trunchiurile argintii. Năucit, se ridică cu greu în picioare.

Când ceilalți doi Fiutari se apropiară de ea, Onorata Matre se uită într-o parte. Ochii portocalii se fixară asupra celor doi Îngrijitori care stăteau de pază la turnul de veghe. Cu o explozie de viteză, datorată disperării și dorinței de răzbunare, alergă direct spre ei și lăsă oamenii-fiară în urmă.

Ambii bărbați înalți și slabi ridicară vergelele paralizante, dar ea îi depăși, cu un uragan de mișcări. Mâna bătătorită le aruncă vergelele din mâini. Se repezi la ei, savurând privirea scurtă de teamă din ochii primei victime. Cu o singură lovitură puternică, frânse gâtul Îngrijitorului, care se prăbuși la pământ.

Se întinse către al doilea Îngrijitor, dar cel mai apropiat Fiutar o interceptă ca să-și apere stăpânul. Ceilalți doi oameni-fiară sosiră mai aproape. Unul dintre ei șchiopăta. Văzând că nu poate alunga creaturile, Onorata Matre apucă vergeaua paralizantă căzută și porni în salturi înapoi în pădure. Mârâind, Fiutarii fugiră după ea.

Thufir îl apucă de braț pe Rabin.

— Repede!

Se duse către treptele abrupte de lemn care-i duceau la nivelul solului.

— Poate că reușim să-i ajutăm.

Rabinul șovăi.

— Dar e deja mort și suntem la adăpost aici sus. Ar trebui să stăm…

— M-am săturat să fiu spectator!

Thufir coborî în fugă, câte două trepte scârțâitoare deodată. Rabinul veni după el, bombănind.

383

Când Thufir ajunse jos, paznicul Îngrijitor rămas era aplecat asupra camaradului său. Thufir se aștepta să-l audă pe bărbatul slab jelind de durere, strigând furios; în schimb, părea și mai atent.

Neobișnuit. Curios.

De departe din pădure se auzi un urlet care-ți îngheța sângele în vine când cei trei Fiutari o încolțiră din nou pe Onorata Matre. Aceasta răcnea obscenități. Thufir auzi zgomotele luptei, un trosnet care părea de os rupt, mârâieli groaznice urmate de un țipăt scurt… și apoi tăcere. După o clipă de pauză, urechile sensibile ale lui Thufir prinseră sunetele inconfundabile ale hrănirii.

Gâfâind din greu, Rabinul ajunse la baza turnului de observație și apucă de balustrada de lemn ca să-și țină echilibrul. Thufir se grăbi către Îngrijitor și colegul lui mort.

— Putem să ajutăm cu ceva?

Aplecat, Îngrijitorul supraviețuitor se încordă brusc, ca și cum uitase că

cei doi erau acolo. Roti capul pe gâtul lung și se uită la ei. Banda neagră

forma o umbră grea peste ochi.

Apoi Thufir îl zări o clipă pe Îngrijitorul mort care zăcea pe jos.

Trăsăturile cadavrului se deformaseră, se schimbaseră… reveniseră.

Nu mai era înalt și slab, iar fața nu era prelungă; nu avea mască neagră în jurul ochilor. În schimb, Îngrijitorul mort avea piele cenușie, ochi întunecați, apropiați și nas cârn.

Thufir îl recunoscu din imaginile de arhivă: un Dansator-Față!

Celălalt paznic Îngrijitor se uită amenințător la ei, apoi își lăsă fața să

revină la starea neutră. Nu mai era uman, ci cadaveric… și fără expresie.

Mintea lui Thufir se învolbură și-și dori cu disperare să fi avut abilități de mentat. Îngrijitorii erau Dansatori-Față? Toți sau doar câțiva? Îngrijitorii luptau contra Onoratelor Matres, un dușman comun. Inamicul. Îngrijitori, Dansatori-Față, Inamicul…

Planeta asta nu era deloc ceea ce părea.

Îi aruncă o privire fulgerătoare Rabinului. Bătrânul văzuse același lucru și, deși oroarea și surpriza îl făcuseră să înghețe o clipă, părea să tragă

aceleași concluzii.

Puternicul Îngrijitor se ridică și veni spre ei cu vergeaua paralizantă.

— Mai bine fugim, zise Thufir.

384

„Chiar și cele mai delicate planuri pot fi aruncate în haos de o acțiune din partea presupușilor noștri stăpâni. Nu e ironic, când ei pretind că Dansatorii-Față sunt ineficienți și schimbători?“

KHRONE, comunicat către Miriada Dansatorilor-Față

Din Castelul Caladan reconstruit, Khrone își trăgea sforile, își juca rolurile și-și muta piesele de joc. Miriada Dansatorilor-Față îi manipulase pe ixieni, Ghilda, CHOAM și pe Onoratele Matres rebele care domneau încă pe Tleilax. Atinseseră deja multe borne ale succesului. Khrone călătorise oriunde fusese nevoie, oriunde fusese chemat, dar se întorsese întotdeauna aici, la perechea lui de ghola prețioși. Baronul și Paolo. Munca mergea mai departe.

Pe Caladan, an după an, grupul de observatori augmentați cu mașinării trimiteau rapoarte regulate îndepărtaților bătrâni. În ciuda degenerării corporale, arătau o răbdare afurisită și tot nu găsiseră nimic pentru care să-i găsească vreo vină. Khrone era întotdeauna supravegheat de observatorii peticiți, dar niciodată descoperit. Nici măcar acei spioni hidoși nu știau totul.

Chemarea îi sosi din turnul castelului, îi întrerupse munca și concentrarea. Khrone se târî în sus pe scările de piatră ca să vadă ce voiau spionii. Când invocară numele stăpânilor lor, nu putu să refuze, nu încă.

Trebuia să mai păstreze aparențele încă puțin, până termina partea asta a proiectului.

Știa că bătrânul și bătrâna înțelegeau înțelepciunea planului său alternativ. Din moment ce eforturile lor de a găsi non-nava pierdută

continuau să dea greș, avea sens să urmeze o altă cale pentru a-și obține propriul Kwisatz Haderach: ghola Paolo.

Dar îi vor acorda bătrânul și bătrâna timpul necesar pentru redeșteptarea copilului? Paolo avea doar șase ani și aveau să mai treacă

vreo câțiva ani până când Khrone să poată măcar începe procesul de a-i declanșa amintirile, să-l satureze cu mirodenie, ca să-l pregătească pentru destinul care-l aștepta. Stăpânii îndepărtați își făcuseră solicitările și-și stabiliseră termenele. Potrivit rarelor rapoarte de la observatorii peticiți, bătrânul și bătrâna erau gata să-și lanseze flota imensă într-o mult-așteptată

cucerire a *tot*, fie că era gata Kwisatz Haderach sau nu…

Tăcuți și împietriți, trimișii hidoși îl așteptau în camera din turnul înalt. Chiar când Khrone ajunse în vârful scărilor spiralate, bărbații se întoarseră cu fața la el, cu mișcări sacadate. Își puse mâinile în șolduri.

385

— Mă întârziați din lucru.

Capul unuia dintre trimiși se smuci dintr-o parte în alta, ca și cum neuronii i-ar fi declanșat impulsuri contradictorii, care îi provocau spasme în mușchii de la gât și umăr.

— Acest mesaj – nu putem preda – preda acest mesaj – singuri.

Strânse mâna osoasă în pumn. Prin tuburi bolboroseau bule.

— Predă un mesaj.

— Ce e?

Khrone încrucișă brațele.

— Am de terminat ceva pentru stăpânii noștri.

Trimisul-șef deschise brațele larg, într-un gest de invitație. Ceilalți oameni augmentați rămaseră nemișcați; probabil îi înregistrau fiecare mișcare. Khrone păși în încăperea-galerie, în timp ce ororile palide se retraseră la perete. Se încruntă.

— Ce-i acest…

Dintr-odată, vederea i se încețoșă la margini, iar pereții turnului deveniră neclari. Realitatea se schimbă în jurul lui. La început, Khrone văzu grila eterică a rețelei, fascicule de tahioni conectați care completau un lanț

infinit. Apoi se trezi în alt loc, o simulare a unei simulări.

Auzi un tropăit de copite, simți miros de bălegar și ascultă scârțâitul unor roți rudimentare. Se întoarse către dreapta și îi văzu pe bătrân și pe bătrână într-o șaretă de lemn trasă de un catâr cenușiu. Animalul mergea cu o sfârșeală și o răbdare infinite. Nimeni nu părea să se grăbească.

Khrone trebui să meargă ca să urmeze șareta, care era încărcată cu pepeni paradan, cu coaja verde-oliv împestrițată cu modele de stropi. Se uită

în jur, încercând să înțeleagă metafora lumii lor onirice. Departe în față, drumul ducea către clădiri înghesuite, geometrice, care păreau să se miște și să curgă laolaltă, un oraș enorm care părea viu. Structurile cu unghiuri perfecte arătau ca tiparele de pe o placă de circuite.

În prim-plan, bătrânul stătea lângă femeie în șaretă și ținea relaxat frâiele de piele. Se uită în jos la Khrone.

— Avem vești. Proiectul tău consumator de timp nu mai este relevant.

Nu mai avem nevoie de tine, de baronul tău Harkonnen sau de ghola Paul Atreides pe care l-ai crescut pentru noi.

Femeia ciripi:

— Cu alte cuvinte, nu va trebui să așteptăm atâția ani candidatul tău alternativ de Kwisatz Haderach.

Bărbatul ridică frâiele și îmboldi catârul se meargă mai repede, dar animalul nu luă în seamă comanda.

386

— E timpul să terminăm cu toată cârpăceala asta.

Khrone merse pe lângă ei.

— Ce vreți să spuneți? Sunt atât de aproape de…

— Vreme de nouăsprezece ani, rețelele noastre sofisticate n-au reușit să captureze non-nava, dar acum am avut noroc. Am întins o capcană

primitivă, un truc de modă veche, și foarte curând non-nava și toți cei de la bord vor fi sub controlul nostru. Vom avea ceea ce ne trebuie fără să

recurgem la Kwisatz Haderach-ul tău alternativ. Planul tău e depășit.

Khrone scrâșni din dinți, încercând să nu-și arate îngrijorarea.

— Cum ați găsit nava după atâta vreme? Dansatorii mei Față…

— Nava a ajuns la planeta noastră de Îngrijitori, iar acum am pus mâna pe ei.

Bătrânul zâmbi, dezvăluind dinții perfect albi.

— Suntem pe cale să declanșăm capcana.

În șaretă, femeia se rezemă și zise:

— Când o să avem non-nava și pasagerii ei, vom controla ceea ce profeția matematică spune că avem nevoie. Toate proiecțiile noastre de nivel preștient indică faptul că Kwisatz Haderach se află la bord. Va sta alături de noi în timpul Kralizecului.

— Flotele noastre masive sunt pe cale să lanseze o ofensivă pe scară

mare împotriva lumilor Vechiului Imperiu. Se va termina curând. Am așteptat atât de mult.

Bătrânul plesni din nou din frâie, cu un aer trufaș.

Buzele strânse ale bătrânei se curbară în sus, într-un zâmbet de scuză.

— Prin urmare, Khrone, planul tău consumator de timp și costisitor pur și simplu nu mai e necesar.

Îngrozit, Dansatorul-Față mai făcu doi pași pe lângă șaretă ca să țină

ritmul.

— Dar nu puteți face asta! Am trezit deja amintirile baronului, iar ghola Paolo e perfect copt pentru scopurile noastre.

— Speculații. Nu mai avem nevoie de el, repetă bătrânul. Odată ce punem mâna pe non-navă, vom avea Kwisatz Haderach-ul.

Ca și cum i-ar fi dat un premiu de consolare, bătrâna se întinse către spatele șaretei, alese un mic pepene paradan și i-l întinse lui Khrone.

— A fost plăcut să lucrăm cu tine. Uite, ia un pepene.

El îl luă, năucit și tulburat. Iluzia din jurul lui pâlpâi și se decoloră, apoi se stinse, până când se găsi înapoi în camera din turn. Avea mâinile goale, cu palmele urmând conturul unui pepene paradan inexistent.

387

Descoperi că stătea chiar la marginea ferestrei turnului înalt, cu picioarele pe muchie. Panourile de plaz erau deschise și rafalele brizei îl plesneau peste față. Povârnișul abrupt, care-ți tăia răsuflarea, se întindea până la pietrele neregulate de la linia mareelor, mult dedesubtul lui. Încă

jumătate de pas și ar fi plonjat către moarte.

Khrone învârti brațele și făcu un pas înapoi, clătinându-se, apoi se prăbuși pe podeaua de dale cu o lipsă stânjenitoare de grație.

Trimișii augmentați îl priviră cu răceală de pe latura camerei din turn.

Cu un efort considerabil, Khrone își păstră stăpânirea de sine. Nici măcar nu le vorbi monstruozităților peticite, ci ieși din încăpere cu pași apăsați.

Indiferent ce spuneau bătrânul și bătrâna, Khrone n-avea să-și abandoneze planurile înainte ca *el* să termine cu ele.

388

„Pentru un luptător cu experiență, fiecare bătălie e un banchet. Victoria ar trebui savurată drept cel mai bun vin sau cel mai

extravagant desert. Înfrângerea e ca o bucată

râncedă de carne.“

Învățăturile Maeștrilor Spadasini din Ginaz

Cele șaizeci de nave coborâră în inima Bandalongului, unde Hellica avea să le aștepte. Murbella era sigură că Matre Superioară avea intenția să

savureze confruntarea, să se joace cu un adversar pe care-l privea ca fiind inferior. Pretinsa regină se aștepta la un comportament cu adevărat Bene Gesserit din partea Noii Comunități: discuții și negocieri. Pentru ea avea să

fie un joc.

Murbella nu era totuși în întregime Bene Gesserit. Avea o surpriză

pentru Onoratele Matres de dedesubt. Câteva, de fapt.

Navele ei, care descriau cercuri deasupra palatului, erau cu mult depășite numeric de forțele pe care le avea Hellica la sol. Târfele se așteptau la un comportament civilizat din partea Maicii Comandant, protocoale diplomatice, politețuri de ambasadori. Murbella hotărâse deja că ar fi o pierdere de timp. Janess, Kiria și celelalte surori infiltrate în oraș știau ce aveau de făcut.

Exact la momentul potrivit, în timp ce escorta lui Murbella se pregătea să aterizeze în „capcana“ Matrei Superioare, șapte clădiri importante din Bandalong izbucniră în flăcări. Unde de șoc doborâră ziduri, transformând pozițiile Onoratelor Matres în zgură. Câteva clipe mai târziu, trei bombe vaporizară zeci de nave de pe terenul de aterizare al spațioportului.

Înainte ca târfele năucite din jurul palatului să apuce să încerce să-i doboare navele de escortă, Murbella strigă în comunicator:

— Valkirii, lansați atacul!

Navele de escortă începură bombardamentul, nimicind trupele de protecție care înconjurau sediul puterii Matrei Superioare. Din necesitate, nemiloasă, Murbella decretase Bandalongul sacrificabil. Hellica și rebelele ei erau niște tăciuni aprinși periculoși, care trebuiau stinși. Punct. Târfele de dedesubt fură

cuprinse de frenezie, alergând de colo-colo ca niște viespi dintr-un cuib în flăcări.

Apoi, de pe orbită, bashara Wikki Aztin lansă un al doilea, mult mai copleșitor val de nave militare ale Noii Comunități. A doua navă a Ghildei, nevăzută, coborî non-câmpul alături de transspațialul gigant al lui Edrik.

389

Dintr-odată, încă două sute de nave de atac plonjară din cala deschisă și coborâră către câmpul de bătălie.

Până la data distrugerii sale premature, Richese făcuse livrări regulate de armament și de nave de luptă construite pe comandă. Deși cea mai mare parte a flotei uriașe fusese transformată în zgură la un loc cu restul fabricilor de armament, Canonicatul poseda suficientă putere de foc pentru a lăsa neputincioasă această ultimă fortăreață a Onoratelor Matres.

Bashara Aztin conduse valuri de nave care loviră cu precizie chirurgicală țintele strategice și instalațiile-cheie identificate în transmisiile secrete de la echipa infiltrată. Din ascunzișul ei, Janess puse în funcțiune propriile linii de comunicații și-și coordonă sabotoarele cu roiurile de trupe proaspăt aterizate.

În timp ce alte luptătoare ale Comunității se răspândeau în tot orașul și în zonele din jur, Onoratele Matres se adunară să încropească o apărare împotriva unui asalt atât de vast și de bine pus la punct.

Maica Comandant și Valkiriile ei aterizară lângă palat. Murbella amplasă vehiculele militare de transport astfel încât să formeze o blocadă

completă. Luptătoarele ei în uniforme negre se revărsară pe sol și înconjurară structura țipătoare.

Zâmbind, Murbella intră să o omoare pe Matre Superioară. Fără

prizonieri. Era singurul mod în care se putea termina operațiunea.

Însoțită de trupa de Valkirii, Maica Comandant păși prin intrarea principală. Gardiene Onorate Matres în salopete și

pelerine violet se repeziră să atace invadatoarele, dar luptătoarele Comunității le îngenunchează rapid.

În interiorul palatului, grupul trecu pe lângă o fântână în care bolborosea un lichid roșu cu aspect și miros de sânge. Statui ale Onoratelor Matres înfigând săbii în surori Bene Gesserit încremenite; fluid stacojiu care curgea din rănile victimelor în bazinul fântânii. Murbella ignoră deliberat spectacolul grotesc.

Fără vreun pas greșit, Maica Comandant își găsi drumul către sala principală a tronului și intră, păzită din toate părțile, ca și cum ar fi stăpânit tot Tleilaxul. În ciuda violenței înnăscute a Onoratelor Matres, victoria mult superioarelor surori era un sfârșit previzibil. Murbella învățase totuși din studiul Bătăliei de pe Junction, unde chiar și basharul Miles Teg fusese ademenit de un triumf prea ușor. Își menținu mintea și trupul la cel mai înalt nivel de alertă. Onoratele Matres aveau obiceiul de a transforma înfrângerea în victorie.

390

Trufașă, pe tronul ei înalt, Hellica, fără niciun regret, le aștepta, ca și cum ar fi controlat încă situația.

— Ce drăguț din partea ta să vii în vizită, vrăjitoareo!

Pretinsa regină purta un costum în roșu, galben și albastru, care arăta mai potrivit pentru un artist de circ decât pentru conducătoarea unei planete. Părul blond bine strâns într-un coc era presărat cu giuvaiere și cu ace decorative ascuțite.

— Ești curajoasă dacă vii aici. Și nesăbuită.

Cu îndrăzneală, Murbella se apropie de tron.

— Mi se pare că orașul tău arde, Hellica. Ar fi trebuit să ni te alături împotriva Inamicului pe cale să sosească. O să mori oricum. De ce să nu mori luptând împotriva unui adversar adevărat?

Hellica râse în hohote.

— Nu te poți lupta cu Inamicul! De-asta luăm ce vrem și apoi mergem mai departe, către teritorii fertile, înainte să sosească primele forțe. Totuși, dacă vrăjitoarele tale vor să distragă Inamicul cu bătălii fără rost, o să

primim cu bucurie întârzierea, ca să putem s-o ștergem mai ușor.

Murbella nu înțelegea ce încerca Hellica să facă, de ce-și adunase rebelele și le atrăsese pe toate într-un conflict istovitor, pe care niciuna dintre ele nu-l putea câștiga. Enclavele de răsculate violente provocaseră

multe pagube – Richese era doar cel mai rău exemplu – și slăbiseră

omenirea. În ce scop?

— Eram pe cale să plecăm de pe Tleilax. În acest moment, îmi stai în cale. Matre Superioară se ridică în picioare, apoi luă poziție de luptă.

— Pe de altă parte, dacă te omor și preiau controlul Noii Comunități, poate că o să mai stăm un pic.

— Într-o vreme, poate că aș fi încercat să te reeduc. Acum văd că ar fi o risipă de efort.

Hellica își dorea acest conflict. În aparență, n-avea nicio iluzie cu privire la supraviețuire știind despre luptele sângeroase din tot Bandalongul. Probabil intenția ei era să lase în urmă cât mai multe victime, nimic altceva. Noi explozii răsunau în tot orașul.

Murbella o privi intens pe frumoasa femeie și și-o închipui moartă, prăbușită la picioarele podiumului care-i susținea tronul. Viziunea era atât de clară, încât semăna cu un dar al preștiinței. O tehnică clasică a Maeștrilor Spadasini.

La marginea câmpului vizual observă umbre pâlpâitoare, trupuri care se furișau în jurul sălii tronului. Zeci de gărzi Onorate Matres se apropiau – o 391

ambuscadă. Dar n-avea să fie câtuși de puțin de-ajuns. Propriile Valkirii așteptaseră această capcană, ultima rezistență disperată. Mai mult decât pregătite, s-au aruncat în luptă împotriva atacatoarelor. Deasupra, navele grupate de asalt ale basharei Aztin vuiau pe cer, făcând tot palatul să se zguduie.

Murbella săltă în sus pe treptele podiumului, în timp ce Hellica făcu o săritură largă peste unul dintre brațele tronului. Cele două se încleștară, precum doi asteroizi care se ciocnesc, însă Murbella se folosi de echilibru pentru a-și utiliza greutatea, cu

ajutorul unei tehnici de reorientare provenite de la Maeștri Spadasini și o împinse pe Hellica pe podea.

Rostogolindu-se pe dalele de piatră într-un vârtej de lovituri și blocaje mortale, Murbella și pretinsa regină se sfâșiau una pe alta. Maica Comandant tăie un șanț adânc în obrazul lui Hellica, apoi cealaltă femeie o izbi cu fruntea pe Murbella și o năuci suficient de tare cât să se smulgă din strânsoare.

Sărind în picioare, adversarele se înfruntară față în față, iar Matre Superioară arătă tehnici neortodoxe de luptă, mai avansate, în mod subtil, față de orice-și amintea Murbella din propriul antrenament de Onorată

Matre. Așadar Hellica învățase sau se schimbase între timp.

Ca răspuns, Murbella își modifică sincronizarea, căută ocazia să atace, dar cealaltă femeie se mișcă fulgerător, neașteptat, mai rapid decât putu să

evite Murbella. O lovitură dură, pătrunzătoare, îi strivi coapsa stângă, dar nu căzu. Își blocă receptorii nervoși, amorți durerea din picior și apoi se aruncă

înapoi în luptă.

O Onorată Matre se bătea cu o impulsivitate violentă, forță pură și viteză; Murbella poseda și ea aceste trăsături, combinate cu finețea artei de mult uitate a Maeștrilor Spadasini, ca și cu cea mai înaltă măiestrie Bene Gesserit. Odată ce Murbella își reajustă mintea și abordarea, Matre Superioară n-avea nicio șansă.

Prevăzând o reacție neașteptată a adversarei, Murbella plănui cu câteva secunde în avans o secvență de mișcări și contramișcări. Lipsa de tipar în stilul de luptă al lui Hellica era, de fapt, un tipar, dacă priveai lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. Murbella n-avea nevoie de sabie, n-avea nevoie de nicio armă, de fapt – doar de ea însăși.

În ciuda rafalei de mișcări a Matrei Superioare, paradele, pumnii și loviturile de picior, Murbella văzu un șir clar de vulnerabilități și acționă. În clipa în care îl sesiză, calea de atac deveni doar un reflex. Acțiunea se încheie cu succes, îndată ce o începu.

Cu forța unui berbec, piciorul drept își găsi drumul sub cutia toracică a lui Hellica și o izbi direct în inimă. Ochii femeii se deschiseră larg și mimă o înjurătură, fără ca vorbele să capete voce. Se întinse pe podea la baza podiumului, exact cum prevăzuse Murbella cu câteva clipe înainte.

Gâfâind, Maica Comandant se întoarse cu spatele și evaluă cele câteva Onorate Matres încă în viață, care erau prinse în luptă cu Valkiriile. Multe trupuri căzute, în salopete viu colorate, zăceau deja pe dale, alături de mult mai puține surori.

— Stați! Sunt Matre Superioară acum!

— Nu urmăm vrăjitoare, se răsti o femeie indignată, scuipând sânge și gata să lupte mai departe. Nu suntem proaste!

Cu vederea periferică, Murbella observă că Matre Superioară moartă

începea să se transforme. Maica Comandant se răsuci din nou spre victima ei și prinse schimbarea imposibilă. Chipul lui Hellica deveni moale și alb-cenușiu; ochii i se înfundară în orbite, părul i se zburli și se alteră. Creatura care fusese pretinsa regină se lăbărță în hainele stridente. Nas cârn, gură

micuță, ochi negri ca niște nasturi.

Mintea lui Murbella se puse în mișcare și prinse momentul de uluială și incredulitate.

— N-ați avut niciun scrupul să urmați un Dansator-Față! Acum cine-i proasta? Câte altele dintre voi sunt Dansatori-Față?

Chiar în timp ce luptau cu Valkiriile, Onoratele Matres zăriră creatura cu fața goală care fusese Hellica. Mai multe dintre târfe se opriră, șovăind, și se holbară șocate.

— Matre Superioară!

— Nu-i umană!

— Iată-vă conducătoarea, exclamă Murbella, înaintând cu pași apăsați.

Ați ascultat ordinele unui Dansator-Față plantat în mijlocul vostru. Ați fost înșelate și trădate!

Numai una dintre gardienele Onorate Matres continuă să se bată cu furie. Valkiriile o executară rapid și Murbella nu fu șocată s-o vadă cum se transformă într-un al doilea Dansator-Față.

Aici, la fel și pe Gammu, cât de departe se întindea această infiltrare perfidă? Acțiunile de provocare ale lui Hellica îi serviseră cumva mai degrabă pe Dansatorii-Față decât pe târfe. Era un complot iscat de Rătăciții Tleilaxu sau mergea chiar mai departe de-atât? Pentru cine luptau cu adevărat polimorfii? Puteau ei fi deja avangarda Inamicului, trimiși în Vechiul Imperiu să evalueze și să slăbească ținta?

393

Toate acele enclave rebele, opoziția și violența care secau resursele Noii Comunități... Putea fi totul un complot pentru a slăbi apărarea omenirii?

Să-i arunce unii împotriva altora, să ucidă luptătorii viabili pentru a o face vulnerabilă, astfel ca Inamicul să intre în acțiune și să termine treaba mai ușor? Cu lupta principală din oraș încheiată, mai multe dintre Valkiriile ei se revărsară în Sala Tronului, consolidând stăpânirea asupra palatului țipător.

În tot Bandalongul, discipolele rămase ale lui Hellica luptau până la moarte, în timp ce transspațialul Ghildei rămânea pe orbită staționară, observând încăierarea de la distanță sigură.

Fiica ei Janess, plină de lovituri, dar cu ochii strălucitori, le conducea.

— Maică Comandant, palatul e al nostru!

394

„Dușmanul dușmanului tău nu e neapărat prietenul tău. S-ar putea să te urască la fel de mult ca oricare alt rival.“

Corolarul strategic al lui Hawat

Cu vânătoarea letală încheiată și toate cele cinci Onorate Matres moarte, Sheeana și Teg coborâră treptele de lemn ale turnului de veghe.

Fusese o experiență antrenantă, dar și tulburătoare. Sheeana simțea că

tânărul bashar de lângă ea se lupta cu propriile întrebări, extrapolări și bănuieli, dar nu putea exprima cu voce tare niciuna dintre ele fără ca paznicii să audă.

Îngrijitorii se adunară alături de Fiutarii lor în luminișul presărat cu frunze unde ultima Onorată Matre fusese sfâșiată în bucăți sub ochii tuturor.

Hrrm și Fiutarul cu dungă neagră se luptaseră și apoi o doborâseră

împreună, pe ultima dintre groaznicele târfe.

Fusese o luptă amețitoare, cu cei doi Fiutari care o înconjuraseră, o atacaseră și evitaseră mâinile și picioarele femeii. Când făcuse o săritură

înaltă și lovise cu piciorul, Hrrm se întinsese și-i prinsese glezna în gheare, așa cum se prinde un pește în cârlig, și-o izbise de solul pădurii. Dungă

Neagră sărise să-i sfâșie gâtul. Picături stacojii împroșcaseră covorul de frunze aurii.

Sheeana și Teg coborâră de pe platforma de observație și se duseră să

stea lângă Fiutari, cu o fascinație rece, prudentă. Recunoscând-o, Hrrm îi zâmbi cu botul însângerat, ca și cum s-ar fi așteptat să-l frece pe spate. Ea îi simțise nevoia de acceptare și, ani de-a rândul, fusese singura care i-o arătase. Deși Îngrijitorii, adevărații stăpâni, erau în pădure acum, Sheeana spuse:

— Excelentă treabă, Hrrm. Sunt mândră de tine.

Un sunet grav de felină care toarce îi hurui în gât. Apoi își îngropă fața în carnea palidă a Onoratei Matre și mai smulse o înghițitură. Sheeana nu-i văzuse pe ceilalți trei Fiutari de pe Non-navă, dar știa că trebuie să fi participat și ei la vânătoare.

Patru dintre băștinașii deșirați, inclusiv Îngrijitorul-Șef, urmăreau scena oribilă, în aparență satisfăcuți de performanța creaturilor. Orak Tho spuse: — Acum vedeți adevăratele noastre sentimente pentru Onoratele Matres.

395

— Nu ne-am îndoit niciodată, replică Sheeana. Dar un alt Inamic sosește, unul pe care târfele astea l-au provocat. Acel Inamic e mult mai rău.

— Mai rău? De unde știți? întrebă Îngrijitorul-Șef. Dacă n-aveți niciun motiv să vă temeți de acest alt Inamic? Poate că ați înțeles greșit.

Sheeana îi observă pe ceilalți Îngrijitori cum se apropiau tiptil în jurul lor. Teg sesiză și el, dar nu trădă nicio reacție vizibilă.

Printre rămășițele însângerate ale vânătorii, Orak Tho îi surprinse cu o schimbare de subiect:

— Și acum, că v-am arătat bunele noastre intenții, mi-ar plăcea să

vizitez non-nava voastră. O să aduc un grup de Îngrijitori s-o vadă.

Teg îi făcu un semn subtil de precauție.

— Este într-adevăr ceva la care ar trebui să ne gândim, răspunse ea, dar trebuie să discutăm mai întâi cu camarazii noștri. Avem multe să le povestim despre amabila voastră ospitalitate și despre tot ce ne-ați arătat.

Încercând să nu-și dezvăluie îngrijorarea, Teg adăugă:

— Avem doar o navetă mică. O să trebuiască să aranjăm transportul pentru grupul vostru de vizitatori.

— Avem propriile nave.

Îngrijitorul-Șef se întoarse, ca și cum hotărârea fusese deja luată. Teg și Sheeana schimbară o privire fulgerătoare. Propriile nave? Îngrijitorii vorbiseră deja despre scanere destul de perfecționate să detecteze *Ithaca* pe orbită. Civilizația asta era mult mai sofisticată din punct de vedere tehnologic decât părea.

Izul Îngrijitorilor, cel ca de cupru al sângelui vărsat și moscul Fiutarilor se amestecau cu aerul pădurii într-o combinație confuză și neliniștitoare de mirosuri. Sheeana detectă și un substrat slab, familiar, de încordare, fără

vreun motiv vizibil. De lângă cadavrul pe jumătate devorat al Onoratei Matre, Hrrm și Dungă Neagră ridicară ochii, simțind

ceva în neregulă.

Amândoi Fiutarii mârâiră din adâncul gâtului.

Sheeana întrerupse.

— Rabinul și Thufir Hawat se vor întoarce curând la noi?

Orak Tho continuă ca și cum nu i-ar fi auzit întrebarea.

— O să-mi anunț oamenii. Sunt sigur că tovarășii voștri vor fi de acord.

Vom face asta cât mai eficient cu putință.

Îngrijitorii din apropiere luară o atitudine rigidă. Aveau mișcări subtile, dar Sheeana observă că oamenii se încordau încet, în poziții de luptă, cu coatele ridicate, picioarele gata să sară. *O să atace!*

— Miles! strigă ea.

396

Tânărul bashar se lansă într-un atac atât de rapid, încât nu fu mai mult decât un licăr de mișcare pentru ochiul liber. Sheeana se ghemui, înfipse palma în fața altui Îngrijitor și se aruncă într-o parte, în timp ce oamenii se apropiau.

Teg izbi un bărbat în coșul pieptului, trăgându-i un pumn suficient de puternic pentru a-i opri inima – o tehnică de luptă Bene Gesserit antică, dar mortală. Sheeana apucă antebrațul lung al altui Îngrijitor și, împingându-l brusc la spate, rupse osul deasupra cotului. Și mai mulți Îngrijitori săriră, ca niște animale de pradă, dintre mestecenii deși.

Băștinașii luptau cu intenția clară de a ucide, nici măcar nu le cerură să

se predea. *Dar ce vor face Îngrijitorii când ne vor ucide? Cum o să urce la bordul navei, dacă asta vor?* Deși erau doar doi, Sheeana și Teg țineau piept atacului, dar nu de-ajuns.

Într-o furtună de mușchi și gheare, Hrrm atacă, dar n-o lovi pe ea sau pe bashar, ci pe Îngrijitorul-Șef. Orak Tho deschise gura larg, surprins, și lătră o comandă guturală tăioasă, dar Hrrm nu se opri. Fiutarul își învinsese condiționarea. Hrrm îl trase la pământ pe Îngrijitor și mârâi numele ei:

— Sheeana!

Cuprins de frenezie, fără să gândească, mușcă și răsuci într-o parte și frânse gâtul lui Orak Tho.

Hrrm, neștiind nimic despre politică sau alianțe, luptă cu celălalt om-fiară și o apără pe Sheeana de Îngrijitori. O făcuse pentru *ea*.

Totul se petrecu în câteva secunde. În timp ce Fiutarul se ridică de lângă victima lui, Orak Tho se schimbă. Carnea moartă căpătă trăsăturile inumane ale unui Dansator-Față. Celălalt Îngrijitor pe care Teg îl omorâse deja se transformă și el. *Dansatori-Față!*

În trecut, Sheeana se bazase întotdeauna pe capacitatea ei de a recunoaște polimorfii după feromonii lor distinctivi, dar noii Dansatori-Față

erau mult mai sofisticați, deseori nedetectabili chiar și de către Bene Gesserit. Știuse atâta lucru înainte de a pleca din Canonicat.

Piesele se așezară la locul lor ca într-un puzzle. Doar pentru că atât Îngrijitorii, cât și Bene Gesseritul urau Onoratele Matres nu însemna neapărat că cele două grupări împărtășeau o cauză comună.

Cu un urlet, Fiutarul cu dungă neagră săltă în luptă și-l atacă pe trădătorul Hrrm. Cei doi Fiutari se încăierară mârâind; se zvârcoleau într-o învălmășeală de gheare și colți. Sheeana nu putea face nimic să-l ajute, căci se întoarse să înfrunte o altă amenințare.

397

Câțiva dintre oamenii mascați ca bandiții reveniră și ei la formele de Dansatori-Față, fără a-și mai bate capul să păstreze deghizarea. Toți Îngrijitorii păreau să fie Dansatori-Față.

Orak Tho voise să vină la bordul non-navei, iar acum motivele erau evidente: Îngrijitorii aveau intenția să captureze *Ithaca*. Pentru Inamic!

Inamicul urmărise întotdeauna non-nava. De aceea Îngrijitorul-Șef era atât de dornic să-i omoare pe amândoi acum: Dansatorii-Față puteau să ia cu ușurință locul lui Sheeana și pe

al lui Teg, să le împrumute nu numai înfățișarea, ci și memoria și amprenta de personalitate. Dansatorii-Față

puteau lucra din interior să realizeze ceea ce vânătorii nu reușiseră de la distanță. Trebuia să-l avertizeze pe Duncan!

Sheeana izbi un alt Îngrijitor și-l împinse pe spate, în camarazii lui. În timp ce Teg lupta alături de ea, luciditatea lui de mentat prelucra aceleași date, iar Sheeana era sigură că ajungea la aceleași concluzii.

— Sunt cu toții conectați: bătrânul și bătrâna, plasa, Îngrijitorii, Dansatorii-Față. Să mergem. Măcar unul dintre noi trebuie să trăiască!

Sheeana mai știa un adevăr revoltător.

— Thufir și Rabinul sunt probabil morți. De aceea ne-au separat Îngrijitorii. Divide și ucide!

De la marginea mestecenilor înalți, încă doi Fiutari vânători se aruncară în luptă, atrași din instinct să se bată împotriva lui Hrrm, care se întorsese împotriva lor. Era de neconceput că un Fiutar atacase un Îngrijitor!

Sheeana nu vedea cum ar fi posibil ca ea și basharul să învingă toți adversarii adunați împotriva lor. Hrrm continua să lupte, deși nu mai putea rezista mult. Se aruncă în sus, îl apucă de gât pe Dungă Neagră și-și înfipse ghearele, sfâșiindu-i laringele, care deveni un ghemotoc amorf, însângerat.

Chiar în timp ce sângele i se revărsa în șuvoi, odată cu viața, Fiutarul dungat continua să muște cu dinții ascuțiți. Apoi Hrrm se prăbuși sub ceilalți Fiutari, într-o masă mârâitoare de gheare și fâșii de piele păroasă.

În câteva clipe, Fiutarii aveau să se întoarcă împotriva ei și a lui Teg.

— Miles!

Sheeana lovi un Îngrijitor în plină față, iar acesta se prăbuși.

Lângă ea, Teg se *încețoșă*; începu să se miște cu o asemenea viteză, încât nu-l mai putea urmări. Era ca și cum o rafală de vânt năvălea printre mesteceni. Toți Îngrijitorii pe cale să-i încercuiască căzură la pământ ca niște copaci doborâți. Sheeana abia apucă să clipească.

Teg reapăru lângă ea, cu răsuflarea tăiată și arătând istovit.

— Vino cu mine. Înapoi la navetă. Acum!

398

Întrebările despre el puteau aștepta. Fugi împreună cu el. Hrrm le câștigase destul timp ca Sheeana să scape și n-avea să lase acest sacrificiu să

se irosească.

În urma lor se auzeau zgomotele mai multor Fiutari; mâinile și picioarele lor făceau să trosnească frunzele uscate și rămurelele care acopereau solul pădurii. Ar ajuta-o ceilalți trei de pe non-navă, la fel ca Hrrm? Nu putea conta pe asta. Îi văzuse doborând Onorate Matres călite în luptă și nu credea prea mult în șansele ei împotriva atâtora.

Fără îndoială, și mai mulți Îngrijitori aveau să aștepte la turnurile orașului de lemn. Unii înconjuraseră probabil deja naveta. Cât de coordonat era planul lui Orak Tho? *Toți* Îngrijitorii erau în realitate Dansatori-Față sau aceștia se infiltraseră printre ei?

Sheeana și Teg țâșniră pe lângă așezarea principală a Îngrijitorilor. Mai mulți oameni cu fețe de raton ieșeau din structurile cilindrice de lemn, reacționând încet la noua situație, toți strângând cercul în jurul lor.

Înaintea lor, în luminiș, micul aparat îi aștepta. Așa cum se temuse, doi Îngrijitori înalți stăteau în fața ușii, cu vergele paralizante puternice în mâini. Sheeana se pregăti pentru o luptă pe viață și pe moarte.

În față, Teg acceleră și se încețoșă din nou, țâșni înainte ca un glonț, cu o viteză mai presus de posibilitățile umane. Cei doi paznici Îngrijitori se întoarseră, dar prea târziu. Pumnii lui Teg veniră ca niște lovituri de trăsnet.

Îngrijitorii se frânseră într-o parte ca aruncați de o forță invizibilă.

Sheeana alerga să-l ajungă din urmă, simțind că plămânii îi iau foc.

Basharul încetini de-ajuns ca să reapară și dădu la o parte vergelele paralizante cu piciorul. Clătinându-se de epuizare,

introduse codul de intrare pe panoul de comandă al ușii principale a navetei. Sistemul hidraulic bâzâi, iar ușa grea începu să se deschidă.

— Înăuntru, repede!

Răsufla cu mare efort.

— Trebuie să decolăm!

Sheeana nu mai văzuse niciodată o ființă umană arătând atât de complet istovită. Pielea lui Teg devenise cenușie și părea în pragul prăbușirii. Îl apucă de braț, temându-se că el nu era în stare să piloteze naveta.

S-ar putea să trebuiască s-o fac chiar eu.

Îngrijitorii roiau afară din turnuri, cu bastoane și vergele paralizante.

Nemaiavând nimic de ascuns acum, cei mai mulți dintre ei reveniseră la înfățișarea lor cârnă de Dansator-Față. Sheeana se temea că unii ar fi putut fi 399

înarmați cu aruncătoare de proiectile sau cu arme paralizante cu rază mare de acțiune.

Cu un strigăt și un iureș frenetic în urma lor, doi oameni țâșniră din pădurea deasă de mesteceni, alergând cât îi țineau puterile. Sheeana îl împinse pe Teg în navă și se opri în ușă, de unde îi văzu pe Thufir Hawat și pe Rabin cum fugeau valvârtej către ea. Mai mulți Îngrijitori erau pe urmele lor și auzi Fiutari care-și făceau loc cu zgomot prin tufărișuri. Thufir și Rabinul erau amândoi congestionați și se împleticeau cu numai câteva secunde înaintea urmăritorilor lor. Tânărul îl apucă pe Rabin și-l trase după

el. Nu credea că aveau să ajungă la timp la navetă.

În cele din urmă, cu hotărâre, Thufir îl împinse pe bătrân către naveta aflată încă departe și se întoarse singur să înfrunte Îngrijitorii. Cu pumnii strânși, se întinse către cel mai apropiat urmăritor și-l surprinse cu răsucirea lui. O lovitură dură în abdomenul Îngrijitorului și una în gât îl făcură pe Dansatorul-Față să se clatine și să cadă. Prin faptele sale eroice, Thufir îi dăduse Rabinului destul timp să înainteze cât de repede putea.

Gâfâind, dar refuzând să se odihnească, Thufir alergă apoi după el, și-l ajunse din urmă în timp ce se apropiau de aparatul zburător din poiană.

Când primul Fiutar făcu un salt înainte, un alt om-fiară îl izbi din lateral și făcu să se lovească în forță de navetă. Perechea se rostogoli laolaltă, luptând cu ghearele. Un al doilea dintre Fiutarii lui Hrrm!

Întârzierea le câștigă lui Sheeana și însoțitorilor ei încă vreo câteva secunde prețioase.

Femeia apucă una dintre vergelele paralizante de la paznicii căzuți.

— Fugiți! *Fugiți!*

Peste umăr, strigă spre naveta deschisă:

— Miles, pornește motoarele!

Thufir și Rabinul alergau cu ultimele răbufniri de adrenalină.

— Dansatori-Față, zise Thufir cu răsuflarea tăiată. Am văzut…

— Știu! Intră în navetă.

Motoarele aparatului începură să huruie. Cumva, Teg găsise destulă

energie pentru a se târî pe scaunul pilotului.

Sheeana își înfipse picioarele în iarba luminișului și-l împunse cu vergeaua paralizantă pe primul Îngrijitor care venea, apoi o balansă ca să

zdrobească capul altuia.

Bătrânul Rabin urcă la bord poticnindu-se, în timp ce copilul ghola de doisprezece ani se împletici după el. Încă trei Fiutari ieșiră în salturi dintre copaci, urmați de încă un grup de Îngrijitori. Sheeana se aruncă prin ușă și bâjbâi să pornească comenzile rampei. Își trase picioarele din drum chiar 400

când ușa grea se închise etanș. Cu o bufnitură, primul Fiutar se izbi de carcasă.

— Zboară, Miles!

Se prăbuși pe punte.

— Zboară!

Thufir Hawat se afla deja în scaunul copilotului. Alături de el, basharul arăta de parcă urma să-și piardă cunoștința în orice clipă, iar Thufir se întinse după comenzile copilotului, gata să preia controlul. Dar Teg dădu deoparte mâinile băiatului.

— O fac eu.

Naveta se înălță deasupra arborilor și acceleră către cer. Cu inima bătându-i cu putere, Sheeana se uită la Rabin, pe podea, lângă ea. Fața lui brăzdată de lacrimi era roșie din cauza efortului și se temea că bătrânul ar putea muri din cauza unui stop cardiac acum, că ajunsese pe nava de salvare.

Apoi își aduse aminte ce-i spusese Orak Tho: Îngrijitorii aveau propriile aparate spațiale și, fără îndoială, aveau să-i urmărească.

— Grăbește-te…

Glasul ei abia dacă era o șoaptă răgușită.

Teg, cu fața cenușie, păru s-o audă totuși. Un impuls de accelerație verticală o apăsă pe podea.

401

„Radicalii sunt de temut numai când încerci să-i suprimi. Trebuie să demonstrezi că vei folosi ce e mai bun din ceea ce oferă."

LETO ATREIDES AL II-LEA, TIRANUL

Cu mintea amețită și tremurând cu tot corpul, Uxtal nu reușea să

cuprindă cu mintea ceea ce-i făcuse Ingva. Folosind puteri pe care nici nu le înțelegea, nici nu putea să le reziste, bătrâna cotoroanță îl storsese ca pe o cârpă murdară, apoi îl lăsase slăbit și tremurând, abia fiind în stare să

respire, să umble sau să gândească.

N-ar fi trebuit să fie posibil!

Abia observând navele de atac care încercuiau Bandalongul, reuși să se întoarcă, cu chiu, cu vai, la laborator. Era mai îngrozit de Ingva decât de orice bombe sau atacatori. În același timp, descoperea că era incapabil să-și alunge senzațiile din minte, plăcerea pe care îl *silise* s-o încerce. Îi era greață

și se simțea impur numai la amintirea de neșters a ceea ce se petrecuse.

Uxtal ura planeta asta, orașul, femeile și nu suporta să se simtă atât de complet lipsit de control. Ani întregi, cel mai mare talent al său fusese mersul pe sârmă, îngrijorat continuu pentru ce i s-ar fi putut întâmpla dacă

nu-și păstra echilibrul și vigilența. Dar, după chinul coital cu Ingva, abia se putea ține pe picioare, într-un moment în care avea cea mai mare nevoie de facultățile sale mintale.

Apoi începuse atacul masiv în tot orașul, de la explozii în centre strategice la asediul palatului și la apariția bruscă a unei flote de nave militare Bene Gesserit pe cer.

Explozivi ascunși distruseseră deja niște pereți în marele lui complex de cercetare. Sabotori și spioni trebuie să fi venit aici mai înainte și-i marcaseră laboratorul ca pe o instalație importantă pentru Onoratele Matres.

Se târî înapoi în laboratorul principal și inspiră adânc chimicalele din jurul cuvelor axolotl proaspete. Sesiză, de asemenea, un miros caustic de scorțișoară de la primele experimente nereușite pe care Waff, încă îngrozit, le sugerase în ultimele câteva zile. Deocamdată, Uxtal îl lăsă încuiat în camera lui pe Maestrul Tleilaxu trezit doar pe jumătate.

Uxtal fugea să-și salveze viața. Știa, în adâncul inimii, că, în ciuda eforturilor lui Waff, întregul proces era defect. Vechiul maestru înviat nu-și amintea suficient de multe detalii pentru a face mirodenie. Metodologia sugerată de el ar fi putut fi un bun început, dar nu avea prea multe șanse să

402

ajungă la rezultatele dorite. Poate că ei doi ar fi putut lucra împreună să

redescopere procesul. Dar nu în Bandalongul atacat.

Cu toate acestea, dacă un transspațial al Ghildei zbura deasupra, poate că Navigatorul Edrik avea să-l salveze! Ghilda îl voia cu siguranță pe ghola Waff, pe care-l crease încurajat de ei, și pe Uxtal. Navigatorul trebuia să-i salveze pe amândoi.

Auzi voci sonore și huruit de mașini printre exploziile percutante, distincte, de focuri de armă și de artilerie. O voce strigă:

— Suntem atacați! Matres și masculi, apărați-ne!

Următoarele cuvinte fură înecate de sunetele armelor automate, ale puștilor cu proiectile și ale paralizatoarelor cu impuls. Încremeni în mers când auzi încă ceva.

Vocea lui Ingva.

Mușchii îi zvâcniră în semn de răspuns, iar Uxtal descoperi că picioarele îl purtau involuntar către sunet. Înrobit sexual de hidoasa femeie, simțea un impuls irezistibil să o apere, s-o protejeze de amenințarea de afară, dar nu avea arme și nici antrenament în artele marțiale. Apucă o bucată de țeavă de metal dintr-o grămadă de resturi de lângă un perete prăbușit și alergă către zgomotele bătăliei, abia fiind în stare să gândească limpede.

Uxtal văzu cel puțin douăzeci de Onorate Matres care se băteau cu o trupă mai mare de femei în salopete negre, cu țepi. Invadatoarele luptau la fel de bine cu arme albe, puști cu proiectil sau cu mâinile goale. Valkiriile Noii Comunități! Balansând țeava, Uxtal alergă în încăierare și sări peste trupurile însângerate ale Onoratelor Matres. Dar, vrăjitoarele îmbrăcate în negru îl aruncară deoparte, ca și cum nu l-ar fi socotit demn de a fi ucis.

Cu abilități superioare de luptă, Valkiriile le copleșiră cu ușurință pe Onoratele Matres. Una dintre femei strigă:

— Încetați lupta! Matre Superioară a murit!

În urma lor alerga dinspre palat o Onorată Matre îngrozită, care țipa:

— Hellica era un Dansator-Față! Am fost înșelate!

Uxtal se poticni pe picioare, uluit de afirmație. Khrone îl silise să

lucreze în Bandalong, dar cercetătorul Rătăcit Tleilaxu nu înțelesese niciodată de ce Onoratele Matres cooperau cu interesele ezotericului Dansator-Față. Dacă Matre Superioară în persoană fusese un polimorf deghizat totuși…

Aproape se împiedică de o femeie care gemea pe jos. Fusese înjunghiată, dar chiar și așa întinse gheara după el.

— Ajută-mă!

403

Avea un glas ca o coardă ciupită, care-l controla. Era Ingva. Ochii portocalii aruncau fulgere de durere. Vocea scrâșnită trăda furie, pe lângă

bolboroseala suferinței.

— Ajută-mă! Acum!

Dintr-o parte i se prelingea sânge și, cu fiecare răsuflare, tăietura se căsca și se închidea ca o gură care gâfâia.

Și-o închipui cum îl domina, cum îl viola cu talente nefirești, care puteau atrage până și un eunuc în capcana ei sexuală. Mâna ei i se încleștă

pe picior, dar nu ca să-l mângâie. Exploziile continuau pe străzi, în jurul lor.

Ingva încercă să-l înjure, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt.

— Ai dureri mari.

— Da!

Privirea mânioasă, în agonie, arăta că îl socotea complet idiot.

— Grăbește-te!

Era tot ce avea nevoie să audă. N-o putea vindeca, dar îi putea opri durerea. O putea ajuta în felul ăsta. Uxtal nu era războinic, nu fusese instruit în tehnici de luptă; trupul lui era mic și ușor de aruncat deoparte de femeile astea violente. Dar, când

împinse călcâiul cu putere în jos, călcând cu putere pe grumazul detestatei Ingva, descoperi că era perfect capabil să-i strivească

gâtul. Cu groaznica legătură retezată, avu o senzație stranie, amețitoare, în stomac, și-și dădu seama că acum avea un anumit grad de libertate. Mai mult decât avusese în ultimii șaisprezece ani.

Onoratele Matres de pe Tleilax pierdeau vizibil bătălia – și încă rău.

Apoi văzu pe cer alte două nave care coborau spre complexul de laboratoare, diferite de cele de asalt aduse de vrăjitoare. Recunoscu sigla Ghildei pe laturile fuzelajului. Nave ale Ghildei, care aterizau pe furiș în mijlocul luptei!

Trebuiau să vină să-l salveze pe el, împreună cu copilul ghola redeșteptat Waff, care rămăsese în apartamentul lui privat. Trebuia să

ajungă acolo unde îl putea găsi Edrik.

Noi explozii zguduiră partea laterală a clădirii principale a laboratoarelor. Apoi un turn de flăcări se învolbură în sus când o bombă

lansată din aer explodă și demolă secțiunea de depozit unde ținea numeroșii ghola mai tineri. Toți tinerii candidați alternativi dispărură într-un jet de foc și fum, transformați la loc în pete de material celular. Uxtal constată

pierderea cu o încruntare dezamăgită, apoi o luă la fugă în căutare de adăpost. Rezervele alea oricum nu erau necesare.

404

Cele două nave ale Ghildei aterizaseră deja în apropiere de laboratorul pe jumătate distrus și trimiseseră pe furiș oameni să caute. Dar nu reuși să

ajungă la ei. Încă o navă a Noii Comunități plana la mică înălțime, în căutarea țintelor. Văzu un grup de vrăjitoare care alergau pe străzi în căutarea lor; n-avea să treacă niciodată de ele.

Deocamdată, trebuia să se ascundă pur și simplu și să lase bătălia să

curgă pe lângă el. Rătăcitului Tleilaxu nu-i păsa care facțiune câștiga sau dacă se distrugeau cu toții unii pe alții. El era pe *Tleilax*. Aici era locul lui.

Cu atenția combatantelor abătută, Uxtal se strecură mai departe, se târî pe sub un gard și alergă peste un câmp noroios, răscolit, către ferma de limorci din apropiere. Nimeni n-avea nici cel mai mic interes pentru un fermier din casta de jos ca Gaxhar. Putea fi la adăpost acolo și-i putea cere azil bătrânului.

Căutând adăpost în patru labe, Uxtal ajunse la o porțiune a țarcurilor din partea cealaltă a fermei, unde fermierul ținea limorcii cei mai grași. Se uită în urmă, către laboratorul său acum în flăcări, și văzu un grup de Valkirii în uniforme negre care traversau iute câmpul. Ghinionul lui, aveau să ajungă aici curând, era sigur. De ce-și băteau capul cu un om care creștea limorci? Alte luptătoare căutau în clădirile periferice, hotărâte să stârpească

Onoratele Matres care se ascunseseră ca să pună la cale o ambuscadă. Îl văzuseră?

Se ghemui frenetic, ca să se ascundă. Se strecură într-un țarc gol, noroios, de partea cealaltă a unei porți, unde erau ținuți limorcii grași. Un șopron pentru depozitat furaje era înălțat pe blocuri de piatră, lăsând un spațiu mic dedesubt. Uxtal se vârî în spațiul înghesuit, unde femeile dominatoare, din oricare facțiune ar fi fost ele, n-aveau să-l vadă.

Agitați de prezența lui, limorcii începură să se târască prin noroi și să

guițe pe tonuri ascuțite, distincte, pe partea cealaltă a porții. Uxtal se târî spre clădire. Duhoarea și mizeria îl făceau să vrea să vomite.

— E aproape ora de mâncare, spuse o voce.

Uxtal se răsuci să se uite prin crăpătura de sub șopron și văzu că

fermierul vârstnic stătea lângă gard și se uita la el printre șipci. Fermierul de limorci începu să arunce bucăți însângerate de carne crudă, alte bucăți de trupuri umane, în țarcul gol. Unele dintre ele aterizară foarte aproape de Uxtal. El le împinse deoparte.

— Oprește-te, neghiobule! Încerc să mă ascund! Nu atrage atenția asupra mea!

— Acum ai sânge pe tine, rosti Gaxhar cu o voce înfricoșător de nepăsătoare. Asta o să-i atragă spre tine.

405

Cu nonșalanță, fermierul ridică poarta și lăsă limorcii flămânzi să

treacă. Erau cinci: un număr cât se poate de nefavorabil. Creaturile erau niște hălci enorme de carne, cu trupurile moi acoperite cu un mucus dens și partea plată de dedesubt acoperită cu guri mestecătoare care puteau transforma orice materie biologică în terci digerabil.

Uxtal se dădu mai departe.

— Scoate-mă de-aici! Îți ordon!

Cel mai mare limorc din țarc se înghesui în ascunzătoarea unde era blocat Rătăcitul Tleilaxu și căzu peste el. Mai mulți limorci se repeziră

înainte, se împinseră și se ciocniră ca să ajungă la carnea proaspătă.

Grohăiturile puternice înecară repede țipetele Rătăcitului Tleilaxu.

— Îmi plăcea mai mult când toți maeștrii erau morți, murmură Gaxhar.

Fermierul de limorci auzi focuri de armă și explozii în depărtare.

Orașul Bandalong era deja un infern turbat, dar bătălia nu se apropie de fermă. Muncitorii umili din casta de jos din cocioabele apropiate nu meritau atenție.

Mai târziu, când limorcii terminară de mâncat, Gaxhar îl omorî pe cel mai mare și mai bun, pe care-l crescuse cu mare grijă. În seara aceea, în timp ce ultimele scântei ale bătăliei zguduiau orașul, invită câțiva prieteni din sat la el acasă pentru un ospăț.

— Nu mai e nevoie să țin o carne atât de bună pentru oameni nevrednici, le spuse.

Improvizase o masă și un scaun din lăzi și scânduri. Ceilalți oaspeți se așezară pe podea. În acest cadru simplu, cei câțiva tleilaxu din casta de jos mâncară până-i duru burta, apoi mâncară și mai mult.

406

„Dragostea e una dintre cele mai primejdioase forțe din univers. Dragostea slăbește, în timp ce ne amăgește să credem că e un lucru bun.“

MAICA SUPERIOARĂ ALMA MAVIS TARAZA

Murbella...

Ar fi trebuit să aibă grijă de non-navă. Știa asta. Dar numele ei, prezența, parfumul, controlul dătător de dependență deveniseră încă și mai puternice de când începuse să contemple posibilitatea de a o readuce pe Murbella sub formă de ghola. Se putea face; știa.

Pentru el, chemarea inimii nu încetase niciodată cu totul de când se despărțise de ea. Era ca și cum l-ar fi prins în plasa ei, la fel de letală ca rețeaua fină aruncată de bătrân și bătrână. Totul era prea tăcut în timpul schimbului singuratic și plictisitor pe puntea de navigație, ceea ce-i dădea prea multe ocazii de a se gândi și de a-și urmări obsesia pentru ea.

Acum avea intenția să facă ceva în privința asta, să rezolve problema.

Alungă aprecierea rațională potrivit căreia era o soluție proastă, periculoasă, și continuă să urmărească ideea.

Lăsând din nou puntea de navigație nesupravegheată, adună hainele ei încă proaspete din depozitul anentropic și se duse în apartamentul Maestrului Tleilaxu Scytale. Tleilaxul cu pielea cenușie deschise ușa bănuitor, cu ochii la Duncan și la brațul plin de îmbrăcăminte. În spatele lui, camera slab luminată era plină de parfumuri exotice de tămâie sau de droguri și zări o clipă tânăra copie a lui Scytale. Băiatul se uita cu ochi mari, atât speriat, cât și fascinat să primească un vizitator. Maestrul Tleilaxu îl lăsa rareori pe ghola să vadă sau să interacționeze cu oricine altcineva de la bordul navei.

— Duncan Idaho.

Scytale îl privi de sus până jos, iar el avu senzația clară că era evaluat.

— Cu ce-aș putea să-ți fiu de folos?

Îl privea încă tleilaxul ca pe una dintre creațiile lui? El și Scytale fuseseră ținuți prizonieri împreună la bordul non-navei, în Canonicat, dar Duncan nu-l considerase niciodată camarad de arme. Acum avea totuși nevoie de ceva de la el.

— Am nevoie de priceperea ta.

Întinse hainele mototolite, iar Scytale tresări nedumerit, ca și cum ar fi fost arme.

407

— Le-am pus în conservare la câteva zile după ce am plecat din Canonicat. Am găsit fire de păr desprinse și s-ar putea să existe celule de piele, alte fragmente de ADN.

Scytale se uită la ele încruntat. Nu atinse hainele.

— În ce scop?

— Pentru a crea un ghola.

Maestrul Tleilaxu părea să știe deja răspunsul.

— Al cui?

— Murbella.

Se tot trezea atras de idee ca și cum ar fi fost o gaură neagră

inevitabilă, iar el ar fi trecut deja de orizontul de evenimente în mintea lui.

Avea niște fire de păr chihlimbariu-închis pe un prosop verde palid.

— O poți crește din nou. Cuvele axolotl nu mai sunt folosite.

Băiatul Scytale veni mai aproape de versiunea lui mai în vârstă, care-l împinse înapoi. Bătrânul maestru părea intimidat.

— Întregul program a fost oprit. Sheeana nu va permite niciun nou ghola. — Îl va permite pe ăsta. O… o să i-l cer eu.

Coborî vocea, murmurând pentru sine:

— Îmi datorează atâta lucru.

Visul posibil preștient al lui Sheeana o silise să-și adune gândurile, să-și reconsidere planurile și să fie prudentă. Dar acum, că trecuseră câțiva ani, începuseră deja discuții despre experimente cu încă un copil ghola sau doi.

Celulele fascinante din capsula anentropică a lui Scytale erau pur și simplu prea tentante…

— Duncan Idaho, nu cred că e înțelept. Murbella e o Onorată Matre…

— O fostă Onorată Matre. Iar un ghola crescut din aceste celule va… va fi altfel.

Nu știa dacă urma să revină cu amintirile și cunoștințele complete ale unei Cucernice Maici, cu toate schimbările pe care le adusese Agonia Mirodeniei. Oricum ar fi, avea să fie aici.

— Nu înțelegi, Scytale. Cu multă vreme în urmă, a încercat să mă

înrobească, să mă lege cu puterile ei sexuale – iar eu am făcut același lucru.

Eram prinși împreună într-un laț reciproc, iar eu nu pot să-l rup.

Performanțele și concentrarea mea au avut de suferit ani întregi, deși îmi folosesc toată puterea ca să rezist.

— Atunci de ce vrei s-o aduci înapoi?

Duncan împinse în față hainele șifonate.

408

— Pentru că măcar n-o să mai sufăr din cauza lipsei ăsteia nesfârșite, distrugătoare! Nu vrea să dispară, așa că trebuie să găsesc o altă soluție. Am nesocotit-o prea multă vreme.

Însuși faptul că se afla aici îi întărea ceea ce știa despre puterea pe care o avea încă. Până și gândul la Murbella îi lega mâinile. Ar fi trebuit să fie în alertă, să păzească de pe puntea de

navigație, să aștepte următorul raport de la Sheeana sau de la Teg… dar ideea de a o reînvia pe Murbella îi redeschisese suferința nedomolită din inimă și-i făcuse pierderea să pară

din nou proaspătă și acută.

Maestrul Tleilaxu păru să înțeleagă mult mai mult decât voia Duncan să-i arate.

— Tu singur cunoști pericolul ascuns în sugestia ta. Dacă ai fi atât de încrezător pe cât pari, n-ai fi așteptat până când ceilalți au coborât pe planetă. N-ai fi venit aici ca un hoț, șoptindu-mi sugestia când nimeni n-o poate auzi.

Scytale încrucișă brațele la piept.

Duncan îl fixă cu privirea în tăcere, în timp ce-și promitea că n-avea să-l implore.

— O s-o faci? E posibil s-o aduci înapoi?

— E posibil. Cât despre cealaltă întrebare…

Îl vedea pe Scytale cum calcula, încercând să stabilească ce fel de plată

sau de acțiune reciprocă ar putea să scoată de la Duncan.

Alarma îi făcu pe amândoi să tresară. Luminile de pericol, avertizarea unui atac iminent, navele care se apropiau, în atâția ani, sistemele de alertă

tăcuseră, iar acum, sunetele erau atât surprinzătoare, cât și terifiante.

Duncan lăsă hainele să cadă pe punte și alergă către cel mai apropiat lift. Ar fi trebuit să rămână pe puntea de navigație. Ar fi trebuit să stea de pază, nu să vorbească în secret cu Maestrul Tleilaxu.

Avea să aibă timp pentru vinovăție mai târziu.

Sistemele de comunicație de la stația de pilotaj bâzâiau cu vocea lui Sheeana.

— Duncan! Duncan, de ce nu răspunzi?

În timp ce se prăbușea în scaun, aruncă o privire sus, spre hubloul din față. Vreo douăsprezece aparate spațiale mici se înălțau de pe planeta de dedesubt, lăsând în urmă dungi arzătoare prin atmosferă, direct către non-navă. — Sunt aici, răspunse el. Ce se întâmplă? Care vă e situația?

Naveta se întorcea cu viteza maximă, lăsând deoparte restricțiile de siguranță.

409

Vocea lui Garimi se auzi pe canalul navei.

— Sunt deja pe drum către hangarul de primire. Pregătește nava să-i lase să intre. Ceva a mers teribil de prost pe planetă.

În acel moment, Duncan auzi un mesaj slab de urgență rostit pe canalul de comunicații. Miles Teg, dar vocea îi suna foarte slab.

— Manevrabilitatea noastră e compromisă.

Foc de trasoare porni de pe celelalte nave, care nu erau cu mult în urmă. Teg executa mișcări evazive cu agilitate de maestru, se abătea ba într-o parte, ba într-alta și se apropia de *Ithaca* aflată pe orbită. Cu non-câmpul în funcțiune, nimeni n-ar fi trebuit să poată vedea amplasarea navei gigantice.

Blestemându-și lipsa de atenție și strânsoarea sufocantă în care încă-l mai ținea Murbella fără să știe, Duncan coborî non-câmpul lui *Ithaca* doar atât cât să-l lase pe Teg să vadă încotro să meargă. Încălzea deja sistemele de navigație și motoarele Holtzman.

Garimi deschisese ușile micului hangar de pe una dintre punțile de jos, o pată micuță pe carcasa navei uriașe. Dar basharul știa unde să se ducă.

Ținti direct către adăpost, iar navele Îngrijitorilor se apropiară. Nefiind proiectată pe post de aparat militar de mare viteză, naveta pierdea teren pe măsură ce urmăritorii mult mai rapizi o ajungeau din urmă. Și mai multe nave neidentificate fură lansate de pe planeta de dedesubt. Păruse o civilizație atât de bucolică…

Sheeana vorbea din nou în sistemul de comunicații.

— Sunt Dansatori-Față, Duncan! Îngrijitorii sunt Dansatori-Față!

Teg adăugă:

— Și sunt aliați cu Inamicul! Nu-i putem lăsa să aibă acces la nava asta!

Asta au vrut tot timpul!

Sheeana i se alătură, răgușită de epuizare.

— Îngrijitorii nu-s atât de primitivi pe cât par. Au armament greu care ar putea avaria *Ithaca*. A fost o capcană .

Pe ecran, focul armelor aproape că nimeri naveta și zgârie suprafața întinsă a carcasei lui *Ithaca.* Teg nu deceleră, nici nu schimbă cursul. În comunicator, vocea îi sună ca a bătrânului Bashar.

— Duncan, știi ce ai de făcut. Dacă se apropie prea mult, pliază spațiul și fugi!

Teg plonjă cu naveta în hangarul deschis cu viteza unui glonț, cu numai câteva secunde înaintea navelor Îngrijitorilor. Aparatele urmăritoare continuară să vină după ei, fără să decelereze, pregătite pe deplin să se 410

izbească de-a dreptul de *Ithaca*. În ce scop? Ca să avarieze nava și să nu mai poată pleca?

Din hangar, Garimi strigă:

— Acum, Duncan! Du-ne de-aici!

Duncan reporni non-câmpul și, din punctul de vedere al urmăritorilor,

Ithaca dispăru, lăsând doar un gol în spațiu. Navele Îngrijitorilor nu puteau ateriza, nici nu opriră, în aparență dispuse să facă orice să împiedice *Ithaca* să scape. Șase dintre ele continuară să accelereze către locul unde se aflase ținta și se izbiră de carcasa nevăzută a non-navei ca niște alice care lovesc un zid.

Impactul zgudui vehiculul imens, iar puntea de sub picioarele lui Duncan se clătină și se înclină. Deși luminile de avarie se

aprinseră peste tot pe panourile de control, văzu că motoarele de pliere a spațiului erau intacte, funcționale și gata de drum.

Motoarele Holtzman murmurară, iar nava își începu mișcarea prin și pe lângă țesătura universului. Singur pe puntea de navigație, privi aurora de culori și de forme curbe care înconjurau *Ithaca*.

Dar ceva interfera, o rețea licăritoare, multicoloră, de filamente de energie. Plasa îi găsise din nou! Datorită Îngrijitorilor, Inamicul știuse cumva exact unde să se uite.

Culorile și formele începură să se rotească invers, să se deplieze. Acum, următorul val de aparate urmăritoare ale Îngrijitorilor puteau trage în direcția aberației din spațiu, să lovească vidul și să scoată non-nava din funcțiune fără s-o vadă de fapt.

Duncan intră din nou în modul de mentat, căutând o soluție, și un nou curs se cristaliză în sfârșit în mintea lui, o cale aleatorie care avea să-i lase să

se strecoare liberi printre filamentele din jurul lor. Lovi comenzile motorului, forță ecuațiile plierii spațiului.

De data asta, țesătura spațiului se înfășură în jurul lui *Ithaca,* o mângâie și-o trase în vid, departe de planetă, departe de Îngrijitori și departe de Inamic.

411

„Indiferent cât de complexă devine civilizația umană, există întotdeauna interludii în timpul cărora cursul omenirii depinde de acțiunile unui singur individ."

Cartea sfântă tleilaxu

La complexul de laboratoare, în timpul luptei corp la corp dintre Valkirii și Onorate Matres, printre explozii, incendii și nave de asalt care brăzdau cerul, nimeni nu observă un adolescent scund care evada printr-o gaură produsă de o explozie în peretele laboratorului și o lua la fugă prin fum. Singurul ghola Waff supraviețuitor se ghemui ca să se ascundă și se întrebă ce să facă. Femeile în uniforme negre din Noua Comunitate mărșăluiau prin oraș ca să curețe terenul. Bandalong căzuse deja. Matre Superioară era moartă. În ciuda lipsurilor semnificative pe care le avea în amintiri și cunoștințe, Waff își aducea aminte de dificultățile pe care Bene

Gesseritul le făcuse predecesorilor săi. După ce-și văzuse cele șapte replici măcelărite de Onoratele Matres, nu avea nici cea mai mică dorință să fie luat prizonier, indiferent de care dintre grupurile de femei. Vrăjitoarele și târfele erau toate *powindah,* străine și mincinoase.

Alergă pe furiș pe străzile primejdioase. Pentru că își aducea aminte că

fusese maestru, Waff era șocat și trist să vadă acest oraș sacru cum ardea scăpat de sub control. Cândva, Bandalong fusese plin de locuri sacre, păstrat pur și nepângărit de necredincioși. Nu mai era așa. Se îndoia că Tleilaxul va putea fi vreodată restaurat.

Dar, în acest moment, nu asta era misiunea lui Waff. Ghilda îl voia. Asta era sigur. Navigatorul care-i observase oribila trezire pricepuse importanța de a avea un Maestru Tleilaxu autentic, în loc de neghiobul acela Rătăcit Uxtal. Nu înțelegea de ce nu veniseră Navigatorii să-l salveze în timpul atacului inițial. Poate că încercaseră. Fusese atâta debandadă…

În timp ce rămânea ascuns, Waff începu să cugete la primele scântei tentante ale unei idei. Transspațialul probabil că încă se afla acolo sus.

După lăsarea întunericului, micul ghola găsi o mică navetă pentru orbite joase într-un șantier de reparații de la marginea orașului în flăcări.

Compartimentul motorului era deschis și pe pavaj erau împrăștiate unelte.

Nu văzu pe nimeni în timp ce se apropie cu prudență.

O ușă dintr-un șopron dărăpănat se deschise și dinăuntru ieși un tleilaxu din casta de jos, cu haine de lucru unsuroase.

— Ce faci, puștiule? Ai nevoie de ceva de mâncare?

412

Se șterse pe mâini cu o cârpă , pe care o îndesă în buzunar.

— Nu sunt copil. Sunt Maestrul Tleilaxu Waff.

— Toți maeștrii au murit.

Bărbatul scund avea părul blond, atipic, și sprâncene la fel.

— Te-ai lovit la cap în timpul atacului?

— Sunt un ghola, dar am amintirile Maestrului Tleilaxu Tylwyth Waff.

Bărbatul îi aruncă o a doua privire, mai puțin sceptică.

— În regulă, o să accept posibilitatea, de dragul discuției. Ce vrei?

— Am nevoie de un aparat spațial. Naveta asta zboară?

Waff arătă către vehiculul vechi.

— N-are nevoie decât de un tub de combustibil. Și un pilot.

— Pot s-o pilotez eu.

Avea destule dintre amintirile acelea.

Mecanicul zâmbi.

— Cumva, te cred, puștiule.

Își târî picioarele până la o grămadă de componente.

— Am confiscat un cărucior cu tuburi de combustibil în timpul bătăliei.

Nimeni n-o să observe și nu mi se prea pare că Onoratele Matres o să mai fie prin preajmă să-l pedepsească pe oricare dintre noi.

Își puse mâinile în șolduri, privi naveta, apoi ridică din umeri.

— Mașinăria asta oricum nu-i a mea, așa că ce-mi pasă?

Nu trecuse nici o oră și Waff zbura pe orbită, unde transspațialul aștepta întoarcerea flotei de asalt a Valkiriilor. Imensul vehicul negru, mai mare decât cele mai multe dintre orașe, lucea în lumina reflectată a soarelui.

Încă o navă a Ghildei, una echipată în mod vizibil cu non-câmp, înconjura planeta pe o orbită mai joasă.

Waff porni comunicatorul navetei și transmise un mesaj pe frecvența standard a Ghildei Spațiale, spunându-și numele.

— Solicit o întâlnire cu un reprezentant al Ghildei, un Navigator, dacă

se poate.

Extrase un nume din amintirile recente, din ziua sângeroasă în care cei șapte frați identici ai lui fuseseră măcelăriți în fața ochilor lui.

— Edrik. El știe că am informații vitale despre mirodenie.

Fără alte discuții, un semnal de ghidaj se fixă pe comenzile de navigație și Waff se trezi tras către transspațial, îndrumat în sus, către punțile de la nivelul elitei. Aparatul pluti într-un hangar mic, exclusivist.

O echipă de securitate formată din patru ghildari în uniforme gri îl întâmpină. Mult mai înalți decât el, ghildarii cu ochi lăptoși îl escortară în compartimentul de observații. Mult mai sus decât el, Waff văzu un Navigator 413

care se uita în jos prin plaz cu ochi supradimensionați din cuva lui. Având în vedere planul lui de a recăpăta tehnica producției de masă a melanjului, Edrik n-avea să-și informeze niciodată pasagerele Bene Gesserit despre prezența lui Waff la bord.

Un glas distorsionat vorbi prin difuzoare.

— Spune-ne despre mirodenie. Spune-ne ce-ți amintești despre cuvele axolotl și te vom ține la adăpost.

Waff se uită sfidător în sus.

— Promite-mi azil și voi împărtăși fructele cunoașterii mele.

— Nici măcar Uxtal nu făcea asemenea cereri.

— Uxtal nu știa ce știu eu. Și probabil că e mort. Acum, că amintirile mele s-au deșteptat, nu mai ai nevoie de el.

Waff avu grijă să nu dezvăluie primejdioasele lipsuri pe care le avea în memorie.

Navigatorul pluti mai aproape de perete, cu ochii imenși plini de poftă.

— Foarte bine. Îți acordăm azil.

Waff avea în minte un plan alternativ. Își amintea fiecare aspect al Marii Credințe și al datoriei sale către Profetul lui.

— Pot face ceva mai bun decât să creez melanj artificial inferior, folosind pântecele și chimia femelelor. Pentru a prevedea căi sigure prin spațiu, un Navigator ar trebui să aibă melanj real, mirodenie pură creată de procesele unui vierme de nisip.

— Rakisul e distrus, iar viermii de nisip au dispărut, în afară de cei câțiva de pe planeta Bene Gesseritului.

Navigatorul se uită fix la el.

— Cum o să aduci înapoi viermii?

Rânjind, Waff spuse:

— Aveți mai multe opțiuni decât vă dați seama. N-ați prefera să aveți propriii viermi de nisip? Viermi avansați, care pot crea o mirodenie mai puternică pentru voi, navigatorii… și numai pentru voi?

Edrik înotă în cuva lui, străin, de neînțeles, dar incontestabil intrigat.

— Continuă.

— Sunt în posesia unor anumite cunoștințe de genetică, zise Waff.

Poate că reușim să ajungem la un aranjament reciproc avantajos.

414

„Cu toții avem capacitatea înnăscută de a recunoaște defecte și slăbiciuni la alții. E

totuși nevoie de mult mai mult curaj să recunoaștem aceleași defecte la noi înșine."

DUNCAN IDAHO, Mai mult decât mentat. Memorii

După ce șase dintre navele sinucigașe străpunseseră ca niște vârfuri de lance diferite părți ale non-navei *Ithaca,* echipe de urgență și sisteme automate se grăbiseră să peticească carcasa non-navei. Odată ce un câmp atmosferic fu pus la loc, Duncan

intră în hangarul nefolosit, unde una dintre navele Îngrijitorilor pătrunsese prin perete. Pe cinci alte punți, alte aparate de pe planetă lăsaseră, de asemenea, epave și piloți morți.

Investigând aparatul zdrobit, descoperi rămășițele arse ale unui trup.

Un Dansator-Față. Se uită la cadavrul înnegrit și inuman, atât de ars, încât nu mai putea fi recunoscut. Ce voiseră? Ce alianță exista între Dansatorii-Față și bătrânul și bătrâna care încercau să-i captureze?

În inspecția lui grăbită, după ce primise rapoarte de la alți investigatori de la celelalte cinci locuri ale ciocnirilor de pe punți diferite, Duncan descoperise că trei dintre vehiculele distruse aveau câte doi Dansatori-Față

în fiecare, cu toții uciși la impact; acest aparat avea totuși numai un corp, la fel ca două dintre celelalte epave.

Trei scaune goale. Era posibil ca aceste nave să fi fost fiecare pilotată

de unul singur? Sau ca unul sau mai mulți dintre Îngrijitori să se fi ejectat în spațiu? Sau supraviețuiseră cumva impactului și se strecuraseră pe *Ithaca*?

După plonjonul frenetic prin spațiul pliat, departe de planeta Îngrijitorilor, în timp ce echipele reacționau la situația de urgență, trecuse aproape o oră până să găsească fiecare dintre navele zdrobite pe șase punți neocupate diferite.

Duncan era sigur că nimic n-ar fi putut supraviețui acestor ciocniri.

Vehiculele erau distruse, corpurile Dansatorilor-Față, blocate în cabinele de pilotaj. Nimic n-ar fi putut ieși din epave. Și totuși…

Ar fi putut exista acum chiar trei Dansatori-Față care se ascundeau în secret pe coridoarele non-navei? Imposibil! Chiar și așa, cea mai mare greșeală ar fi să subestimeze Inamicul. Se uită în jur prin hangar, adulmecă, mirosi metalul încins, fumul caustic și reziduul nisipos al stingătoarelor de incendiu. Un iz de carne arsă plutea prin aer.

Fixă epava multă vreme cu privirea, luptând cu îndoielile. În cele din urmă, spuse:

— Curățați asta. Trimiteți mostre pentru analize, dar, mai presus de orice, fiți atenți. Fiți foarte atenți.

Niciodată *Ithaca* nu fusese mai aproape de a fi capturată, de la evadarea inițială din Canonicat, ca acum, cu ocazia încercării recente prin care trecuseră. Miles Teg și Sheeana, care-și reveniseră, i se alăturaseră lui Duncan pe puntea liniștită de navigație, unde așteptau cu toții, într-o tăcere încordată. Cuvinte nerostite atârnau greu și făceau aerul aproape irespirabil.

Cei patru membri ai grupului de exploratori supraviețuiseră, deși Îngrijitorii și Fiutarii încercaseră să-i omoare. În timpul fugii cu naveta, bătrânul Rabin își folosise instruirea Suk pentru a-i examina pe ceilalți trei evadați și-i declarase nevătămați, în afară de câteva julituri și vânătăi. Nu reușise, cu toate acestea, să explice profunda epuizare celulară a lui Teg, iar basharul nu dăduse niciun răspuns.

Sheeana se uită la cei doi bărbați, cei doi mentați, cu privirea ei examinatoare Bene Gesserit. Duncan știa că voia explicații, și nu numai de la el. Bănuise de mulți ani că Teg poseda capacitățîi secrete, neexplicate.

— Am intenția să înțeleg.

Cererea ei era atât de tăioasă și de insistentă, atât de imposibil de ignorat, încât Duncan crezu că folosea Glasul.

— Pentru că v-ați ascuns de mine, de noi, amândoi ne-ați pus supraviețuirea în pericol. Dintre toți dușmanii, secretele pot fi cele mai primejdioase.

Pe chipul lui Teg apăru o expresie ambiguă.

— Un comentariu interesant pentru o persoană aflată în poziția ta, Sheeana. Ca bashar mentat al Bene Gesseritului, știu că secretele sunt o monedă importantă a Comunității Surorilor.

Hămesit fiind, hăpăise tot și dăduse pe gât și vreo câteva băuturi energizante pline cu melanj și apoi dormise paisprezece ore. Chiar și așa, arăta cu un deceniu mai în vârstă decât era.

— Ajunge, Miles! Înțeleg povara vechii legături a lui Duncan cu Murbella. A dospit în el tot timpul de la fuga noastră din

Canonicat și știam că n-a reușit să-și depășească dependența. Dar purtarea ta reprezintă un adevărat mister pentru mine. Te-am văzut acolo jos, cum te mișcai cu o viteză pe care nicio ființă umană n-ar putea spera s-o egaleze.

Teg o privi cu calm.

— Sugerezi că nu sunt uman? Te temi că aș putea fi un Kwisatz Haderach?

Știa că Duncan văzuse același lucru în două ocazii anterioare, iar Onoratele Matres împrăștiaseră zvonuri pe Gammu despre abilitățile 416

inexplicabile ale bătrânului bashar. Dar Duncan preferase să nu-l ia la întrebări. Cine era el ca să-l acuze pe celălalt bărbat?

— Încetează cu jocurile astea.

Sheeana încrucișă mâinile la piept. Avea părul în dezordine. Folosind tăcerea ca pe un ciocan bont, așteptă… și așteptă…

Dar Miles Teg avea și el antrenament Bene Gesserit și nu se supuse investigației ei. În cele din urmă, femeia întrebă, cu un oftat:

— Ai fost cumva modificat în cuva axolotl? Ne-au trădat tleilaxu până

la urmă, te-au schimbat în mod straniu?

El trecu, în sfârșit, peste zidul înghețat de reticență.

— Este o abilitate pe care a avut-o și bătrânul bashar. Dacă trebuie să

dai vina pe cineva, arată cu degetul spre Onoratele Matres și spre trepădușii lor. Teg se uită dintr-o parte într-alta, în mod clar încă șovăitor să-și dezvăluie secretele.

— Sub tortura lor, am căpătat anumite talente neobișnuite, pe care le pot folosi în vremuri de mare nevoie.

— Să-ți accelerezi metabolismul? Să te miști cu viteze supraumane?

— Asta și alte lucruri. Am și capacitatea de a vedea un non-câmp, deși rămâne invizibil pentru toate mijloacele de detecție

cunoscute.

— De ce ai ascunde secretul ăsta de noi?

Sheeana era sincer nedumerită; se simțea trădată.

Teg se încruntă la ea. Nici măcar Sheeana nu vedea motivul.

— Pentru că, încă de la Muad'Dib și de la Tiran, voi, Bene Gesseritul, ați arătat prea puțină toleranță față de bărbații cu talente neobișnuite.

Unsprezece ghola Duncan au fost uciși înainte ca acesta să supraviețuiască și nu poți da vina pentru toate aceste asasinate pe intrigile tleilaxu.

Comunitatea Surorilor a fost complice din plin, și în mod pasiv, și în mod activ. Aruncă o privire către Duncan, care dădu din cap cu răceală.

— Sheeana, tu ai un talent neobișnuit, să controlezi viermii de nisip.

Duncan are și el abilități speciale. Pe lângă capacitatea de a vedea plasa Inamicului, este proiectat genetic să fie un impregnator sexual mai puternic decât sunt surorile Bene Gesserit sau Onoratele Matres. Așa a prins-o în mreje pe Murbella cu multă vreme în urmă. De aceea erau atât de disperate târfele să-l omoare.

Teg ridică un deget ca să sublinieze un aspect:

— Pe măsură ce restul copiilor noștri ghola o să crească și o să-și recapete amintirile vieților trecute, bănuiesc că unii, dacă nu toți, vor da la 417

iveală propriile talente valoroase, care ne vor ajuta să supraviețuim. Va trebui să acceptați și să îmbrățișați talentele lor anormale, altfel însăși existența lor e discutabilă.

Duncan oftată adânc.

— Sunt de acord, Sheeana. Nu-l condamna pe Miles pentru că și-a ascuns darurile. Ne-a salvat, și nu numai o dată. Iar greșelile mele, pe de altă

parte, ne-au costat aproape totul.

Cugetă la toate momentele în care obsesia lui pentru Murbella îi distrăsese atenția, îi încetinise reacțiile în timpul vreunei crize neașteptate.

— Nu pot să mă eliberez de Murbella mai mult decât ai putea tu, sau orice altă Cucernică Maică, să încetezi pur și simplu să mai iei mirodenie. E o dependență și, recunosc, una distrugătoare. Au trecut nouăsprezece ani de când am văzut-o sau am atins-o, iar rana tot nu s-a vindecat. Puterea ei de seducție și a mea, împreună cu amintirile mele perfecte de mentat, mă

împiedică să scap de ea. Aici, pe *Ithaca,* sunt peste tot lucruri care-mi aduc aminte de ea.

Sheeana vorbi, încetișor și cu răceală, fără compasiune.

— Dacă Murbella ar fi simțit la fel atunci, în Canonicat, târfele i-ar fi simțit de mult slăbiciunea și ar fi ucis-o. Dacă e moartă…

— Sper că trăiește.

Duncan se ridică în picioare de pe scaunul pilotului, având nevoie să se îmbărbăteze.

— Dar nevoia pe care o simt încă pentru ea îmi afectează capacitatea de a funcționa și trebuie să găsesc o cale de a mă elibera. Supraviețuirea noastră depinde de asta.

— Și cum vei face asta dacă n-ai reușit în toți acești ani? întrebă Teg.

— Credeam că am o metodă. I-am sugerat-o Maestrului Tleilaxu Scytale. Dar știu că mă înșelam. O iluzie. Goana după iluzia aceea m-a luat de pe puntea de navigație când era mai mare nevoie de mine. N-aveam de unde să știu dinainte, dar, chiar și așa, obsesia mea aproape că ne-a costat totul.

Din nou.

Duncan închise ochii, intră într-o transă mentatică și se sili să se întoarcă înapoi printre amintiri, să sape adânc în viețile sale secvențiale.

Căută ceva personal de care să se agațe și în sfârșit găsi: loialitatea.

Loialitatea fusese întotdeauna trăsătura definitorie a caracterului său.

Se afla în miezul ființei lui Duncan Idaho. Loialitate pentru Casa Atreides, pentru Bătrânul Duce, care făcuse posibilă fuga lui de Harkonneni, pentru fiul lui, ducele Leto, şi pentru nepot, Paul Atreides, pentru care Duncan își sacrificase prima viață. Și loialitate pentru strănepotul lui, Leto al II-lea, mai 418

întâi un băiat isteț și ușor de îndrăgit, și apoi Împăratul-Zeu, care-l reînviase pe Duncan de nenumărate ori.

Acum însă i se părea mai greu să-și dăruiască loialitatea. Poate de aceea își pierduse drumul.

— Tleilaxu au pus în tine o bombă cu ceas, Duncan. Trebuia să prinzi în mreje și să distrugi impregnatoarele Bene Gesserit, zise Sheeana. Eu eram adevărata țintă, dar Murbella te-a declanșat prima și v-ați trezit amândoi prinși în mreje.

Duncan se întrebă dacă programarea tleilaxu înnăscută se afla la rădăcina incapacității lui de a se elibera de obsesie. Îl făcuseră intenționat așa? Pe toți zeii, sunt mai puternic de atât!

Când se uită la ea, Duncan văzu pe chipul ei o expresie stranie, hotărâtă.

— Te pot ajuta să rupi lanțurile astea, Duncan. Ai încredere în mine?

— Încredere în tine? E neobișnuit pentru tine să ceri așa ceva.

Fără să răspundă, ea se întoarse și plecă de pe puntea de navigație.

Duncan nu putu decât să se întrebe ce avea în minte.

Se trezi în bezna camerei sale, cu mintea instantaneu în alertă. Auzi tonurile slabe, familiare, ale codului de securitate al ușilor de pe navă cum se activează la camera lui. Nimeni nu știa codul ăla în afara lui! Era zăvorât în băncile de memorie ale vehiculului.

Duncan alunecă jos din pat, cu mișcările ca ale argintului-viu, cu simțurile în alertă și cu ochii absorbind detalii. Lumina se revărsă pe ușă

dinspre coridor, conturând acolo o siluetă… feminină.

— Am venit după tine, Duncan.

Vocea lui Sheeana era înceată și voalată.

El făcu un pas înapoi.

— Ce cauți aici?

— Știi de ce și știi că trebuie.

Încuie ușa în urma ei. Licuriplăcile din cameră crescură intensitatea luminii doar cu puțin peste pragul întunericului. Duncan văzu umbre ispititoare, iar silueta ei era scăldată într-o lucire blândă, portocalie.

Sheeana nu purta aproape nimic, o cămașă subțire care se învolbura în jurul ei ca mătasea de mirodenie bătută de vânt și-i dezvăluia silueta.

Mecanismul lui de mentat se puse în mișcare și-i sugeră răspunsul evident.

— N-am cerut…

— Ba da!

Folosește Glasul cu mine?

419

— Asta a fost cerința ta de la mine și e obligația ta. Știi că eram meniți unul altuia. E acolo, în tine, până la cromozomi.

Lăsă veșmântul transparent să cadă și rămase în picioare în fața lui, cu trupul numai curbe și umbre, cu sânii scoși în evidență și cu tonul cald ca mierea al pielii accentuat de lumina slabă.

— Refuz!

Stătea drept, gata să se bată.

— Impregnarea ta n-o să meargă cu mine. Cunosc uneltele și tehnicile la fel de bine ca și tine.

— Da, de aceea putem folosi cunoașterea noastră reciprocă ca să

rupem stăpânirea pe care a pus-o Murbella asupra ta, s-o sfărâmăm o dată

pentru totdeauna.

— Și să mă faci la fel de dependent de tine? O să mă opun!

Dinții ei luciră în umbră.

— Iar eu o să ripostez. La unele specii, e o parte importantă a dansului de împerechere.

Duncan rezistă, temător să-și înfrunte propria slăbiciune.

— Pot face asta chiar eu. N-am nevoie…

— Ba da, ai. De dragul nostru, al tuturor.

Înaintă cu o lentoare apatică și totuși neliniștitoare. El se întinse s-o oprească, iar ea îl apucă de mână, folosind-o drept ancoră ca să se tragă spre el. Scotea un murmur, adânc din gât, unul dintre tonurile primitive care influența subconștientul și declanșa un sistem nervos atavic.

Duncan se simți reacționând, excitându-se. Trecuse atâta vreme… Dar o împinse deoparte.

— Tleilaxu voiau să-ți fac asta. Au proiectat-o în mine ca să te distrug.

E prea primejdios.

— Erai menit să distrugi o copilă neantrenată de pe Rakis, una care n-avea nicio apărare împotriva ta. Și erai menit să dobori o reproducătoare Bene Gesserit, cu mult mai puțin experimentată decât mine. Acum, dacă

cineva din univers poate să reziste împotriva marelui Duncan Idaho, eu sunt aceea. — Ai vanitatea unei Onorate Matre!

Ca și cum s-ar fi repezit la el furioasă, Sheeana îl apucă de ceafă, își înfipse degetele în părul negru sârmos și-i trase fața spre a ei. Îl sărută cu violență, apăsându-și sânii moi de pieptul lui gol. Degetele atinseră centre nervoase la gât și pe spate, declanșând reacții programate. Duncan încremeni o clipă, paralizat. Sărutul ei disperat, flămând, deveni mai blând.

Neajutorat, Duncan răspunse, poate mai mult decât se așteptase Sheeana.

420

Își aminti cum toate acestea fuseseră stârnite în el prima oară când Onorata Matre Murbella încercase să-l înrobească. El inversase rolurile folosindu-și propriile abilități sexuale. Lațul acela îl sugrumase atâția ani!

Nu putea lăsa să se întâmple din nou!

Simțind pericolul, Sheeana încercă să-l împingă la o parte. Îi dădu o lovitură dură în umăr, dar el îi prinse mâna și o doborî pe spate. Se rostogoliră amândoi pe cearșafurile deja mototolite, luptând, îmbrățișați.

Duelul se transformă în dragoste agresivă. Niciunul nu mai avea câtuși de puțin de ales, odată ce viitura se dezlănțui.

În numeroase sesiuni clinice de antrenament din Canonicat, Duncan o instruise pe Sheeana în aceleași metode, iar ea, la rândul ei, ajutase la cizelarea a nenumărați masculi Bene Gesserit care fuseseră aruncați, ca niște mine sexuale, împotriva Onoratelor Matres. Ravagiile produse de acești bărbați le împinseseră pe târfe într-o și mai mare frenezie.

Duncan se trezi folosindu-și toate puterile ca s-o frângă, la fel cum ea încerca să-l frângă pe el. Cei doi impregnatori profesioniști se ciocniră, folosindu-și talentele comune într-o întrecere de forțe. El ripostă în singurul mod pe care-l știa. Un geamăt îi scăpă printre buze și formă un cuvânt, un nume. — Murbella…

Ochii albaștri de mirodenie ai femeii se deschiseră, arzându-l chiar și lumina slabă.

— Nu Murbella. Murbella nu te-a iubit. Știi bine.

— Nici... tu...

Sili vorbele să iasă ca un contrapunct al propriului ritm.

Sheeana se agăță de el, iar Duncan aproape se pierdu pe sine în valul puternic al sexualității femeii. Se simțea ca un om care se îneacă. Până și concentrarea de mentat se topise până la orbire.

— Dacă nu iubire, Duncan, atunci datorie. Te salvez. Te salvez.

După aceea zăcură împreună, gâfâind și asudați, la fel de epuizați cum trebuie să fi fost Miles Teg după ce-și supusese corpul la incredibila accelerație. Duncan simțea că firul tăios dinăuntrul lui se rupsese în sfârșit.

Conexiunea lui cu Murbella, la fel de strânsă și de mortală ca un fir de shiga, nu-i mai ținea inima. Se simțea altfel acum, o senzație care era, în același timp, libertate amețitoare și plutire pierdută. Ca două transspațiale enorme ale Ghildei care se întâlnesc și se despart unul de altul, el și Sheeana se intersectaseră cu o forță inexorabilă, iar acum se îndepărtau pe cursuri separate.

421

Stătea întins, cu Sheeana în brațe, iar ea nu spuse nimic. Nu era nevoie.

Duncan știa că în sfârșit era secătuit, năucit… și vindecat.

422

„Creăm istorie pentru noi înșine și avem o predilecție pentru participarea la mari epopei."

Instruirea de bază Bene Gesserit. Manual de antrenament pentru acolite **E**rau nave magnifice, mii și mii, aliniate pe o mare de culoarea vinului întunecat. Deasupra, cenușiul greu al cerului crea starea potrivită, cu norii săi sumbri. Tabloul reprezenta o flotă așa cum nu fusese adunată niciodată

de-a lungul întregii istorii.

— Copleșitor, nu-i așa, Daniel?

Zâmbind, bătrâna stătea pe scândurile uzate ale docului și se uita peste apele imaginare la vasele de model antic, galere grecești cu prova ascuțită și ochi pictați pe aceste prove. Din trireme ieșeau vâsle lungi, menite să fie trase de cete de sclavi.

Bătrânul nu era totuși atât de impresionat.

— Găsesc plictisitoare simbolurile tale pretențioase, martira mea. Ca întotdeauna. Sugerezi că tu ai o figură demnă de lansarea a o mie de corăbii?

Femeia lăsă să-i scape un chicotit sec.

— Nu mă consider frumoasă sau măcar arătoasă, în sens clasic, nici măcar masculină sau feminină în mod deosebit, la drept vorbind. Dar, cu siguranță, vezi cum evenimentele de acum sunt asemănătoare cu începutul eroicului Război Troian. Hai să pictăm tabloul potrivit pentru a comemora evenimentul.

O preocupare continuă pentru el, singura țintă pe care o căutau cu disperare, non-nava rătăcitoare, le scăpase iar din aparenta certitudine a unei capcane atent întinse. Tot nu dețineau singurul lucru de care predicțiile spuneau că aveau nevoie.

Cu nerăbdare și aroganță, trăsături categoric umane, deși bătrânul n-ar fi recunoscut niciodată, se hotărâseră să-și lanseze flota oricum. Avea să

dureze mult timp să zdrobească toate lumile locuite ale Dispersiei și fiecare planetă din Vechiul Imperiu. Până când Kralizec se va apropia de final, era încrezător că va avea ce-i trebuie. Nu exista niciun motiv logic pentru care să

întârzie campania extinsă.

Bătrânul se uită la simbolicele galere de luptă din lemn care acopereau falsul ocean până la orizont. Cu pânzele strânse, ambarcațiunile se legănau și trosneau pe valurile molcome.

— Flota noastră e de mii de ori mai mare decât mâna de corăbii folosite în acel război vechi. Iar adevăratele noastre nave de luptă sunt 423

infinit superioare acestei tehnologii primitive. Cucerim un univers, nu o țărișoară de pe o planetă pe care cei mai mulți oameni au uitat-o.

Fascinată de spectacolul pe care-l crease, bătrâna își îndoi picioarele osoase ca să se așeze pe doc.

— Ai fost întotdeauna atât de înnebunitor de literal, încât metaforele te depășesc cu totul. Războiul Troian rămâne unul dintre conflictele definitorii din istoria omenirii. Încă este amintit chiar și acum, zeci de mii de ani mai târziu.

— Mai ales pentru că eu am păstrat înregistrările, zise bătrânul cu țâfnă. Ăsta urmează să fie Kralizec, nu o încăierare între armate barbare.

O piatră apăru în mâna bătrânei și ea o aruncă în apă cu un plescăit limpede, sonor. Cercurile tot mai largi se pierdură repede în valurile agitate.

— Chiar și tu vrei să-ți consolidezi locul în istorie, nu-i așa? Să te înfățișezi ca un mare cuceritor. Pentru asta, trebuie să acorzi o atenție specială detaliilor.

Bătrânul stătea țeapăn lângă ea, evitând familiaritatea așezatului pe doc. — După victorie, o să scriu toată istoria care-mi place.

Bătrâna făcu un efort mental suplimentar și galerele iluzorii se cristalizară până în punctul în care apărură și siluete minuscule pe punți, care se comportau ca un echipaj.

— Aș dori ca Îngrijitorii să fi reușit să captureze non-nava.

— Îngrijitorii au fost pedepsiți pentru eșec, zise bătrânul. Iar încrederea mea rămâne neclintită. Recentele noastre… discuții cu Khrone ar fi trebuit să-l ajute să-și limpezească prioritățile.

— E un lucru bun că nu l-ai omorât și nu i-ai distrus planurile cu ghola Paul Atreides. Te-am avertizat cu privire la impetuozitate. N-ar trebui să

arunci la gunoi o posibilitate, până când nu se încheie totul.

— Tu și platitudinile tale găunoase!

— Găunoase, dar adevărate, replică bătrâna.

— De ce-ți bați capul să studiezi atâta ființele astea umane, dacă scopul nostru e să le distrugem?

— Nu să le distrugem. Să le perfecționăm.

Bătrânul clătină din cap.

— Și spui că eu îmbrățișez sarcini imposibile.

— E timpul să lansăm.

— Măcar suntem de acord cu ceva.

Ea făcu un gest ușor cu bărbia ascuțită. Comandanții cu piepturile goale de la prova triremelor strigară ordine. Tobe grele de război începură

să bată un ritm răsunător, complet sincronizat, pe toate miile de galere grecești de luptă. Trei rânduri de vâsle suprapuse pe fiecare parte a vaselor se ridicară din apă la unison, se scufundară și traseră.

În spatele lor, unde marginile oceanului imaginar se estompau și începea lumea reală, liniile clare ale unui oraș înalt și complex rezistau efectului de îndulcire produs de cețurile mării. Marea metropolă vie se întinsese pe toată planeta și, de asemenea, pe numeroase alte lumi.

În timp ce galerele se îndepărtau, fiecare dintre ele o imagine care simboliza un grup de bătălie spațială, imaginile se schimbară. Marea deveni un ocean negru și infinit de stele.

Bătrânul dădu din cap satisfăcut.

— Invazia va înainta cu mai multă vigoare acum. Odată ce intrăm în bătălii directe, n-o să-ți mai dau voie să irosești timp, energie sau imaginație cu asemenea spectacole.

Bătrâna flutură degetele ca pentru a alunga o insectă.

— Distracțiile mele costă puțin și n-am pierdut niciodată din vedere scopul nostru de ansamblu. Tot ce vedem și facem conține un element de iluzie, într-o formă sau alta. Pur și simplu alegem ce straturi să dezvăluim.

Ridică din umeri.

— Dar, dacă tu continui să mă bați la cap cu asta, o să fiu încântată să

revenim la formele noastre originale oricând vrei.

Într-o clipă, toate imaginile realiste dispărură și cei doi se găsiră în mijlocul unei imense metropole caleidoscopice.

— Am așteptat asta cincisprezece mii de ani, comentă bătrânul.

— Da, așa e. Dar nu-i chiar atât de mult pentru noi, nu?

„A vedea nu înseamnă a ști, iar a ști nu înseamnă a preveni. Certitudinea poate fi un blestem la fel de mare ca incertitudinea. Fără să cunoască viitorul, cineva are mai multe opțiuni pentru conceperea unei reacții."

PAUL MUAD'DIB, Lanțurile de aur ale preștiinței

Oracolul Timpului se ținea deoparte. Existase dinainte de formarea Ghildei Spațiale, iar în mileniile următoare urmărise rasa umană cum creștea și se schimba. Fusese martora diferitelor lor strădanii și visuri, a operațiunilor comerciale, a construirii imperiilor și a războaielor care le sfâșiaseră și le doborâseră.

În mintea ei, în camera ei artificială, Oracolul văzuse pânza întinsă a universului infinit. Cu cât mai largi creșteau orizonturile ei temporale, cu atât mai puțin semnificative erau evenimentele individuale sau oamenii.

Unele amenințări erau totuși pur și simplu prea importante ca să le ignore.

În căutarea ei neobosită, Oracolul Timpului îi lăsă în urmă pe copiii ei Navigatori pentru ca ea să-și poată continua misiunea solitară, în vreme ce alte părți ale imensului ei creier cântăreau posibile soluții de apărare și metode de atac împotriva marelui Inamic străvechi.

Plonjă intenționat în universul alternativ deformat, unde găsise și salvase non-nava cu ani în urmă. În această învălmășeală de legi fizice și date senzoriale pe dos, Oracolul navigă o vreme, deși știa deja că Duncan Idaho nu s-ar fi întors niciodată aici. Non-nava nu era înăuntrul acestui univers. Cu un gând, ieși din nou în spațiul normal. Acolo găsi tiparul incorporal cusut prin vid, o dantelă de linii și tuburi pe care o întinsese Inamicul. Firele rețelei tahionice se ramificau tot mai departe, căutând ca lujerii rădăcinii unei buruieni perfide. De secole, urmase extensiile rețelei tahionice în meandrele lor aleatorii.

Țâșni de-a lungul unui asemenea fir de la un punct de intersecție la altul. Dacă Oracolul le-ar fi urmat destul de multă vreme și destul de departe, ar fi ajuns până la urmă la nodul din care emanau toate, dar piesele nu erau încă pe tablă, iar momentul nu era potrivit pentru acea bătălie. Să

urmeze rețeaua tahionică mai departe n-ar fi servit scopurilor Oracolului, nici n-ar fi dus-o la Duncan Idaho și la non-navă.

Dacă rețeaua ar fi găsit vehiculul pierdut, Inamicul ar fi pus deja mâna pe ea; prin urmare, logic, trebuia să se uite dincolo de rețea.

Zburând cu viteza gândului, Oracolul rămânea uluită de capacitatea supranaturală a navei de a o evita și totuși știa prea bine puterea 426

personificată într-un Kwisatz Haderach. Iar acesta anume, chiar prin destinul lui, era mai puternic decât oricare dintre cei dinainte. Așa spuneau profețiile. Istoria viitoare, când era privită dintr-o perspectivă destul de largă, era cu adevărat predeterminată.

Trilioane de oameni, de-a lungul a zeci de mii de ani, manifestaseră o capacitate rasială latentă preștientă. În mituri și legende, aceeași prezicere se tot ivea, Vremea Sfârșitului, bătălii titanice care semnalau schimbări dramatice în istorie și în societate. Jihadul Butlerian fusese o asemenea bătălie. Fusese și ea acolo, luptând împotriva îngrozitorului adversar care amenința să anihileze omenirea. Acum, acest străvechi Inamic se întorcea, un dușman atotputernic, pe care Oracolul Timpului jurase să-l distrugă pe vremea când era o simplă ființă umană pe nume Norma Cenva.

Își continuă căutarea de la un capăt la altul al universului.

427

„Viitorul nu ne este dat pentru a-l vedea ca observatori pasivi, ci ca să-l creăm."

Discursurile înregistrate ale lui Muad'Dib, editate de ghola PAUL ATREIDES

Cu ajutorul lui Chani, lui Paul nu-i fu greu să dea o spargere la rezervele de mirodenie ale non-navei. Datorită legăturii lor personale și a poveștii lor de dragoste pe cale să înflorească, el și fata fremenă plecau deseori singuri. Instructoarele nu le mai vedeau comportamentul ca fiind neobișnuit. Paul nu se îndoia că non-nava avea camere de supraveghere care-i monitorizau, că unele dintre surorile Bene Gesserit erau însărcinate să vegheze asupra copiilor. Dar poate, doar poate, el și Chani puteau să

scape cu ce aveau de făcut, dacă se mișcau destul de repede.

Paul nu se făcea totuși că ține la Chani pentru a distrage atenția. Deși niciunul dintre ei nu avea amintirile vieții precedente, chiar ținea la fetiță și știa că sentimentul o să sporească tot mai mult. Se putea baza pe ea când nu îndrăznea să aibă încredere în nimeni altcineva, nici măcar în Duncan Idaho.

După ce cântărise problema vreme de săptămâni, în special după ce *Ithaca* aproape că fusese capturată lângă planeta Îngrijitorilor, Paul ajunse la concluzia că trebuia să consume mirodenie. Copiii ghola fuseseră creați pentru un scop anume, iar pericolul rămânea aproape. Dacă era nevoie să-i ajute vreodată pe oamenii de la bordul non-navei, trebuia să știe ce se afla cu adevărat înăuntrul lui.

Trebuia să redevină adevăratul Paul Atreides.

Încăperea în care era depozitat melanjul nu era foarte bine păzită. Din moment ce cuvele axolotl produceau acum mai mult decât suficientă

mirodenie, substanța nu mai era atât de rară, încât să justifice măsuri drastice de protecție. Mirodenia era păstrată în dulapuri metalice protejate numai cu mecanisme simple de închidere.

Întotdeauna prudentă, ca o adevărată fremenă, Chani verifică ușa din spatele lor, ca să se asigure că nimeni nu fusese alertat de prezența lor.

Privirea ei era intensă și îngrijorată, dar nu nutrea nicio îndoială cu privire la Paul.

Încuietorile nu-l întârziară decât vreo câteva minute. Când deschise ușa dulapului, adie spre el un miros pătrunzător, care sugera ispita amintirilor potențiale. Ca pregătire pentru obligațiile lor de mai târziu, toți copiii ghola primeau melanj în doze atent măsurate, în mâncare. Aroma le era familiară, dar nu consumau niciodată destul ca să simtă vreun efect. Paul era conștient de cât de primejdios putea fi. Și cât de puternic.

428

Paul atinse mirodenia așezată ordonat și știu că era identică din punct de vedere chimic, indiferent de procesele de fabricare. Cu toate acestea, căută printre tablete și alese câteva anume.

— De ce acelea, Usul? Celelalte sunt otrăvite?

Apoi el înțelese.

— Cea mai mare parte din mirodenia asta vine din cuvele axolotl. Dar nu și astea…

Îi arătă tabletele alese, deși toate arătau la fel.

— Mirodenia asta a fost făcută de viermi. Sheeana a recoltat-o din nisipul din cală. Este cea mai apropiată de mirodenia de pe Rakis.

Scoase câteva tablete de mirodenie presată, mult mai multă decât consumase vreodată înainte.

Chani făcu ochii mari.

— Usul, e prea mult!

— E ceea ce am nevoie.

Îi atinse obrajii.

— Chani, mirodenia e cheia. Sunt Paul Atreides. Melanjul mi-a deschis calea către propriul potențial și înainte. Melanjul m-a făcut ceea ce am devenit. O să explodez pe dinăuntru dacă nu găsesc o cale de a mă debloca.

Închise dulapul la loc.

— Sunt cel mai mare dintre copiii ghola. Ăsta ar putea fi răspunsul pentru noi toți.

Când Chani încordă maxilarul, mușchii feței ei slăbuțe de spiriduș

ieșiră în evidență.

— Cum spui tu, Usul. Hai să ne grăbim.

Alergară pe coridoarele non-navei, folosind pasaje private unde erau puține camere de supraveghere și deschiseră una dintre miile de cabine goale, nefolosite. Se strecurară înăuntru împreună. Ce ar fi crezut supraveghetoarele Comunității despre asta?

— Ar trebui să mă întind înainte să încep.

Se așeză pe patul îngust. Ea îi aduse apă de la distribuitorul din perete, iar el o bău recunoscător.

— Ai grijă de mine, Chani.

— O să am, Usul.

Paul adulmecă tabletele de mirodenie; ghicea doar, însă pretindea că

știe cât de mult trebuia să consume. Mirosul era înnebunitor, îi lăsa gura apă

și-l îngrozea.

— Fii atent, dragul meu.

Chani îl sărută pe obraz, apoi, șovăitor, pe buze și se dădu înapoi.

429

El mâncă toată tableta, înghiți melanjul arzător înainte să-și piardă

curajul, apoi mai apucă vreo câteva și le mâncă și pe acelea. În final, simțindu-se ca și cum ar fi pășit în gol de pe o stâncă, se întinse pe spate și închise ochii. Furnicături de amorțeală începeau deja să se strecoare

înăuntru, pornind de la extremități. Corpul începu să descompună

chimicalele dinăuntru și simțea energia eliberată, cum inunda căile cândva familiare din trupul său Atreides.

Și căzu în prăpastia Timpului.

În vreme ce totul se întuneca, iar el cădea tot mai adânc în transă, pierdut și în căutarea unui drum înăuntrul lui, Paul zări străfulgerări, chipuri familiare: tatăl lui, ducele Leto, Gurney Halleck și frumusețea rece a prințesei Irulan. La acest nivel, nu își putea controla și concentra gândurile.

Nu-și dădea seama dacă erau licăriri reale de memorie sau doar date înmagazinate, care clocoteau să iasă la suprafață, din relatări pe care le citise în Arhive. O auzi pe mama lui, Jessica, cum îi citea strofa unui cântec fără

perdea pe care-l cânta Gurney acompaniat la baliset, încercările nereușite de seducție ale lui Irulan, dar asta nu era

de-ajuns, nu era ceea ce căuta. Paul săpă mai adânc. Mirodenia clarifică imaginile până când amănuntele deveniră prea intense, prea greu de distins. Fragmentele fuzionară brusc și avu o viziune adevărată, ca un instantaneu al realității care-i exploda în minte. Se simți întins pe o podea rece. Sângera, cu o rană adâncă de cuțit în trup. Simțea sângele cald curgând pe jos. Propriul sânge. Cu fiecare pulsație a inimii din ce în ce mai lente se scurgea încet și mai mult roșu.

Era o rană mortală; știa asta, la fel de sigur ca orice animal care se târăște deoparte să moară. Mintea lui Paul se învolbură. Încercă să se uite dincolo de el însuși ca să vadă unde se afla, să vadă cine era cu el. Avea să se stingă și moară acolo…

Cine-l omorâse? Unde era locul ăsta?

La începu, crezu că era anticul Predicator orb care murea printre mulțimi în fața templului Aliei în fierbintele Arrakeen… dar asta nu era Dune. Nu exista nicio mulțime, niciun soare de deșert. Putea distinge contururile unui tavan ornamentat deasupra lui, o fântână stranie alături. Se afla într-un palat undeva, o structură imensă, boltită, cu colonade. Poate că

era palatul împăratului Muad'Dib, ca modelul pe care copiii ghola îl construiseră în camera de recreere. Nu-și dădea seama. Apoi își aminti un eveniment din cercetările lui în bibliotecă. Contele Fenring îl înjunghiase… o tentativă de asasinat care ar fi pus-o pe fiica lui Feyd-Rautha și a doamnei Fenring pe noul tron. Paul aproape murise atunci.

430

Vedea o amintire a acelui moment crucial din primii săi ani de domnie, în vremea cea mai sângeroasă a jihadului său? Era atât de vie!

Dar de ce, dintre toate amintirile care ar fi putut fi încuiate înăuntrul lui, tocmai asta să-i vină în fața ochilor minții? Care era semnificația ei?

Altceva nu părea să fie așa cum trebuie. Această amintire părea necristalizată și trecătoare. Poate că melanjul nu declanșase câtuși de puțin amintirile de ghola. Dacă, în schimb, activase faimoasa preștiință Atreides?

Poate că asta era o viziune a ceva mortal care abia de-acum înainte avea să

se petreacă.

În timp ce se zvârcolea întins pe pat, cufundat adânc în viziunea indusă

de mirodenie, Paul simți durerea rănii, ca și cum totul ar fi fost insuportabil de real. Cum să împiedic asta să se întâmple? E un viitor real ceea ce văd, o nouă viziune despre cum o să moară trupul meu de ghola?

Scena se tulbură în fața lui. Paul cel pe moarte continua să sângereze pe podea, cu mâinile acoperite cu roșu. Ridicând privirea, Paul fu șocat să se vadă pe el însuși, o față tânără, foarte asemănătoare cu cea pe care o vedea de obicei în oglindă. Dar versiunea asta a feței lui era răul pur, cu ochi batjocoritori și râsul de triumf răutăcios.

— Știam c-am să te omor! strigă celălalt eu. Puteai foarte bine să înfigi cuțitul cu propriile mâini!

Apoi consumă cu lăcomie și mai multă mirodenie, ca un învingător care-și ia prăzile.

Paul se văzu râzând și-și simți propria viață cum se stingea…

Paul era scuturat să iasă din beznă. Mușchii și încheieturile îl dureau îngrozitor, dar asta era nimic față de durerea mistuitoare a rănii adânci de cuțit. — Își revine.

Vocea lui Sheeana, aspră, aproape dojenitoare.

— Usul… Usul! Mă simți?

Cineva îl strângea de mână. Chani.

— Nu îndrăznesc să mai încerc un stimulent.

Era una dintre doctorițele Suk Bene Gesserit. Paul le știa pe toate, din moment ce fuseseră atât de înnebunitor de eficiente când fusese vorba să-i verifice pe copiii ghola în căutarea oricărui defect fizic posibil. Clipi des și deschise ochii, dar vederea îi era voalată de o ceață albastră de mirodenie. O

văzu pe Chani, care părea îngrijorată. Chipul ei tânăr era atât de frumos și într-un contrast total cu acea imagine malefică, care râdea, a lui însuși.

431

— Paul Atreides, ce-ai făcut? vru să știe Sheeana, care se contura nedeslușită deasupra lui. Ce sperai să realizezi? Asta a fost al naibii de nesăbuit!

Vocea îi suna sec, abia un croncănit.

— Muream… Înjunghiat. Am văzut.

Asta o alarmă și o stârni pe Sheeana.

— Îți amintești prima ta viață? Înjunghiat? Ca bătrân orb în Arrakeen?

— Nu. Altfel.

Căută în minte, își dădu seama de adevăr. Avusese o viziune, dar nu declanșase revenirea completă a amintirilor sale.

Chani îi dădu apă, pe care o înghiți cu lăcomie. Doctorița Suk era aplecată deasupra lui, încă încercând să-l ajute, dar nu reușea mare lucru.

Ieșind din ceața mirodeniei, Paul zise:

— A fost preștiință, știu. Dar tot nu-mi aduc aminte viața mea reală.

Sheeana îi aruncă apoi celeilalte surori Bene Gesserit o privire tăioasă, surprinsă.

— Preștiință, repetă, cu mai multă convingere de data asta.

Dacă avusese intenția să domolească îngrijorarea lui Sheeana, Paul nu reușise.

432

„Carnea se predă sieși. Eternitatea își ia înapoi ce-i aparține. Trupurile noastre au tulburat aceste ape pentru scurtă vreme, au dansat cu un soi de beție în fața dragostei și a sinelui, au gestionat câteva idei stranii, apoi s-au supus instrumentelor Timpului. Ce putem spune despre asta? Am apărut. Nu sunt… și totuși am apărut."

PAUL ATREIDES, Memoriile lui Muad'Dib

Acum, că era din nou el însuși, baronul Vladimir Harkonnen descoperi că zilele lui pe Caladan erau întotdeauna pline, deși

nu în felul în care ar fi preferat el. De la trezire, lucrase pentru a înțelege noua situație și felul în care descendenții Atreizilor dăduseră peste cap universul de când plecase el.

Cândva, Casa Harkonnen fusese printre cele mai bogate din Landsraad.

Acum, marea casă nobiliară nici nu mai exista, doar în amintirea lui. Baronul avea destule de făcut.

Intelectual și emoțional, ar fi trebuit să fie satisfăcut că domnea peste lumea de baștină a dușmanilor lui de moarte, dar Caladanul nu se compara cu iubitul lui Giedi Prime. Se cutremura când se gândea cum arăta locul acela acum și tânjea să se întoarcă acolo și să-i redea vechea glorie. Dar nu-i avea nici pe Piter de Vries, nici pe Feyd-Rautha, nici măcar pe neghiobul, dar folositorul nepot Rabban.

Khrone însă îi promisese totul, cu condiția să-i ajute pe Dansatorii-Față

să-și îndeplinească planul.

Acum, că amintirile baronului ghola reveniseră, i se permiteau unele distracții. În subsolurile castelului, baronul avea anumite jucării. Fredonând ușurel, coborî sprinten scările până la nivelurile cele mai de jos, unde se opri să asculte încântătoarele șoapte și gemete. Dar în clipa în care intră în încăperea principală se lăsă o tăcere mormântală.

Jucăriile erau aranjate de jur împrejur, potrivit instrucțiunilor lui precise: console de tortură cu reglaje pentru tras, stors și tăiat părți ale corpului; măști pe pereți cu dispozitive electronice interne care-i împingeau la nebunie pe cei care le purtau și puteau chiar să le șteargă creierul, dacă

așa dorea baronul; scaune cu conexiuni pentru electrocutare și ghimpi care puteau fi instalați în locuri interesante. Era cu mult mai bine decât orice folosise Khrone.

Doi băieți arătoși, puțin mai tineri decât el, atârnau pe pereți, legați cu lanțuri. Ochi plini de groază și de o tristețe adâncă îi urmăreau fiecare mișcare. Hainele le erau rupte în locurile unde le sfâșiase el, pentru propria lui desfătare.

— Bună, frumoșilor.

433

Nu răspunseră în cuvinte, dar îi văzu cum tresăreau.

— Știați că amândoi aveți sânge Atreides care vă curge prin vine? Am înregistrări genetice care dovedesc asta.

Scâncind, cei doi negară afirmația, deși, de fapt, n-aveau de unde să

știe. Linia genetică se diluase atât de mult după tot acest timp, încât cine putea spune, fără un studiu genetic complet? Ei, sentimentul conta, nu-i așa?

— Nu ne poți învinui pentru greșeli vechi de secole! țipă jalnic unul dintre ei. O să facem tot ce spui. O să fim servitorii tăi credincioși.

— Servitorii mei credincioși? Oho, dar sunteți deja!

Se apropie de cel care implorase, îi mângâie părul auriu. Băiatul tremură și se uită în altă parte.

Baronul se simțea excitat. Ăsta era atât de fermecător, cu obraji netezi acoperiți numai de un puf subțire de barbă imatură, cu trăsături aproape feminine. Îi atinse pielea moale a feței, închise ochii și zâmbi.

Când îi deschise din nou, fu șocat să vadă că trăsăturile victimei se schimbaseră. Acum, băiatul cel frumos era o femeie tânără cu păr de culoare închisă, fața ovală și ochii albastru-închis ai dependenței de mirodenie.

Râdea de el. Baronul se dădu înapoi.

— Nu văd asta!

— O, ba da, bunicule! Nu m-am făcut frumoasă?

Buzele femeii înlănțuite se mișcau, dar vocea venea din interiorul minții lui. Te-am făcut să crezi că ai scăpat de mine, dar a fost doar micul meu joc. Îți plac jocurile, nu-i așa?

Bolborosind nervos, baronul se retrase din camera de tortură și o luă

la fugă de-a lungul sălii jilave, dar Alia rămase cu el. *Sunt însoțitoarea ta permanentă, tovarășa ta de joacă pe viață!* Râse și continuă să râdă.

Când ajunse la parterul castelului, baronul scrută armele care atârnau pe pereți și în vitrine. Avea să și-o scoată pe Alia din cap chiar dacă asta ar fi însemnat să se sinucidă. Khrone putea să-l aducă oricând înapoi sub formă

de ghola. Era ca o buruiană dăunătoare, care răspândea toxine prin trup.

— De ce ești aici? strigă tare în tăcerea răsunătoare a sălii de banchete cu pereți de piatră. Cum?

I se părea imposibil. Ascendențele genetice Harkonnen și Atreides se încrucișaseră în secolele trecute, iar Atreizii erau cunoscuți pentru monstruozități, pentru strania lor preștiință, pentru modul lor ciudat de gândire. Dar cum îi infestase lui mintea lepra asta infernală de Alia? Afurisiți de Atreizi!

434

Pási către intrarea principală, pe lângă câțiva Dansatori-Față cu trăsături șterse, care se uitară la el întrebător. Nu trebuie să mă port aiurea în fața lor. Îi zâmbi unuia, apoi celuilalt.

Nu-i nostim să retrăiești vechile glorii și răzbunări? întrebă Alia-dinăuntru.

— Taci, taci! șuieră el în șoaptă.

Înainte să ajungă la niște uși înalte de lemn, acestea se deschiseră pe balamalele masive, iar Khrone intră în castel însoțit de un anturaj de Dansatori-Față și de un băiat brunet cu trăsături ciudat de familiare. Avea șase sau șapte ani.

Vocea Aliei-dinăuntru era plină de încântare. Du-te să-i urezi bun-venit fratelui meu, bunicule!

Khrone îl împinse înainte pe băiat, iar buzele generoase ale baronului se curbară într-un surâs flămând.

— Ah, Paolo, în sfârșit! Credeai că nu-l cunosc pe Paul Atreides?

— Va fi protejatul și elevul tău, zise Khrone cu glas sever. El e motivul pentru care te-am crescut, baroane. Tu ești unealta, iar el e comoara noastră.

Ochii negri ca de păianjen ai baronului se aprinseră. Se duse direct la copil și-l examină îndeaproape. Paolo se uită încruntat

la el, ceea ce-l făcu pe baronul adolescent să chicotească de plăcere.

— Și ce anume am voie să fac cu el? Ce vrei?

— Pregătește-l. Crește-l. Ai grijă să fie instruit pentru destinul lui.

Există o anumită nevoie pe care el trebuie s-o satisfacă.

— Și care-i asta?

— Ți se va explica la momentul cuvenit.

Ah, Paul Atreides în gheara mea, așa că mă pot asigura că e crescut cum trebuie de data asta. Exact ca nepotul meu, Feyd-Rautha, un băiat încântător în viața lui originară. Asta va îndrepta o mulțime de nedreptăți istorice.

— Acum îți ai amintirile, baroane, așa că înțelegi adevăratele complexități și consecințe. Dacă i se întâmplă vreun rău, o să găsim un mod foarte special de a avea grijă să regreți.

Conducătorul Dansatorilor-Față era destul de convingător.

Baronul flutură disprețuitor mâna durdulie.

— Desigur, desigur! Mi-a părut întotdeauna rău că am deconectat cuva lui axolotl pe Tleilax. A fost prostește și impulsiv din partea mea. Atât mă

ducea capul. Între timp am învățat stăpânirea de sine.

Un val de durere îi străbătu capul și-l făcu să clipească.

Te pot ajuta cu stăpânirea de sine, bunicule, rosti Alia în craniul lui. Ar fi vrut să țipe la ea.

435

Cu un efort mental enorm, baronul o alungă, apoi chicoti, în timp ce se apleca spre tânărul ghola.

— Am așteptat multă vreme asta, băiat frumos. Am atâtea planuri pentru noi doi!

436

„Cine e la comandă trebuie să arate întotdeauna încrezător. Respectă toată acea credință care-ți stă pe umeri în timp ce stai în scaunul hotărâtor, chiar dacă nu trebuie să

arăți niciodată că simți povara.“

DUCELE LETO ATREIDES, note pentru fiul său, consemnate în Arrakeen **T**leilaxul fusese cucerit, iar Onoratele Matres rebele nu mai erau o amenințare. Valkiriile își îndepliniseră fără cusur cea mai importantă

misiune, iar Maica Comandant nu-și putea ascunde mândria, atât pentru Fiica ei, cât și pentru întreaga Nouă Comunitate.

În sfârșit, putem merge mai departe…

Sub rotonda boltită a bibliotecii Canonicatului, Murbella avea prea puțin timp ca să se bucure sau să cugete la victoriile recente. Aruncă o privire pe o ferestruică îndreptată spre livezile scheletice și spre deșertul flămând de dincolo. Soarele apunea la orizont și contura crestele abrupte de piatră, așa cum ar fi făcut-o un artist. De fiecare dată când se uita, deșertul părea să se arate tot mai mare și tot mai aproape. Nu se oprea niciodată din înaintare.

Ca Inamicul… cu excepția faptului că Bene Gesseritul pusese intenționat nisipurile în mișcare; sacrificaseră totul ca să producă o singură

substanță, melanjul, pentru victoria finală pe care sperau s-o obțină.

Războiul împotriva Onoratelor Matres costase enorm omenirea în ultimele câteva decenii, provocase multă suferință și distrusese multe planete. Iar târfele fuseseră, de departe, amenințarea cea mai mică.

Accadia, bătrâna Maică de la Arhive, stătea în centrul câmpului de proiecție, într-o atitudine de respect tăcut, cu o sută dintre cele mai inteligente discipole ale Noii Comunități.

— Asta arată ce aveți nevoie să știți și amploarea amenințării cu care ne confruntăm acum. M-am inspirat mult din mărturii sincere furnizate de fostele noastre Onorate Matres și am urmărit expansiunea lor inițială în teritorii neexplorate… și recenta lor retragere bruscă înapoi în Vechiul Imperiu.

Acum, că Murbella pătrunsese prin zidul negru din Celelalte Memorii, înțelegea exact ce era Inamicul și ce făcuseră Onoratele Matres ca să-l provoace. Știa mai multe despre natura Inamicului Exterior decât ghiciseră

vreodată Odrade, Taraza sau oricare altă conducătoare din trecut a Bene Gesseritului.

Trăise acele vieți.

437

În particular, se vedea pe sine ca pe o comandantă severă, ambițioasă

și de succes, care-și conducea escadrila de nave în afară, mereu în afară.

Lenise. Ăsta mi-era numele. În zilele acelea avea păr negru și țepos, ochi de obsidian și o mulțime de podoabe de metal care-i ieșeau din obraji și din frunte, trofee de luptă, câte una pentru fiecare rivală pe care o ucisese în ascensiunea către putere. Dar, după ce eșuase într-o încercare de a asasina pe cineva de rang mai înalt, își luase escadrilele loiale și se avântase și mai departe în teritorii neexplorate. Nu ca un act de lașitate, se convinsese singură Lenise. Nu ca să fugă. Ci ca să cucerească noi teritorii pe cont propriu.

În expansiunea ei rapace, ea și Onoratele ei Matres nimeriseră din greșeală peste hotarul unui imperiu vast și în creștere, un imperiu nonuman, a cărui existență nu fusese bănuită până atunci. Fără ca ele să știe, acest Inamic primejdios își avea originea cu mai mult de cincisprezece mii de ani înainte, în ultimele zile ale Jihadului Butlerian.

Onoratele Matres întâlniseră un straniu avanpost industrial, o metropolă fremătătoare, interconectată, locuită în întregime de mașini.

Mașini gânditoare. Lenise și femeile ei nu pricepuseră semnificația acestui lucru; puseseră câteva întrebări despre originea a ceea ce găsiseră.

Hipermintea de computer mereu în evoluție, care se autoperpetua, prinsese din nou rădăcini, construise și extinsese un peisaj puternic interconectat de inteligențe mașini. Lenise nu înțelesese, nici nu-i păsase.

Lansase ordinul, acum pierdut în negura istoriei, Murbella murmură din nou cuvintele, iar Onoratele Matres făcuseră ceea ce făceau cel mai bine: atacau fără să fie provocate, așteptându-se să cucerească și să domine.

Fără să ghicească niciodată scara sau forța a ceea ce găsiseră, Lenise și Onoratele ei Matres luaseră mașinile prin surprindere, furaseră încărcături de arme puternice și exotice, distruseseră avanpostul… și apoi plecaseră. Ea își adăugase câteva podoabe metalice pe față ca să-și sărbătorească victoria.

Și apoi se întorsese să recucerească celelalte Onorate Matres, care inițial o înfrânseseră.

Răspunsul mașinilor fusese rapid și teribil. Lansaseră represalii masive, care măturaseră în calea lor lumile colonizate ale Dispersiei, exterminaseră planete întregi ale Onoratelor Matres cu virusuri noi, mortale. Inamicul continuă să le hăituiască, urmărind și distrugând târfele în ascunzișuri.

Murbella văzu diferite generații în diferite memorii. Niciodată grozav de subtile, Onoratele Matres își începuseră fuga plină de panică, năvăliseră

438

peste sisteme stelare, le jefuiseră înainte de a pleca mai departe. Ce rușine pentru ele… cât de răsunător fuseseră învinse de dușmanul lor!

În tot acest timp, conduseseră Inamicul către Vechiul Imperiu.

Murbella știa totul. Vedea intens în trecutul ei, în amintiri. Avea nevoie să Împărtășească aceste experiențe cu alte surori care nu-și deblocaseră

încă secretele generaționale. *Inamicul e Omnius, Inamicul sosește.*

Acum, sub cupola rotondei, cu publicul redus la tăcere, Accadia manevră ecranul cu degetele noduroase. O holoproiecție a Universului Cunoscut se materializă deasupra capului lor, pe el erau marcate sisteme stelare cheie din Vechiul Imperiu, ca și planete descrise de cei care se întorseseră din Dispersie. O varietate de federații independente se formaseră acolo – conglomerate de guverne, alianțe comerciale și colonii religioase izolate, toate legate laolaltă de firul comun, subțire, al umanității.

Tiranul a vorbit despre asta în Poteca lui de Aur, gândi Murbella. Sau înțelegerea noastră e imperfectă, ca de obicei?

Vocea bătrânei bibliotecare hârâi:

— Aici sunt planetele pe care târfele le-au carbonizat deja, cu ajutorul groaznicelor arme Anihilatoare pe care le-au furat de la Inamic.

Puncte roșii împroșcară ca sângele harta stelară. Prea mult roșu!

Atâtea planete Bene Gesserit, chiar și Rakis, toate lumile tleilaxu și orice altă

planetă care s-a întâmplat să le stea în cale. Lampadas, Qalloway, Andosia, orașele de basm cu gravitație mică de pe Oalar… Acum cimitire, toate.

Cum de nu văzuse această oroare strigătoare la cer pe vremea când își spunea Onorată Matre? Nu ne uitam niciodată în urmă, decât ca să aflăm cât de aproape era Inamicul. Știam că am provocat ceva feroce, dar am năvălit nepoftite în Vechiul Imperiu, ca un câine într-un coteț de păsări, stârnind dezastre în încercarea de a fugi.

Când Inamicul avea să ajungă aici, planetele stârnite aveau să lupte din instinct și să fie nimicite. Onoratele Matres foloseau asta ca tactică de întârziere, aruncând obstacole în calea adversarului care venea după ele.

— Târfele au făcut toate astea? șopti Cucernica Maică Laera, una dintre consilierele administrative pe care le avea Murbella.

Accadia părea de-a dreptul fascinată de ceea ce arăta.

— Uite, asta-i mult mai înspăimântător.

O altă serie de sisteme de la periferie se colorară într-un albastru șters, bolnăvicios. Hărțile le arătau pe unele ca pe niște puncte încețoșate, ceea ce însemna niște coordonate neverificate. Numărul de lumi afectate era mult mai mare decât rana roșie a distrugerilor Onoratelor Matres.

439

— Există planete despre care știm că au fost deja distruse de către Inamic în Dispersie. Lumi ale Onoratelor Matres nimicite

în principal prin molime devastatoare.

Studiind proiecția enormă, complexă, Murbella n-avea nevoie de un mentat ca să tragă concluziile evidente din tiparele pe care le vedea.

Consilierele ei Bene Gesserit și Onorate Matres murmurau neliniștite. Nu mai văzuseră niciodată până atunci amenințarea din afară etalată atât de limpede.

Murbella simțea cu adevărat apropierea lui „Arafel", norul care întunecă sfârșitul universului. Cu atâtea legende întunecate care arătau în aceeași direcție, simți mirosul mortalității ei umane.

Chiar și Canonicatul, marcat pe holoproiecția tridimensională ca o sferă albă, imaculată, departe de traseele principale de transport ale Ghildei, avea să devină ținta acestor vânători necruțători.

Surorile unite aveau acum Ghilda Spațială să le ajute, deși Murbella nu avea încredere totală în Navigatori sau în Administratorii cu mutații mai puțin vizibile. Nu nutrea nicio iluzie cu privire la o alianță durabilă cu Ghilda sau cu CHOAM dacă războiul mergea prost. Navigatorul Edrik negocia cu ea numai pentru că îl mituise cu mirodenie și ar fi oprit cooperarea dacă găsea vreodată o sursă alternativă de melanj. Dacă facțiunea administrativă a Ghildei alegea să se bazeze pe compilatoarele matematice ixiene, atunci avea foarte puțină influență asupra lor.

— Inamicul nu pare să se grăbească în mod deosebit, observă Janess.

— De ce s-ar grăbi? răspunse Kiria. Slujitorii lui sosesc și nimic nu pare să-i poată încetini.

Murbella căută și găsi marcajul general, o poziție în spațiu, prost definită de coordonate pur anecdotice, al primei întâlniri cu Inamicul, unde o Onorată Matre moartă de mult, pe nume Lenise, dăduse peste avanpostul de la hotar.

Iar acum noi rămânem să curățăm în urma ei.

Poate că iubitul ei Duncan Idaho avea să supraviețuiască acolo, departe. Simți un ghimpe în inimă pentru el. Cum ar fi dacă, la sfârșitul legendarului Kralizec, singurele rămășițe de omenire ar fi acei puțini aflați cu Duncan și Sheeana la bordul

non-navei? O plută de supraviețuire în cosmos. Scrută proiecția care umplea biblioteca. N-avea nici cea mai mică

idee unde-ar fi putut fi nava.

440

„Fiecare viață este suma clipelor sale.“

DUNCAN IDAHO, Mai mult decât mentat. Memorii

Duncan se uită la copiii ghola în timp ce aceștia intrau într-un joc pe roluri într-una dintre camerele pentru activități. Crescuseră destul de mari ca să arate personalități distincte, să gândească și să interacționeze nu numai între ei, ci și cu membrii echipajului. Înțelegeau relațiile lor anterioare și încercau să se împace cu ciudățeniile existenței lor.

Din punct de vedere genetic bunică a micului Leto al II-lea, Jessica se atașase mult de el, dar se comporta mai mult ca o soră mai mare. Stilgar și Liet-Kynes erau apropiați, ca de obicei; Yueh încerca să fie prieten cu ei, dar rămânea mereu pe dinafară, deși Garimi îl studia cu foarte mare atenție.

Thufir Hawat părea să se fi schimbat, să se fi maturizat, de la experiențele de pe planeta Îngrijitorilor; curând, Duncan se aștepta ca tânărul războinic mentat să le fie de foarte mare folos la planificare. Paul și Chani stăteau mereu aproape unul de altul, deși ea părea o adevărată străină pentru Liet,

„tatăl“ ei.

Atâtea amintiri vii ale trecutului lui Duncan…

La ultima ei evaluare, Instructoarea Superioară oferise analiza potrivit căreia surorile Bene Gesserit ar trebui să înceapă să le trezească amintirile.

Cel puțin unii dintre copiii ghola erau pregătiți. Duncan simțea un ghimpe de neliniște și de nerăbdare.

Când se întoarse să plece, o văzu pe Sheeana pe un coridor gol, privindu-l cu un surâs enigmatic. Simți un val involuntar de dorință, urmat de altul de stânjeneală. Stabilise o legătură între ei, îl frânsese… îl salvase.

Dar n-avea să se lase prins în capcană de către ea, așa cum fusese legat de Murbella. Sili cuvintele să iasă:

— E mai bine să păstrăm distanța unul față de celălalt. Cel puțin deocamdată.

— Suntem pe aceeași navă, Duncan. Nu ne putem ascunde.

— Dar putem fi atenți.

Se simțea ars de cauterizarea sexuală care-l vindecase de Murbella, dar știa că fusese necesară. Nu îndrăznea să lase să se întâmple din nou, iar Sheeana avea puterea să-l ademenească, dacă o lăsa.

— Dragostea e prea primejdioasă ca să te joci cu ea, Sheeana. Nu e o unealtă pe care s-o folosești.

441

Un ultim lucru îi mai rămăsese de făcut și nu-l mai putea evita prea mult. Duncan recuperase toate lucrurile lui Murbella. Maestrul Tleilaxu Scytale le culesese cu grijă, după ce Duncan le aruncase pe punte fără nicio ceremonie, când sunase alarma. Duncan le ceruse înapoi, apoi nu-l băgă în seamă pe Maestrul Tleilaxu, când acesta insistă că cele mai multe celule erau prea vechi, ieșite de prea mult timp din depozitul anentropic, dar că

posibilitatea de a găsi fragmente utilizabile de ADN…

Duncan i-o retezase și se îndepărtase cu hainele. Nu voia să mai audă, nu voia să afle despre posibilități. Toate posibilitățile de felul ăsta erau lipsite de înțelepciune.

Încercase să se mintă singur că putea pur și simplu să ignore ideea, să

se hotărască să nu se mai gândească la ea. Sheeana îl eliberase de lanțurile care-l legau de Murbella… dar, oh, tentația! Se simțea ca un alcoolic cu o sticlă deschisă în față.

Destul. Duncan însuși trebuia să facă ultimul pas.

Privi lung la hainele șifonate, la amintiri, la cele câteva fire răzlețe de păr chihlimbariu. Când luă totul în brațe, era ca și cum ar fi ținut-o pe ea, sau cel puțin esența ei, fără greutatea trupului. Ochii i se încețoșară.

Murbella nu lăsase în urmă prea mult din ea însăși. În ciuda faptului că

petrecuse atâta vreme pe non-navă cu Duncan, păstrase aici numai temporar câteva lucruri, fără să se considere acasă.

Înlătură amenințarea. Înlătură ispita. Înlătură posibilitatea. Abia atunci putea să fie liber în sfârșit.

Merse pe coridoare extrem de concentrat și-și croi drum până la una dintre ecluzele mici pentru întreținere. Cu ani în urmă, așa evacuaseră

rămășițele mumificate ale surorilor Bene Gesserit în spațiu, în timpul serviciului funerar. Acum, Duncan avea să îndeplinească un alt soi de serviciu funerar.

Aruncă lucrurile în cabina ecluzei și cugetă la rămășițele mototolite ale unei vieți trecute. Părea atât de puțin, dar cu atâta semnificație… Făcu un pas înapoi și întinse mâna către comenzi.

Cu coada ochiului, observă un fir de păr agățat încă de mânecă. Unul dintre firele de păr ale lui Murbella se desprinsese de haine, un singur fir de culoarea chihlimbarului… ca și cum ar fi vrut încă să se agațe de Duncan.

Culese firul cu vârfurile degetelor, se uită la el o clipă lungă și dureroasă, apoi îl lăsă să plutească printre celelalte obiecte. Etanșă ușa ecluzei și, înainte să apuce să se gândească, porni ciclul sistemului. Ultimele guri de aer fură evacuate, iar materialul fu tras în spațiu. Irecuperabil.

442

Rămase cu ochii ațintiți în pustietate, unde obiectele dispărură repede din câmpul vizual. Se simțea incomparabil mai ușor… sau poate că era doar pustiit.

De acum înainte, Duncan Idaho avea să se ridice deasupra oricăror tentații care-i erau aruncate în față. Avea să fie propriul stăpân, nu o piesă

care să fie mutată de colo-colo pe tabla de joc a altcuiva.

443

„În sfârșit, după lunga noastră călătorie, am ajuns la început."

Străveche ghicitoare de mentat

Navele Inamicului zburau către Vechiul Imperiu, mii după mii de vehicule enorme, fiecare încărcată cu suficiente arme pentru a steriliza o planetă, cu molime care puteau eradica populații întregi. Totul mergea extrem de bine după atâtea milenii de planuri.

Pe lumea centrală a mașinilor, bătrânul abandonase iluziile. Gata cu jocurile și fațadele, doar pregătiri stricte pentru conflictul final prevestit atât de profețiile umane, cât și de calculele considerabile ale mașinilor: *Kralizec*.

— Presupun că ești foarte mulțumit că ai distrus deja șaisprezece planete umane în plus în marșul tău spre victorie.

Bătrâna nu renunțase încă la deghizare.

— Până acum, rosti vocea bubuitoare a bătrânului care răsună din toate clădirile și ecranele de peste tot.

Structurile din orașul-mașină nesfârșit erau vii și se mișcau ca un motor imens, turnuri înalte și turle ascuțite de metalfluid, construcții butucănoase enorme, ridicate pentru a adăposti substații și noduri de comandă. Cu fiecare nouă cucerire, orașe exact la fel ca Synchrony aveau să

fie construite pe planete, una după alta.

Bătrâna își privi mâinile, scutură partea din față a rochiei.

— Chiar și formele astea mi se par primitive, dar am ajuns să țin destul de mult la ele. Poate *să mă obișnuiesc* e o exprimare mai precisă.

În cele din urmă, vocea ei slăbi, se schimbă și se stabiliză la un vechi timbru familiar. În locul ei se afla robotul independent Erasmus, rival intelectual și element de contrast pentru Omnius. Își păstrase corpul de metalfluid cu aspect de platină, drapat în roba de pluș cu care se obișnuise cu atâta vreme în urmă.

Pentru că renunțase la forma fizică, Omnius vorbea prin milioane de difuzoare din marele oraș.

— Forțele noastre au avansat până la marginile Dispersiei umane.

Nimic nu ne poate opri.

Hipermintea computer avea întotdeauna visuri și aspirații atât de grandioase…

Erasmus sperase că, dacă restrângea hipermintea în deghizarea unui bătrân, Omnius ar fi putut începe să înțeleagă ființele umane și ar fi învățat să ocolească asemenea gesturi extreme. Asta funcționase câteva mii de ani, 444

dar, când violentele Onorate Matres intraseră în Imperiul Sincronizat reconstruit cu grijă, Omnius fusese silit să răspundă. Adevărul era că

hipermintea neliniștită căutase pur și simplu o scuză.

Acum spuse:

— O să dovedim că Jihadul Butlerian a fost doar o întârziere, nu o înfrângere.

Erasmus stătea în mijlocul sălii enorme, boltite, a catedralei-mașini centrale. Peste tot în jurul lui, clădirile însele se dădură înapoi, alunecară

într-o parte ca niște servitori lingăi.

— Acesta e un eveniment pe care ar trebui să-l sărbătorim. Iată!

Deși hipermintea credea că el singur controlează tot, Erasmus făcu un gest, iar podeaua încăperii cooperă. Plăcile netede de metal se dădură la o parte și se traseră în lături, ca să dezvăluie o firidă căptușită cu cristal, o gaură largă, a cărei podea se înălță și ridică odată cu ea un obiect păstrat acolo. O sondă mică și cu aspect inofensiv.

— Chiar și lucruri aparent nesemnificative au o mare importanță. Așa cum dovedește dispozitivul ăsta.

Cu secole înainte de Bătălia Corrinului, ultima mare înfrângere a mașinilor gânditoare, una dintre copiile hiperminții trimisese sonde către întinderile neexplorate ale galaxiei, cu intenția de a înființa stații de recepție, plantând semințe pentru expansiunea, de mai târziu, a imperiului mașinilor.

Cele mai multe dintre sonde se pierduseră sau se distruseseră și nu atinseseră niciodată o lume solidă.

Erasmus se uită în jos, la micul dispozitiv, minunat construit, ciupit de lovituri și decolorat după multe secole de zbor nedirijat. Sonda asta găsise o planetă îndepărtată, aterizase și-și începuse munca, așteptând… și ascultând.

— În timpul Bătăliei Corrinului, oamenii fanatici aproape, *aproape,* l-au anihilat pe ultimul Omnius. Acea hiperminte conținea în sine o copie completă și izolată a mea, un pachet de date din vremea când ai încercat odată să mă distrugi. Ai dat dovadă de multă prevedere.

— Am avut întotdeauna planuri secundare pentru supraviețuire, bubui vocea. Ochii-de-pază se apropiară, fâlfâind deasupra sondei ca niște turiști curioși.

— Hai, Omnius, nu ți-ai imaginat niciodată o asemenea înfrângere dramatică, zise Erasmus, fără să-l dojenească, ci doar enunțând un fapt. Ai 445

transmis o copie completă a ta în pustietate. O ultimă încercare de supraviețuire. O speranță disperată, ceva ce ar putea simți un om.

— Nu mă insulta.

Acea transmisie călătorise mii de ani, se degradase pe drum și se transformase în altceva. Erasmus nu-și amintea nimic despre acea călătorie nesfârșită, tăcută, la viteza luminii. După drumul incalculabil prin paraziți și deșeuri interstelare, semnalul Omnius întâlnise una dintre sondele de mult trimise și pusese stăpânire pe ea ca pe un cap de pod. Departe, foarte departe de orice contaminare a civilizației umane, Omnius restabilit începuse să se recreeze singur. De-a lungul mileniilor, se regenerase și construise un nou Imperiu Sincronizat, iar Omnius începuse să facă planuri să se întoarcă, de data asta cu o flotă de mașini mult superioară.

— Nimic nu poate egala răbdarea mașinilor, spuse hipermintea.

Complet refăcut din copia de rezervă, în timp ce noua civilizație se construia singură, Erasmus cântărise soarta oamenilor, o specie pe care o studiase în amănunt, cu multă osteneală. Creaturile îl înfuriaseră

întotdeauna, dar îl și intrigaseră. Era curios cum aveau s-o ducă fără

călăuzirea mașinilor eficiente.

Se uită în jos, la sonda mică de pe suportul ca un altar. Dacă receptorul acela nu s-ar fi aflat la locul potrivit, semnalul Omnius poate că ar fi plutit încă, tot mai atenuat. Un sfârșit destul de umilitor…

Între timp, crezându-se victorioasă, rasa umană trecuse prin propriile strădanii. Oamenii continuaseră să-și lărgească granițele; se ciocniseră unii cu alții. Zece mii de ani după Bătălia Corrinului, un Maestru Tleilaxu pe nume Hidar Fen Ajidica îmbunătățise și trimisese o nouă rasă de Dansatori-Față pe post de coloniști pentru pustietățile îndepărtate.

În timp ce imperiul lui creștea din nou, Omnius interceptă acești primi ambasadori Dansatori-Față, ființe bazate pe oameni, dar cu unele atribute ale celor mai bune mașini. Erasmus, fascinat de posibilități, îi convertise imediat pentru scopuri corespunzătoare, apoi crescuse și mai mulți polimorfi.

De fapt, robotul independent mai avea încă unele dintre acele prime specimene de Dansatori-Față, păstrate pe termen lung într-un depozit. Din când în când, îi scotea pentru inspecție, doar ca să-și aducă aminte cât de departe ajunsese. Cu multă vreme în urmă, pe Corrin, Erasmus își făcuse de lucru cu tehnici biomecanice similare și încercase să creeze mașini biologice care să imite calitățile metalfluidului feței și corpului său. Noua lui rasă de Dansatori-Față făcea asta și mult mai multe.

446

Erasmus putea relua toate amintirile în minte. Își dorea să fi avut ceva mai mulți din acei Dansatori-Față aici, pentru a experimenta pe ei, pentru că

erau atât de fascinanți, dar îi trimisese deja înapoi în sistemele stelare colonizate de oameni, ca să pregătească drumul pentru marea cucerire a mașinilor. Absorbise deja viețile și experiențele a mii dintre acești

„ambasadori“ Dansatori-Față. Sau li s-ar fi potrivit mai bine numele de spioni? Erasmus avea atât de mulți care-i răsunau în minte, încât nu mai era cu totul el însuși.

Cunoscând forța și aptitudinile civilizației umane și înțelegând amploarea acestor aptitudini ale dușmanului său, Omnius își regrupase forțele. Asteroizi mari fură sparți și convertiți în

materii prime. Roboți de construcție asamblară arme și nave de luptă; noi modele fură testate, îmbunătățite, testate din nou și apoi produse în număr mare. Pregătirea durase mii de ani.

Rezultatul era de necontestat: Kralizec.

Când își dădu seama că Omnius nu era impresionat de istorie și de nostalgie, Erasmus făcu podeaua să înghită la loc sonda păstrată cu sfințenie și umplu firida cu pereți de cristal.

Robotul ieși din catedrala boltită și porni pe străzile orașului sincronizat. Structurile se mișcau în jurul lui, pulsau și alunecau lin, întotdeauna lăsând deschideri pentru el. Cugetă la clădiri, care erau toate manifestări ale corpului tot mai extins al hiperminții. El și Omnius evoluaseră amândoi mult de-a lungul a cincisprezece milenii, dar scopurile lor rămăseseră aceleași. Curând, fiecare planetă avea să fie exact ca asta.

— Gata cu jocurile și cu iluziile, rosti vocea bubuitoare a lui Omnius.

Trebuie să ne concentrăm asupra bătăliei celei mari. Suntem ceea ce suntem.

În timp ce asculta, Erasmus se întrebă de ce hiperminții îi plăcea atât de mult să se audă vorbind.

— Ne-am adunat forțele, am măsurat inamicul și ne-am îmbunătățit șansele de succes.

— Adu-ți aminte, avem încă nevoie de Kwisatz Haderach, potrivit proiecțiilor noastre matematice, îl avertiză Erasmus.

Omnius părea îmbufnat.

— Dacă obținem un supraom, cu atât mai bine. Dar, chiar dacă nu, sfârșitul acestui conflict este limpede.

Robotul independent se legă de hipermintea computer, accesând tot ceea ce Omnius putea să vadă și să trăiască. O parte a extravagantului computer se afla la bordul fiecărei nave robot de luptă. Prin conexiune, 447

Erasmus văzu roiurile de aparate care se năpusteau înainte, răspândind molime, lansând valuri de distrugere. Extindeau hotarele imperiului mașinilor, iar curând aveau să înghită toate teritoriile umane.

Eficiența o cerea. Omnius o cerea. Marile nave de luptă porniră mai departe.

448

SCURTĂ CRONOLOGIE

A UNIVERSULUI DUNE

Aprox. 1287 î.G. (înainte de Ghildă)

Începe Epoca Titanilor, condusă de Agamemnon și cei „douăzeci de titani“, care se vor converti cu toții în cymeci, „mașini cu minți umane“.

1182 î.G.

Rețeaua de computere prea independentă și agresivă a titanului Xerxes preia controlul pe câteva planete. Luându-și numele de Omnius,

„hipermintea“ ia puterea în scurt timp pe toate planetele cârmuite de titani și înființează Lumile Sincronizate. Titanii supraviețuitori sunt transformați în servitorii lui Omnius. Planetele umane necucerite formează Liga Nobililor, pentru a rezista împotriva extinderii Imperiului Sincronizat.

203 î.G.

Tio Holtzman, însușindu-și din lucrările asistentei lui Norma Cenva, își creează scutul de bruiaj și pune bazele faimoaselor lui ecuații.

201 î.G.

Începutul Jihadului Butlerian, după secole de asuprire de către mașinile gânditoare. Robotul independent Erasmus îl omoară pe copilașul Serenei Butler și declanșează în mod necugetat o revoltă pe scară largă.

200 î.G.

Folosind arme atomice, Liga Nobililor lichidează mașinile gânditoare de pe Pământ.

108 î.G.

Sfârșitul Jihadului Butlerian. Atacuri atomice masive pe mari suprafețe, conduse de Vorian Atreides și Abulurd Harkonnen, distrug toate infestările de mașini gânditoare, în afară de o ultimă fortăreață pe Corrin.

88 î.G.

Bătălia Corrinului distruge ultima hiperminte, Omnius. Abulurd Harkonnen, exilat pentru lașitate, începe ruptura de milenii dintre Casa Atreides și Casa Harkonnen.

Mai târziu, formarea Bene Gesseritului, a doctorilor Suk, a mentaților și a Maeștrilor Spadasini.

449

1 d.G. (după Ghildă; aproximativ 13000 d.H.) Compania de Transport prin Spațiul Pliat își ia numele de Ghilda Spațială și monopolizează comerțul spațial, transportul și tranzacțiile bancare interplanetare.

După ororile Jihadului Butlerian, Marea Convenție interzice orice utilizare ulterioară a armelor atomice sau a agenților biologici împotriva populațiilor umane.

Consiliul Traducătorilor Ecumenici publică Biblia Catolică Portocalie, menită să potolească divergențele religioase.

10175 d.G.

Nașterea lui Paul Atreides.

10191 d.G.

Casa Atreides pleacă de pe Caladan pentru a prelua operațiunile cu mirodenie pe Arrakis, declanșând lanțul de evenimente care a dus la urcarea lui Muad'Dib pe tronul imperial.

10207 d.G.

Nașterea gemenilor Leto al II-lea și Ghanima.

10217 d.G.

Leto al II-lea începe simbioza cu păstrăvii de nisip, răstoarnă regența Aliei, își începe domnia de 3.500 de ani ca Împărat-Zeu al Dunei.

13725 d.G.

Asasinarea Împăratului-Zeu de către Duncan Idaho. Viermii de nisip revin pe Rakis.

Epoca Foametei

Dispersia

14929 d.G.

Nașterea lui Miles Teg, care va deveni marele bashar, un erou militar pentru Bene Gesserit.

15213 d.G.

Se naște al doisprezecelea (cel curent) ghola Duncan Idaho din proiectul Bene Gesserit.

Onoratele Matres încep să se întoarcă din Dispersie, făcând ravagii și distrugând pe oricine le iese în cale. Se pare că fug de ceva chiar mai rău, un misterios Inamic Exterior.

15229 d.G.

Onoratele Matres distrug Rakisul cu arme devastatoare furate de la Inamic. Un singur vierme de nisip supraviețuiește, adus de Sheeana în Canonicat.

450

15240 d.G.

Bătălia de pe Junction distruge cea mai mare parte din conducerea Onoratelor Matres și începe marea unificare a Bene Gesseritului și a Onoratelor Matres sub conducerea lui Murbella. Duncan Idaho, Sheeana și alții fug în non-navă ca să scape de Inamic și să evite pericolele unificării.

(realizată cu ajutorul dr. Attila Torkos)

451

MULȚUMIRI

La fel ca în cazul tuturor romanelor anterioare din seria DUNE, ne-am bizuit pe eforturile foarte multor oameni pentru a face manuscrisul cât mai bun posibil. Am dori să le mulțumim lui Pat LoBrutto, Tom Doherty și Paul Stevens de la Tor Books; lui Carolyn Caughey de la Hodder & Stoughton; lui Catherine Sidor, Louis Moesta și Diane Jones de la WordFire, Inc. Byron Merritt și Mike Anderson au muncit mult la site-ul dunenovels.com. Alex Paskie a oferit sfaturi amănunțite privind filozofia și tradițiile evreiești, iar dr. Attila Torkos a lucrat din greu la verificarea faptelor și la coerență.

În plus, am avut mulți susținători ai noilor romane *Dune*, inclusiv John Silbersack, Robert Gottlieb și Claire Roberts de la Trident Media Group; Richard Rubinstein, Mike Messina, John Harrison și Emily Austin-Bruns de la New Amsterdam Entertainment; Penny și Ron Merritt, David Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert și Theresa Shackelford de la Herbert Properties LLC.

Și, ca întotdeauna, aceste cărți n-ar exista fără ajutorul și sprijinul fără

margini venit din partea soțiilor noastre, Janet Herbert și Rebecca Moesta Anderson, sau fără geniul original al lui Frank

Herbert.

452

NOTA AUTORILOR

Am dori ca Frank Herbert să se fi aflat printre noi și să scrie această

carte. După publicarea volumelor *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985), avea în minte mult mai multe de povestit, un punct culminant măreț, fantastic, pentru epopeicele CRONICI DUNE. Oricine a citit *Canonicatul* cunoaște suspansul chinuitor al finalului.

Ultimul roman pe care l-a scris Frank Herbert, *Man of Two Worlds*, a fost o colaborare cu Brian, iar cei doi au discutat să lucreze împreună la viitoarele cărți DUNE, în special la povestea *Jihadului Butlerian*. Cu toate acestea, având în vedere frumoasa dedicație și încheierea pe care Frank le-a scris la sfârșitul *Canonicatului*, un omagiu iubitor adus soției lui, Beverly, Brian a considerat inițial că, de fapt, CRONICILE DUNE ar trebui să se încheie acolo. Așa cum a explicat în *Dreamer of Dune*, biografia lui Frank Herbert, părinții lui formaseră o echipă creativă de scriitori, și nu mai erau.

Așa că Brian a lăsat seria neatinsă vreme de mulți ani.

În 1997, la mai mult de un deceniu după moartea tatălui său, Brian a început să discute cu Kevin J. Anderson despre posibilitatea de a completa proiectul, de a scrie legendarul *Dune VII*. În aparență însă, Frank Herbert nu lăsase nicio însemnare și am crezut că vom fim nevoiți să realizăm proiectul numai pe baza propriei imaginații. După alte discuții, ne-am dat seama că

trebuia să ducem la capăt multă muncă preliminară înainte de a ne apuca de *Dune VII*— nu numai să punem temelia poveștii propriu-zise, ci să readucem în atenția publicului cumpărător de carte și a unei generații complet noi de cititori universul incredibil, de o fantezie debordantă, al cărților DUNE.

Au trecut mai mult de douăzeci de ani de la apariția *Canonicatului Dunei*. În timp ce mulți cititori au îndrăgit clasica *Dune* inițială sau chiar primele trei volume din serie, o parte semnificativă a publicului nu continuase până la capăt, la ultima carte. Trebuia să retrezim interesul și să-i pregătim pe acei cititori.

Ne-am hotărât să scriem mai întâi trei *prequel*-uri, seria PRELUDIUL

DUNEI, formată din *Dune. Casa Atreides*, *Dune. Casa Harkonnen* și *Dune. Casa Corrino*. Când am început să facem cercetări prin toate hârtiile adunate de Frank Herbert, ca să ne pregătim pentru a scrie *Dune. Casa Atreides*, Brian a fost surprins să afle de existența a două cutii de valori pe care tatăl lui le 453

scosese din casă înainte de a muri. În cutii, Brian și un avocat de patrimoniu au descoperit un teanc de foi scrise la imprimantă matricială și două

dischete de computer de tip vechi, cu etichetele „Schiță pentru *Dune VII*" și

„Însemnări pentru *Dune VII*", pagini care descriau exact direcția în care creatorul seriei DUNE avusese intenția să ducă povestea.

Acum, că aveam în față o hartă, ne-am cufundat în trilogia PRELUDIUL

DUNEI, care urmărea poveștile mai multor personaje, precum ducele Leto și lady Jessica sau maleficul baron Harkonnen și planetologul Pardot Kynes.

După acea trilogie, am scris LEGENDELE DUNEI, *Jihadul Butlerian*, *Cruciada mașinilor* și *Bătălia Corrinului,* care au prezentat conflictele și evenimentele embrionare care formează fundamentul întregului univers DUNE.

Fără îndoială, Frank Herbert a fost un geniu. *Dune* este cel mai bine vândut și cel mai îndrăgit roman science-fiction din toate timpurile. Încă de la începutul proiectului nostru monumental, ne-am dat seama că ar fi nu numai imposibil, dar și o nerozie să încercăm să imităm stilul de a scrie al lui Frank Herbert. Amândoi am fost puternic influențați de scrierile lui, iar unii dintre fani au observat anumite asemănări de stil. Totuși am preferat, în mod intenționat, să scriem aceste cărți pentru a capta sentimentul și anvergura cărților DUNE, folosind aspecte ale scriiturii lui Frank Herbert, dar cu propriul ritm și propria sintaxă.

Suntem încântați să anunțăm că, de la publicarea romanului *Dune.*

Casa Atreides, vânzările CRONICILOR DUNEI originale au crescut spectaculos. Două miniserii TV de câte șase ore, cu William Hurt și Susan Sarandon în distribuție, *Frank Herbert's Dune* și *Frank Herbert's Children of Dune,* au fost difuzate cu un mare succes (și au obținut premii Emmy!). Sunt două dintre cele mai vizionate producții originale din întreaga istorie a Sci-Fi Channel.

În sfârșit, după mai mult de nouă ani de pregătiri, simțim că a sosit momentul potrivit pentru *Dune VII*. Cercetând schița și însemnările lui Frank Herbert, ne-am dat seama că întinderea și amploarea poveștii ar fi avut ca rezultat un roman de mai mult de 1.300 de pagini. Din acest motiv, povestea este prezentată în două volume, *Vânătorii Dunei* și *Viermii de nisip ai Dunei*.

Rămâne de scris mult mai mult din epopee și avem intenția să creăm și alte romane captivante, ca să spunem părți noi ale poveștii mărețe, sclipitoare, pe care a așternut-o Frank Herbert pe hârtie. Saga Dunei e departe de a se fi terminat!

BRIAN HERBERT & KEVIN J. ANDERSON

Aprilie 2006

454

Table of Contents

Table of Contents